AGNÈS MARTIN-LU

Agnès Martin-Lugand

Rătăcitorul

Traducere din limba franceză de

Claudiu Constantinescu

EDITURA TREI

COLECȚIE COORDONATĂ DE

Magdalena Mărculescu

Pentru Guillaume, Simon-Aderaw şi Rémi-Tariku, rătăcirile mele cele mai frumoase

O, muză, cântă-mi mie pe bărbatul

Viteaz şi iscusit, care-ntr-o vreme,

Când el cu măiestria lui făcuse

Pustiu din ziduri sfinte de la Troia,

Nemernici amar de ani pe lume

Şi cunoscu pe drumul lui tot felul

De oameni, de oraşe şi de datini,

Şi pătimi aşa de mult pe mare

Silindu-se să scape de primejdii...

Homer

Odiseea, Cântul I[1]

E oare cu putință să ții doliu după cineva despre care nu ştii că a murit?

Cléopâtre Athanassiou,

Ulysse... Une Odyssée Psychanalitique

1

Gary

Marea îmi fusese întotdeauna credincioasă, nu mă trădase niciodată. Îmi mai jucase feste, mă speriase câteodată, dar întotdeauna ne împăcaserăm. De patruzeci şi unu de ani ne iubeam. Mă scufundasem pentru prima oară în apele ei în ziua în care împlineam patru ani. Se spune că, la această vârstă, copiii n-au amintiri conştiente. În cazul meu, nu-i

[1] Homer, Odiseea, traducere de George Murnu, Univers, Bucureşti, 1971. (N.t.)

adevărat. Că doar n-o fi vreo fantasmă acea amintire. Nu mai contează, o să-mi spuneți, important e ceea ce-mi rămânea, ceea ce mă alcătuia începând din acel moment. Acel moment în care tata mă aruncase în apă, decretând că era vremea să mă-nvețe să înot. Nu mă zbătusem, nu-mi fusese frică. De parcă aşteptam acea clipă. De parcă mă născusem ca să mă scufund în apă. Picioarele şi mâinile mi se mişcaseră instinctiv, înotam într-un stil deloc convențional, dar înaintam. Voiam să rămân sub apă. De fiecare dată când ai mei mă trăgeau afară, la aer, mă strecuram printre mâinile lor ca un țipar şi mă scufundam înapoi pentru a urmări spectacolul incredibil al bulelor de aer urcând către suprafață. Încă simt dorința de a rămâne cât mai în adânc cu putință. Adâncul acela nu era incredibil decât pentru mine, dar, în acel moment, mi se părea că sunt în hăul hăurilor. Şi simțeam o plenitudine absolută.

Ziua aceea fusese hotărâtoare pentru viața mea.

Viața mea care era pe punctul de-a se încheia acolo unde începuse. Marea, femeia vieții mele, singura care-mi ierta slăbiciunile, care-mi accepta lipsurile, hotăra acum să mă-nghită. Mă aşteptam la ceva grandios, întotdeauna crezusem că aş putea pleca de pe lumea asta ținându-mi respirația – neînhămat, bineînțeles, la buteliile mele de oxigen. Dar uite că mă lua amețeala tocmai acum, când reveneam la suprafață după o scufundare liniştitoare. Ştiam foarte bine ce mi se-ntâmplă, probabil că ar fi fost ceva anodin într-o altă zi. N-ar fi trebuit să mă scufund astăzi. Nu eram în stare. Îmi vâjâiau urechile. Eram obosit, enervat. Băusem o bună parte din noaptea dinainte, ca să nu mai simt atât de tare durerea.

Îmi vuia capul, gândurile mi se-ncâlceau. Cu o clipă mai devreme, încă ştiam că mă îndrept spre lumină, ştiam unde-i fundul apei, unde-i suprafaţa. Iar acum nu mai aveam niciun reper. Nu mai ştiam unde sunt. De dimineaţă simţisem nevoia să fiu în apă, să fiu acolo unde eram cel mai fericit, îmi acordasem dreptul acela de-a fi singur, de-a mă lipsi de orice companie. Nesocotisem cu bună ştiinţă regulile de siguranţă pe care i le impuneam oricui voia să facă scufundări. Reguli de siguranţă pe care le ştiam încă dinainte ca scufundările să devină meseria mea. Astăzi însă, vrusesem să nu mai ştiu de nimic. Să uit. Iar pentru că voiam să uit, aveam să fiu uitat de toţi cât de curând. Dacă n-aş fi făcut prostia să mă scufund singur, aş fi putut să-i fac semn celui care mă însoţea, să mă prind de laba lui de scafandru, aş fi ştiut că starea aceea proastă n-avea să-mi vină de hac. De atâta amărăciune însă, eram singur. Nimeni nu putea să mă prindă, să mă tragă în sus. Eram totuşi foarte aproape de-a ajunge din nou la aer. Ştiam cum să reacţionez, trăisem de mai multe ori această experienţă. Dar simţeam că nu mai am puterea s-o fac şi poate nici dorinţa. Era atât de plăcut să pleci astfel dintre cei vii... Curând, aveam să-mi pierd cunoştinţa, n-aveam să mai simt nimic. Regretam doar că nu sunt în bezna cea mai adâncă... Dacă aş fi fost pe fundul mării, m-aş fi lăsat pe loc în voia sorţii, n-aş mai fi simţit nicio mânie şi nicio ruşine de-a o sfârşi astfel.

Ce mi se-ntâmpla oare?

Am întâmpinat cu uşurare primele semne ale pierderii cunoştinţei, curând aveam să mă opresc din gândit. În fond, nu lăsam pe nimeni în urmă. Puţini oameni aveau să mă plângă. De-asta nimic nu mă-mboldea, nimic nu mă-

mpingea să mă agăț de vreun amănunt care să mă scoată din tangajul acela letargic. Speram pur şi simplu ca, în caz că aveam să fiu găsit, cuiva să-i vină ideea de a-mi împrăştia cenuşa în mare. Cred că puteam conta pe persoana vinovată pentru furia şi oboseala din mine, căci nu era departe; vestea morții mele avea să-i ajungă cu siguranță la urechi şi ea avea să se-ntristeze, dar nu pentru multă vreme, apoi avea să facă ce trebuia făcut. O aştepta o nouă viață. Ea găsise o modalitate de-a rămâne în afara apei. Eu nu. Ea avea să lase ceva pe pământ. Eu nu. Nicio urmă. Niciun orfan.

Deja aproape că nu mai simțeam nimic. Vederea mi se-ncețoşa tot mai tare. Am lăsat să-mi scape din gură detentorul[2], curând oxigenul n-avea să-mi mai alimenteze plămânii, era atât de bine. Atât de simplu. La ce bun să mă mai lupt? Nimic nu mă ținea legat de lumea asta. Eram relaxat, eram unde trebuia să fiu. Apa era elementul meu, ea îmi dăruise viața, ea mi-o lua înapoi, era oarecum logic să sfârşesc astfel. Nici trupul meu nu mai lupta, nici mintea. Îmi acceptam soarta, eram singurul răspunzător pentru ea.

Tot acel albastru, acel albastru infinit, amețitor, acel albastru hipnotizant. Era frumos, era rece şi cald deopotrivă, era locuit. Prin ceața care-mi împresura, fascinantă, trupul tot mai greu, am privit pentru ultima dată

[2] Componentă a aparatului de respirat sub apă care are rolul de a coborî presiunea aerului stocat în butelie la un nivel corespunzător adâncimii la care se află scafandrul, permiţând totodată o respiraţie fără efort, la frecvența obişnuită. (N.t.)

frumusețea marină din jurul meu. Picioarele şi brațele nu mai opuneau nicio rezistență, se lăsau în voia curenților. Mă simțeam tras în jos. Fundul apei mă chema. Mă atrăgea inexorabil.

Un zgomot surd şi un clocot luminos mi-au împiedicat ochii să se-nchidă de tot şi i-am simțit rostogolindu-mi-se pe sub pleoape. În fața mea s-a materializat o umbră impunătoare, umbra aceea mi-a ținut detentorul la gură şi m-a strâns cu putere de braț. Ochii negri şi imperativi ai umbrei m-au readus la realitate. Umbra aceea n-avea să reziste prea mult, umbra nu era nici echipată, nici expertă în scufundări. Am recunoscut, în sfârşit, umbra. Ivan. Fusese drăguț şi mă adusese singur pe mare cu şalupa lui, fără să-ntrebe nimic, fără ca eu să-i fi dat vreo explicație. Avea încredere în mine. „Dacă vrei să te scufunzi singur, e treaba ta, te priveşte, dacă tu nu ştii ce faci, nimeni nu ştie." Simpla-i apariție sub apă a fost de-ajuns ca să-mi împrăştie amețeala. Eram stabil. Picioarele mi s-au pus în mişcare. Viața se înstăpânea din nou peste trupul meu. Ivan mi-a aruncat o ultimă privire ca să se asigure că n-aveam să fac vreo prostie. I-am răspuns dând mai cu putere din labele de scafandru şi l-am împins spre aerul care avea cât de curând să-i lipsească dacă rămâneam pe loc. Am urcat la rândul meu, încet, recăpătându-mi treptat reflexele. Mă uitam la fața strălucitoare a lui Ivan, care mă supraveghea de la suprafață. Mă agățam de ea. Când am scos capul din apă, mi-am dat seama că ochelarii mi-erau plini de lacrimi. M-am prins de marginea şalupei, Ivan m-a înşfăcat şi m-a tras sus, opintindu-se cu toată puterea. M-am prăbuşit pe podea şi-am început să mă zbat ca să mă eliberez de echipament, iar Ivan, tăcând în continuare, mi-a venit din nou în ajutor. Dacă aş fi putut, aş fi rupt combinezonul de pe mine, mă

sufocam sub acel al doilea strat de piele. Am reuşit să rămân la bustul gol, aerul şi soarele m-au mângâiat pe piept, linişt indu-mă cât de cât. M-am târât până la marginea şalupei, m-am aplecat spre apă, am privit spre adânc, hipnotizat, fascinat, şi mi s-a făcut frică.

Pentru prima dată în viaţa mea, mi-era frică. O frică deloc comparabilă cu panica pe care o cunosc toţi scufundătorii. Era ceva mai adânc şi mai periculos. Şi necunoscut. Un spasm îngrozitor m-a scuturat din cap până-n picioare. Am vomitat secunde în şir. Îmi vomitam slăbiciunea, furia.

— Gary, ştii că-mi place adrenalina, mi-a zis calm Ivan, înainte de-a exploda. Dar dă-o-n mă-sa! Ce-ai căutat acolo, sub apă? Îmi bag picioarele! Puteai să crăpi!

Şi tu cu mine...

— Du-mă pe uscat, Ivan, te rog...

M-am tras mai în spate şi m-am făcut covrig într-o margine a şalupei Zodiac, sub privirea îngrijorată şi dojenitoare a salvatorului meu. Acesta a oftat, îmbufnat din pricina muţeniei mele, şi a împins maneta acceleraţiei. Eram mult dincolo de bariera de corali. Stropii aruncaţi de şalupă mi se spărgeau pe faţă, pe piept. Atingerea apei mă durea ca o tăietură în carne vie.

Când şalupa lui Ivan s-a lipit de marginea pontonului, am sărit în picioare, neştiind nici eu de unde-mi venea acel puseu de energie. Ivan a venit lângă mine şi mi-a pus o mână pe umăr ca să mă oprească.

— Poate ar trebui să te vadă un doctor, Gary.

— Nu-i nevoie...

M-am uitat în ochii lui, era sincer îngrijorat de soarta mea.

— Îmi pare rău pentru ce s-a-ntâmplat...

Mi-a întins mâna, i-am strâns-o privindu-l în continuare în ochi.

— Stai liniştit, n-o să spun nimănui, mi-a zis.

I-am mulțumit cu un semn din cap, incapabil să scot vreun cuvânt. Incapabil să-i explic că tocmai pierdusem, probabil, totul. Slujba. Încrederea în mine. Viața. I-am dat drumul la mână şi am plecat.

2

Gary

Un singur gând aveam în minte: să mă-nchid în casă şi să încerc să-nțeleg acea pățanie. Cum altfel să numesc ceea ce se întâmplase? Desculț, cu combinezonul deschis până la şold, am urcat pe ponton. Ajuns pe nisip, mi-am dat seama că mi-am lăsat harnaşamentul în şalupa lui Ivan. Fără el, eram în fundul gol. În fundul gol şi incapabil să fac calentoarsă pentru a-l recupera. Am mers de-a lungul plajei Ermitage, cu privirea pierdută-n zare, nepăsător la cei care treceau pe lângă mine şi mă salutau, surd – pentru încă vreo câteva minute – la vuietul din cap, nu voiam să mă prăbuşesc în văzul tuturor, în fața unor necunoscuți, sub privirea lui Ivan care, mai mult ca sigur, mă supraveghea în continuare, de la distanță. Îmi plăcea mult omul ăsta şi cred că şi reciproca era adevărată. Aveam să mă gândesc la el mai târziu şi, mai ales, aveam să-i mulțumesc aşa cum se cuvenea. Deocamdată, mi-era imposibil, eram mult prea năuc. Oare când avea să-mi treacă? Eram oare în stare să-mi diger slăbiciunea? Mă credeam mai tare, după atâta timp.

— Gary?

Am încetinit puțin pasul, recunoscând vocea lui Louise.

— Te căutam ca să stabilim cum facem poimâine, ai două minute?

— Nu, am reuşit să-i răspund.

Vocea-mi dură şi răguşită m-a surprins, într-atât de neobişnuită era pentru mine. Probabil că şi pe Louise a tulburat-o, fiindcă m-a prins de braţ şi m-a ţinut pe loc când dădeam să trec pe lângă ea cu privirea-n pământ. M-am oprit, n-am avut încotro. M-am uitat lung la mâna cu care mă atingea, luptându-mă cu valurile de greaţă pe care starea aceea mi le provoca. Un gust de fiere mi-a umplut gura.

— Trebuie să vorbim, Gary. Ieri aproape c-ai fugit.

— De ce? am întrebat-o cu asprime, căutând în adâncul meu puterea de a-i înfrunta cu privirea chipul, trupul. De ce ai apelat la mine?

— Ţi-am spus, eşti cel mai bun...

S-a încruntat, vizibil îngrijorată.

— Ce-i cu tine? Arăţi ca naiba.

— Drăguţă ca întotdeauna...

M-a măsurat din cap până-n picioare, cu o figură tot mai bănuitoare.

— Ai avut probleme sub apă? Trebuie să-mi spui ca să...

— Eu n-am niciodată probleme sub apă, ai uitat? Nu mai am timp de discuții acum. Ne vedem poimâine, la şalupă. O să fie totul pregătit, te asigur.

M-am desprins din strânsoarea mâinii sale, poate puțin cam prea brusc, şi am grăbit pasul, îndepărtându-mă de ea şi de strigătele ei. De ea şi de ceea ce reprezenta.

***

Câteva minute mai târziu, am deschis uşa barăcii în care stăteam de fiecare dată când ajungeam în La Réunion. Se făcuseră trei luni de când mă aflam acolo. Prea mult, poate. Am încuiat răsucind de două ori cheia în broască, ceea ce nu mi se-ntâmpla niciodată; trăiam cu uşile deschise, căci nu era mare lucru înăuntru – un frigider, o saltea. Am tras chestiile care serveau drept draperii, aveam nevoie de întuneric, aveam nevoie să se ştie că vreau să fiu lăsat în pace. Simțeam nevoia de singurătate.

Mi-am scos de tot cea de-a doua piele. Când am rămas fără combinezon, am simțit că mă doare întregul corp. De câți ani purtam stratul acela de protecție? Parcă-mi smulgeam un organ vital, nişte bucăți din mine însumi. La fel şi cu pelicula de sare de pe piele, care a dispărut sub apa de la duş. Se ducea de la sine, de parcă trupul meu s-ar fi lepădat

de ea, de parcă ar fi fost prea mult, de parcă aş fi ajuns într-un punct de unde nu mai exista cale de întoarcere. Particula aceea albă încrustată în mine de aproape patruzeci de ani se dizolva, dispărând pentru totdeauna. Ca un act important pe care-l arzi ca să nu te mai sfideze, ca să crezi că n-a existat niciodată. E oare cu putință să uiți? Mă îndoiam.

Umblam încolo şi-ncoace prin încăperea care-mi era deopotrivă dormitor, salon şi bucătărie. În cele din urmă, am scos din frigider o bere care supraviețuise băutei din noaptea precedentă. Am tras la loc draperiile şi am deschis toate ferestrele, după care m-am instalat pe verandă, prăbuşindu-mă într-un fotoliu de răchită destul de inconfortabil. Nu puteam sta închis. Orice-aş zice, orice s-ar întâmpla sub apă sau în propria viață, aveam nevoie de aer şi de priveliştea mării. Astăzi, aş fi preferat o mare la reflux, întunecată, furtunoasă, în care scufundatul să fi fost interzis. Mi-aş fi dorit să fiu undeva în emisfera nordică, în Bretania sau în Irlanda, şi, mai ales, să fie iarnă. Apa turcoaz a Oceanului Indian şi laguna din dreptul insulei La Réunion, care atrăgeau sute de mii de turişti, nu se potriveau cu starea mea de spirit întunecată şi anxioasă.

Mi-am întins picioarele, am oftat prelung în căutarea unui strop de pace şi am luat o gură de bere. Măcar dacă alcoolul m-ar fi putut ajuta să mă duc la fund şi să uit... Dar mă ştiam, eram prea rezistent. De ce trebuise Louise să m-aştepte pe plajă, tocmai după chestia aia? Într-o altă zi, cine ştie, poate c-aş fi fost în stare să-i răspund altfel, să găsesc ceva cu care să parez, o frază drăguță, o remarcă delicată sau un răspuns profesionist legat de ceea ce aştepta de la mine.

Aş fi vrut să fiu fericit pentru ea, mereu dorisem să fie fericită, dar era peste puterile mele, se purta îngrozitor. Cum de o putusem iubi atât de mult? Femeia asta mi-ar fi luat totul, era evident. Dacă n-ar fi venit aici şi nu s-ar fi hotărât să m-angajeze, nu m-aş fi dus să mă scufund de unul singur, n-aş fi ajuns în această situaţie. Nu mi-aş fi pus viaţa în primejdie, n-aş fi periclitat viaţa lui Ivan şi n-aş fi acum total năuc, întrebându-mă cum să ascund dorinţa aia de-a rămâne la fund care mă cuprinsese pentru prima oară de când mă ştiam.

Din ziua în care începusem cu adevărat scufundările, nu aceea de la patru ani care-mi venise în minte în timpul ameţelii, ci cea adevărată, cea pentru care mă pregătisem atâta, încercând toate sporturile, cea care avea să-mi hotărască meseria, niciodată, în toţi aceşti ani, nu mai simţisem dorinţa de-a rămâne pe fundul mării. Vrusesem oare să mor, acum două ore? Eram oare nebun? Instabil? Sinucigaş? Mai trecusem prin probleme cu echipamentul, prin decompresii complicate, mi se-ntâmplase de mai multe ori în carieră să cred că n-o să mai pot urca la suprafaţă, dar niciodată nu simţisem dorinţa morbidă de-a adormi în apă pentru vecie. Trebuia să rezolv rapid problema asta. Să mă confrunt cu realitatea. Să refac legătura indisolubilă cu marea, pe care ne-o ţesuserăm împreună. Marea era marea mea iubire. Fără ea, eram nimic. Eram nimeni. Trebuia să mă-ntorc pe mare cu orice preţ, să mă scufund din nou, să regăsesc apa şi senzaţiile indispensabile echilibrului meu. Trebuia să depăşesc cumva slăbiciunea. N-aveam prea mult de aşteptat. Următoarea mea scufundare era programată peste trei zile, deşi aş fi preferat un alt context. Jobul pe care-l obţinusem era supervizat de Louise. Chiar că fusesem

un prost imaginându-mi că aş fi putut să nu mă mai întâlnesc niciodată cu ea. Şi cum de-mi putuse trece prin minte că ea nu va reuşi să obțină lucrul pe care şi-l dorea mai mult decât orice şi pe care eu nu fusesem în stare să i-l ofer?

***

Cu o zi înainte, mă dusesem la laboratorul de biologie marină, relaxat, senin, fără nicio temere în privința contractului pentru care fusesem chemat. Eram scufundător profesionist de mai bine de douăzeci şi cinci de ani, de ce m-aş fi pierdut cu firea la gândul că aveam să însoțesc o echipă de biologi? Nu era nimic surescitant în treaba asta, supravegherea lor în timp ce-şi făceau prelevările de pe fundul apei nu mă amuza peste măsură, dar genul ăsta de muncă avea avantajul de-a fi odihnitor şi destul de bănos. Pe timp de zi, era o misiune cum nu se poate mai simplă. Fusesem convocat cu două zile înainte de începerea studiului pe teren, ca să pregătesc măsurile de siguranță, planningul scufundărilor, şi ca să mi se comunice ce zone urmau a fi explorate. Sub apă, trebuia doar să fiu atent la ei şi să-i îndrum pe cei mai puțin experimentați. Când intrasem în sala de şedințe, mă aşteptasem la orice, dar cu siguranță nu ca persoana însărcinată cu coordonarea acelui studiu ştiințific să fie fosta mea nevastă, pe care n-o mai văzusem de mai bine de trei ani. Ce căuta în La Réunion? De ce numele ei nu apăruse nicio clipă în discuțiile preliminare? Pentru o fracțiune de secundă – secundă suficientă ca să rămân ca trăsnit – mă gândisem că poate era mai bine să le întorc

spatele şi s-o şterg. Dar n-avusesem timp. De cum mă zărise, îi dăduse la o parte pe cei din jurul său şi sărise de gâtul meu, de parcă nimic nu se-ntâmplase.

— Gary! Ce bucuroasă sunt că lucrăm din nou împreună! Eu am cerut să ni te dea pe tine!

Uitase oare de groaznicul nostru divorţ, hotărât într-un moment de furie, ca să nu zic de turbare? Stăteam ca paralizat, neputând îngăima niciun cuvânt, în timp ce ea mă strângea la piept. Îmbrăţişarea aceea falsă, lipsită de sens şi de afecţiune, mi-a dovedit că nu mai aveam niciun sentiment pentru ea. Asta avea să fie singura mea alinare. Căci, în timp ce-o îmbrăţişam, nu puteam decât să-i simt pântecul, iar toate prin câte trecuserăm cândva au revenit la suprafaţă. Fosta mea nevastă era însărcinată, urma să aibă copilul pe care eu nu fusesem în stare să i-l fac. Copilul pentru care ne sfâşiaserăm, ne ocărâserăm, ne urlaserăm în faţă tot felul de lucruri oribile, copilul pe care mi-l doream la fel de mult ca ea, dar care, chiar fără a exista, ne distrusese, ne făcuse praf şi pulbere sentimentele, ne anihilase până la ultima fărâmă de iubire. S-a desprins din îmbrăţişare şi l-a luat de mână pe un tip care părea să-şi ceară scuze că există.

— Ţi-l prezint pe soţul meu, coordonăm împreună acest studiu.

Tipul mi-a întins o mână moale. Ştiam că sunt caraghios, dar i-am strâns-o de parcă aş fi vrut să i-o strivesc. La urma urmelor, el deţinea puterea, el era de-acum cel căsătorit cu

ea, el era tatăl copilului ei şi angajatorul meu. N-avea de ce se teme de mine. Înţelegeam de ce nu pricepusem mai devreme ce mă aştepta. Louise îşi schimbase numele şi nu găsise de cuviinţă să m-anunţe că avea să participe şi ea.

— Bună, Gary, mi-a zis el, am auzit multe despre tine.

M-am mulţumit să dau din cap, nefiindu-mi prea limpede ce mesaj încerca să-mi transmită.

— El o să vină cu tine în apă, l-a întrerupt Louise. După cum vezi, eu nu prea sunt în măsură să fac scufundări...

Parcă jubila că asistam la acel spectacol cu ea mângâindu-şi pântecul umflat. Căuta oare să mă strivească şi mai tare decât în ultimii ani ai căsniciei noastre? Din ziua în care dorinţa maternităţii îi absorbise toate gândurile, Louise îşi pierduse orice capacitate de empatie. Nu se mai gândise decât la ea. Chiar şi în momentul acela: îşi etala cu mândrie burta, netrecându-i o clipă prin minte să mă protejeze, nepăsându-i de impactul pe care revederea noastră îl putea avea asupra mea. Uitase că şi eu voiam mai mult decât orice să-mi întemeiez o familie şi să am copii. Uitase că m-a părăsit fiindcă mă învinovăţea pentru infertilitatea noastră. Şi pe bună dreptate, pentru că un altul îi dăruise ceea ce-şi dorea mai presus de orice.

— Arătaţi-mi hărţile marine, am zis trecând peste anunţul ei.

Soțul său – curajos tip! – s-a executat. M-am uitat, total năucit, peste lucrurile pe care le pregătiseră. Am avut luciditatea de-a părea profesionist, am luat tot ce aveau să-mi ofere ca să pregătesc scufundările şi le-am dat întâlnire, fără alte explicații, la şalupă, în ziua stabilită, după care am salutat şi am plecat. Orele şi noaptea care au urmat le-am petrecut meditând la felul în care se sfârşise povestea noastră, cu un pahar mereu plin în mână. N-am pus geană pe geană, iar a doua zi, în zori, m-am dus țintă la Ivan şi i-am cerut Zodiacul.

Şi în seara asta, după ce-mi dorisem să rămân în adânc, după ce o întâlnisem încă o dată, aveam s-o iau de la capăt cu rumegatul. Încă o noapte de rememorare a poveştii noastre...

Louise şi cu mine ne începuserăm aventura siguri pe noi şi fremătând de nerăbdare. La foarte scurt timp după ce ne cunoscuserăm, neavând nicio clipă de îndoială, ne căsătoriserăm. Duceam o viață de călătorii orientată integral în jurul mării – ea ca biolog marin, eu ca scufundător profesionist bun la toate –, ne plăceau aceleaşi lucruri şi ne completam unul pe celălalt, ea serioasă, eu cu capul în nori. Aspiram către acelaşi viitor, să avem copii pe care să-i creştem în şi pe apă, transmițându-le pasiunea noastră pentru mare. Aşa că nu stătuserăm deloc pe gânduri. Eu băteam spre treizeci şi cinci de ani şi nu voiam să mă simt bătrân pe lângă viitorii mei copii. Louise, în ciuda celor opt ani în minus, nu voia nici ea să piardă vremea. După mai bine de un an de încercări, ne dăduserăm seama că toate tentativele noastre erau sortite eşecului. Încrezători şi

îndrăgostiți în continuare, ne îndreptaserăm către soluții medicale. Acela a fost începutul sfârşitului, un început de sfârşit care a durat câțiva ani. Analize, tratamente, protocolul de reproducere umană asistată medical, zile şi ore stabilite pentru făcut dragoste. Louise, interzicându-mi să mă mai scufund prea mult timp şi prea adânc, pentru că trebuia „să fim permanent împreună şi nu se ştie ce urmări pot avea chestiile astea asupra ta". Contracte pierdute sau abandonate – cine mai ştie câte? Aşteptarea şi dezamăgirea din fiecare lună, dezamăgire care s-a transformat într-o tristețe ce părea de nedepăşit, dar cu care, neavând de ales, ne luptam în continuare amândoi. „Trebuie s-o luăm de la capăt, să mergem înainte, până reuşim", îmi spunea Louise de fiecare dată când mă vedea că-mi pierd încrederea sau cheful. Viața noastră se învârtea numai în jurul ideii de-a avea un copil. Nu mai puteam s-o văd pe Louise făcându-şi injecții în burtă de câteva ori pe lună şi nici eu să înghit tot felul de substanțe care ar fi trebuit să-mi facă spermatozoizii mai puternici. Nu mai suportam controalele la care trebuia să meargă şi unde era străpunsă cu obiecte despre care ştiam că-s chinuitoare. Aveam nopți la rând de insomnie când trebuia să mă duc la spital pentru nenorocitele alea de spermograme. Eram sau nu în stare să procreez? Mai ales că rezultatele mele nu erau dintre cele mai bune. Încercam tot mai des s-o fac să accepte că, la un moment dat, va trebui să renunțăm, ca să nu ne distrugem, să nu ne pierdem pe drum. Mă îndoiam tot mai mult că mai puteam face dragoste cu soția mea pur şi simplu fiindcă o doream, nu obligat sau somat, cu senzația că un medic ne supraveghea pentru a se asigura că procedăm aşa cum trebuie. Mi-era tot mai greu s-o doresc, lucru care complica şi mai mult lucrurile. Când ea îşi dădea seama că n-am nicio tragere de inimă, mă înverşunam şi mai tare, dar degeaba, iar atunci mă scutura – uneori cu răutate –, eu mă

enervam şi ajungeam invariabil să urlăm unul la altul. Îi reproşam exact ce-mi reproşa ea mie. Îmi ştiam bine nevasta şi simțeam că şi ea se forța, lucru inacceptabil atât pentru ea, cât şi pentru mine. „Nu vreau să te doresc, vreau un copil”, ăsta era răspunsul ei. Strivitor. Brutal. Louise rămânea exasperant de surdă la suferința mea, nu asculta decât de-a ei. La început, acceptam, înțelegeam, înduram pentru că, la urma urmei, suferea cu tot trupul său, nu ca mine. Treptat însă, mi-am pierdut răbdarea, înțelegerea, nu mai suportam reproşurile cu care mă potopea şi m-am îndepărtat de ea. Nu-mi plăcea direcția în care ne îndreptam. Ne pregăteam să devenim nişte roboți ai procreării. Pierdeam omenescul din noi. Până la urmă, i-am sugerat să ne orientăm către adopție, dar a refuzat vehement. Am încercat din răsputeri s-o fac să se gândească la ceea ce ne doream de fapt: să fim părinți şi să dăruim toată iubirea pe care o purtam în noi unui copil pe care să-l creştem. Ea s-a încleştat şi mai strâns de propriile convingeri, zicându-mi că nu puteam pricepe fiindcă sunt bărbat. Ca răspuns la îndoielile mele, a căutat un alt specialist. Alt set de analize. Apoi a venit verdictul: n-aveam nicio şansă să reuşesc „fecundarea unui ovul”, mai ales în condițiile de calitate deloc optimă a celulelor lui Louise – cu alte cuvinte, nu eram compatibili. Din acel moment, eu nici n-am mai existat, asistând la continuarea consultației ca un simplu spectator. Doctorul i-a explicat lui Louise că existau două posibilități: fie să schimbe partenerul, fie să apeleze la un donator de spermă. Fără să se sfătuiască şi cu mine, a deschis atunci un nou front, pentru obținerea faimoasei donații de spermă. Eu am fost exclus cu totul; am pus nişte întrebări, dar n-am primit niciun răspuns. Nevastă-mea mi-a zis să-mi văd de scufundările mele – de parcă o deranjam cumva –, aşa că am început să explorez zone tot mai îndepărtate pentru a încerca să-mi înăbuş durerea, fiindcă

nu voiam cu niciun chip să explodez şi să provoc şi mai multă suferinţă amândurora. Louise, în schimb, nu vedea nimic, era surdă la simţămintele mele, nu apela la mine decât atunci când prezenţa mea era absolut necesară, iar eu obosisem atât de tare în ultimii ani, încât veneam de îndată ce mă chema. Asta era tot ce-i mai puteam oferi. Le explicam echipelor medicale că nu mă deranja deloc ca ea să poarte copilul altcuiva, că era o decizie de cuplu despre care discutam frecvent. Nu voiam să mă gândesc la acele lucruri, simţind că sfârşitul sentimentelor mele pentru ea nu era deloc departe.

Şi-apoi s-a petrecut prima minune: Louise a urmat protocolul şi a putut primi o donaţie de spermă. A doua minune: fecundarea a funcţionat şi Louise a rămas însărcinată. Eram fericit pentru ea. Jucam însă cu greu comedia fericirii. În adâncul meu, eram distrus, eram praf, mă bântuiau nişte gânduri cumplite cu care nu eram deloc obişnuit şi care mă îngrozeau, pur şi simplu. Primul tâmpit cu suficientă spermă-n el reuşea s-o lase grea pe nevastă-mea, în timp ce eu, soţul ei, nu fusesem în stare. M-am posomorât, mi-a pierit orice chef de viaţă. În ciuda ruşinii şi a vinovăţiei care mă măcinau, nu reuşeam totuşi să simt niciun strop de dragoste pentru acel embrion din pântecul lui Louise. Era un necunoscut pentru mine, un străin. Am încercat din răsputeri, voiam să cred că vom reuşi, că ne vom regăsi pe noi înşine în jurul acelui copil, dar Louise nu mă implica deloc. N-aveam voie să mă apropii de ea, nu puteam s-o mai ating, deşi eu nu doream decât să-mi pun mâna pe pântecul ei, să i-l mângâi în speranţa că voi simţi viaţa dinăuntrul său. Ea vorbea de „copilul ei”, nu de al nostru. În sinea ei, nu-l considera şi al meu. Biologic vorbind, avea dreptate. Era un fapt incontestabil, dar

simțeam nevoia să mă ajute să devin tatăl acelui copil care creştea în ea. Iar ea nu putea. Nu voia. Am avut confirmarea când s-a întâmplat nenorocirea. Louise a pierdut sarcina şi a aruncat vina asupra mea. Eu eram vinovat pentru toate. O făcusem să piardă atâția ani cu „sterilitatea" mea, mi-a reproşat ea. Iar acum, trimițând copilului numai energii negative, nu-l ajutasem să se țină agățat de ea. „Simțea că nu-l doreşti, că nu-l vrei, egoul tău de mascul n-a suportat să-l facă altul în locul tău."

Din momentul acela, totul a luat-o la vale. Nici n-am mai apucat să-i propun să stăm până ne mai liniştim puțin – deşi de multă vreme nu mai credeam într-un final fericit –, că ea m-a anunțat că vrea să divorțăm. Nu-i eram de niciun folos, nu eram bun de nimic. N-am căutat s-o recuceresc, s-o țin lângă mine, iubirea mea pentru ea se fărâmițase cu timpul.

În încercarea de a mă împăca cu gândul că nu voi lăsa nicio urmă, că n-am să cresc niciun copil, că n-am să fiu niciodată tată, că poate nicio altă femeie n-o să mă mai vrea, mi-am umplut din nou geanta de voiaj şi am plecat după contracte în cele patru zări. Până acum două zile, credeam că mi-am găsit un oarece echilibru. Revenirea neaşteptată a lui Louise în viața mea îmi dovedea că încă îmi făceam iluzii. Lăsasem timpul să treacă, fără să reacționez nicicum. Ce făcusem eu după despărțirea noastră? Ce construisem? Încercasem într-un fel sau altul să-mi iau viața în propriile mâini?

În dimineața zilei prevăzute pentru scufundare, m-am dus la restaurantul de pe plajă al lui Ivan, în speranța că proprietarul o să fie acolo. Ivan deschidea când îi tuna, când avea el chef. În cei doi ani de când se instalase în La Réunion şi de când îl întâlneam în timpul şederilor mele aici, nu încercasem niciodată să aflu cum îi merg afacerile. Fiecare cu deciziile lui. Azi era ziua mea norocoasă, l-am găsit în spatele tejghelei.

— Gary! Mă bucur să te văd! Toate bune?

Nu era nevoie de traducere ca să pricep unde bătea.

— Am venit să-mi iau harnaşamentul.

— Vezi în magazia din spate.

I-am mulțumit cu un semn din cap.

Sacul, labele de scafandru, vesta, detentoarele, buteliile de oxigen, ceasul de scufundare... Toate erau pregătite. Am stat câteva secunde bune uitându-mă la ele. Erau aliații mei, oxigenul meu, supraviețuirea mea. Mă bazam pe ajutorul lor. Mi-am găsit până şi telefonul uitat în timpul bătăliilor din mintea mea. Nimeni nu încercase să vină după mine. Şi nici eu nu mă gândisem să mă duc după cineva.

M-am întors la bar, cu toate materialele în spinare. Ivan îmi pregătise deja o cafea. A venit de cealaltă parte a tejghelei şi

s-a uitat lung spre lagună, cu un zâmbet vag pe buze. Soarele părea de neoprit astăzi.

— Condițiile sunt ideale, a comentat el. Te duci mult dincolo de bariera de corali?

— Trei mile.

— Studiu ştiinţific?

Întotdeauna era la curent cu ce se întâmplă. În orice punct de pe insulă. Întotdeauna ştia când ajungeam în La Réunion pentru un contract. Am dat din cap că da.

— Scufundători cu experiență?

— Majoritatea.

— Au vreo legătură cu isterica aia gravidă care m-a hărțuit alaltăieri cu tot felul de întrebări despre tine?

— Ea e coordonatoarea studiului.

— O cunoşti?

— Mda... E fosta mea nevastă.

Ce mi-o fi venit să-i spun asta? Eram razna complet.

— Trebuie s-o şterg.

Am dat pe gât cafeaua, fără a-i lăsa timp să-mi mai pună vreo întrebare, şi am plecat cu povara în spate, de parcă aş fi cărat tot greul lumii. N-aveam niciun chef să mă duc.

— Gary! m-a strigat din nou Ivan.

M-am uitat la el peste umăr.

— Să laşi prostiile azi, bine? Vezi că eu n-o să fiu acolo.

Am reuşit să-i zâmbesc.

— Dacă mă-ntorc, dai şi tu ceva de mâncare diseară?

— M-apuc chiar acum de gătit.

Şalupa înainta rapid. Foarte rapid. Prea rapid. Am ajuns curând în zona de explorat. Eu stăteam la prova, scrutam orizontul, măcinat de o stare de disconfort imposibil de definit. Lăsam vântul să mă-nvăluie. Să mă-nvăluie ca să mă apere de toate cele din jur, de lumea în care mă simțeam prizonier. Din ce cauză? Nu ştiam. Vorbisem doar minimal cu unii şi cu alții, le verificasem tuturor echipamentul, mă

asigurasem că n-avea să fie nicio schimbare de ultim moment. Fusesem politicos cu Louise, cu bărbatu-său şi cu ceilalți membri ai echipei. Într-un fel, mă simțeam uşurat, căci era clar că starea mea de spirit n-avea nicio legătură cu căsătoria mea ratată. La drept vorbind însă, aş fi preferat să mă trezesc că urlu la fosta nevastă, că-mi vărs asupra ei întreaga obidă, aş fi preferat să-mi dau seama că tot nu mă împăcasem cu divorțul nostru, aş fi preferat să recunosc că, în fond, încă o iubeam. Cu lucrurile astea m-aş fi putut descurca. Mai bine aşa ceva decât angoasa care-mi strângea inima ca-ntr-o menghină, care-mi tăia picioarele, care-mi accelera respirația şi-mi făcea capul să vâjâie.

Mă uitam la cer ca să nu văd marea. Eram îngrozit la gândul c-o să-mi vină din nou să adorm în adâncul ei. Riscam să-mi pierd controlul şi să nu mai pot îndeplini misiunea care-mi fusese încredințată. Dacă mă țineam de prostii sub apă şi cineva avea nevoie de mine, aş fi fost probabil incapabil să reacționez. Cu o oră în urmă, eram totuşi convins că aveam să reuşesc. Analizasem totul metodic. Data trecută o dădusem în bară, dar existaseră nişte motive fiziologice – oboseala, mahmureala – şi nişte motive psihologice – nemulțumirea, nervozitatea –, nu eram concentrat şi, prin urmare, în măsură să reacționez la problemele care puteau apărea în timpul unei scufundări. Totul explica amețeala ce mă cuprinsese. Nimic, în schimb, nu explica lipsa mea de reacție, lipsa dorinței de-a face ceva ca să mă salvez. Dar, mai ales, nimic nu justifica lipsa oricărui chef de-a intra astăzi în apă.

De ce? Nu mi se mai întâmplase niciodată aşa ceva. Eram mai degrabă genul înnebunit după scufundări, chiar când condițiile erau neprielnice, chiar când ştiam că nu-i bine să

ies pe mare. Îmi asumam riscurile, întotdeauna mi le asumasem şi credeam că va trebui să aştept s-ajung bătrân, realmente bătrân, ca să mă cumințesc şi să nu mi le mai asum. Eram întotdeauna gata să ies în larg, chiar şi numai pentru câteva minute. Cu echipament sau fără – îmi plăcea să-mi țin respirația –, ieşeam în fiecare zi. Aveam o nevoie vitală, visceralã să simt apa, să mă scufund. De parcă numai în apă puteam respira, numai când stăteam fără aer sau când aerul pe care mi-l vâram în corp era artificial. Eram chemat în adânc. Eram aspirat. Apa era drogul meu. Un drog la care nu voiam să renunț. Accidente, incidente li se întâmplau tuturor scufundătorilor din lume, în fiecare zi, dar asta nu-i făcea să renunțe. Eram dezarmat de propria indiferență în fața acelei scufundări. Nu teama mă dădea înapoi, era ceva mai profund. Ca şi cum amețeala aia a mea ar fi fost elementul declanşator al unei conştientizări. Dar o conştientizare a ce anume?

— Gary, eşti gata? m-a întrebat Louise.

Ajunseserăm. Pierdut în gândurile mele conflictuale, nu-mi dădusem seama, nu auzisem nici măcar ce ziseseră cei din echipă. M-am întors spre ei. Erau cu toții echipați, cu combinezoanele închise, cu labele în picioare şi buteliile de oxigen în spate. Unii stăteau deja în fund, pe marginea şalupei, aşteptând semnalul meu ca să se lase să cadă cu spatele în apă. Mi-am tras pe mine restul costumului de scafandru. Am avut senzația unei presiuni dinăuntru, am simțit că mă ia cu călduri. M-am aplecat, din reflex, spre apă şi m-am stropit pe față. M-am rugat în sinea mea ca asta să mă trezească şi să-mi pună gândurile în ordine. Durerea, o durere vicioasă, o durere a minții, mi-a tăiat respirația.

Ce căutam eu acolo? Făcând pe bona pentru nişte biologi! Doar n-aveam să-mi petrec următoarele două ore uitându-mă la ei cum se joacă de-a caracatiţele pe fundul apei! Eram mai bun de-atât. Într-o vreme, aveam aroganţa de-a mă socoti printre cei mai buni. Erau departe acele timpuri, foarte departe, parcă dintr-o altă viaţă decât a mea. Astăzi, luam tot ce găseam ca să am o ocupaţie, ca să câştig o pâine, fără nicio adrenalină, fără niciun chef.

Cum să ies din această situaţie? N-aveam de gând să mă forţez, să mă simt şi mai jalnic. Nu c-aş fi vrut să fiu văzut ca un laş. Mai aveam încă un strop de demnitate şi de orgoliu. Dar nici nu concepeam să mă scufund, mi-era mai teamă de cei de lângă mine decât de rechinii care s-ar fi putut plimba pe sub noi. Brusc, mi-a venit să râd în sinea mea. Oare cum ar reacţiona dacă le-aş zice că s-a anulat scufundarea din cauza unor scali detectaţi ceva mai devreme? Aş fi fost de toată jena cu aşa o scuză. Trebuia să găsesc rapid o soluţie. Aplecat în continuare deasupra apei, mi-am privit faţa oglindită în ea. Era un chip posomorât, nefericit. Trist. Nu eram eu. În orice caz, cel care mă privea n-avea nicio legătură cu cel care fusesem cândva şi care ar fi trebuit să fiu astăzi. Nu acolo era locul meu. Locul acela trebuia de-acum să mi-l găsesc. Am inspirat adânc, de parcă m-aş fi pregătit să-mi ţin respiraţia. Am căutat în aerul înghiţit de plămânii mei curajul de-a înfrunta realitatea. Ca să mi-o asum. Nu-i nicio ruşine în a te recunoaşte învins, voiam să mă conving că aşa e.

Când m-am simţit suficient de sigur pe mine, m-am îndreptat de spate.

— Îmi pare rău, eu nu intru în apă.

— Poftim? au sărit câțiva. Cum adică?

Eram pregătit să-i înfrunt. Fără să vreau, mi-am intersectat privirea cu a lui Louise, am văzut-o încruntându-se, îngrijorată, nu nemulțumită, cum mă aşteptam. Fiindcă eu mă gândisem c-o să-mi dea chiar un brânci peste bord.

— N-am să mă scufund, am continuat eu. Nu sunt în stare. Credeam c-o să fiu OK, dar m-am înşelat, îmi pare rău. Absența mea nu vă împiedică însă să intrați în apă, cei mai mulți dintre voi sunteți scufundători atestați. Eu o să vă mai verific o dată echipamentul şi o să m-a-sigur că aveți în continuare condiții prielnice. Am să vă îndrum de pe şalupă. Treaba mea e doar să am grijă să fiți în siguranță. N-ați apelat la mine decât pentru organizare.

Fără a le mai lăsa timp să reacționeze, mi-am scos partea de sus a combinezonului şi m-am apucat de lucru. Măcar atâta să fac şi eu. Am realcătuit perechile, având o imagine despre nivelul fiecăruia, am revăzut ordinea imersiunilor şi a revenirilor la suprafață. Pesemne că am fost destul de convingător, fiindcă nimeni n-a încercat să mă contrazică. L-am luat deoparte pe soțul lui Louise, cel mai bun scufundător din grup. Te pomeneşti că ea o fi vrut să ne facă să ne luăm la întrecere. Dar nici că-mi păsa. Să se distreze cum o vrea.

— Tu intri primul şi-i ghidezi pe ceilalți acolo, sub apă. Asta-i sarcina ta! Hai, sari!

Era atât de timid, că nici n-a crâcnit la ordinul meu. Şi-a prins de braţ noul partener de scufundare şi s-au aruncat amândoi în apă. Câteva minute mai târziu, i-am trimis pe următorii şi tot aşa, până când n-am mai rămas decât eu, Louise şi marinarul. Fără să-mi pese de ea, m-am aplecat peste copastie, supraveghind fundul apei. Îi distingeam încă pe toţi, mai mult sau mai puţin, şi-mi verificam cronometrul. Totul decurgea perfect. N-aveam de ce să mă forţez, nimeni n-avea să mă cheme în ajutor. Îmi regăseam o oarecare autoritate, iar asta mă deruta. O auzeam în spatele meu pe Louise pregătind cutiile pentru primirea mostrelor prelevate. Mă luptam să-mi stăvilesc lacrimile – ceea ce chiar nu-mi stătea în obicei, rareori mi se-ntâmpla să plâng, şi nu din pudoare sau dintr-o virilitate deplasată, ci mai degrabă fiindcă nu simţeam nevoia. Acum plângeam pentru că nu mă puteam abţine, pentru că înţelegeam cât de risipitor fusesem cu viaţa mea. Am simţit o mână pe umărul gol. Mi-am şters faţa cu dosul palmei.

— Ce s-a-ntâmplat? a şoptit Louise.

Uitasem că, în ciuda a tot şi a toate, ea era, fără doar şi poate, fiinţa care mă cunoştea cel mai bine din lume. Ce ciudat! Când rostise acele cuvinte, vocea ei avusese tonul blând pe care nu i-l mai auzisem de secole. Era oare sinceră sau nu? Voiam să sper că da, ca să mă pot linişti, ca să pot crede că am iubit un om bun. Cu toate acestea, m-am tras de sub mâna-i mângâietoare. N-aveam nevoie de consolările ei. Nu mai aveau nicio putere asupra mea.

— Sunt obosit, atâta tot.

— Poate că n-ar fi trebuit să-ți cer să vii cu noi.

— E prea târziu să te mai gândeşti la asta... şi cred că, până la urmă, n-are nicio legătură cu tine...

— Ce-o să faci?

— O să mă duc unde-oi vedea cu ochii.

— O să fugi... mereu ai fugit, Gary.

M-am îndreptat de spate şi m-am uitat la ea de sus. N-a dat niciun pas înapoi. Era atotputernică.

— Nu mă ține nimic în loc.

Nu mai există nimic care să mă țină într-un loc.

Acelaşi gând îmi trecuse prin minte şi la ultima scufundare. Un gând care devenea tot mai obsedant.

Louise a lăsat capul în jos.

— Ai grijă de tine, Gary, te rog.

— Tu să ai grijă de voi doi, i-am zis uitându-mă spre pântecul ei. Iartă-mă, trebuie să supraveghez urcarea la suprafață.

Până la întoarcerea în port, n-am mai schimbat niciun cuvânt.

3

Erin

O melodie stridentă îmi zgâria timpanele. Zgomotul îmi deştepta nişte vagi amintiri. Care anume? Nu ştiam. Un reflex ascuns în străfundurile memoriei m-a făcut să-mi trag pătura de pe cap. Ce era cu sunetul acela? Mă deranja şi, totuşi, voiam să-l aud. Şi mă enervam tot mai tare, încercând să înțeleg proveniența acelei chestii atât de neplăcute. Mă zvârcoleam în pat, convinsă că avea să înceteze la un moment dat. Dar nu. Soneria mă chema, mă smulgea din brațele somnului...

Somnului...

Dormeam?

Nu schițam niciun gest, parcă aş fi fost paralizată. Nu înțelegeam ce se-ntâmplă. Oricine i-ar fi tras o scatoalcă deşteptătorului ca să-l oprească. Eu nu. Acesta îşi făcea în sfârşit datoria. Aşa că l-am ascultat iar şi iar, ca să mă asigur că era real. L-am ascultat, emoționată. Sunetul acela mi s-a părut cel mai frumos, cel mai incredibil din câte auzisem vreodată. Erau mai bine de şapte ani de când nu-i mai lăsasem timp să se manifeste, fiindcă întotdeauna mă trezeam înaintea lui. Şi totuşi, în fiecare seară mă încăpățânam să-l programez. Păstrarea anumitor obiceiuri era obligatorie, dacă voiam să nu mă duc la fund.

Ochii au încercat să mi se întredeschidă, dar nu i-am lăsat. Noaptea trebuia să dureze la nesfârşit. Mi-era foarte teamă să nu descopăr că-i un vis. Visul pe care-l aveam de atâta vreme, trează fiind. Visul de pace şi seninătate de care n-aveam niciodată parte, care mi-era pur şi simplu interzis. Dormisem oare neîntoarsă, fără coşmaruri, fără tresăriri, fără să pipăi cu mâna prin pat? Fără să mi se mai taie respirația din pricina senzației de frig pe care mi-o dădea locul acela gol? Pleoapele mele au prins puteri şi-au început să fluture, iar atunci am simțit că-mi şiroiau lacrimi pe obraji. Mi-am înăbuşit în pernă un hohot de plâns eliberator, vindecător. Fiindcă erau lacrimi de bucurie, de uşurare, de mirare. Lacrimi de uimire. Mă simțeam atât de uşoară! Angoasa surdă, ca un chist crescut înăuntrul meu, dispăruse în sfârşit. De parcă noaptea din urmă mă anesteziase pentru a mi se putea extirpa şi ultima bucățică din el. Niciodată nu mai fusesem atât de fericită după o operație chirurgicală.

Eu şi inconştientul meu eram în sfârşit gata să-l lăsăm să se ducă. N-aveam să-l uităm niciodată, bineînțeles, dar puteam

trăi şi cu treaba asta. Mai bine zis, puteam trăi şi fără. Fără el. Fără umbra sa plutind deasupra noastră. El ne marcase. El se întipărise în noi ca un tatuaj. El vrusese să-i păstrăm amintirea vie, să-l analizăm pe toate părţile, să ne punem întrebări în privinţa lui. El vrusese să ne obsedeze, să se înstăpânească peste viaţa noastră şi peste somnul meu. Acum, totul se încheiase. Nu mai musteam de furie. O simţeam domolindu-se deja de ceva vreme, chiar dacă uneori mai încerca să câştige teren. Mă mai înţepa, ca o perversă, când mă aşteptam mai puţin. Dar ţepii ei îşi pierduseră puterea. Pielea mi-era suficient de bătucită pentru ca ei să nu mi-o mai poată străpunge. Eram mai dură, nu mă mai încredeam în nimeni şi nimic, dar eram din nou fericită, nu mă mai gândeam la ce pierdusem.

Un mort e numit dispărut.

Greşit.

Un mort nu dispare. Un mort nu mai este în viaţă – nuanţa poate părea subtilă, dar e cât se poate de reală. De şapte ani mă gândeam la asta în fiecare secundă, fiecare minut, fiecare oră, fiecare zi, fiecare noapte... Cu puţin noroc – dacă se poate vorbi de noroc în acest caz –, poţi să-ţi iei rămas-bun de la un mort, poţi să-i fii alături în ultimele clipe. Un mort lasă în urma sa un trup – rece, bineînţeles, şi cu inima stinsă, dar un trup, totuşi. Poţi să-l îmbrăţişezi pentru o ultimă dată, poţi să-i vorbeşti, să-ţi verşi asupra lui furia pentru faptul că te-a lăsat baltă şi să crezi că te aşteaptă undeva. Un mort nu trădează. Un mort se îngroapă, se incinerează, ştii unde odihneşte, unde-i este cenuşa. Poţi

chiar să-i faci o vizită. Un mort există şi lasă o amprentă, o urmă a trecerii sale prin această lume.

Un dispărut nu.

Un dispărut parcă nici n-ar fi existat. Parcă existența sa ar fi o fantasmă, parcă n-ar fi fost niciodată reală. Un dispărut devine o himeră. O ființă mitologică.

Despre un dispărut nu mai ştii nimic. Nu ştii unde este, ce face, cu cine e. Absența unui dispărut te va face întotdeauna să tresari la cea mai mică trântire a uşii. Prin absența lui, un dispărut îți impune să fii mereu la pândă. Nu vei şti niciodată dacă mai trăieşte sau dacă a murit. Şi nu va fi nimeni care să-ți spună. Nu ştii de ce a dispărut. Într-o seară, te culci lângă un om pe care crezi că-l cunoşti. Faci dragoste cu el, adormi în brațele lui. Iar a doua zi, te trezeşti singură, într-un pat rece, omul nu mai e acolo. S-a volatilizat, fără a lăsa vreo urmă. Fiindcă aşa i-a venit lui.

Nu poți fi văduva unui dispărut.

Eşti nevasta unui dispărut.

În cazul unui dispărut, nu mai ai nimic de care să te agăți. Amintirile nu mai au nicio valoare, le-a potopit trădarea. Eşti singură, cauți vinovați, te simți pierdută. Eşti măsurată din priviri, eşti judecată, iar uneori, mai greu, consolată. Încă şi mai greu e să accepți consolările.

Cu un dispărut, trebuie să înveți şi, în cele din urmă, să accepți că nu ştii nimic. Asta cere timp, mult timp.

M-am temut c-o să fie o viață întreagă. M-am înşelat.

Soțul meu, tatăl celor trei copii ai mei, dispăruse în urmă cu şapte ani şi câteva săptămâni. Iar eu mă gândeam în sfârşit la lucrurile frumoase, delicate şi vesele care m-ar putea aştepta.

Noaptea asta se încheia printr-o trezire detestată de toți, mai puțin de mine, căci îmi punea capăt insomniilor din ultimii ani. Pe lângă toate cele, el îmi furase şi nopțile, îmi furase şi visele, făcându-mă să am numai coşmaruri. Acum îmi recâştigasem nopțile. Puteam în sfârşit să mă odihnesc.

— Mamă?

Am zâmbit printre lacrimi auzind, de partea cealaltă a uşii camerei mele, vocea suavă a lui Milo, mezinul, care nu mă văzuse niciodată stând în pat dimineața. Avea un an când îmi pierdusem somnul.

— Milo! Taci odată, dacă mama doarme, trebuie s-o laşi în pace. Ăsta-i un lucru bun...

Ulysse, cel mai mare dintre copii, protectorul meu, flăcăul meu de şaisprezece ani, bărbatul casei, deşi făceam tot posibilul să nu-l încarc cu aşa o responsabilitate.

— Mama doarme?

O voce îngrijorată. Lou, draga mea fetiță, care-şi făcea tot timpul griji pentru lumea ei, pentru reperele ei, pentru mine şi frații săi.

Cei trei copii, cele trei iubiri ale mele, cele trei motive ale mele de-a trăi, şi de-a rezista.

— Totul e-n regulă, copii, totul e-n regulă...

— Serios? au întrebat ei în cor.

— Pe cuvânt, doar că mi-e greu să mă dau jos din pat. Începeți micul-dejun fără mine, o să vin şi eu.

***

Când am ajuns în bucătărie, i-am îmbrățişat pe toți, mai tare decât de obicei. Milo a profitat de mângâierea aceea apăsată fără să ceară vreo explicație. Ulysse şi Lou, în schimb, m-au întrebat din priviri, stupefiați să mă vadă cu o

față pe care mi-o imaginam ceva mai odihnită – deşi bănuiam că era nevoie de mai mult de-o noapte ca să mi se destindă de tot trăsăturile. Nu prea avuseseră ocazia să mă vadă stând mai mult în pat dimineața, aşa că le-am răspuns cu un zâmbet până la urechi. Apoi m-am aşezat la masă cu ei. Douce, cățeluşa noastră, a venit şi mi s-a culcat la picioare. Îmi beam cafeaua cu înghițituri mici şi mă uitam la ei cu admirație. Când îi vedeai aşa, n-aveai cum să-ți închipui câte îndurase şi cât de mult crescuseră în tot acest timp. Mi s-ar fi putut reproşa că-mi consideram copiii mai maturi decât ceilalți. Nu-mi păsa, eu aşa îi consideram şi-mi asumam asta. Era de ajuns să le cunoşti povestea ca să te înclini în fața realității. Se maturizaseră, deşi erau încă nişte copii. Îmi plăcea să cred că sunt echilibrați – în orice caz, asta era impresia pe care mi-o lăsau. Îmi dădeam seama că încercau să mă protejeze, să nu mă dărâme mai mult decât eram. Dar nu puteam visa chiar tot, nu-mi puteam imagina chiar tot. Mai era şi realitatea. Când îi vedeam acum, când realizam, cu uimire, că dormisem întreaga noapte – n-aş fi reuşit dacă ei, copiii mei, ar fi suferit în continuare ca la început –, certitudinea aceasta se înfiripa şi mai adânc în mine.

Ulysse părea împăcat cu povestea lui. Era de-acum în stare să vorbească – dacă trebuia, ceea ce se întâmpla foarte rar – despre tatăl său fără să se enerveze, fără să se-nfurie, fără a-i veni să distrugă tot ce-i ieşea în cale. La treisprezece ani, Lou încetase în sfârşit să mai creadă în întoarcerea eroului său, nu-şi mai apăra tatăl când fratele ei mai mare îi amintea cu cinism că fuseseră lăsați de izbelişte, îşi consumase rezervele de scuze cu care încerca să-l salveze pe cel absent. Cât despre Milo, copilaşul meu de opt ani, acesta nu mai întreba nimic despre el, nu mai ținea cu orice preț

să-l cunoască pe acel tată, tatăl său, care-l abandonase atunci când avea doar un an, nu-mi mai cerea să-i explic inexplicabilul.

Copiii mei erau bine. Se certau pentru tot felul de fleacuri, râdeau, bombăneau. Eram o familie normală, banală, şchioapă, ca toate familiile, iar asta era ceva nepreţuit.

Ceva mai târziu, ca în fiecare zi când ei se duceau la şcoală, am pornit-o către barul meu, L'Odyssée, precedată de Douce, care cunoştea drumul la fel de bine ca mine. Ferestrele localului dădeau spre golful Solidor, aşa că ne ţineau companie tot soiul de ambarcaţiuni vechi lăsate acolo la ancoră. Ceva mai departe, stânca Bizeux şi Fecioara din vârful ei vegheau asupra noastră. Iar barajul de pe Rance ne lega de Dinard. Eram ca-ntr-un cuib acolo, la adăpost de toate cele. Locul meu de muncă îmi oferea o privelişte nemaipomenită. Astăzi, marea avea o tentă gri-verzui, iar crestele valurilor parcă erau nişte spinări de oi. Mi-am ridicat gulerul paltonului şi mi-am vârât nasul în eşarfă. Vremea era execrabilă. Dar nu conta. Vântul care bătea în rafale dinspre sud-vest, biciuindu-mi obrajii, îmi dovedea că sunt vie, că pot să simt. Am întâmpinat cu bucurie stropii de ploaie de pe faţă, ei mă spălau de toată tristeţea, mă făceau să dau uitării trecutul. Îmi ofereau un nou început – cel puţin, aşa speram. Furtuna de iarnă care se abătea acum peste Saint-Malo avea să alunge şi cei din urmă nori.

Ajunsă pe cheiul de la Solidor, privirea mi-a fost atrasă instinctiv de bârlogul acela al meu, cu toată partea de la

intrare. Îmi petreceam acolo fiecare zi a vieții mele, dar niciodată nu mă uitam cu atenție. Fațada din lemn vopsită într-un verde tot mai spălăcit de la trecerea timpului și de la furiile naturii, ochiurile mici ale geamurilor care se umpleau de lumină când se-nnopta și care, speram eu, te invitau să descoperi căldura dinăuntru... De când oare nu mai stătusem câteva minute ca să contemplu acel loc? Până nu deschideam, tot ce era înăuntru avea să stea în întuneric. Știam fiecare detaliu, fiecare lucire a vopselei, fiecare gaură din pânza umbrarului, toate denivelările de pe terasă pe care trebuia să le eviți când aveai de cărat o tavă plină cu pahare. Fiecare semn de bătrânețe îmi deștepta amintiri. Unele, minunate. Unele, nostalgice. Altele, groaznice. Poate că era momentul să pornesc niște lucrări de renovare. Dar dacă m-apucam de așa ceva, trebuia să încep cu un element indispensabil și foarte important ca simbol. Firma. Piesa mare din lemn vopsit pe care scria cu italice L'Odyssée. Cuvântul acela, numele acela, însemna foarte mult pentru mine. Nu eram însă sigură că mă mai recunoșteam în el. Noaptea mea de somn îmi deschisese ochii asupra etapei peste care trebuia să trec, iar în privința asta numai eu puteam hotărî.

Numele îl alesesem împreună cu soțul meu, în urmă cu șaptesprezece ani. În noaptea când ne întâlnirăm. Abia ce luasem barul. Iar el a apărut în miez de noapte, când mă pregăteam să închid. Un bărbat cu privire întunecată, cu păr negru, îmbrăcat neglijent, având drept unic bagaj un rucsac. Mi se păruse frumos, misterios. El îmi oferise un pahar în propriul meu local. Îmi vorbise despre dorința lui de a-și trăi aventura. Se simțea mânat de o sete nesățioasă a descoperirilor, a întâlnirilor. Refuza să-și asume riscul de-

a se trezi prea târziu. Înăcrit. Frustrat. Nefericit. „Periculos”, îmi zisese el. Discutaserăm luptându-ne amândoi cu o dorință brutală, violentă, mi-era cumplit de greu să amân momentul când aveam să fiu a lui. Apoi, descoperirea pasiunii noastre comune pentru Iliada şi Odiseea ne înfrânsese şi ultima urmă de împotrivire. El scosese din rucsac un exemplar ce fusese deschis de mii de ori. Eu căzusem în capcana dragostei la prima vedere. Şi el la fel. Văzuse întâlnirea noastră ca pe un semn de la zei, o etapă a parcursului său inițiatic, a luptei sale cu regretele. „Erin, şi dacă ai fi tu aventura mea?” îmi şoptise la ureche înainte de-a mă aduce la orgasm. Inocentă cum eram, văzusem în asta ceva foarte romantic.

De ce-aş mai păstra astăzi acel nume? Nu mai avea niciun sens. Gândul ăsta, de neconceput cu ceva vreme în urmă şi care-mi trecea dintr-odată prin minte, mi-a tăiat pur şi simplu respirația. Am intrat rapid în L’Odyssée, fiindcă voiam să fiu sigură că mă simt pregătită. Ajunsesem oare în sfârşit în stadiul de a-mi da uitării trecutul? De-a merge mai departe, fără remuşcări, fără regrete? Fără dorința de-a privi în urmă? Fără amărăciune? Somnul adânc, ca pe vremuri, îmi schimbase perspectiva asupra viitorului. Acesta se deschidea larg în fața mea, nimic nu mai era scris dinainte. Puteam oare începe o viață nouă la patruzeci şi trei de ani, cu trei copii pe care-i creşteam de una singură? Un singur pas mai aveam de făcut.

Am dat o tură prin local şi am aprins toate becurile; laolaltă dădeau o lumină delicată, caldă, mângâietoare. În periplul meu prin această a doua casă, am simțit că prind din nou viață. M-am dus în spatele tejghelei şi i-am mângâiat lemnul

uzat, patinat de timp, de coate, de mâini, de pahare, erau ani buni de când lacul dispăruse. M-am uitat spre biblioteca imensă unde cărțile uzate se amestecau cu sticle de rom sau de whisky, unele atât de vechi, încât n-aveau să fie deschise niciodată, dar erau frumoase şi spuneau o poveste, şi mai erau şi lucrurile uitate de clienți şi nerevendicate niciodată, brichete, carnețele, legături de chei, cărți poştale, legitimații, ochelari de soare. Am dat drumul la muzică; dimineața, îmi plăcea să ascult folk irlandez, era blând şi nu-ți brusca trezirea. M-am uitat, pe rând, la fotografiile de pe pereți, spuneau povestea acestui loc, spuneau şi povestea mea, povestea copiilor mei. Oare le-aş mai păstra, dacă m-aş apuca de renovat? Chiar pe toate? Le-aş mai ține pe cele în care apărea şi el? Trebuia oare să-l neg? Să-l reneg? Unele imagini ar rămâne în acelaşi loc. Nu era oare mai bine să mi-l asum? Ajunsă în fundul sălii, m-am apropiat de şemineu, singurul zid de apărare în fața umidității de peste iarnă. Oricâte schimbări aş fi făcut, el avea să rămână inima acestui loc; de îndată ce focul a prins putere, Douce a venit şi s-a culcat în fața vetrei, întinzându-şi labele uriaşe. Am mângâiat-o pe cap.

— Ia zi, frumoaso, ne băgăm la renovări?

— Vorbeşti cu câinele acum?

Am izbucnit în râs, sincer amuzată că fusesem dată în vileag de frate-meu. Trebuia să se-ntâmple şi asta. Chiar mă miram că n-am pățit-o mai repede. Când muncea de la distanță, Erwan venea în fiecare dimineață să-şi bea cafeaua şi să lucreze la L'Odyssée. Ştia că aici e linişte, bătrânii lupi de mare – grosul clientelei mele matinale – nu erau deloc

zgomotoşi când îşi citeau ziarul. Se instalase deja la tejghea. M-am dus la el, am pregătit cele trei espressouri pentru el şi o cafea lungă pentru mine. El şi-a lăsat ceaşca jos şi m-a privit cu atenție.

— Eşti bine?

— Da, de ce?

Am înțeles, după figura lui, că nu-i venea să creadă. Cum să mă fi supărat pe Erwan că se îndoia de aparenta mea bună-dispoziție? Mă prefăcusem atâta amar de vreme ca să-l liniştesc – pe el, care mă cunoştea atât de bine!

— Dacă zici tu...

Înarmat cu cele trei cafele, s-a dus la locul lui din fundul sălii, aproape de şemineu şi de Douce, cu care şi el vorbea.

Asta era viața mea, şi era perfectă.

N-aş fi crezut c-aveam să ajung vreodată în stadiul ăsta de detaşare, de lăsare în voia sorții. Aveam un copleşitor sentiment de libertate – de eliberare. Nu mai eram obsedată de el. Scăpasem. Eram singură. Şaptesprezece ani îmi ocupase gândurile brutal, pătimaş, terifiant. Acum, fulgerul se stinsese în sfârşit. Viața mea n-avea să mai fie guvernată de acel om. Nici viața copiilor mei. Care nu mai erau ai lui.

Nu, Ulysse, Lou şi Milo nu mai erau copiii lui, erau ai mei. Ei erau viaţa mea, trecutul meu, prezentul meu, viitorul meu. Ei se clădeau pe absenţa tatălui lor şi pe prezenţa mamei lor. Eu îi ajutam să meargă înainte, să-l lase undeva în urmă. Erau ei înşişi fără el. Eu eram eu însămi fără bărbatul care fusese lumea mea.

Am ieşit de după tejghea, am dat fuga la masa lui Erwan şi i-am închis brusc laptopul, nepăsându-mi dacă era sau nu în vreo discuţie cu cineva. El a ridicat o sprânceană, nemulţumit şi curios în acelaşi timp.

— Erin...

Mi-am descleştat maxilarele şi i-am zâmbit.

— Gata, Erwan. S-a terminat cu L'Odyssée.

— Ce face?

— O să renovez şi-o să-i schimb numele. Locul ăsta nu se mai poate numi L'Odyssée.

S-a lăsat pe spate în scaunul său şi s-a frecat pe frunte de parcă ar fi vrut să-şi alunge o migrenă, în timp ce eu mă simţeam într-o formă de zile mari. Mă trezisem în sfârşit, după atâţia ani de cufundare într-un somn toxic.

— Erin, ce tot zici acolo? Cum să schimbi numele? Eşti sigură? Păi, numele ăsta, orice-ai spune tu, înainte de a-l fi ales cu... cu el, l-ai ales singură, doar ştiu cât îți place cartea aia.

Am oftat, împăcată.

— S-a terminat, am trecut peste. L'Odyssée se leagă prea mult de mine şi de el, de întâlnirea noastră, de povestea noastră. De ceea ce eram cândva... Dar el nu-i Ulise, n-o să se-ntoarcă niciodată... Şi nici nu mai vreau, de altfel.

— Chiar crezi?

— Te asigur, Erwan. Să rămână pe unde-o fi... Ulysse e fiul meu. Aşa că locul ăsta nu mai are de ce să se cheme aşa. Barul ăsta trebuie să poarte un nume care să aibă legătură cu noua mea viață, cu noua viață a copiilor mei. Cu familia mea. Cea formată din mine, Milo, Lou şi Ulysse...

Şi-a dus un deget la gură, neconvins încă pe de-a-ntregul că era aşa cum spuneam. După care s-a ridicat atât de brusc, încât a răsturnat scaunul. Nu l-a luat în seamă, ci s-a dus țintă în spatele tejghelei. A răscolit prin bibliotecă, stârnind un zăngănit de sticle. Ştiam ce caută. Apoi a făcut calen-ntoarsă, s-a oprit în fața mea, cu o privire dură şi hotărâtă, şi a aruncat pe masa dintre noi o carte.

— Adică nenorocita asta de hârțoagă o să dispară de-aici? N-o să te mai facă să tremuri? O să redevină o carte ca oricare alta?

Frate-meu îmi întindea o capcană. Avea dreptate să-mi pună la încercare hotărârea de-a lăsa totul în urmă. De prea multe ori mă crezusem în stare s-o fac, pentru a mă prăbuşi apoi din nou. Eram oare capabilă în sfârşit să redeschid acea capodoperă căreia i se datorau o dragoste la prima vedere şi numele fiului meu cel mare? Dacă da, atunci însemna că mă vindecasem cu adevărat, că mă regăseam pe mine însămi şi că eram pregătită să privesc spre viitor. Fără a-mi lua ochii din ochii fratelui meu, la fel de albaştri ca ai mei, am strâns pumnul, care-mi tremura. Apoi, când m-am simțit suficient de puternică, mi-am înşfăcat cu toată mâna exemplarul din Iliada şi Odiseea. Îmi stăpâneam respirația fără niciun efort. Nicio teamă. Nicio angoasă. Am răsfoit cartea îngălbenită, ponosită, hârtănită, pe care nimeni n-o deschisese de mai bine de şapte ani. Cartea care mă pasiona de la optsprezece ani. Pentru peripețiile pe care le povestea, pentru defectele teribil de omeneşti ale personajelor sale mitice – orgoliu, gelozie, viclenie, violență. Pentru sentimente, pentru iubirea trupească sau filială. Pentru mitologia care mă fascina. Pentru tot ceea ce spunea despre noi. Am zâmbit, tulburată să redescopăr cuvintele, frazele, cânturile din Antichitate. Antichitatea aceea reprezenta trecutul meu şi voiam ca ea să-şi regăsească locul pe care-l merita, locul cuvenit pentru prezentul şi pentru viitorul meu. Fiecare secundă îmi aducea şi mai multă seninătate.

— Homer o să stea în biblioteca mea din salon, l-am anunțat pe frate-meu cu un zâmbet până la urechi.

S-a lăsat tăcerea. Nu se mai auzea decât respirația lui Erwan, sacadată, de parcă ar fi fugit câțiva kilometri.

— Te-ai gândit la noul nume? m-a întrebat el în cele din urmă, cu un glas răguşit.

— Găsim noi unul. O să vă pun pe fiecare să veniți cu idei!

Uşa barului s-a deschis, îşi făcea apariția primul meu client „adevărat”.

4

Erin

Frate-meu nu reuşea nicicum să se adune şi să-şi vadă de muncă. Dar nu zumzăiala continuă din L'Odyssée era de vină. Clinchetul ceştilor care se lovesc unele de altele, şuierul percolatorului care scuipă cafeaua, muzica de fundal, obişnuiții locului care se salută întrebând de una-alta – toate îl ajutau, în mod normal. Erau amintiri de pe vremea copilăriei şi adolescenței noastre, când ne făceam temele. Din cauza hotărârii mele însă, aceste reminiscențe ale trecutului îşi pierduseră puterea asupra lui. De mai bine de o oră, îşi tot ridica nasul din ecran, respingând sistematic apelurile şi aruncându-mi câte o privire pe furiş, la care răspundeam cu o încruntare interogativă. Când treceam pe

lângă el ca să servesc un client, ar fi vrut să-mi zică ceva, dar se abținea. Mai avea ceva să-mi spună, să mă întrebe. Mai avea nevoie de o dovadă că eram neclintită în hotărârea mea. Cam bănuiam despre ce-i vorba. Simbolul pe care-l reprezenta schimbarea numelui barului nu-i era de ajuns, ştiam, o simțeam. Avea dreptate. Eram dispusă să fac şi asta... Dar mai aveam nevoie de câteva minute ca să mi-o asum cu voce tare.

Nu era de mirare că se tot întreba cum să-mi prezinte această ultimă etapă. De fiecare dată când încercase s-o facă, deşi nu se lăsase cu vărsare de sânge, ajunseserăm la un pas de-a rupe legătura frățească dintre noi. Şi totuşi, fusesem întotdeauna conştientă că propunerea lui era spre binele meu.

Din clipa în care nu mai existase nicio îndoială în privința dispariției voluntare a soțului meu, Erwan făcuse tot posibilul, din poziția sa de frate, ca eu să-l uit, să merg înainte, să nu-mi pun între paranteze viața de femeie. Din punctul lui de vedere, n-aveam niciun motiv să-l mai aştept – el nu merita asta, iar eu meritam mai mult decât o viață risipită. La doi ani după dispariția tatălui copiilor mei, Erwan, în calitate de avocat, îmi spusese că termenul legal trecuse, că puteam începe în sfârşit procedura de divorț, oferindu-se, bineînțeles, să fie alături de mine în acest demers. Parcă îl auzeam şi acum explicându-mi că aveam toate dovezile abandonării domiciliului conjugal, că trebuia depusă o cerere către judecător, iar judecătorul avea să trimită o înştiințare către tatăl copiilor mei. Ultima adresă cunoscută a acestuia era la noi acasă, aşa că n-avea s-o primească niciodată, deci nici n-avea să răspundă, n-avea să se prezinte la data şi în locul unde era convocat, prin

urmare aveau să fie demarate procedurile prin care mi se reda libertatea. Cuvintele reci, pragmatice, juridice, lipsite de orice emoție, îmi fuseseră de nesuportat. Mi-era cu neputință pe-atunci să cred că el nu se va întoarce, că el nu se va mai întoarce niciodată. Eram soția lui, soția unui dispărut, dar eram încă a lui, iar el era încă al meu. Nu conta unde se afla, nu conta ce ne făcuse. Refuzam să rup şi ultima legătură concretă pe care o mai aveam cu el. Simțeam încă nevoia să fiu ea, să fiu aceea pe care el o ceruse în căsătorie. Propunerea lui Erwan punea în discuție singura identitate de care voiam să rămân legată. Bietul meu frate nu se aştepta ca asta să-mi provoace o recădere nervoasă. În săptămânile care au urmat, m-am cufundat din nou într-o fază de imensă tristețe, de plânsete şi furie. Întorceam trecutul pe toate părțile şi răsfoiam compulsiv albumul cu fotografii de la nuntă. Mângâiam, pe fiecare poză, chipul bărbatului pe care-l iubeam în continuare mai presus de toate şi în ciuda a tot ce-mi făcuse.

Când ne căsătoriserăm, fusese mai fericit, mai împlinit decât oricând. Eu eram însărcinată cu Lou, fata pe care o vrusese, pe care şi-o dorise, pe care mi-o ceruse, singura dintre cei trei copii ai noştri care fusese concepută conştient. Cu câteva luni mai devreme, voiam totuşi să mă despart de el. Nu-i mai suportam furiile, tăcerile sumbre şi înfricoşătoare, cererile insistente să-l lăsăm pe Ulysse cu ai mei şi să plecăm amândoi, numai noi doi, în lumea largă. Ideea că l-aş putea părăsi îi era de nesuportat. Şi-atunci se transformase din nou, redevenise cel de la prima noastră întâlnire, dar şi mai liniştit. Era dispus să ia lucrurile în serios, să stea sub acelaşi acoperiş cu noi. Îmi zisese: „Hai să ne căsătorim şi să-i facem lui Ulysse un frățior sau o surioară”. Era atât de vesel, părea atât de sigur de sine, atât

de fericit la gândul unei asemenea perspective, încât acceptasem pe loc. Îi oferisem încrederea mea ca să-l încurajez. Iar pentru că nu-mi concepeam viața fără el, crezusem în promisiunile sale că se va liniști, că-și va dori o viață „normală”, continuasem să cred că eu eram „aventura lui”. Dar n-avea să țină prea mult...

La doi ani după dispariția sa, încă refuzam să cer divorțul. Refuzam să-l părăsesc. Voiam să cred că avea să se redeștepte în el vocea rațiunii. Erwan în schimb, în ciuda consecințelor pe care propunerea lui o avea asupra mea, și-o reînnoia de câte ori avea ocazia. Cu timpul, nu mă mai prăbușeam atât de rău, mă mulțumeam să plâng o noapte, două, cu fața în pernă, după care eram din nou eu însămi. De fapt, nu mai eram eu însămi, îmbrăcasem acea identitate de „soție de dispărut”, iar ea îmi luase locul, înstăpânindu-se puțin câte puțin peste ființa mea. Intrase cu impetuozitate înăuntrul meu, apoi își lărgise cu perfidie matca. În mod paradoxal, era chiar confortabil; identitatea aceea complet nebunească mă proteja, mă liniștea. Ridicase un fel de metereze în jurul meu. Din inaccesibilă, devenisem inatacabilă, iar suspiciunile vecinilor în privința mea dispăruseră cu totul. Mă înveșmântasem în imaginea de femeie abandonată peste noapte de soțul ei, lăsată singură cu trei copii mici. Statutul acela atât de ciudat îmi dăduse o poziție total nesănătoasă, dar care-mi îngăduise să țin capul sus.

Astăzi știam că-s suficient de tare încât să fiu Erin, o femeie, mama copiilor mei, și nimic altceva. Iar asta era ceva amețitor, excitant, eliberator.

Când serveam primele beri din acea zi, a debarcat şi taică-meu la L'Odyssée.

— Régis! Nu credeam că mai vii! l-a apostrofat unul dintre prietenii săi de la tejghea.

— E vineri! s-a justificat el.

Zi de piață. Tata o însoțea întotdeauna pe maică-mea la cumpărăturile pentru mesele de weekend. De fapt, ea nu-i lăsa loc de-ntors. M-am uitat la ceasul de la mână: 11:30. Ce făcuse oare de-o lăsase singură printre tarabe atât de devreme? Înainte de-a veni la mine, s-a dus să-l pupe pe frate-meu. Deşi eram oameni în toată firea, tata se simțea dator să ne pupe pe creştet ca pe vremea când eram copii. Nu conta unde şi cu cine eram, Régis considera că avea prioritate asupra copiilor săi. De câte ori nu se trezise Erwan, în plină întâlnire online, că e luat la pupăceli de taică-său în fața confraților săi? Şi n-avea niciun rost să protesteze, consecințele ar fi fost şi mai rele. Tata fusese întotdeauna provocator şi întotdeauna se asumase pe sine aşa cum era. Un tip tandru şi băgăreț, cu o ironie şi o replică legendare. Erwan, total scos de pe şine după discuția de dimineață, nu s-a arătat deloc deranjat. Ceea ce, evident, l-a făcut pe tata să se îngrijoreze în privința sănătății mintale a fiului său. M-a luat la întrebări de cum a ajuns lângă mine, în spatele tejghelei. Nici asta nu-i puteam interzice. Era la el acasă, la L'Odyssée.

— Bună, fetițo, mi-a zis el cu gura lipită de creştetul meu. E vreo problemă cu frate-tău?

— Nu, totu-i în regulă, l-am minţit eu pe jumătate.

— Vine şi maică-ta cât de curând, ca să-şi bea păhărelul de vin alb, şi mi ţi-l descoase ea!

Înzestrat cu un radar pentru inchiziţia maternă, Erwan a ridicat imediat capul, speriat. Abia m-am abţinut să nu izbucnesc în râs. Tata şi-a pregătit un espresso scurt şi s-a dus de cealaltă parte a tejghelei, ca să se cocoaţe pe un scaun, apoi a luat ziarul, Le Pays Maloudin, proaspăt ieşit de sub tipar, şi l-a deschis. În spatele lui, l-am văzut pe frate-meu strângându-şi grăbit dosarele şi laptopul. Abia a avut răbdare să-şi tragă pe el paltonul.

— Salutare tuturor! a aruncat el din zbor.

— Stai două secunde! l-am reţinut eu.

M-a săgetat cu privirea. Am simţit că redeveneam mica scorpie care-i făcea zile fripte când eram copii. Oftând exagerat de tare, s-a apropiat de tejghea şi s-a aplecat spre mine.

— Din cauza ta nu reuşesc nicicum să lucrez astăzi, sper că ai un motiv serios să mă ţii în loc cât să-mi pice pe cap şi mama...

— Vreau să te pun la muncă!

A ridicat din sprâncene, curios.

— Puteți veni la prânz duminică?

Era ziua închiderii definitive pentru L'Odyssée.

— O să vorbesc cu Lucille, dar da, de ce? Ce treabă are asta cu munca de care pomeneai?

— Înainte să ciocnim un pahar, o să-mi dai să semnez nişte acte, bine? Alea cu care umbli mereu după tine... dacă pricepi ce vreau să spun...

— Ei drăcie! a zis el, izbucnind într-un râs nervos.

— Copiii mei pun țara la cale, s-a băgat tata, care asistase la scurta noastră discuție.

Erwan a bătut mărunt cu palma în tăblia barului, de parcă ar fi fost o tobă.

— Tată, tu... tu... nu, nu zici nimic... Fiica ta... Fiica ta... Sora mea...

M-a tras spre el peste tejghea şi mi-a prins fața între palme, cu un zâmbet victorios pe buze. M-a sărutat apăsat pe frunte, apoi, la fel de rapid, mi-a dat drumul.

— La muncă!

Când a deschis uşa, a dat peste mama.

— Dragul meu! Pleci tocmai când vin eu?

— Am nişte treburi urgente, mamă. Ne vedem duminică!

A pupat-o zgomotos pe ambii obraji şi a dispărut fluierând vesel o melodie. M-am pomenit râzând. Râzând din toată inima.

— Erin! Ce-i cu frate-tău, e beat? m-a întrebat ea. E niţel cam devreme, totuşi!

Am râs şi mai tare.

— Régis! a strigat ea la tata. Ce-au păţit copiii ăştia?

— Zău dacă ştiu!

— Erin! a strigat şi mai tare mama. O să-mi explici chiar acum!

Am luat o sticlă de muscat şi am deschis-o sub privirile lor nedumerite. Apoi le-am turnat câte un pahar, neuitând nici de mine. Am ridicat paharul către ei. Au ridicat şi ei

paharul, fără a cere alte explicații. Tare mi-ar fi plăcut să le contemplu în continuare figurile perplexe – era o chestie destul de rară, merita –, dar nu mai aveam răbdare.

— Sunteți liberi duminică la prânz? Cu Erwan şi Lucille am aranjat deja.

Mama s-a îndreptat de umeri şi şi-a regăsit zâmbetul. Mi se părea că mai are un pic şi începe să țopăie într-un picior.

— Bineînțeles, draga mea, a zis ea, veniți la noi... o să văd eu ce...

— Mamă! Vreau să mâncăm împreună, dar nu la voi acasă, nu la mine, nu la Erwan, ci aici. O să ne petrecem duminica în familie, la L'Odyssée.

Tata a dat paharul peste cap, mama a înghițit cu zgomot, încercând apoi să se adune.

— Asta nu s-a mai întâmplat de... de...

Am zâmbit înduioşată. Îşi lua mii de precauții pentru a nu dezgropa ceea ce cu toții voiam să uităm.

— De la petrecerea de un an a lui Milo... da... atunci am sărbătorit ultima oară un eveniment în familie. Înainte de... cu câteva zile înainte de...

În ziua aceea, nu putusem face nimic ca să ascund – sau măcar să atenuez – figura întunecată şi depresivă a soţului meu. Când ajunseseră ai mei la L'Odyssée cu braţele pline de cadouri şi prăjituri, el nu era acolo. Nu venise acasă toată noaptea, după ce închisese localul. Mă luptam cu tristeţea, inventând tot felul de pretexte ca să-i justific absenţa. N-ar fi trebuit să mă mir. De când se născuse Milo, situaţia nu făcea decât să se degradeze. În cele din urmă, hotărâsem să nu-l mai aşteptăm şi să ne aşezăm la masă. Apăruse ceva mai încolo, când mâncarea era în farfurii, nu vorbise cu nimeni, nici cu ai mei, nici cu copiii. Venise şi mă sărutase, dar avea o privire sumbră. Mirosea a băutură, a cârciumă, a noapte de desfrâu. Se lipise de mine, ca un copil care se refugia în fustele maică-sii. Eu strânsesem din dinţi, luptându-mă să nu plâng şi să-l oblig cumva să reacţioneze. Mă abţinusem ca să-i protejez pe copii şi să-mi cruţ părinţii de o scenă. De îndată ce Ulysse sau Lou se apropiau de el, se trăgea înapoi, nerăspunzând la chemările lor, la vorbele drăgălaşe prin care încercau cu disperare să câştige atenţia tatălui lor. Iar apoi, cum Milo se trezise după siestă, nu mai avusesem încotro şi-l lăsasem singur. Respingerea mea, lipsa mea de disponibilitate erau de nesuportat pentru el, aşa că plecase aruncându-i un „lasă-mă-n pace" lui Ulysse care alerga după el pentru a-l ruga să mai stea, ca să sufle în lumânarea frăţiorului său. Trei zile mai târziu, avea să dispară de tot.

— E vreun motiv special? m-a întrebat tata care-şi recăpătase glasul şi care mă readucea, astfel, în prezent.

— Divorțez, am zis eu, regăsindu-mi zâmbetul care mă părăsise pentru o clipă.

O spusesem. Era adevărat de-acum.

După un moment de tăcere siderată, tata a pufnit ca să-şi ascundă emoția, iar mama s-a cuibărit la subsuoara lui.

— Sunt mândru de tine, a declarat el fără să-şi ia ochii de la mine.

Mama se ascundea în continuare sub brațul tatei, dar tresăltările umerilor ei vorbeau de la sine. Tata a strâns-o un pic mai tare.

— Potoleşte-te, Odile, doar ştiam amândoi c-o să reuşească. E fiică-ta, la urma urmelor!

— Mare tâmpit eşti! i-a întors-o mama cu o voce încă tremurândă.

L-a sărutat cu poftă pe tata, apoi a revenit la semeția-i obişnuită.

— Bun, mă duc din nou la piață! Mă ocup eu de mâncare!

— Pot s-o fac şi eu, mamă!

— Nici să n-aud! Tu du-te mai bine la coafor! Fă-te frumoasă, fetițo!

— Iar eu mă ocup de lichide! a intervenit tata.

— Avem aici tot ce ne trebuie, tată, am încercat eu, moale, să-l potolesc.

— Ai uitat că asta-i treaba mea?

— Cum aş fi putut? am mormăit eu.

— Hai, Régis! Să nu mai pierdem vremea!

Erau deja la uşă, n-avea rost să le stric entuziasmul. Le stătea atât de bine!

— Vă iubesc! le-am zis.

Au rămas împietriți. Demonstrațiile de afecțiune erau foarte rare în familia noastră.

— Şi noi pe tine, scumpo, a răspuns mama.

Apoi au plecat, iar eu m-am dus la fereastra dinspre stradă, dornică să-i urmăresc cu privirea până-n ultima clipă. Erau pe trotuar, se țineau strâns de braț şi totuşi simțeam

greutatea anilor pe umerii lor. Copiii mei se maturizaseră prea repede, părinții mei îmbătrâniseră prea repede. Din cauza lui. Speram din toată inima să nu le fi furat cei de pe urmă ani frumoşi, voiam să cred că-i mai aşteptau unii minunați de-aici înainte. Îmi doream atât de mult să mai asist la lipsa de măsură a alor mei, lipsă de măsură pe care o pierduseră în urmă cu şapte ani. Acea lipsă de măsură în care crescusem, care mă ajutase să mă descopăr, să trăiesc, să râd. Să duc viața pe care mi-o doream. Ai mei erau nemaipomeniți, erau nebuni, simpatici, iar dacă...

Ai mei... Cum să-i descriu pe părinții mei? Un pur produs al anilor 1980. Până să aterizăm la Saint-Malo, am locuit într-un orăşel de pe lângă Paris – de care abia dacă-mi mai amintesc –, cu câteva zeci de mii de locuitori, cu burghezia, ritualurile şi starurile sale. Ai mei se numărau printre acestea din urmă.

Taică-meu era vânzător de vinuri şi băuturi spirtoase, bătea toată ziua drumurile cu costumul şi cu cravatele lui colorate, în mare vogă la vremea aceea. Avea capacitatea extraordinară de-a trece ca un jongler de la un interlocutor la altul, adresându-li-se cu aceeaşi uşurință şi administratorului unei spelunci, şi directorului unui restaurant de lux. La nivelul lui, nici nu mai era vorba de gargară, era mult peste asta. Tata era un concurent de categorie supergrea într-ale vrăjelii şmechere. Nu-l vedeai niciodată prostdispus – acasă, cel puțin –, niciodată obosit. Pentru a-şi satisface clienții, era în stare să se scoale de cum se crăpa de ziuă, ca să fie la cafeneaua gării la ora deschiderii, deşi se întorsese de la discotecă la 3 dimineața. În astfel de cazuri, făcea un duş rece, se stropea cu apă de

colonie, dădea pe gât o cafea neagră şi-şi aprindea prima ţigară din acea zi în maşină – cu toate geamurile închise –, după care se ducea să vândă nişte lăzi de vin, nişte butoaie de bere, nişte navete cu sticle de şampanie. Ştia pe toată lumea – patroni de baruri, de restaurante, de cluburi de noapte. Portbagajul său era mereu plin cu sticle de băutură pe care le distribuia plin de veselie, după ce semna nişte contracte bănoase. Tata era un generos...

Cât despre maică-mea, la puţină vreme după ce mă născuse, se angajase la o agenţie imobiliară, devenind în scurt timp regina acesteia. Colegele o admirau. Şeful o răsfăţa pe măsura comisioanelor pe care le aducea ea în firmă. Alerga dintr-un capăt în altul al oraşului, mereu îmbrăcată elegant, urmând cu sfinţenie linia modei – imprimeu leopard, epoleţi şi culori ţipătoare – şi cocoţată pe nelipsiţi-i pantofi cu toc. Când mergea pe stradă, o auzeai de departe, geanta-i doldora de legături de chei şi tocurile cui dând un adevărat concert de zăngăneli şi bocăneli metalice. Conducea un Volkswagen Golf decapotabil de primă generaţie, având grijă să scoată untul din schimbătorul de viteze şi să-i claxoneze pe şoferii care o făceau să întârzie, trimiţându-le apoi din vârful degetelor o bezea plină de ruj. Totul, cu o ţigară în colţul gurii, al cărei chiştoc îl arunca pe geam, pentru a molfăi apoi nişte gumă de mestecat. Faptul că eu şi cu frate-meu eram pe bancheta din spate nu schimba nimic, pentru nimic în lume – nici chiar pentru noi – n-ar fi renunţat la obiceiurile ei. Mama era mereu grăbită, prinsă fiind mereu între vizite, înţelegeri contractuale, ieşiri de la şcoală şi toate activităţile noastre. În schimb, avea întotdeauna timp pentru bârfe, ştia totul despre toată lumea, în cele mai mici amănunte. Îşi băga nasul peste tot, „e bine pentru afaceri, şi ale mele, şi ale tatei”, ne repeta ea

mereu, mie şi lui Erwan, deşi pe noi nu ne interesa nici cât negru sub unghie. Anii aceia însemnau bani câştigaţi uşor, toată lumea nutrea ambiţii nemăsurate în timp ce fuma, bea şi-şi etala reuşita. Cel mai uimitor este că, în ciuda ambiţiilor care-i mânau, părinţii noştri aveau timp şi de noi. Se ocupau de noi, se interesau de noi, aveau grijă de noi. Reuşitele lor nu erau egocentrice, amândoi voiau să ne câştige admiraţia oferindu-ne ce era mai bun.

În weekenduri, după ce asistau la antrenamentele de fotbal ale fratelui meu şi la cursurile mele de dans, organizau cina în imensul pavilion al familiei. Mama îşi tapa părul – umflându-l şi mai tare decât în timpul săptămânii –, scotea toate bijuteriile pe care le avea şi brăţara lui taică-meu. Şi făceau un festin cu mâncăruri şi vinuri nobile. Serile acelea se sfârşeau invariabil la fel. Tata turna, evident, din belşug în pahare, toţi invitaţii se pileau, mama împingea masa într-un colţ, dădea tare combina muzicală stereo ultimul răcnet pe care-o cumpărase şi dansau pe Jimmy Somerville, Blondie sau Gold. De fiecare dată, eu şi frate-meu – neputând dormi – ne aşezam pe câte o treaptă a scării şi asistam la spectacol, cu nasul vârât printre stâlpii balustradei. Şi ne admiram amândoi părinţii. Erau frumoşi, veşnic tineri, se iubeau la nebunie, chestia asta se vedea, se simţea. Nu mă îndoiam – niciodată nu mă îndoisem – de fidelitatea lor. Şi totuşi, mulţi încercaseră să se bage între ei. Pentru unii, era o adevărată provocare să strice relaţia dintre Régis şi Odile. Tata era un bărbat arătos, cu prestanţă, cu umor, galant întotdeauna, emana prin toţi porii reuşita şi îşi trăia o parte din viaţă noaptea, ceea ce-i condimenta şi mai mult legenda. Mama era splendidă, râdea cu gura până la urechi, jucându-se subtil cu farmecul

propriu, cu ochii ei de căprioară, cu formele sale, rezultatul şedinţelor de aerobic fiind evident pentru toţi cei care o întâlneau. Amândoi erau nişte artişti în îndepărtarea inconvenientelor. Cu un simplu calambur, mama îşi apăra ca o leoaică teritoriul. Cât despre tata, dacă un bărbat devenea prea insistent, era suficient să se apropie umflându-şi pieptul un pic mai mult decât de obicei pentru a-l pune pe fugă pe inconştient.

Viaţa noastră era o sărbătoare continuă şi relaxată, nu duceam lipsă de nimic, aveam chiar mai mult decât ne era necesar. Şi ar fi trebuit să continue aşa ani în şir. Ai mei ar fi trebuit să ajungă nişte bătrâni frumoşi, buni de pus într-o vitrină, chestiile lor învechite stârnind pe la spate tot felul de ironii. Numai că s-a întâmplat ceva care a provocat cea mai mare răsturnare de situaţie imaginată vreodată.

Într-o seară în care mama avea de încheiat o înţelegere contractuală, tata a rămas să se ocupe de noi şi de cina noastră. Tocmai ne terminam iaurtul când ea a intrat pe uşă. Fără să ne spună vreun cuvânt, ceea ce nu-i stătea deloc în obicei, s-a dus sus şi s-a încuiat în camera lor. Tata ne-a lăsat baltă, evident, şi a urcat după ea. De-acolo, din bucătărie, am auzit hohotele de plâns ale mamei şi urletele tatei. A trebuit să aştept ani buni până să aflu adevărul. Şeful maică-mii – un boşorog libidinos – sărise calul şi-o înghesuise într-un colţ după semnarea contractului. Ea se zbătuse şi-i trăsese un genunchi acolo unde durea mai tare. El îi zisese atunci că, dacă mai voia să rămână la agenţie, „trebuia să pună fundul la bătaie”. Când taică-meu auzise una ca asta, i se urcase sângele la cap şi alergase să-i spună scârboşeniei de moş ce părere avea despre toată tărăşenia. A doua zi, în tot oraşul se dusese vestea că Régis îşi pierduse

minţile pentru o glumă mai deocheată şi că Odile nu era decât o aţâţătoare de bărbaţi. Iar şeful lui taică-meu – cumnatul celuilalt – îl concediase pe loc, încercând să-i strecoare un cec substanţial ca să-i astupe gura. Tata l-a refuzat. Nu voia să lase lucrurile aşa. Numai că toţi cei care se înghesuiau la petrecerile alor mei, cei care pretindeau că le sunt prieteni le-au întors spatele. Nimeni n-a fost de partea părinţilor mei. Situaţia a devenit de nesuportat, inclusiv pentru mine şi pentru frate-meu. La colegiu, Erwan auzea toată ziua numai grozăvii despre mama şi tata. Cât despre mine, îmi petreceam de-acum recreaţiile singură, în colţişorul meu. Mama a decretat că trebuie să acceptăm cecul, să vindem casa şi să ne mutăm. Au hotărât să nu mai mergem la şcoală şi să ne ducem câteva zile în vacanţă la mare, ca să ne gândim ce opţiuni avem. În Bretania, la Saint-Malo. Au fost fermecaţi de oraş, de coastă şi, mai ales, de cartierul Saint-Servan. Se ţineau tot timpul de mână, se priveau parcă şi mai îndrăgostiţi decât înainte. Ne duceau să mâncăm clătite în faţa Turnului Solidor. Lui taică-meu îi plăceau barurile, iar într-o seară, după cină, nu s-a mai putut abţine şi a hotărât să mergem şi să bem un pahar în familie. A intrat în prima cârciumă cu faţa spre mare – Le Bistrot –, care doar printr-o minune se mai ţinea în picioare. Lui însă i-a plăcut la nebunie. Şi i-a plăcut şi mai mult când s-a instalat la bar ca să discute cu patronul, căruia i-a propus să-i cumpere localul.

Au ţinut acel bar mai bine de douăzeci de ani. Erwan şi cu mine ne petreceam sfârşitul zilei în local, făcându-ne temele, iar verile lucram în spatele tejghelei şi ne ocupam de terasă, lui taică-meu nepăsându-i nici cât negru sub unghie dacă aveam sau nu vârsta legală. Totuşi, ai noştri ne-au

îndemnat să descoperim lucruri noi şi ne-au finanțat studiile. Lucru care mie şi lui Erwan ni s-a părut de preferat. Şi unul, şi celălalt urlam către oricine stătea să ne-asculte că n-aveam să mai călcăm niciodată pe-acolo. Viața noastră era altundeva. Ca adolescent, nu contează unde stai, tu vrei să pleci, să te duci cât mai departe de părinți. Frate-meu a şters-o primul, eu l-am urmat după patru ani. Erwan a găsit ceea ce căuta în studierea dreptului şi practicarea profesiei de avocat, care-l făcea în continuare să se simtă împlinit. În ceea ce mă priveşte, lucrurile au fost mai complicate. După bacalaureat, plecasem să mă dedic trup şi suflet studiilor de psihologie. Cursurile mă pasionau, profesorilor le sorbeam fiecare cuvânt, citeam psihanaliză dimineața, la prânz şi seara. Îmi plăcea teribil ideea de-a decortica mecanismele inconştientului, de-a scotoci prin propria-mi gândire, de-a o construi, de-a crea punți între anumite elemente, de-a lăsa loc de tăceri. Mă simțeam inteligentă. Ca dovadă, îmi scrisesem lucrarea de licență despre impactul psihanalitic al Iliadei şi al Odiseei, concentrându-mă în special asupra figurilor paterne... Trebuise să practic câțiva ani profesia de psiholog, după care atâta alergasem în perioada studiilor, ca să-mi dau seama că nu eram făcută pentru asta. Mă plictiseam, nu mai aveam niciun chef. Şi mă simțeam vinovată că nu eram profesionista de care aveau nevoie pacienții.

Într-un weekend în care venisem la Saint-Malo ca să mă aerisesc şi să mă dumiresc ce aşteptam de la viitor, o surprinsesem pe mama plângându-se că taică-meu nu se îndura nicicum să se pensioneze şi să vândă localul. La care el replicase că mai bine crăpa decât să vândă unui străin. În câteva secunde, mă hotărâsem deja. Niciodată nu eram aşa de fericită ca atunci când stăteam în spatele tejghelei. Acolo

râdeam, zâmbeam, vorbeam, ascultam, trăiam, respiram. Înțelesesem în sfârşit după ce tânjeam. Să mă întorc acasă. Să văd marea în fiecare zi. Să servesc cafele, beri, tării şi cocteiluri. Să discut cu coatele pe tăblia barului, să-i ascult pe clienți, cu focul trosnind în şemineu. Când le strecurasem că mă gândeam să preiau eu, mă aşteptam ca maică-mea să urle indignată: „Ai lucruri mai bune de făcut decât să lâncezeşti toată viața într-un bar". Ea însă mă lăsase cu gura căscată sărind de gâtul meu; să preiau eu barul i se părea singura modalitate ca soțul ei să renunțe la Le Bistrot, începuse să creadă că ea o s-ajungă la capătul zilelor şi el tot n-o să termine de parlamentat cu beţivanii de pe-acolo. Iar tata, după un moment nesfârşit de tăcere – savura deznodământul mult aşteptat –, îmi zâmbise şi-mi dăduse binecuvântarea.

— O să fii psiholoagă de tejghea, fata mea!

Două luni mai târziu, preluam frâiele barului şi-l întâlneam pe cel care avea să devină tatăl copiilor mei.

Aşa se transformase Le Bistrot în L'Odysée.

Duminică dimineață, nu m-am dus la coafor, dar voiam totuşi să-i fac şi maică-mii pe plac. Aşa că m-am pregătit: m-am îmbrăcat, m-am machiat şi mi-am aranjat părul – detaliu de cea mai mare importanță pentru ea – cu mai multă grijă decât de obicei. Îmi luase ceva timp să-mi aduc aminte că trebuia să-mi respect propriul corp pentru a mă respecta pe mine însămi şi a-mi respecta copiii. După

dispariția soțului meu, mă lăsasem complet în voia sorții. Ce chef să mai fi avut să mă ocup de mine, de trupul meu, de felul cum arătam? Dar îmi înfrânsesem acea indiferență pentru ca micuții mei să fie mândri de mama lor, să o considere drăguță. Ceea ce trăisem îmi lăsase, bineînțeles, niște urme de neșters pe față. Îmbătrânisem înainte de vreme, angoasa și lacrimile sapă niște riduri pe care nicio cremă și niciun fel de odihnă nu le vor putea face să dispară. Dar simțeam că, nemaifiind atât de crispată, ele se vor atenua cu timpul. Părul meu castaniu trebuia dichisit de-acum cu câteva șuvițe blonde care să camufleze firele albe. Mi-l legam în fiecare zi, deși era destul de rebel, firele subțiri nu prea stăteau cum le aranjai. În ziua aceea, de dragul maică-mii, l-am lăsat liber. Tot de dragul ei, am hotărât să-mi pun o rochie neagră de lână. Am stat și m-am uitat câteva secunde în oglindă. Îmi recăpătasem formele voluptuoase. În ciuda celor trei sarcini, ajunsesem îngrozitor de slabă. De câte ori nu-i văzusem pe ai mei uitându-se la mine cu îngrijorare? Bărbatu-meu mă devora parcă pe dinăuntru, îmi secătuia rezervele, mi le fura, iar grijile pe care mi le făceam pentru el îmi mistuiau și puținul rămas. Fusese nevoie de timp și de dispariția lui ca să-mi recapăt sânii, fesele, coapsele. Ca să-mi regăsesc feminitatea, să mi-o asum și să-mi placă lucrul ăsta.

Nimeni n-ar fi îndrăznit să viseze la o asemenea duminică. Aș fi dat orice să-i fi cruțat pe ai mei, pe Erwan și pe nevastă-sa, dar cataclismul care se abătuse asupra mea și a copiilor avusese urmări inimaginabile asupra tuturora. Astăzi, când atâtea alte familii, la fel ca a noastră, se strângeau în jurul unei fripturi de pui cu cartofi și fasole verde, părea că lăsasem totul în urmă. Eram pur și simplu

fericiți să fim împreună, să profităm de ziua asta însorită de iarnă – furtuna se oprise. Razele soarelui intrau pe ferestre, luminând măsoiul improvizat în mijlocul localului şi prezidat de taică-meu. Régis era din nou exuberant, reținerea pe care şi-o impunea de şapte ani încoace se evaporase cu totul. Convins că nu-i vedeam manevrele, îi tot dădea pe furiş lui Ulysse câte o guriță – nu chiar aşa de mică – de şampanie. Pentru nimic în lume n-aş fi vrut să stric acele momente de radioasă complicitate dintre fiul meu şi bunicul său. Închideam ochii şi întrezăream câteva aspirine pentru băiatul meu cel mare. Mama tăbărâse pe Lou cu nişte sfaturi vestimentare şi cosmetice care nu mi se păreau tocmai inspirate, dar nu ziceam nimic. Draga de ea exagerase cu blush-ul şi-şi scosese la înaintare toate bijuteriile din dotare. La cea mai mică mişcare, zornăia toată. De ce încetase oare să le mai poarte? Abia când apăruse, cu câteva ore în urmă, gătită din cap până-n picioare, îmi dădusem seama că de mult n-o mai văzusem aşa.

În toți acei ani interminabili, ai mei fuseseră discreți şi totuşi omniprezenți. Ce m-aş fi făcut fără ei? Simțeam că petrecerea de astăzi era un fel de înmormântare, înmormântarea lui – fiindcă el era mort de-acum, pentru mine – şi a soției celui dispărut. O înmormântare veselă. Văzându-i pe ai mei că redeveneau pe de-a-ntregul ei înşişi, am avut sentimentul că ieşeau dintr-o perioadă de doliu, că lăsau deoparte negrul şi reveneau la culorile lor luminoase. Îşi dădeau voie, la fel ca mine, să se poarte cum le era firea şi să fie fericiți. Savurau fiecare clipă, cu şi mai mult nesaț, fără doar şi poate. În felul lor, ai mei ținuseră doliu după ginerele lor. Îl iubeau enorm, îl iubeau ca pe un fiu. Părinții mei vruseseră – şi făcuseră tot posibilul – să-l învețe ce e o

familie, fiindcă el n-avea aşa ceva, n-avusese niciodată şi simţea o nevoie patologică de afecţiune. Eh... sigur, taică-meu nu fusese tocmai indulgent când i-l prezentasem, dar la fel ar fi făcut cu oricine. Doar eram fiică-sa! În foarte scurt timp însă, ai mei se ataşaseră de el, de lipsurile, de rănile, de dorinţele lui, de generozitatea lui – fiindcă era în stare de aşa ceva – şi de iubirea pe care i-o purta fiicei lor. Cu toţii crezuserăm în lucrurile astea, atâta amar de vreme. O dovedeau cei trei copii pe care-i făcusem. Eram conştientă că văzuseră tot, că fuseseră măcinaţi de îngrijorare pentru mine şi pentru situaţia în care ajunsesem cu soţul meu. Încercau periodic să mă tragă de mânecă, să-mi deschidă uşa ca să-mi descarc sufletul, dar nu insistau niciodată, de teamă să nu le-o iau în nume de rău. Mulţumită divorţului, ai mei puteau s-o rupă definitiv cu el. Le ofeream în sfârşit această libertate mult aşteptată – măcar atât, după cei şapte ani în care nu făcuseră decât să mă susţină.

M-am uitat la Erwan şi la Lucille şi m-am întrebat în sinea mea: oare, rupând-o definitiv cu trecutul, îi eliberam întrucâtva şi pe frate-meu şi cumnată-mea? Amândoi îl cocoloşeau pe Milo, îl făceau să râdă, îi promiteau mii de aventuri, mii de cadouri. În ciuda dorinţei adânci a lui Erwan de-a mă vedea divorţată, nu eram sigură că deschiderea mea către viitor chiar le convenea. Într-un fel, urma să nu mai am nevoie de ei. Viaţa lor se schimbase radical după ce dispăruse bărbatul meu. Eu nu le cerusem nimic, îmi săriseră în ajutor din proprie iniţiativă. Înainte de evaporarea soţului meu, trăiau în inima Parisului şi ne onorau cu prezenţa de câteva ori pe an, atât. Erwan nu avusese niciodată încredere în el, îmi zicea întruna să fiu atentă, dar eu nu voiam să-l aud, să-l ascult, dragostea mea pentru el mă făcea să fiu distrugător de protectoare.

Consideram din principiu că frate-meu nu putea să înțeleagă, Erwan şi Lucille ducând o viață diametral opusă față de a noastră. Ei nu aveau copii, nu păreau să-şi dorească neapărat aşa ceva, ziceau mereu că vor să rămână liberi, doar în doi, erau nişte carierişti asumați, o țineau numai în întâlniri mondene, expoziții şi seri la teatru, mergeau în tot felul de cluburi luxoase unde prezența copiilor nu era îngăduită. Când veneau pe la noi, îşi jucau la perfecție rolul de parizieni la mare, Erwan neezitând chiar să supraliciteze. Eu şi ai mei râdeam de el, fiindcă ne dădeam seama că exagerează, dar el şi soția lui erau aici în elementul lor. În doze mici însă şi atent controlate. Când realitatea mea sărise în aer, totul se schimbase. Lucille renunțase la job şi venise la Saint-Malo ca să mă ajute cu copiii, iar Erwan aranjase la cabinetul său de avocatură să lucreze online cu mult înainte ca asta să devină ceva obişnuit. Amândoi îşi lăsaseră baltă viața pariziană şi se întorseseră acasă, ca să ne fie alături. Îşi revărsaseră asupra copiilor mei o dragoste nebănuită. Îşi găsiseră cât se poate de firesc locul în această familie ciuntită, dar unită. Erau corecți, ştiau ce vorbe să folosească pentru a mă readuce în rolul de mamă atunci când eram în hăurile disperării, când nu mai voiam nimic, când nu mai ştiam să mă ocup de copii. Oare renaşterea mea avea să-i îndepărteze din nou de noi? N-aş fi vrut asta, era atât de bine să-i avem aproape, ar fi fost grozav să rămână în continuare cu noi acum, că vremea tristeții şi a furiei se încheiase definitiv. Mi-i doream în această nouă viață pe care voiam s-o clădesc. Pentru Milo, Lou şi Ulysse, erau mai mult decât un unchi şi-o mătuşă. Dar n-aş fi făcut nimic ca să-i țin pe loc, meritau şi ei să fie liberi. Numai Paloma lipsea de la masă, acolita mea de la L'Odysée din ultimii şapte ani, prietena mea cea mai bună, intrată în viețile noastre în plin tumult. Nici nu-ndrăzneam să-mi imaginez reacția ei la întoarcerea din

vacanță, când avea să-mi descopere noua stare de spirit, mai ales că asta aştepta de atâta vreme.

— Erin? m-a strigat frate-meu. Ce-i cu tine, eşti bine?

— Da, ce eşti aşa tăcută? s-a băgat şi tata.

— Mă uit la voi şi mi-e de-ajuns. Sunteți frumoşi, sunteți tare frumoşi.

— Şi eu? m-a întrebat Milo.

— Tu eşti cel mai frumos, scumpule.

— Credeam că eu sunt ăla! a măcănit Ulysse râzând.

— Mama e cea mai frumoasă, i-a întrerupt Lou.

Mi-am mângâiat pe obraz fata, care venise pe furiş lângă mine.

— Bem cafeaua afară? am propus eu ca să-mi ascund emoția.

Ştiam să fim pudici în familie, aşa că toată lumea a priceput mesajul. În mai puțin de cinci minute, luaserăm cu asalt terasa, înfofoliți în paltoane. Ulysse m-a întrebat dacă putea

să se întâlnească cu nişte prietenii şi a şters-o. L-am prins din urmă în ultimul moment.

— Mai ştii ce te-am rugat?

— Da, o să mă gândesc la un alt nume pentru locul ăsta! Ai dreptate să-l schimbi.

M-a strâns în brațele sale mari, apoi a urcat pe bicicletă şi a plecat.

— Eu mă duc acasă, mamă, că mai am nişte teme de făcut. Şi-o să caut nişte nume pentru L'Odysée!

Fața serioasă a fiică-mii m-a făcut să pufnesc în râs, ştiam c-o să întreprindă o amplă cercetare asupra denumirilor de baruri înainte de a-mi comunica propunerile ei.

— Bunicul m-a lăsat să mă dau o tură cu trotineta, m-a înştiințat Milo care o zbughise deja pe trotuar.

M-am întors zâmbind şi i-am văzut pe ai mei, dimpreună cu Erwan şi Lucille, aşteptându-mă în bătaia soarelui.

— Sunteți gata să vă munciți un pic mintea?

5

Gary

În sfârşit, se încheia şi ziua asta de ieşit pe mare. Înainte de-a coborî de pe şalupă, am stat şi mi-am aranjat cu grijă materialele. Mă păcăleam singur. Eram jalnic. Jalnic şi singur. Nimeni nu mai vorbea cu mine – nu mai existam pentru ei, nu le mai eram de niciun folos, discutau între ei despre ceea ce descoperiseră, despre analizele pe care urmau să le facă odată ajunşi în laborator. Mi-am săltat lucrurile pe umăr şi le-am făcut cu mâna în semn de rămas-bun. Abia dacă mi-au răspuns, dar i-am surprins pentru ultima oară privirea lui Louise. Mi-a zâmbit cu delicateţe. I-am răspuns în acelaşi mod.

Înainte de-a o fi reîntâlnit, eram convins c-o terminasem de mult cu ea. Greşeam. Abia acum eram cu adevărat pregătit s-o părăsesc, să întorc spatele căsătoriei noastre ratate. În ultimii ani, nu făcusem decât să întreţin amărăciunea poveştii pe care o trăiserăm împreună.

Când să sar peste spaţiul dintre şalupă şi ponton, timpul s-a oprit în loc. M-am uitat la apa de dedesubt, apa întunecată a portului, nu tocmai curată, am auzit clipocitul valurilor mărunte ce loveau pilonii de lemn şi am avut sentimentul că las trecutul în urmă. Eram năucit de încâlceala de gânduri din mintea mea. Cu câteva ore mai

devreme, eram pierdut, abătut, neînțelegând nimic din ce mi se-ntâmpla. Dar simțeam că sunt în sfârşit gata să reacționez, să mă dezmeticesc. Să încerc, în orice caz, să-mi iau din nou viața în propriile mâini.

În drum spre baracă, am dat câteva telefoane ca să găsesc un înlocuitor. După doar trei apeluri, problema era rezolvată. Fără a mă opri din mers, am trimis un mail persoanei care mă recrutase, ca să anunțe ea echipa lui Louise. Gata. Nu mai aveam niciun angajament. Eram liber ca pasărea cerului. Unii şi-ar fi omorât şi părinții pentru chestia asta. Eu nu. Aş fi dat orice să fiu legat de cineva, de o muncă, de o viață. De cum am ajuns, am pornit computerul, o chestie antică rareori folosită, care s-a chinuit câteva minute bune până să se conecteze la internet. Trebuia să plec de-aici, să mă duc cât mai departe de apele astea turcoaz, de tot ce mă lega într-un fel sau altul de viața mea de-acum. Nu se putea spune că rezultatul era strălucit. În mai puțin de cinci minute, am găsit un zbor spre Paris pentru a doua zi dimineață, nici nu mă interesa cât costă, important era să plec. Trebuia să iau măsuri radicale dacă voiam să provoc o ruptură definitivă.

Nu mi-a luat mult să-mi umplu cele două genți de voiaj, nu căram după mine decât strictul necesar, indiferent de durata misiunilor, a contractelor. Pe vremea când eram cu Louise, puteam considera că realizasem un minimum de lucruri. Aveam o casă în metropolă, locul nostru de refugiu când nu trebuia să umblăm prin alte părți, cuibuşorul unde trăiam atunci când încercam să facem un copil. La drept vorbind însă, niciodată nu mă simțisem acolo acasă,

niciodată nu-mi goleam valizele. Iar la divorț, casa fusese scoasă rapid la vânzare.

La 7 seara, aveam bagajele făcute. Echipamentul de scufundare aştepta cuminte plecarea. Stăteam ca prostul pe fotoliul de răchită de pe verandă şi mă întrebam cu ce să-mi umplu timpul până la 6 dimineața, când trebuia să fiu la aeroportul din Saint-Denis. Evident, n-aveam nimic de mâncare. Nimic de băut. Tot Ivan urma să mă salveze. Oricum, nu puteam să plec aşa, ca un hoț.

Cincisprezece minute mai târziu, ajungeam la restaurantul său de pe plaja Ermitage. Muzica şi râsetele de-acolo se auzeau pe o rază de câțiva kilometri. Energia acestui tip mă uluia, doar în weekenduri, când era foarte aglomerat, avea un om care să-l ajute. Din bucătărie, unde făcea un adevărat spectacol, dădea fuga la bar sau la mese. Nu trebuia niciodată să fii grăbit. Nimeni nu venea acolo pentru eficiență, toți se înghesuiau pentru atmosfera festivă şi pentru calitatea chestiilor din farfurie. M-a reperat într-o clipită. Mi-a făcut semn cu mâna şi m-am dus la el.

— Ți-am ținut un loc la bar şi o porție de curry cu peşte-spadă. Ia zi, cum a fost scufundarea de azi?

M-am cocoțat pe un scaun.

— N-am intrat în apă...

Mi-a întins, cu o mişcare autoritară, un pahar, i-am mulțumit cu un semn din cap, înțelesese totul. Apoi s-a dus să-şi vadă de treburi.

***

Am mâncat pe îndelete, stropind totul cu bere din belşug. Mă uitam la cei de-acolo, iar ce-mi sărea în ochi era eşecul propriei mele vieți. De parcă mai aveam nevoie de vreo dovadă. În jurul meu, familii, grupuri de prieteni care râdeau, se bucurau, se destăinuiau. Erau şi cupluri – unele se pregăteau pentru o noapte fierbinte de amor, altele se certau. Chiar şi pe acestea din urmă le invidiam. Mergeau, într-un fel sau altul, înainte.

Aveam într-adevăr o viață de tot rahatul, şi mi-o făcusem aşa cu mâna mea. Cum de putusem cădea atât de jos? Cum de putusem rata chiar totul?

Aveam patruzeci şi cinci de ani. Eram singur. N-aveam nimic al meu.

Familie? Nu-mi mai văzusem părinții de câțiva ani. La fel şi cu frate-meu, cu soră-mea şi familiile lor. Nu întrerupseserăm chiar orice legătură, mai vorbeam uneori la telefon de Crăciun sau de ziua lor, dar viețile noastre aflate la depărtări de ani-lumină săpaseră o prăpastie între noi. Iar eu n-aveam suficient curaj ca s-o astup. Nici nu-mi trecuse

prin cap să-i anunț că mă întorceam în Franța. Oare mă aşteptau? Aveau ei chef să mă vadă? Mi-era mie dor de ei? Încă o întrebare la care trebuia să răspund într-o bună zi.

Prieteni? N-aveam din cei adevărați. Sigur, întâlnisem o mulțime de oameni de când trăiam în preajma mării. Dar nu-i puteam socoti prieteni, nu-i cunoşteam cu adevărat, nu mă cunoşteau cu adevărat, eu nu mă destăinuisem lor niciodată, ei nu mi se destăinuiseră niciodată. Băteam palma când ne vedeam, eram din aceeaşi gaşcă de scufundători, beam câte o bere împreună şi ne ziceam „ne vedem mâine" fără a o crede cu adevărat. Pe cine aş fi chemat dacă aş fi fost la ananghie? Habar n-aveam. Cine m-ar fi chemat, la o adică? Mai nimeni. Nu eram genul de om pe care să te poți bizui, nimeni nu ştia cu exactitate în ce colț de lume mă găseam.

Dragoste? Pe vremea când eram căsătorit, crezusem în acea relație, eu o iubeam, ea mă iubea, mi-era dor de ea, ei îi era dor de mine – cel puțin aşa eram convins. Ne iubiserăm oare cu adevărat? Nu mai eram deloc sigur. Oricum, vremurile acelea se duseseră de mult. Visam în continuare la o poveste de iubire, probabil că toată viața aveam să visez la chestia asta, dar nu mai credeam în ea. Nu alesesem să mă fac scufundător profesionist din dorința sau fantasma unei vieți nomade, în care nimeni şi nimic să nu mă țină-n loc. Singura mea motivație fusese marea. De fapt, eram cum nu se poate mai banal, întotdeauna visasem să-mi construiesc o viață de familie, să iubesc din toată inima o femeie, să fiu la rândul meu iubit, să cresc nişte copii, să-mi cumpăr o maşină şi să fac un credit pentru casa visurilor mele. Tot ce-mi doream era să pot lucra sub apă atât cât sănătatea şi condiția fizică aveau să mi-o permită.

Carieră? Până la încercările de-a face cu Louise un copil, mi se propuneau tot felul de contracte, care mai de care mai pasionante. Când vrei să te scufunzi, îți alegi o meserie pe care s-o poți practica sub apă. În cazul meu, nu exista un sector anume care să mă atragă în mod deosebit, voiam să le fac pe toate, dar n-avusesem de ales. Începusem aşadar cu o pregătire de sudor, după care intrasem la Şcoala Națională de Scafandri, fiindcă voiam să văd cum e pe platformele petroliere sau la construcția de baraje. Exact ca un puşti care vrea să ajungă supererou, visam să port costumul de scafandru, armura aceea legată de suprafața apei printr-un tub. Narghileaua sau linia vieții. Când mă săturasem de lucrările publice, mă orientasem spre fotografii şi filmări subacvatice. Grație numeroaselor mele călătorii – când îmi luam o mică vacanță, mă băgam în toate reclamele cu scufundări paradiziace –, întâlnisem o mulțime de profesionişti pasionați, care acceptaseră să mă învețe. Această competență suplimentară îmi permisese să iau parte la diverse misiuni ştiințifice sau de explorare a epavelor. În acelaşi timp, urmasem şi un curs de pregătire pentru a putea fi instructor în ape adânci. Pe scurt, ajunsesem la o polivalență ce-mi asigura o foarte bună reputație. Reputație care mă ajutase s-o întâlnesc pe Louise. Reputație pe care mi-o pierdusem în ziua când a trebuit să ne dedicăm trup şi suflet procreării. Reputație pe care n-o mai recăpătasem niciodată. Alții mai tineri şi mai buni îmi luaseră locul. Eu ieşisem cu totul de pe ecranul radarelor acestei profesii. Nu găsisem în mine nici forța, nici dorința de a-mi recâştiga statutul. De trei ani încoace vegetam, trecând de la un contract la altul – turism, plimbări subacvatice, înlocuiri de instructori plecați cu familia în concediu. Ce se alesese de pasiunea mea? De ce nu fusesem în stare să mă afund cu totul în muncă? Nu mai era nimeni care să nu mă lase să plec de-acasă cu lunile. Dar oare nu

tocmai asta era problema? Faptul că nimeni nu mă mai aştepta? Şi, în fond, îmi doream eu cu adevărat să plec cu lunile în celălalt capăt al lumii?

Nu-mi dădusem seama că timpul zburase şi că se făcuse noapte de-a binelea. Nu mai era nimeni la Ivan. În afară de mine. Şi-a trimis acasă ajutorul, a încasat banii de la ultimii clienți şi a venit să se aşeze lângă mine, cu o sticlă de rom din producția proprie şi cu două pahare.

— Îți faci traseul? m-a întrebat el precaut.

Parcă-mi citea gândurile.

— Aşa s-ar zice.

— Nu prea ai tu chef de vorbă, dar mie tot îmi place să te ştiu pe-aproape.

— Mai ai o noapte în care să te bucuri de compania mea nemaipomenită, l-am ironizat eu.

A izbucnit în râs, şi-a dat de duşcă paharul, apoi şi-a turnat încă unul pe care l-a băut la fel de repede.

— O să mai vii pe-aici?

— Nu cred.

— Ți-ai făcut vreun plan?

Mă pregăteam să-i răspund că nu, dar mi-am dat seama că aveam o idee destul de clară despre ceea ce trebuia să încerc.

— Mă întorc în capitală, îmi găsesc un loc unde să mă instalez o dată pentru totdeauna şi mă apuc din nou de muncă. De muncă adevărată, nu doar ceva cu care să-mi ocup timpul. Vreau să fac o chestie serioasă... Aş vrea să-mi construiesc o viață... şi să-ntâlnesc pe cineva, de ce nu?

Nu-mi venea să cred cu câtă hotărâre vorbisem.

— Înainte de-a pleca, am continuat eu, vreau să-ți mai mulțumesc o dată pentru faza de mai deunăzi.

— Ai fi revenit la suprafață şi singur, doar eşti maestru, mi-a zis el făcându-mi cu ochiul. Nu eşti genul care să te laşi să crăpi.

— Asta credeam şi eu până în acel moment... mă rog, nu mai contează. Fără tine, poate că aş putrezi acum dincolo de bariera de corali.

— Am făcut destule tâmpenii la viața mea, dar nu sunt omul care să nu intervină când cineva vrea să se sinucidă. Ştiu că nu-i treaba mea, Gary, dar de câteva zile nu eşti deloc în apele tale. Fosta nevastă te-a dat aşa peste cap?

— Pe undeva, da... dar încep să cred că era chiar necesar.

Şi uite că-i povesteam nişte frânturi din propria-mi viață. Fără a-l mai aştepta pe Ivan să toarne, mi-am reumplut singur paharul şi l-am golit la fel de rapid ca el. Nu ştiu de ce, dar omul acela de lângă mine mi se părea altfel decât cei pe care-i întâlnisem în timpul nenumăratelor mele călătorii, îmi inspira o simpatie sinceră şi respect. Aveam senzația – poate greşită – că semănăm, că ne înțelegem şi fără cuvinte. Sigur, era mai simpatic şi mai deschis decât mine, dar şi el era la fel de singur, în ciuda impresiei pe care o putea lăsa. O mulțime de lume roia în jurul său – lucru explicabil în bună măsură prin aura şi carisma pe care le avea. Dar nu eram convins că-şi dorea asta în mod deosebit. Poate că se pierdea în toată acea vânzoleală? Nu avea familie, nu avea nişte prieteni asumați şi vizibili care să-i fie alături, nu avea o femeie – oh, bineînțeles, văzusem o mulțime dându-i târcoale, dar niciuna nu părea c-ar fi reuşit să-l prindă în mreje. Mă rog, erau treburile lui, n-aveam de ce să mă bag. După cum, la rândul meu, n-am fost nici mirat, nici ofensat că nu-şi băga nasul într-ale mele.

Lipsa curiozității era inerentă stilului nostru de viață. Lăsând deoparte perioada poveştii mele cu Louise, nu avusesem de-a face decât cu oameni neataşați de nimic. Persoanele acelea, printre care mă număram şi eu, umblau cu munca prin toată lumea – indiferent ce meserie practicau

–, aveau câte o aventură în fiecare port, se mutau dintr-un loc într-altul, fără niciun fel de bunuri materiale, lăsând totul în urma lor. Nu-i judecam, nici pomeneală, făcusem şi făceam încă parte eu însumi din acest sistem. Când ne întâlneam pentru muncă, într-un bar, într-o sală de aşteptare din aeroport sau în locuinţa pe care o împărţeam – de parcă ne-am fi recunoscut între noi, ca membrii unei societăţi secrete –, nimeni nu-l întreba pe celălalt despre viaţa şi trecutul lui. Nimeni nu voia să creeze vreun moment de stânjeneală, toată lumea era pe stil carpe diem: petrecem câteva clipe plăcute împreună, profităm la maximum, iar mâine om mai vedea. Eu nu puneam întrebări nimănui şi nimeni nu-mi punea întrebări, aşa că nu trebuia să povestesc nimic despre mine. La fel fusese şi cu Ivan – mai puţin astă-seară –, deşi mă intrigase din prima secundă. Întotdeauna mi se păruse un tip chibzuit, poate şi un pic cam sumbru. Cu trecerea anilor, dobândisem capacitatea de a-i observa pe ceilalţi cu răbdare şi în tăcere. Ivan, dacă te uitai la el cu un strop de interes, era altfel. Trecea de la momente de absenţă la unele total deplasate. De exemplu, în nenumăratele seri petrecute în restaurantul său, distracţia era în toi, lumea râdea, bea, sporovăia şi, dintr-odată, Ivan parcă se smulgea din propriu-i trup, din propria-i minte, ca şi cum, printr-o forţă telepatică, s-ar fi dus undeva, la mii de kilometri depărtare. Nu mai era acolo. Iar când se întorcea printre noi, era şi mai dezlănţuit decât de obicei. De fiecare dată când se întâmpla treaba asta, mă întrebam dacă fusese provocată de un sunet anume, de o voce, o melodie, un cuvânt, o expresie ori de vreo amintire venită de foarte departe. Trebuia să recunosc că întotdeauna mă întrebasem cum de-a aterizat acolo un om ca el.

Un lucru învățasem din toți aceşti ani, din acest stil de viață, şi anume că nu sfârşeşti singur printre atâția oameni, pe o insulă aflată la celălalt capăt al lumii față de ținutul de baştină, decât dacă ai ceva de ascuns. Nu întâmplător nu ne destăinuiam unul celuilalt – ai fi jurat că suntem prieteni, dar nu împărtăşeam nimic altceva decât clipa prezentă. În situația noastră, dacă tot fugeam, măcar să alegem paradisul. Un paradis fără riscuri.

A băut din nou, a umplut ambele pahare, a luat de sub bar un pachet de țigări şi şi-a aprins una. Îmi pusese o întrebare, i-am pus şi eu una:

— Ia zi-mi, Ivan, ai viața pe care ți-o doreai?

Şi-a fixat privirea neagră şi bănuitoare în ochii mei şi a suflat un nor uriaş de fum.

— Oarecum.

S-a dus vreo câteva secunde bune departe, în gândurile sale, apoi s-a întors la mine:

— Pentru întoarcerea ta în capitală!

Gata cu discuția, exact ce voiam. A ridicat din nou paharul către mine. Înțelesese că asta-mi doream. Într-o străfulgerare de luciditate, mi-am dat seama că şi el încerca să uite ceva.

Stăteam amândoi în fund pe nisip. Discuția noastră rămăsese superficială. Dacă am fi avut mai mult timp, poate că am fi ajuns să povestim despre noi, să ne dezvăluim secretele, să avem încredere unul în celălalt. Acum tăceam, fiecare cufundat în gândurile sale înceţoşate de alcool. Sticla de rom se golise. Eram sigur că aveam să dorm în timpul zborului. În curând avea să se crape de ziuă. M-am uitat la ceasul de la mână. Ora 5. M-am ridicat dintr-un salt, surprins de cât de stabil eram pe picioare.

— Mai am o chestie de făcut înainte de plecare, i-am zis lui Ivan.

Fără să-mi mai pese de el, am pornit-o către apă scoţându-mi hainele. De câte ori făcusem asta ca să împrăştii aburii alcoolului? Ultima oară era cât pe-aci să-mi fie fatală. În noaptea asta, în dimineaţa asta, mai bine zis, situaţia era cu totul alta. Dacă plecam de-aici fără a mai intra o dată în apă din pură plăcere, aveam să rămân doar cu angoasele mele. Ultima imersiune de pe insula La Réunion avea să funcţioneze ca o purificare, aveam să mă spăl de tot răul pe care voiam să-l las în urmă, de ceea ce mă împiedicase până acum să reacţionez, de rupturile şi rănile care mă izolaseră de lume. Şi mai voiam să mă asigur că marea nu mă părăsise, că eu n-o părăsisem pe ea. Că alcătuiam în continuare un tot. Marea era dorinţa mea cea mai arzătoare. Mi-am simţit trupul despicând valurile. Am înotat departe şi îndelung în apele lagunei, nepăsându-mi că nu dădeam de adâncimi mai mari. M-am mulţumit – şi deja era grozav – cu minunăţiile pe care le întrezăream prin întuneric. M-am zgâriat de nişte corali, arsura sării pe rană m-a făcut să mă

strâmb, dar îmi plăcea. Mă simțeam viu când îmi țineam respirația. Am găsit un loc unde fundul mării era ceva mai ridicat şi m-am oprit acolo. M-am aşezat pe nisip şi m-am uitat la cerul care prindea încet-încet să se lumineze. În ciuda plăcerii date de apnee, în ciuda liniştii, a lipsei de greutate, nu simțeam deloc dorința de-a adormi, de-a rămâne acolo. Amețeala de mai deunăzi nu mă omorâse, dimpotrivă, mă trezise, îmi deschisese ochii. Lucrurile erau departe de-a se fi rezolvat, poate că n-aveam să reuşesc în încercarea de a-mi construi în sfârşit o viață, dar n-aveam să mai trăiesc cu regretul că n-am făcut tot ce-mi stătea în putință.

***

M-am întors pe plajă cu sentimentul că de mult nu mai fusesem atât de relaxat. M-am şters sumar cu tricoul şi mi-am tras pe mine blugii. Ivan nu se clintise, se uita lung la mine în timp ce mă apropiam de el.

— E vremea s-o şterg, i-am zis. Nu vreau să pierd avionul.

Mi-a întins telefonul.

— Ți-a căzut în nisip când te-ai dus să te bălăceşti.

— Mulțumesc, i-am spus râzând pe jumătate.

— Te duc eu la aeroport, am avut timp să mă trezesc din beție cât ai stat în apă.

Peste câteva minute, ne urcam în bătrâna lui maşină de teren. A demarat fără o vorbă, a parcurs cei câțiva kilometri care ne despărțeau de baraca mea, a oprit lăsând motorul pornit. Mi-am înşfăcat genţile de voiaj care mă aşteptau în dosul uşii de la intrare şi am lăsat cheile înăuntru. Ivan a luat-o pe drumul de pe cornişă, aşa că m-am bucurat de priveliştea unui ultim răsărit de soare la Oceanul Indian. Ivan s-a lăsat pe spătarul scaunului, m-am uitat la el cu coada ochiului, atitudinea lui nonşalantă era înşelătoare. Avea fața imobilă, mâinile crispate pe volan, era nervos, încordat.

Ajunşi în zona cu staționare limitată, am crezut c-o să mă arunce pe trotuar ca pe un colet. A fost exact pe dos: a oprit motorul şi m-a urmat până la terminal, fără să scoată un cuvânt. Mi-a dat de înțeles, cu un semn din cap, că avea să mai stea puțin cu mine. Voia oare să se asigure că plecam cu adevărat? Atmosfera dintre noi se întuneca de la o secundă la alta, devenea apăsătoare, grea, n-aveam nicio explicație pentru schimbarea aceea bruscă. Înregistrarea bagajelor mele dura întotdeauna mai mult decât pentru pasagerii obişnuiți – erau materiale care necesitau un control mai amănunțit –, aşa că am avut timp berechet să-l observ discret pe Ivan. Comportamentul lui era cât se poate de ciudat. Umbla încolo şi-ncoace, cu o figură concentrată, sumbră. Stătea cu ochii pe mine şi părea anxios. Nu mai era acelaşi din urmă cu câteva ore. Nu-l mai văzusem niciodată aşa, starea aceea n-avea nicio legătură cu momentele lui

obişnuite de absență. Când am terminat şi m-am dus la el, a arborat o expresie ezitantă pe care nu i-o cunoşteam.

— Mersi că m-ai adus. Şi pentru toate celelalte.

I-am întins mâna, mi-a strâns-o cu putere, simțeam că avea ceva să-mi spună.

— Ne mai vedem când o fi, a zis el dându-mi drumul la mână.

Când să pun piciorul pe prima treaptă a scării rulante care ducea la ultimele controale de securitate, l-am auzit strigându-mă. Nu mă înşelasem aşadar.

— Gary, stai aşa!

Părea să nu mai aibă încotro. M-am răsucit spre el, curios. Am descoperit, cu surprindere, că era deja lângă mine, palid.

— Vreau să te rog ceva.

— Te-ascult.

A oftat din rărunchi, s-a învârtit în loc şi şi-a trecut de câteva ori mâna prin păr. Apoi s-a uitat din nou la mine,

sfredelindu-mă cu privirea. O privire tot mai neagră. Începea să mă îngrijoreze.

— Nu mă întreba nimic, m-a implorat el. Aminteşte-ți de pactul dintre nomazi...

— Am înțeles.

Încă un oftat. De ce tot expulza aerul, ce căuta? Curaj? Uşurare? Aşa scăpa el de frică?

— Aş vrea să te duci la Saint-Malo, în Bretania. Să găseşti un bar care se numeşte L'Odysée şi să vezi dacă se ocupă de el o femeie. Iar apoi să mă suni şi să-mi spui ce-ai aflat.

Credea c-o să spionez pe cineva pentru el.

— De ce n-o faci tu însuți? Nu-i nevoie să te duci până acolo ca să afli genul ăsta de lucruri.

— La naiba, mă calci pe nervi cu întrebările tale!

Şi-a înfundat fața în palme, mârâind de frustrare.

I-am pus o mână liniştitoare pe umăr, părea tot mai chinuit.

— Scuze, dar recunoaşte că e destul de ciudat ce-mi ceri. Ce treabă ai cu femeia aia?

— E nevastă-mea, Gary... Nevastă-mea.

Mi-am tras mâna şi m-am dat doi paşi înapoi, uluit. Orice mi-aş fi imaginat, dar nu asta.

— Poftim? Dar... de ce n-ai pomenit niciodată de ea până acum?

— Nu mă lua aşa, că şi de tine am aflat abia acum două zile că eşti divorțat!

Am măturat cu dosul palmei adevărul spuselor sale.

— De şapte ani n-am mai văzut-o, a continuat el, de şapte ani n-am mai vorbit cu ea.

Era complet dus cu pluta.

— Şi tu-mi ceri să mă duc s-o caut? Nici n-o cunosc! Du-te tu, dă-i un telefon, scrie-i. Descurcă-te cum oi şti!

— Sunt prea laş..., a zis el zâmbind amar, batjocoritor. Am părăsit-o peste noapte. Habar n-are unde trăiesc acum.

Am căscat ochii, şocat. Îndrăzneala lui mi se părea incredibilă.

— Un motiv în plus s-o faci chiar tu, Ivan! În niciun caz eu!

A afişat o expresie rugătoare.

— Gary, tu eşti primul om în care am destulă încredere ca să vorbesc despre asta, ca să vorbesc despre ea...

— Şi ce ți-a venit aşa, dintr-odată, să afli ce mai face? Poate că-i cam târziu să-ți mai pese de ea.

— Tu eşti de vină! mi-a zis el țintuindu-mă cu arătătorul.

— Glumeşti!

— Nu... eu îmi vedeam de viața mea liniştit, iar tu mi-ai stricat toată tihna din suflet. M-ai zăpăcit de cap cu poveştile alea despre cum o să-ți găseşti un loc al tău unde să te stabileşti... Vreau să ştiu ce mai e cu ea... dacă se mai gândeşte la mine.

Îşi pierdea mințile.

— Stai aşa, Ivan... Ăsta-i delir curat!

— Gary, te rog eu...

— Mă vezi pe mine ducându-mă şi băgându-mi nasul în viaţa unei femei pe care n-am văzut-o în viaţa mea?

— Eşti un tip de treabă, Gary, o să ştii tu ce să spui.

S-a auzit apelul de îmbarcare pentru zborul meu.

— Trebuie să plec.

M-a prins de braţ înainte de-a apuca să schiţez vreun gest.

— Faci asta pentru mine?

Ne-am uitat unul la altul câteva secunde bune. Trebuia oare să-i promit că-l voi ajuta cu un lucru atât de bizar? De ce-aş fi făcut-o? Îmi lipsea informaţia cea mai importantă.

— O iubeşti? Mă rog, vreau să zic... ai iubit-o dintotdeauna? Te-ai gândit mereu la ea de când ai părăsit-o?

— Tu ce crezi? De ce ţi-aş cere chestia asta dacă n-ar fi aşa?

— Cum o cheamă?

A zâmbit, uşurat şi emoţionat.

— Erin... O cheamă Erin.

6

Ivan

Ce naiba îl apucase?

— Futu-i! a răcnit el.

Oamenii din jurul său au tresărit, el i-a împins, hotărât să-l prindă din urmă pe scufundător, să-i zică să uite tot. Când să urce pe scara rulantă, a înţepenit. Orice i-ar spune el, n-ar uita niciodată. Nici dacă l-ar obliga. Ba chiar ar complica situaţia. Deja îi spusese prea mult. Îi plantase în minte o afurisită de sămânţă. Sigura soluţie pentru a-l face să uite era să-i tragă una în faţă, să-l şteargă de pe faţa pământului. Începeau să i se încleşteze pumnii. S-a dat un pas înapoi ca să alunge ispita. De ani buni nu mai simţise violenţa asta surdă. Nu se putea. N-avea să cadă atât de jos. N-avea s-o ia de la capăt. Trebuia să rămână lucid şi să nu uite ce-l interesa de fapt.

A ieşit în goană din aeroport, fugea, căuta să se îndepărteze cât mai repede, dorindu-şi să dea timpul înapoi, să-şi fi putut ține gura.

Cum de fusese atât de tâmpit? Atât de slab? De câteva ore se simțea ca băgat în corzi, nu avusese timp să se gândească. Avea nevoie de scufundător. Cum să nu se întrebe în fiecare secundă, de-acum înainte, dacă s-a dus acolo, dacă a văzut-o, dacă a vorbit cu ea, dacă e cu ea? Cum să nu se gândească la reacția lui Erin? Trebuia să înțeleagă. Trebuia să ştie ce se întâmplă acolo.

7

Erin

Ciudată putere are mintea de a-şi acorda o totală libertate aşa, peste noapte. Brusc, nu mai exista nicio nemulțumire. Ca dovadă, nu-mi mai pierdeam răbdarea şi nici nu mă mai enervam că marile mele planuri de renovare nu avansau cum mi-aş fi dorit. Proiectul fusese lansat de mai bine de trei săptămâni, iar eu mă aflam în continuare într-un punct mort. Meşterii nu-mi trimiteau devizele estimative ori, dacă totuşi catadicseau s-o facă, mă anunțau că nu vor fi disponibili pentru şantierul meu decât peste câteva luni. Oamenii aveau câte două case şi toate trebuiau renovate. Timpul trecea, se apropia sezonul şi era de neconceput să ții închis în acea perioadă. Aşa că aveam să amân lucrările

pentru la anul. Cât despre noul nume pentru L'Odysée, singurul câştig al căutărilor rămâneau serile de râs cu lacrimi. Întreaga familie se strângea în acest scop o dată pe săptămână. Nicio propunere nu se ridica la nivelul aşteptat. Cu ceva vreme în urmă, aş fi urlat, aş fi găsit vină şi cerului, şi pământului pentru problemele mele. Acum însă nu. Îmi ziceam, filosofic, că nu ne grăbea nimic, că esențiale erau hotărârea şi faptul că nu mi-o schimbam.

În acea după-amiază, la L'Odysée era linişte şi pace. Vremea însă era minunată. Dacă n-aş fi fost la muncă, m-aş fi înfofolit în palton şi mi-aş fi băut cafeaua la soare. M-am uitat la Paloma. Tăcerea nu-i stătea deloc în fire. O ştiam ca pe propriile buzunare. Paloma era dublura mea aici. Se întorsese din concediu cu o săptămână mai repede. Exact cum mă aşteptam, nu-i trebuise mai mult de un minut ca să priceapă că plutea în aer schimbarea. Fața mea vorbea de la sine. Observam lucrul ăsta în fiecare dimineață, când mă priveam în oglindă. Degeaba eram în toiul iernii, aveam o mină incredibilă, de parcă aş fi captat şi cea mai mică rază de soare. Paloma îmi ascultase cu calm explicațiile. După aceea chiuise, mă strânsese în brațe mai-mai să mă lase fără aer, apoi deschisese un frigider şi scosese o sticlă de şampanie. Până s-apuc eu să casc gura, mă anunțase că avea să plătească ea nota la sfârşitul zilei.

— Nu asta-i problema, Paloma, ci faptul că-i abia ora 10, îi zisesem eu.

Ea scosese dopul, izbucnind în râs.

După figura ei, mi-era clar că punea ceva la cale.

— De ce să nu-i zicem ca înainte, Le Bistrot? mi-a propus ea cu un aer fals nevinovat.

Numele de pe vremea părinților mei! De când se întorsese, îşi muncea şi ea mintea, neezitând să le ceară şi clienților părerea.

— Taică-meu ți-a zis?

— Nici pomeneală! s-a apărat ea, zâmbind caustic.

— Eu am spus că vreau să găsesc ceva mai modern pentru L'Odysée, nu să-l transform în muzeu! i-am replicat.

— Ştii că nu-i pot refuza nimic, mi-a cerut să-ți strecor şi sugestia asta.

Paloma şi tata... o întreagă poveste. După dispariția soțului meu, nu mai aveam deloc energie să lucrez. Nu mai ieşeam din apartamentul de deasupra barului, unde locuiam, decât ca să-i duc la şcoală pe Lou şi pe Ulysse şi să cumpăr de mâncare. Tata, fără să i-o fi cerut eu, căci n-aş fi îndrăznit s-o fac, îşi suflecase mânecile şi trecuse la treabă. L'Odysée nu stătuse închis decât o singură zi. Practic, preluase din

nou frâiele barului – deşi nu mai era al lui – şi-l deschidea în fiecare zi, după ce trecea să vadă dacă nu voiam să vin şi eu. Luase decizii în locul meu, avertizându-mă şi pe mine, doar-doar aveam să mă implic. Lipsa mea de reacție nu l-a împiedicat să țină situația sub control. Régis nu accepta să se ducă de râpă ceea ce fiica lui construise cu sudoarea frunții.

Prima decizie radicală fusese închiderea bucătăriei. Soțul meu se ocupa de ea. De cum intrase în viața mea, avusese ideea să servim mâncare la prânz. Fără el, treaba asta nu mai avea niciun sens. Bucătăria de la L'Odysée fusese închisă definitiv. De-atunci nu mă mai gândisem niciodată să caut un bucătar cu care să mă relansez în această aventură. Era un capitol încheiat, un capitol din trecut.

A doua decizie radicală: angajarea cuiva străin de familie care să dea o mână de ajutor până mă hotăram să-mi reiau munca. Taică-meu nu se îndoise nicio clipă că, până la urmă, chemarea muncii avea să fie mai puternică decât toate. Iar timpul îi dăduse dreptate. Refuza să fie el persoana care să lucreze cu mine. Mama n-ar fi fost de acord, iar el, unul, considera că locul său nu mai e acolo. Îmbătrânise şi era conştient că nepoții vor avea nevoie de atenția sa. Neavând timp să ia la rând celelalte localuri din oraş ca să vadă dacă nu era cineva dispus să-i cedeze un angajat, s-a hotărât să dea un mic anunț. S-au prezentat mai mulți candidați care au fost expediați rapid şi la fel vrusese să facă şi atunci când o auzise pe Paloma întrebând dacă postul era încă liber. În mintea lui, trebuia să găsească un flăcău cu brațe vânjoase care să se poată pune cu clienții dificili, în niciun caz o fătucă de doar treizeci de ani cu ceea ce lui îi păreau a fi nişte mânuțe fragile. Neobişnuit să

umble cu menajamente, mai ales în vremea respectivă, o trimisese la plimbare zicându-i că mai bine şi-ar căuta un job ca vânzătoare de haine. Îmi amintesc şi acum că tresărisem, un etaj mai sus, auzind-o pe Paloma cum ţipa la el. Când ea se calmase, tata izbucnise în râs şi-i zisese că e angajată. Săptămânile următoare fuseseră teatrul unor scene domestice cu scântei între ei doi. Paloma trebuia să învețe totul, dar nu suporta beştelelile lui taică-meu, care nu îngăduia nicio greşeală. Ştiam cum e, el mă învățase şi pe mine meseria asta. Tot împungându-se reciproc, reuşiseră cu timpul să se-mblânzească, iar Paloma ajunsese ajutorul pe care taică-meu îl visa pentru fiica lui. De-atunci, Paloma făcuse un cult pentru el, iar după ce ne întâlniserăm, devenise prietena mea cea mai bună. Singura mea prietenă, de fapt.

Îmi trebuiseră aproape şase luni ca să ies din apatie şi să-mi regăsesc dorința de-a munci la L'Odysée. N-o făcusem decât pentru copii. Doar ei contau. Îmi dădusem seama că, dacă nu mă mobilizam, riscau să aibă doar o cârpă pe post de părinți. Într-o dimineață, după ce-i lăsasem la şcoală pe Ulysse şi pe Lou, mă dusesem la ai mei ca să li-l dau în grijă pe Milo peste zi. Mă despărțeam pentru prima oară de el, de când viața noastră se făcuse țăndări. Dintr-o singură privire, îi obligasem pe amândoi să se abțină de la orice comentariu. La ora 10, deschideam L'Odysée pentru prima oară de când el plecase. De când el mă părăsise. Evitasem să mă uit spre uşa – închisă de-acum – a bucătăriei. În ciuda mâinilor tremurătoare şi a ochilor plini de lacrimi, îmi regăsisem destul de rapid reflexele: verificat curățenia tejghelei, aprins focul în şemineu, dat drumul la muzică. Nu pentru atmosferă, ca înainte, ci ca să nu mă mai simt atât

de singură, ca să nu mai am senzația de prăbuşire într-un hău. Apoi aşteptasem să-mi revăd clienții. Cei dintâi apăruți, convinşi c-o să dea de Régis, încremeniseră văzându-mă pe mine, unii chiar se gândiseră să se răsucească pe călcâie şi să plece, alții veniseră din curiozitate – vestea reîntoarcerii mele se răspândise rapid –, dar toți evitau să mă privească, nimeni nu îndrăznea să se apropie şi să se instaleze la bar. Îi auzeam şuşotind în spatele meu. Eram obişnuită cu asta. În fiecare zi la şcoală, de fiecare dată când mergeam la cumpărături, oamenii se uitau mine, fără a se încumeta să-mi vorbească. Îmi deplângeau soarta. Discutau tot felul de lucruri despre mine, de parcă n-aş fi fost acolo, de parcă n-aş fi avut cum să-i aud ori să reacționez: „De ce-o fi plecat bărbatu-său aşa, peste noapte?", „Groaznică chestie", „Nu iese fum fără foc, i-a făcut ea ceva urât de-a părăsit-o!", „Ar fi putut să ia şi copiii cu el", „L-a înşelat, e clar!", „Nu, el s-a încurcat cu altele, era un afemeiat, cică umbla numai prin baruri din alea deocheate", „Cine ştie, poate că ea i-a dat papucii! Tipu' era realmente ca o ghiulea legată de picior", „S-o fi săturat bietul om, prea îi sufla şi ea tot timpul în ceafă!" De câte ori îi auzeam bârfind în şoaptă, îmi venea să lovesc, să urlu, să mă apăr, să-l apăr şi pe el, de toți şi de toate. Dar mă abțineam. Chiar şi în propriu-mi bar, oamenii îndrăzneau să mă vorbească de rău sau să mă evite, deşi eram acolo ca să-i servesc. Nimeni nu vorbea cu mine decât ca să-mi ceară o halbă de bere, o cafea, un pahar de vin alb. Şi nimeni nu-mi spunea pe nume. De parcă i-aş fi putut contamina, de parcă aş fi devenit pentru ei o necunoscută. O ciumată. Eu mă întorceam cu spatele la ei, mă agățam de casa de marcat, luptându-mă să nu cedez nervos, să nu plâng, să rămân cu capul sus pentru copiii mei. Ulysse, Lou, Milo, îmi tot repetam în gând, ca să-mi amintesc de ce mă hotărâsem să lupt.

Apoi, pe la 2 după-amiază, uşa se deschisese şi o văzusem, pentru prima oară, pe Paloma. Descoperisem o făptură micuță, cu privirea dură ca iadul şi cu un zâmbet diabolic. Străbătuse localul cu un pas hotărât, ocolise tejgheaua, îmi făcuse complice cu ochiul şi-mi trimisese o bezea din vârful degetelor.

— Salut, şefa! zisese ea tare şi răspicat. Am adus gustarea pentru copii.

Îmi aruncase o sacoşă plină cu produse de patiserie, apoi făcuse turul barului şi se uitase în ochii fiecărui client, rânjind, gata să muşte. După care, brusc, izbise cu palma într-o masă, făcând paharele să zornăie.

— Mitocanilor! De o jumătate de oră mă uit la voi de-afară. Femeia asta, a zis ea arătând cu degetul spre mine, e o eroină! Până să se care lepădătura de bărbatu-său, o plăceați, râdeați cu ea, unii aveați şi fantasme cu ea, eraţi tot cu ochii după fundul ei, deşi, ca vârstă, poate să vă fie fiică, iar omul ei vă era amic! Tot ea e şi acum! Nu s-a schimbat. Doar că un nenorocit a trădat-o, i-a trădat copiii. Aveți mare grijă: mâine, vreau un covor de flori, vreau bacşişuri, zâmbete, vreau s-aud „ce bine arăți, Erin”, „s-a purtat ca un ticălos”, „suntem aici să te ajutăm”.

În următoarele trei minute barul rămăsese gol. Paloma se instalase apoi pe un taburet.

— Îmi pare rău, trebuia să le-o zic.

Zâmbisem.

— Încântată de cunoştinţă, Paloma.

— Acum că suntem liniştite şi până nu vin următorii clienţi, aş vrea să ştiu versiunea ta despre cele întâmplate, nu pe-aia a tatălui sau a fratelui tău. Eu pentru tine lucrez, nu pentru ei, deşi pe Régis îl iubesc la nebunie. Cât despre Odile, cu tot respectul, nu m-aş pune niciodată cu ea, e de groază!

Îi povestisem totul, îi explicasem totul în cele mai mici amănunte, fără ruşine, fără reţinere, iar chestia asta îmi făcuse nemaipomenit de bine. O rugasem să-mi spună cine-i ea, chiar dacă taică-meu mi-o descrisese deja în linii mari. Doar că semănam cu ea, voiam să descopăr eu însămi. Mai ales că simpla ei prezenţă şi felul cum îi pusese la punct pe clienţi îmi permiteau să uit de toate celelalte. Valul de prospeţime pe care-l aducea – nu dintre cele mai elegante – mă făcea să zâmbesc din nou, pentru prima oară după atâtea luni.

Paloma avea douăzeci şi nouă de ani la vremea aceea. Era o băgăreaţă, o petrecăreaţă, o şmecheră, o mincinoasă, o certăreaţă, o prietenă, amanta mai multor bărbaţi, o femeie care ştia să pună osul la muncă. După nişte poveşti în ale căror amănunte prefera să nu prea intre – am înţeles totuşi că era vorba despre nişte boschetari punkişti din Rennes –, hotărâse să se mute într-un loc mai liniştit şi dăduse, din întâmplare, peste anunţul lui taică-meu. Avusese o mulţime de slujbuliţe până atunci, dar într-un bar nu lucrase

niciodată. N-avea rost să se prefacă. Nopțile şi chefurile aveau s-o atragă întotdeauna. Aşa că nu ezitase să candideze pentru post, convinsă fiind că acela care o va angaja o să-i mănânce din palmă.

— Am mai văzut eu căpoşi, dar niciunul ca tatăl tău, mi-a zis.

M-aş fi putut speria de felul ei de-a fi, mi-aş fi putut spune că n-avea să reziste prea mult. Dar a fost exact pe dos. Am avut încredere în ea. Şapte ani mai târziu, era în continuare devotată postului său. Cu trecerea timpului, se mai cuminţise, chiar dacă ochi-i sclipeau şi-acum ceva mai tare când urma să se ocupe de câte o petrecere. Era întotdeauna bucuroasă să servească la astfel de chefuri, mai ales în weekend. Iubitul şi fiica ei de doi ani n-o potoliseră chiar de tot. Fusese totuşi de acord să mă mai lase şi pe mine din când în când. Copiii mei creşteau, în vreme ce fetița ei era încă foarte mică.

Era 6 seara. Am lăsat-o pe ea la cârmă. Chiar mă bucuram s-o fac. În cele două săptămâni cât fusese în concediu, mă ocupasem singură de servire şi peste zi, şi seara, aşa că mi se luase de atâta L'Odysée.

— Acuma, serios, Erin, chiar trebuie găsit un nume nou pentru bar! a insistat ea, întorcându-se lângă mine după o comandă.

— Total de acord, dar nu vreau ceva la întâmplare. Odată stabilit, va trebui să ni-l asumăm. E foarte important... Nu mai sunt ca acum câteva luni.

Paloma a oftat, semn că-şi pierdea răbdarea. Eu am ridicat ochii în tavan, amuzată.

— Tu gândeşte-te în continuare, eu mă duc acasă! Cred c-o să fie linişte în seara asta.

— Din păcate!

De când se întorsese din concediu, Palomei i se părea că nu-i destulă agitaţie. Am pupat-o pe obraz şi-am plecat, fericită că aveam să ajung acasă, la copii.

Tocmai mă asigurasem că Milo dormea adânc. Ulysse şi Lou erau destul de mari ca să se descurce singuri, m-am mulţumit să le întredeschid uşile de la camere şi să le şoptesc un „Nu staţi până târziu, pe mâine”. Amândoi mi-au aruncat câte un zâmbet drăgăstos şi obosit. Am coborât apoi încetişor la parter, mângâind din reflex balustrada, uitându-mă la fotografiile înrămate care decorau peretele din dreptul scării. Ne era atât de bine acasă, savuram în fiecare zi acest noroc.

Îmi trebuiseră trei ani ca să mă hotărăsc să plecăm din apartamentul de deasupra barului L’Odysée. Rămăsese gol de-atunci. Fusese o etapă importantă. Una marcantă,

determinantă. Mă descotorosisem de toate lucrurile lui, de haine, de amintiri, de hârtiile lui, de toate chestiile pe care le meşterise, de tot ce lăsase în urmă. Destul de puține lucruri, de fapt, dar aveam impresia că ele ocupau tot locul. Nu voiam să iau nimic care să ne amintească de el în noua viață pe care încercam s-o construiesc pentru copii şi pentru mine. Nu fusese o schimbare fără suferință. Încă-l auzeam pe Milo plângând şi zicând, cu vorbele lui de copilaş: „Nu vreau, dacă plecăm, tata n-o să mai găsească niciodată drumul spre casă". Încă auzeam şi răspunsul meu: „Nu-ți face griji, puiul meu, o să ne găsească la L'Odysée". În ciuda senzației că-i întorceam spatele, că trăgeam linie peste amintirile anilor petrecuți în locul acela unde nu fuseserăm decât nefericiți, mă ținusem tare, simțind că salvarea noastră depindea de acea mutare. Şi nu mă înşelasem.

Din clipa în care intraserăm în noua locuință, încetasem să mai tresar la cel mai mic zgomot, iar copiii nu mai dădeau fuga de cum se deschidea uşa de la intrare. Grație nenumăratelor sale cunoştințe – mai ales în cartier –, tata îmi găsise un loc extraordinar. O casă de închiriat aflată la două sute de metri de bar şi ale cărei ferestre dădeau spre golful Saint-Pierre. Aveam acea plajă micuță pe post de grădină – doar cei din zonă o frecventau –, plus protecția maregrafului[3] din vecinătate şi a Turnului Solidor la piciorul căruia locuiam. Copiii puteau să iasă din casă desculți şi în costum de baie şi să coboare pe rampă ca să se scalde. Era un adevărat lux pentru care mulți ne invidiau. Ştiam lucrul ăsta, dar mi-l asumam. Proprietarul – de milă, îmi dădeam foarte bine seama, dar preferam să văd partea bună a

[3] Aparat cu care se determină şi se înregistrează variaţia nivelului apelor unei mări, în special în timpul mareelor. (N.t.)

situației – cedase apoi insistențelor lui taică-meu şi-mi dăduse voie să fac schimbările pe care le doream. Adusesem mai multă lumină zugrăvind pereții din fiecare cameră şi schimbasem toate mobilele, fiindcă ne trebuia ceva nou. Cum copiii voiau neapărat să stea unul lângă altul, amenajasem podul, pusesem nişte pereți despărțitori, fiecare având astfel o chilioară pe post de cameră. Lui Ulysse îi propusesem de mai multe ori să coboare la primul etaj, în camera de oaspeți aflată chiar alături de-a mea, dar mă refuza sistematic, zicând că preferă să rămână în cămăruța sa, lângă fratele şi sora lui. Zâmbeam în sinea mea când îi auzeam răspunsul. Mă bucuram să-i ştiu acolo, la cucurigu, erau inatacabili din exterior, aveam sentimentul că-i protejez cumva. Dacă cineva voia să ajungă la ei, trebuia să treacă mai întâi de mine.

După ce-am ieşit o jumătate de oră cu Douce, ca în fiecare seară, m-am întors la căldurică şi m-am cuibărit între pernele de pe canapea, cu o cană de ceai în mână, hotărâtă să zac uitându-mă la tâmpeniile de la televizor. Abia ce mă instalasem, că am auzit nişte paşi pe scară. Ulysse.

— Ai nevoie de ceva?

A dat din cap că nu şi s-a prăbuşit lângă mine.

— La ce te uiți?

— Nimic special, butonam la întâmplare, cât de curând urc şi eu în cameră. Ar trebui să te duci la culcare, l-am sfătuit trecându-mi mâna prin buclele lui blonde.

A ridicat din umeri părând să-mi dea dreptate şi a sărit în picioare. Dar n-a pornit-o către pod. A început să umble prin salon. În stânga. În dreapta. În jurul mesei. Am stins televizorul şi l-am lăsat să-şi facă numărul. În cele din urmă, s-a postat în faţa bibliotecii. După câteva minute în care n-a schiţat nicio mişcare, a luat din raft o carte. A răsfoit-o şi s-a aşezat din nou lângă mine. Mi-a întins exemplarul meu din Iliada şi Odiseea. Aşteptam momentul în care avea să-mi vorbească despre asta. Fiul meu cel mare era un bun observator şi nu-i scăpase apariţia acelui volum.

— Tu ai adus-o aici?

Am dat din cap că da şi-am mângâiat cartea.

— Şi scrisoarea lui unde e?

— Pusă bine. La loc sigur.

— Tot nu vrei s-o citesc?

M-am întors spre fiul meu cel mare. Era frumos, înalt, solid, echilibrat. Mai aveam oare vreun motiv să-l protejez de violenţa cuvintelor tatălui său, lucru pe care mă înverşunasem să-l fac şi să-l ascund în toţi aceşti ani? În

ciuda evidenței strivitoare a faptului că tatăl lor îi abandonase, îi considerasem pe copii prea mici, insuficient de copți încă pentru a face față respectivei scrisori. Ştiuseră de la bun început de existența ei. Milo uitase repede de ea, vârsta încă-l proteja. Lou se temea prea tare de ce scria acolo ca să mi-o ceară. Ulysse însă se luptase cu mine ca s-o citească. Ştiam sigur că-şi căuta noi motive ca să fie supărat pe el. Niciodată n-aveau să-i fie de ajuns cele pe care le cunoştea deja. Ulysse avea să fie întotdeauna în război cu tatăl său, aşa cum şi tatăl său fusese întotdeauna în război cu el.

Ulysse fusese conceput dacă nu chiar din prima noastră noapte, atunci din a doua sau a treia. Când îmi dădusem seama că sunt însărcinată, fusesem îngrozită, înnebunită de bucurie, panicată, exaltată. Era o chestie complet nesăbuită, tocmai preluasem barul, îl cunoşteam pe tată numai de-o lună, iar el voia să umble peste tot prin lume, dar nicio clipă nu mă gândisem să renunț la copil. Voiam copilul mai mult decât orice altceva. Deşi eram deja dependentă de bărbatul acela şi riscam să se ducă şi să mă lase baltă, i-am zis că era liber să plece, să nu-şi asume nicio răspundere, eu l-aş fi înțeles. N-avea niciun motiv să rămână, mă descurcam şi singură. De ce rămăsese? Pentru că mă iubea. Aşa crezusem atunci şi aşa credeam şi acum, chiar dacă iubirea lui mă făcea să sufăr. Cu cât sarcina era mai avansată, cu atât se înmulțeau semnele îngrijorătoare. Oboseala mea, beatitudinea de viitoare mamă îl lipseau de trupul meu şi aşa îi descoperisem accesele de furie, violența greu de stăpânit, capacitatea de-a se închide în sine, de-a trânti uşa şi-a dispărea cu orele. Punctul culminant fusese atins în timpul naşterii. Refuzase să vină cu mine la spital când mi

se rupsese apa, nu voia să se întâmple nimic din ce avea să urmeze. De parcă am fi putut da timpul înapoi – or, el chiar credea asta, pierzând orice contact cu realitatea. Nu suporta să mă vadă suferind fizic, aşa că spectacolul contracţiilor mele tot mai dureroase îl făcuse, în final, să mă ducă la urgenţe. Născusem singură, fără el. El stătuse în parcare, închis în maşină. Taică-meu şi maică-mea se duseseră rând pe rând după el ca să-l aducă lângă mine, mă auzeam şi acum strigând, strigând după el. Nu fusese în stare. Când Ulysse se născuse, nu venise să ne vadă, să-l cunoască, nu reuşea, era peste puterile lui, după cum îmi mărturisise mai târziu. Îi fusese de-ajuns să ştie că eram bine, iar din noaptea aceea a început să bată toate speluncile, unde făcuse exact opusul unei petreceri în cinstea naşterii fiului nostru. N-a reapărut decât când m-am întors acasă: a venit, s-a uitat în treacăt la bebeluş şi m-a sărutat cu furie, cu brutalitate.

— Eşti a mea, îmi zisese. A mea, nu a lui...

— Sigur, şoptisem eu, descumpănită. Dar uită-te şi tu cât e de frumos... E o combinaţie din noi amândoi...

A catadicsit în sfârşit să se uite la el mai atent. Avea o privire neagră, ameninţătoare.

— Dacă-i pe-aşa, pentru că mă obligă să renunţ la aventură, trebuie să-i punem numele Ulysse.

Iar Ulysse, de cum ajunsese la vârsta la care putea opune rezistenţă – lucru care se întâmplase foarte rapid, în cazul

lui –, îşi provocase întruna tatăl. Nu era nevoie să fi fost psihologă într-o altă viaţă ca să pricep că cerea cu insistenţă atenţia şi dragostea lui. Nu le obţinuse niciodată, deşi multă vreme crezusem că-i voi putea face să se-nţeleagă.

— Ia spune, mamă! Nici acum nu vrei s-o citesc?

Ulysse m-a readus la realitate. Mă fixa cu ochii lui mari, dar nu-mi dădeam seama ce mesaj voia să-mi transmită. Ştia să-şi ascundă emoţiile. Am inspirat adânc ca să-mi fac curaj şi să-i dau voie fiului meu să devină adult. Era pregătit.

— Eşti destul de puternic de-acum. Aşa că, dacă asta vrei, eu ţi-o aduc imediat. Sinceră să fiu, Ulysse, nu-s deloc sigură că ţi-ai ales bine momentul. E 10 seara, în timpul săptămânii, fratele tău şi sora ta dorm, dar, mă rog, tu hotărăşti.

A părut derutat de răspunsul meu, se aştepta la unul total opus, s-a foit pe canapea, nicio poziţie nu părea să-i convină, a pufnit de câteva ori ca să-şi ascundă şovăiala şi a mormăit ceva de neînţeles, vorbind cu sine însuşi. Apoi s-a întors spre mine, hotărât şi senin.

— Mulţumesc, mamă, dar nu mai vreau s-o citesc.

Nu-mi venea să cred.

O umbră discretă de tristețe i-a trecut peste chip.

— El a murit, mamă. Nu mai există.

Mi s-a pus un nod în gât. Nu ştiam nimic sigur în această privință. Poate era în viață? Poate părăsise lumea asta? O necunoscută ce n-avea să fie rezolvată niciodată. Oroarea pe care o trăiseră copiii mei, oroarea pe care o trăiau şi acum, oroarea ce avea să-i bântuie toată viața lor m-a făcut din nou să mă cutremur, deşi simțeam că n-aveam să mă mai revolt împotriva ei. Încetasem să-mi mai risipesc inutil energia.

— M-am săturat să-i tot port pică, a continuat Ulysse văzându-mă că tac. Dacă tu poți dormi liniştită, atunci pot şi eu să-l las acolo unde-o fi. Nu merită să-mi mai bat capul cu el... Gata, s-a terminat.

Mi s-au umplut ochii de lacrimi. Eram atât de mândră de el! Prin urmare, nu eram singura care trecuse peste acea prăpastie. Poate că Ulysse mă aştepta pe mine să fac pasul ca să-şi rezolve şi el furia?

— Spune-mi doar unde-i scrisoarea, în caz că mă răzgândesc într-o bună zi.

— Ai tot dreptul s-o citeşti. Mi-e adresată mie, dar e pentru voi trei...

— Îți promit că n-o să le spun lui Lou şi lui Milo, m-a întrerupt el. Ei nu sunt încă pregătiți.

Prin forța lucrurilor, Ulysse era extrem de protector față de fratele şi sora lui. Mai ales când era vorba de tatăl lor. Ştiam că pot avea încredere în el.

— E pusă împreună cu cărțile noastre de identitate, i-am zis.

A căscat gura, surprins. M-a pufnit râsul, nu m-am putut abține.

— Ei, da! Te-am fentat! Crezi că nu ştiu că mi-ai cotrobăit până şi-n comodă? Am ascuns-o acolo unde ți se părea mult prea la îndemână.

Era clar că ne vindecaserăm. Puteam trece fără probleme de la tonul serios la cel vesel în timpul unei discuții.

— Eşti genială, mamă.

— Da, ştiu! Du-te la culcare acum. Te rog doar să-mi spui dacă te răzgândeşti, fiindcă vreau să fiu cu tine în acel moment.

M-a strâns în brațe şi mi-a şoptit la ureche: „Promit. Te iubesc, mamă”.

8

Erin

După ce l-am auzit pe Ulysse culcându-se cu adevărat de astă-dată, am pus cartea la locul ei şi-am scotocit în sertarul cu acte importante. Am găsit scrisoarea la fund de tot, în plicul ei. Ulysse nu ştia că există mai multe copii – la L'Odyssée, la ai mei acasă, la Erwan şi Lucille şi la notar. Preîntâmpinasem orice eventualitate – incendiu, spargerea casei, boală, dispariţia mea –, pentru ca, orice ar interveni în vieţile noastre, copiii mei să poată citi într-o bună zi ultimele cuvinte ale tatălui lor. Era povestea lor, oricât de dură ar fi fost ea. Mi-am reluat locul pe canapea, cu plicul în mână. De ani întregi nu mai atinsesem scrisoarea, n-o mai citisem. Şapte ani, mai exact. O singură lectură îmi fusese de-ajuns. Era ciudat să redescopăr scrisul acela.

Scrisul lui Ivan.

Ivan.

Puteam de-acum să-i pronunţ numele, să mă gândesc la el.

Dacă deschideam plicul, aveam să mă-ntorc la ziua în care viaţa ni se dăduse cu totul peste cap. Amintirile mă trăgeau

deja în trecut, nu mă mai puteam împotrivi. Îmi aminteam de toate, de cele mai mici amănunte, de la cele mai neînsemnate la cele mai importante. Ar fi trebuit să înțeleg pe loc, nu să aştept nu ştiu câte ore. Instinct de supraviețuire.

Cu şapte ani în urmă, într-o dimineață

Ploaia bătea în ferestre. Lumina abia mijită a zilei se chinuia să treacă prin perdele, aşa cum şi eu mă chinuiam să deschid ochii. Căldura aşternutului mă îmbia să rămân acolo, nemişcată. Mi-am acordat încă cinci minute, până să declanşez tămbălăul din fiecare dimineață. M-am strecurat pe locul lui Ivan şi i-am strâns perna în brațe. Mi-am afundat fața în ea, căutând parfumul său. Cum mă simțeam? Obosită, poate. Şi, paradoxal, încordată. Nimic nu mi se părea normal în acea dimineață, începând cu vremea. Ziseseră c-o să fie frumos, vara intrase în prelungiri de la începutul lui septembrie şi trebuia s-o mai țină aşa încă vreo câteva zile. Iar acum, în timp ce eu stăteam cuibărită în pat, uite că se făcuse brusc toamnă. Soarele avea să fie mai discret, ziua mai scurtă. De obicei, îmi plăcea începutul acelei perioade în care aveai nevoie de mângâiere, de căldura unui foc în şemineu, de pleduri şi pulovere groase. Anul acesta însă, aş fi vrut o vară nesfârşită. Simțeam cuprinzându-mă o tristețe difuză la gândul că ne putea aştepta o iarnă grea. Era clar, mă lovise posomoreala.

Noaptea trecută fusese la fel de ciudată cum îmi era acum trezirea. Încă mă înfioram amintindu-mi de trupul lui Ivan, de respirația lui, de mângâierile şi sărutările sale. De ce oare eram atât de descumpănită că soțul meu şi cu mine făcuserăm dragoste? Mă iubise cu furie, bineînțeles, ca întotdeauna, ca de zece ani încoace, dar măcar fusese acolo. În noaptea aceea, se întorsese la noi acasă, nu mai umblase prin baruri. Ar fi trebuit să fiu nebună de bucurie, înmuiată de amor, plină de o nouă dorință pentru el. Liniştită. În realitate însă, eram înnebunită. Înnebunită fiindcă nu înțelegeam, nu-i înțelegeam tăcerile, tandrețea brută a orelor din urmă, nu înțelegeam dorința bruscă ce-l cuprinsese, când de la naşterea ultimului nostru copil nu făcea decât să se îndepărteze tot mai mult de mine. Şi nu venise acolo ca să-mi răspundă la întrebări. Câtă vreme nu ne priveam în ochi la lumina zilei, îmi interziceam orice speranță. Şi totuşi, nu mă puteam abține, voiam să văd în acea noapte de amor semnele unei domoliri a crizei. Soțul meu avea să se calmeze. Trebuia să cred lucrul ăsta, dar ar fi trebuit şi să mai aştept câteva ore ca să mă conving că-i aşa. De ce trebuise să fie chiar ziua de aprovizionare a restaurantului nostru? De ce nu-i cerusem lui taică-meu să se ocupe el? Era foarte bucuros când îl rugam să facă una-alta pentru L'Odyssée. Chiar dacă asta se întâmpla cam des pentru gustul meu... De ce se oferise brusc Ivan, când de luni întregi nu se mai ocupa de astfel de treburi? Pe de altă parte, şi dacă în clipa aceea aş fi stat cuibărită la pieptul lui, tot n-am fi avut mai mult timp pentru noi. Gânguritul bebeluşului nostru avea să se transforme curând în urlet, dacă nu mă dădeam jos din pat.

Nu mă mişcasem suficient de rapid la duş, din camera lui se auzeau deja nişte ţipete răsunătoare.

— A venit mami! Gata, ne liniştim!

Milo întindea mâinile spre mine, disperat. L-am luat în braţe şi i-am mirosit pielea de pe gât care avea încă parfumul somnului. L-am sprijinit de şold şi l-am pupăcit până l-am albit, simţind cum capăt brusc energie. Apoi, cu un zâmbet larg – chiar dacă un pic forţat –, m-am dus să mă ocup de cei mari. De fapt, mai ales de Ulysse, pe care nici cu o bombă nu-l puteai trezi. Trebuia să fiu fără milă dacă voiam să ajungem la timp la şcoală. Am tras draperiile şi m-am aplecat să-l sărut pe frunte. A mârâit, deranjat. M-am îndreptat de spate şi am tras pătura de pe el. N-am avut timp să mai ajung şi la Lou. Avea doar şase ani, dar era deja gata. Îi plăcea foarte mult la şcoală, deschidea ochii înaintea tuturor şi aştepta de la noi acelaşi antren matinal.

— Bună, mama!

S-a lipit de pântecul meu, împingând deoparte picioarele frăţiorului ei mai mic, care n-a găsit ceva mai bun de făcut decât s-o tragă de păr. Lou s-a lăsat torturată fără să crâcnească, după care a desprins cu delicateţe degetele dolofane care o chinuiau şi a pornit-o ţopăind spre bucătărie. L-am pus pe Milo în scaunul său. Am dat drumul la radio în surdină, apoi am pregătit un biberon. După treizeci de secunde aveam în sfârşit linişte. Am scos din dulap cele zece cutii diferite cu cereale, punga cu brioşe, resturile de baghetă din ajun, dulceaţa, mierea, untul, sticla

cu lapte şi nişte brânză. Copiii noştri schimbau în fiecare zi meniul pentru micul-dejun. După ce-i bombănisem o grămadă fiindcă nu-şi formau un obicei, îmi dădusem seama că exista şi o parte bună: mâncau, iar asta era cel mai important. Câteva minute mai târziu, Ulysse dormita cu nasul în bol, Lou turuia ca o moară stricată, eu îmi beam cafeaua luptându-mă cu o apăsare nedefinită în piept, iar prâslea îşi încerca dinții molfăind un coltuc de pâine.

— Tata nu-i acasă? m-a întrebat Ulysse.

Am tresărit fără să vreau.

— Nu, meştere, s-a dus să facă nişte cumpărături pentru L'Odyssée.

— Poate veni el să ne ia de la şcoală? a preluat ştafeta soră-sa.

— O să-i zic. Duceți-vă să vă spălați pe dinți, că întârziem!

Dacă Ivan accepta fără a căuta să se eschiveze, atunci, într-adevăr, puteam să sper. Au şters-o rapid. Cât despre mine, aveam deja pe umeri paltonul şi portbebeul şi-mi trăgeam în picioare cizmele, mai potrivite pentru vremea de-afară. Mi-am îngăduit un moment de frivolitate contemplându-mi sandalele abandonate pe jos, într-un colț. Mi-am luat rămas-bun de la ele pentru câteva luni. Când m-am întors după Milo ca să-l îmbrac, mi-a căzut privirea pe lista de cumpărături pentru L'Odyssée. Ivan o uitase, bineînțeles, la

fel cum îşi uitase şi cheile. Stătusem nu ştiu cât ca să-i scriu tot ce trebuia luat. Am binecuvântat telefoanele mobile şi am făcut o poză listei ca să i-o trimit.

De cum am scos nasul afară, o rafală de vânt ne-a făcut să ne oprim în loc şi mi-a înghețat sângele în vene. L-am protejat cum am putut pe Milo cu un fular luat în ultima clipă şi i-am tras valvârtej pe cei mari după mine. În fața şcolii, au urmat tradiționalele schimburi de pupături, plus „să fiți atenți” şi „pe diseară”, după care am auzit:

— Deci vine tata să ne ia!

Ulysse şi Lou mi-au aruncat nişte zâmbete largi şi au plecat. În ciuda vremii rele, am stat şi i-am privit până în ultima clipă. Nici nu-mi întorseseră bine spatele că deja se purtau ca şi cum nu s-ar fi cunoscut. Niciodată nu mă plictiseam de acel spectacol, mai ales că avea minunata virtute de-a mă destinde şi a mă ajuta să relativizez. Lucruri care îmi erau extrem de necesare în acea dimineață. Refuzam să mă las copleşită de o angoasă irațională. Oricum, n-aveam încotro. Trebuia să mă întâlnesc cu mama, care se ocupa de Milo peste zi. Ea poseda un radar pentru căderile de moral şi era în stare să mă supună la un întreg interogatoriu ca să afle ce-mi stătea pe suflet.

Mama mă aştepta în maşina ei, la adăpost, în față la L’Odyssée. M-am dus imediat la ea. De cum ne-a văzut, a ieşit în bătaia aprigă a vântului. Ne-am uitat una la alta, ea

a înclinat capul într-o parte, iscoditoare, eu m-am forțat să zâmbesc. Poate un pic cam mult, fiindcă a dat din cap dezaprobator. Apoi m-a pupat şi, autoritară, mi l-a smuls pe Milo din brațe spre a-l instala în scaunul auto pentru copii. După gâdilăturile şi „hai cu buni”-urile de rigoare, a închis portiera, fără să mă mai bage în seamă.

— Îmi dai voie, mamă, să-mi iau şi eu la revedere de la fiul meu?

— Eu n-am fost cu voi aşa cloşcă şi uite că şi tu, şi frate-tău o duceți foarte bine!

A dat ochii peste cap, zeflemitoare, şi s-a aşezat la volan, în timp ce eu îmi sărutam bebeluşul. Nici n-am apucat să-nchid bine portiera că a şi demarat. Înainte de a accelera ca un pericol public ce era, a coborât geamul din dreptul ei.

— O să ți-l aducă taică-tău pe Milo la L’Odyssée pe la 4-5.

— Eşti foarte generoasă, am luat-o eu peste picior.

Am izbucnit amândouă în râs, apoi ea şi-a văzut de drum.

Am găsit un adevărat dezastru, Ivan nu aranjase nimic cu o seară înainte, la ora închiderii. În spatele tejghelei zăceau maldăre de vase şi pahare murdare. Nici la bucătărie

lucrurile nu stăteau mai bine. Mai aveam trei sferturi de oră până la deschidere, timp în care să fac curățenie.

De luni întregi ne lăsa baltă nu doar pe mine şi pe copii, ci şi bucătăria şi barul. De săptămâni întregi clienții noştri obişnuiți de la prânz deveneau tot mai rari. Deşi el insistase, la începutul poveştii noastre, să ne băgăm în aventura localului cu mâncare. L'Odyssée fusese dintotdeauna un bar, de pe vremea lui taică-meu, chiar dinainte. Eu descoperisem talentul culinar al lui Ivan într-o zi în care se săturase să mă tot vadă sărind peste mese. Îmi pregătise atunci un prânz, gătind cât pentru zece oameni; ai mei, care treceau pe-acolo, gustaseră şi-l lăudaseră nevoie mare. Ivan avusese atunci o revelație, voia să se lanseze în servirea mesei de prânz. Şi acum îl auzeam cum se entuziasma pentru extraordinara aventură pe care avea s-o constituie treaba asta. Aventură, numai asta auzeai din gura lui. Eu, în schimb, mă simțeam deja obosită, eram însărcinată cu Ulysse şi trecuseră doar câteva luni de când preluasem localul de la părinții mei, toate din viața mea mergeau mult prea repede pe-atunci, dar acceptasem. Nu-i puteam refuza nimic, eram gata de orice, câtă vreme asta-l făcea fericit şi-i domolea dorința de a-şi lua lumea-n cap.

Situația devenea însă insuportabilă. Dacă voia să renunțe la servirea mesei de prânz, trebuia să facă bine şi să-mi spună. Nu țineam peste măsură la treaba asta, L'Odyssée se putea foarte bine lipsi de ea. Speram din toată inima că, după acea noapte, aveam să reuşim în sfârşit să vorbim – mă rog, mai ales el. Eu, una, îi vorbeam mereu, voiam să ne regăsim, voiam ca el să se găsească pe sine, de-atâtea ori mă trezeam propunându-i să schimbe ceea ce dorea. Nimic nu ne obliga

să muncim în continuare împreună. Nimic nu ne obligase vreodată s-o facem.

Foarte curând, am înțeles că discuția noastră avea să se amâne pentru mai târziu, se făcuse deja 11, iar Ivan tot nu se întorsese. Îmi imaginam perfect scena. După atâtea săptămâni în care nu se mai ocupase de aprovizionare, pierduse probabil o grămadă de vreme pe la producători, pe la vânzătorii de peşte, discutând, bătându-se pe spate cu ei, arătându-şi fața carismatică şi jovială. La ora aceea, probabil că bea cu ei un păhărel, cu portbagajul plin de mărfuri care mai aveau de aşteptat până să ajungă în frigiderele noastre. În loc să aranjez mesele, am luat tabla pe care anunțam meniul, am scris pe ea „Nu servim prânzul” şi am pus-o la vedere, pe terasă. Nu era prima oară când făceam asta. Dar era, probabil, ultima. Dacă el nu mai avea chef, eu nu intenționam să-l oblig.

Orele treceau fără ca el să dea vreun semn. Speranțele mele de mai bine se făceau tot mai mici odată cu scurgerea minutelor de tăcere. Înainte de-a mă duce să iau copiii de la şcoală, am încercat să-l sun, doar ca să ştiu pe unde era. A intrat direct căsuța vocală. Derutată, am preferat să nu-i las niciun mesaj şi m-am concentrat să le arăt copiilor o față cât mai veselă, ceea ce n-avea să fie deloc uşor.

Când m-au văzut la poartă, şi-au ascuns cu greu dezamăgirea.

— Tata n-a venit? m-a întrebat Ulysse cu o voce plină de furie.

— A avut de cumpărat marfă pentru restaurant şi nu-şi vede capul de treabă, i-a retezat-o sora sa.

Lou îşi apăra întotdeauna tatăl, orice ar fi făcut sau ar fi spus el. Spre deosebire de Ulysse, Lou avusese parte de afecțiune din partea lui. „Fiica noastră seamănă foarte tare cu tine", îmi spunea el.

— Nu ştiu unde e, draga mea, i-am zis eu cu sinceritate, dar evitând şi privirea ei, şi pe cea a fratelui său.

Drumul până la L'Odyssée s-a derulat în tăcere, genul de tăcere apăsătoare care te striveşte, te paralizează, te distruge. Cred că pentru copii e chiar mai rău. Îi simțeam strângându-mă când şi când de mână cu mânuțele lor, de parcă temerile i-ar fi asaltat în valuri – aşteptau amândoi un răspuns la întrebarea lor, pentru Ulysse un răspuns la furia lui, pentru Lou un răspuns la îngrijorarea ei. Iar eu eram total neputincioasă. Nu le eram de niciun folos, n-aveam în minte nicio vorbă care să-i liniştească. Nu reuşeam să-mi găsesc resursele necesare pentru a-mi ajuta copiii să facă față absenței tatălui lor.

Odată ajunşi la bar, i-am instalat la o masă şi le-am dat gustarea. Apoi m-am ascuns în bucătărie pentru a încerca din nou să dau de Ivan. Iarăşi căsuța vocală.

— Ivan, eu sunt. Voiam doar să ştiu pe unde eşti. Încep să-mi fac griji... sună-mă. Te iubesc.

Trecusem de la derută la nelinişte. Nu era normal ce se-ntâmpla, Ivan îmi ascundea ceva. Îmi mai făcuse figuri din astea, promițându-mi că vine la muncă la L'Odyssée şi lăsându-mă să-l aştept ore-n şir. Dar îmi răspundea mai întotdeauna la telefon, găsea tot felul de scuze pe care, de cele mai multe ori, nu le acceptam, dar măcar îmi răspundea, se justifica. Mutismul de-acum nu-i stătea în obicei. Nu îndrăzneam să-mi închipui că pățise ceva. Vreun accident. Vreo întâlnire cu scântei. Nu, asta i s-ar fi putut întâmpla noaptea, când se ducea prin cine ştie ce baruri sordide. Noaptea trecută o petrecuse însă cu mine, mă iubise după atâtea luni în care nu se mai apropiase de trupul meu, de inima mea. Dacă începeam cu scenarii din astea sinistre, sigur ni se-ntâmpla o nenorocire. Trebuia să nu mă mai gândesc. Trebuia să-mi regăsesc elanul, zâmbetul şi să-l aştept. Dar ce să le fi spus copiilor?

— Drăguților! am auzit-o pe maică-mea strigând.

Probabil c-o alarmase zâmbetul meu forțat de dimineață. Şi-o însoțea şi taică-meu, care întreba unde sunt eu, unde-i Ivan. Milo, dragul meu Milo, se întorsese acasă, râsul lui de bebeluş se auzea până la mine. În câteva minute, îl căuta din priviri pe Ivan. De când se născuse, mi se părea că-l chema întruna pe taică-său, iar chemările sale rămâneau fără răspuns, chiar şi când Ivan era în aceeaşi încăpere. Mi-am înăbuşit un oftat, străbătută de mii de gânduri care mai de care mai groaznice. Degeaba aş fi încercat să joc teatru, nu-mi puteam minți părinții chiar în asemenea hal. Ar fi

sărit pe mine cu întrebările până le-aş fi spus tot. L-am mai sunat o dată înainte de-a ieşi din ascunzătoare. Nimic. N-a răspuns. Nu era disponibil. Nu se gândea oare la mine nicio secundă? Nu-şi imagina că aveam să-mi fac griji pentru el?

— Erin? Ce faci acolo? m-a întrebat tata. Te aşteaptă clienţii! Unde-i Ivan? S-ar putea ocupa el!

— Nu ştiu, tată, nu ştiu...

Cuvintele îmi ieşiseră singure pe gură... Trebuia s-o spun cu voce tare ca totul să devină real, ca să pot în sfârşit reacționa.

— Cum adică?

— Nu răspunde la telefon, nu ştiu ce se-ntâmplă... A plecat de dimineață să cumpere marfă şi n-a venit să pregătească meniul de prânz, nu mai ştiu nimic de el... Îl sun, dar intră căsuța vocală.

O umbră de îngrijorare i-a întunecat chipul. Ivan pierduse de multă vreme încrederea alor mei, iar spectacolul deplorabil pe care li-l oferise cu câteva zile în urmă, la aniversarea lui Milo, nu rezolvase deloc situația. Degeaba mă dădusem eu peste cap să-l protejez, să-i ascund metehnele, lui taică-meu nu-i scăpa nimic. De zece ani îl avea sub ochi, de zece ani îi vedea calitățile. Şi defectele. Numeroasele-i defecte.

— Eşti sigură că s-a dus după marfă?

— Da... nu...

— Unde era parcată maşina voastră?

— La Bas-Sablons, ca de obicei.

— Mă duc să văd.

Abia m-am abținut să nu mă duc şi eu cu el. M-a sărutat pe creştet.

— Nu-ți face griji pentru copii, se ocupă maică-ta de ei, tu stai aici şi serveşte clienții, poartă-te ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, chiar dacă-i greu. Ulysse deja m-a întrebat dacă l-am văzut astăzi pe taică-său.

Zece minute mai târziu, era înapoi, negru la față, şoptindu-i ceva la ureche maică-mii. L-am sunat din nou pe Ivan din ascunzătoarea mea din bucătărie, nici nu mai ştiam de câte ori încercasem să dau de el. Şi, din nou, acelaşi țârâit fără răspuns. Din nou, aceeaşi absență. Aceeaşi voce de robot repetând numărul apelat. Ivan nu voise niciodată să-şi personalizeze căsuța vocală. Mi se părea şi ăsta un semn. Faptul că nu-i auzeam vocea. De parcă nu mai era acolo. De parcă nu-l auzisem niciodată. M-am întors în sală. L-am luat pe Milo cu un gest protector, l-am strâns cu putere la

piept şi mi-am făcut curaj să le zâmbesc lui Ulysse şi lui Lou.

— Dragilor, vă duceți cu bunica sus, în apartament, vă face ea baie. Am uitat să vă spun că bunica şi bunicul o să mănânce cu noi în seara asta! Ce tare, nu?

— Şi de L'Odyssée se ocupă tata? m-a întrebat Ulysse.

Fiul meu era mult prea isteț.

— În seara asta localul e închis. Haideți! Nu mai pierdeți vremea!

M-am desprins cu greu de bebeluşul meu şi i l-am întins maică-mii, care mi-a transmis, prin privire, toată puterea ei. De cum au ieşit, m-am întors spre taică-meu.

— Dă-mi cheile tale de la maşină, mă duc peste furnizori, să-i întreb dacă l-au văzut pe Ivan.

— Mă ocup eu, tu nu eşti în cea mai bună formă.

— Ba da! Sunt! i-am întors-o eu, cedând pentru prima oară nervozității tot mai mari.

A clătinat din cap, nemulțumit.

— Nu-mi place deloc treaba asta, o să-l sun pe frate-tău.

În mod normal, i-aş fi zis să nu-l deranjeze pe Erwan pentru atâta lucru, dar nu mă mai ţineau puterile. Acel „atâta lucru” devenea tot mai copleşitor.

— Cât sunt eu plecată, închide aici şi sună-ţi, te rog, prietenii de la jandarmerie. Sună şi la spital. Poate că Ivan a avut un accident şi cei de-acolo nu ştiu cum să dea de mine. Ştii cum e el... probabil c-a plecat fără acte, doar cu nişte cash ca să plătească...

Tonul meu suna extrem de fals. De parcă nu credeam deloc în presupunerile mele. Dar numai asta putea să se fi întâmplat, îmi ziceam în sinea mea.

Ore în şir am bătut câmpia în lung şi-n lat. N-o luam decât pe drumurile cele mai lăturalnice, cele mai ascunse, indiferent că le cunoşteam sau nu – poate că, rătăcind aşa, aveam să-l găsesc. Făceam ocol după ocol, ca să fiu sigură că nu ratam nimic, nici cel mai mărunt detaliu. Conduceam încet, privind în toate părţile, inspectând fiecare vehicul ce-mi ieşea în cale, sperând de fiecare dată c-o să dau peste maşina noastră şi Ivan. Avea să apară ca prin farmec, exact ca în seara primei noastre întâlniri. Iar în timp ce rulam, îl sunam în continuare, iar şi iar, lăsându-i mereu câte un mesaj. În unele mă enervam, în altele plângeam, îi vorbeam despre copii, despre noi doi. După care, brusc, n-am mai putut să-i vorbesc, i se umpluse căsuţa vocală, disperarea mea o adusese la saturaţie. M-am oprit pe la toţi vânzătorii

de legume, de peşte, de scoici, Ivan îi ştia pe toţi, le-am bătut la uşă acasă, dacă-şi închiseseră deja prăvălia. Nimeni nu-l văzuse. Cei care-l aşteptaseră toată ziua, începând din zori, s-au mirat să mă vadă apărând atât de târziu. Comenzile ne aşteptau. Mulţi au început să mă ia la rost, zicând că nu mai vor să lucreze cu noi.

— Sunteţi nişte neserioşi, şi tu, şi Ivan! Nu poate avea omul încredere-n voi! Mi-ai cerut marfă proaspătă şi uite, s-a ales praful de ea! Şi-ţi păstrasem ce-i mai bun, ca pentru tine.

I-am lăsat să mă beştelească, tot mai terorizată cu fiecare nouă oprire. Se calmau până la urmă, când mă vedeau aşa confuză şi lividă. Mai mulţi m-au invitat să iau loc, dar toţi mi-au oferit acelaşi răspuns. Nu, nu auziseră de niciun accident în zonă. Da, şi ei încercaseră să dea de Ivan, dar în zadar. De ce nu luaseră legătura cu mine, atunci?

— De ce, Erin? Fiindcă aşa ne-ai zis tu, fiindcă, atunci când ai făcut comanda, ne-ai asigurat că putem avea încredere în Ivan.

Atitudinea mea protectoare faţă de Ivan se întorcea împotriva mea. Aveau dreptate, le cerusem să-l lase pe Ivan să se ocupe de cumpărături, să nu mă sune dacă întârzia, dacă uita. Nu voiam ca Ivan să se simtă supravegheat, nu voiam să-l sufoc tocmai când părea să se implice din nou în povestea cu restaurantul. Concluzia era de fiecare dată aceeaşi: „Îmi pare rău, Erin, nu mai am nimic altceva să-ţi spun... nu-ţi face griji, doar îl ştii pe Ivan”. Cine se putea lăuda că-l cunoştea cu adevărat pe Ivan? Nici măcar eu nu

mai puteam spune lucrul ăsta. Probabil însă că-şi dăduseră şi ei seama, fiindcă şi tonul lor suna fals.

Lumina se tot împuțina. Nimeni nu-mi putuse spune nimic despre Ivan. Tata nu mă sunase, deci nici el nu aflase nimic, iar Ivan nu se-ntorsese acasă. Am frânat brusc, observând că ajunsesem în dreptul plajei mele preferate atunci când aveam nevoie de linişte, cea din golful Guesclin. O plajă imensă, dominată de fortul cu acelaşi nume şi pusă pe traseul controlorilor vamali. De cele mai multe ori era pustie, valurile de-aici loveau cu putere malul. Întotdeauna mă hipnotizase. Am parcat la repezeală undeva mai jos, am ieşit din maşină şi-am luat-o la fugă. M-am prăbuşit pe nisip, pierdută în fața imensității mării de un albastru întunecat în acea seară, în fața hăului care mi se căsca sub picioare, în fața surpării din temelii a vieții mele. Şi totuşi, mi-era cu neputință să stau nemişcată, am luat-o din nou la fugă, de parcă aş fi încercat să scap de pe un pod ce se prăbuşea sub fiecare pas pe care-l făceam. Fugeam de realitatea care mi se contura tot mai clar cu fiecare secundă. M-am oprit, dându-mi seama că era cât pe-aci să intru-n apă, şi am urlat, am urlat după el. L-am strigat pe Ivan cu toate puterile mele, vocea mi-era tot mai dogită cu fiece strigăt, nu se putea să fi dispărut de pe fața pământului. Nu după zece ani de stat împreună, nu după cei trei copii pe care-i făcuserăm, nu după noaptea aceea de amor. Trebuia să existe un motiv, o explicație. O vibrație din buzunarul blugilor m-a făcut să-mi vin în fire. Am scos telefonul, înfrigurată. El era, sigur el era. Dezamăgirea mi-a smuls încă un urlet. Era tata.

— Unde eşti?

— E acolo? Zi-mi că s-a întors, te rog, tată...

— Nu, fetițo, îmi pare rău, dar tu vino acasă, că-i târziu.

Avea dreptate. Se întunecase. Cât stătusem oare pe plajă?

— Copiii s-au speriat... Nu înțeleg ce se-ntâmplă...

Am închis şi am pornit-o spre casă, nevăzând nimic pe drum, nicio intersecție, niciun semafor, niciun giratoriu.

Peste o jumătate de oră, intram la L'Odysée, având liniştitoarea surpriză de-a da peste frate-meu, obosit, dar la costum şi cravată. N-am avut putere să-l întreb cum de reuşise s-ajungă atât de repede de la Paris. De fapt, preferam să nu ştiu că-şi pusese viața în primejdie pentru mine. M-am cuibărit în brațele sale.

— O să-l găsim, mi-a zis el cu destul de puțină convingere în glas.

Nu l-am contrazis.

— Du-te să-ți vezi de copii, o să rămână şi tata aici, cu voi. Eu plec spre oraşul vechi să iau barurile la rând... Cine ştie, poate c-a rămas pe-acolo de ieri.

— A fost cu mine noaptea trecută.

— Şi când a plecat?

— Nu ştiu, dormeam...

— Sigur e prin vreo cârciumă din alea pe unde-şi face veacul de obicei...

Oftatul acru al fratelui meu era cât se poate de elocvent. Nici el nu-i mai căuta de mult scuze lui Ivan.

Am găsit-o pe mama pe canapea, Lou dormea pe genunchii ei. A schițat un început de zâmbet.

— Unde-i Ulysse? am întrebat în şoaptă.

— Cu Milo.

Mi-am luat fata în brațe – spre marea mea uşurare, nu s-a trezit. Am băgat-o în pat şi am învelit-o cu pătura. Somnul o proteja. Nu m-am putut abține şi m-am dus în camera lui Milo, l-am găsit pe fratele lui întins pe jos, lângă patul cu zăbrele, era făcut ghem, acoperit cu un pled pe care bunica sa îl pusese probabil peste el, şi cu capul sprijinit pe un maimuțoi de pluş. Am vrut să-l mângâi pe creştet, dar m-am stăpânit, nu trebuia sub nicio formă să-l trezesc. N-aveam resurse să răspund golului lăsat de absența tatălui său.

Oare când aveam să găsesc puterea de-a mă gândi la o explicație pentru copiii mei? M-am retras în vârful picioarelor şi am închis uşa în linişte. Pentru câteva ore, toți trei erau la adăpost de tristeți şi de temeri.

Întoarsă în salon, am simțit revenindu-mi un reflex din fragedă pruncie, aveam şi eu nevoie de mama; probabil că ea a simțit asta, fiindcă şi-a întins spre mine brațele desfăcute, iar eu m-am vârât între ele şi am aşteptat. Nu ştiu ce anume aşteptam. Poate să mă trezesc şi să înceteze tot acest coşmar. Ori poate să dorm în continuare, până ce coşmarul se transforma într-un vis frumos. Cu Ivan intrând în trombă pe uşă şi scuzându-se în fel şi chip pentru tăcerea sa. Ăsta ar fi fost un vis chiar frumos, numai că visele nu se împlinesc. Sau nu foarte des. În cazul meu, eram conştientă că n-avea să devină niciodată realitate.

Pierdusem cu totul noțiunea timpului. Urma să se crape de ziuă? Eram încă în puterea nopții? Maică-mea mă mângâia din când în când pe cap, trăgând o pătură peste trupul care-mi dârdâia de frig. Nu scotea nicio vorbă. Nici ea nu ştia ce să spună. Când eşti mamă, niciodată nu ştii ce să spui în fața suferinței propriilor copii, nu aşa se zice? Oare toate mamele sunt condamnate să asiste la chinul micuților lor – indiferent de vârsta acestora – fără să poată face ceva, lipsite de acea magică putere maternă pe care-o credeam invincibilă?

Uşa de la intrare s-a deschis încetişor, dar tot am tresărit. Eram oare condamnată să trăiesc de-acum numai aşa, la pândă? M-am ridicat, neaşteptând nicio minune, dar

neputând să nu simt cum mi se întoarce stomacul pe dos de dezamăgire când am dat cu ochii de tata şi de frate-meu. După figura lui Erwan, am priceput – de parcă mai era nevoie – că toate căutările lui rămăseseră fără rezultat. Tata părea să ducă-n spinare toată povara lumii, ridurile îi păreau mai adânci decât în urmă cu doar câteva ore. A venit şi s-a aşezat în faţa mea. Răsucea nervos între degete un obiect, ferindu-se să mă privească în ochi.

— Tată?

— În vreme ce frate-tău căuta prin baruri, am zis să-mi ocup timpul cu ceva. Am făcut un pic de curăţenie la L'Odysée. Mâine se ridică gunoiul, aşa că m-am gândit să te ajut. Când am scos sacii, am... am găsit... probabil c-o pregătise... de... de mult... erau nişte canistre de benzină pentru maşina voastră... pesemne că n-a avut vreme... şi am găsit... am găsit şi asta...

A întins mâna spre mine. În palmă avea telefonul lui Ivan. După câteva secunde bune de şovăială, l-am luat. L-am atins, l-am întors pe toate părţile, ca şi cum mi-ar fi putut da nişte răspunsuri. Am încercat să-l pornesc, îi ştiam codul... Până atunci... Avusese grijă să-l schimbe înainte de-a pleca. Chiar plecase, deci? Ne părăsise? Ne abandonase? Lăsase totul în urmă? Nu luase nimic cu el? Cum să pleci aşa, fără nimic? Mi s-a oprit respiraţia o clipă. Dacă voiam o confirmare, dacă mai aveam vreo îndoială că dispăruse, ştiam ce-mi putea curma sau redeştepta speranţele. Am sărit în picioare de pe canapea, sub privirile lor stupefiate.

— Staţi voi cu copiii, le-am zis.

— Unde te duci?

— Jos, la L'Odysée.

Evident, bărbaţii familiei m-au urmat, în ciuda protestelor maică-mii care înţelesese importanţa şi necesitatea singurătăţii. De cum am ajuns în bar, m-am dus ţintă în spatele tejghelei. Şi am văzut imediat locul gol din bibliotecă. Exemplarul său din Iliada şi Odiseea dispăruse. De zece ani stătea acolo, lângă al meu. N-ar fi putut pleca fără el. Mie-mi plăcea cartea pentru ceea ce era. O capodoperă, o carte de căpătâi, cea pe care aş lua-o pe o insulă pustie, cea care ne ajutase să ne iubim. Ivan, în schimb, îşi legase de ea întreaga viaţă. Cartea aceea era singura lui bucurie adevărată, singura lumină, portiţa lui de scăpare în faţa tristeţii şi a suferinţei. Ea era izvorul unicului său vis, visul de-a trăi o epopee, aventuri, voia să se lupte, să cucerească femei, să descopere lumea şi tărâmuri necunoscute.

De ce oare nu mă gândisem mai devreme să verific dacă mai era acolo? Ca să mă protejez, ca să câştig nişte timp în faţa realităţii. Am văzut că din exemplarul meu ieşea marginea unui plic. Am luat cartea fără să mai stau pe gânduri, iar aceasta s-a deschis de la sine, la Cântul I din Odiseea. Ivan îşi începea aşadar Odiseea lui. Avea să-i ia tot douăzeci de ani ca să se-ntoarcă? Am început să bocesc cu sughiţuri.

— Erin?

— Afară! am urlat. Lăsați-mă-n pace!

Scrisoarea mi-era adresată mie, avea numele meu scris pe plic, cu grafia ilizibilă al lui Ivan.

— Erin? Hai să vorbim!

— Am zis afară! Afară! Lăsați-mă odată-n pace!

Niciodată nu mai urlasem atât de tare. Un urlet de animal, un urlet cum nu mai scosesem niciodată. Şi cum n-aveam să mai scot niciodată. Au cedat. Când uşa s-a închis în urma lor, m-am prăbuşit pe podea, cu faţa scăldată-n lacrimi. Mă legănam înainte şi-napoi, amânând clipa în care aveam să-i descopăr scrisoarea de adio. Nu era nevoie s-o citesc ca să ştiu ce conţinea. O voce dinăuntrul meu îmi şoptea că ştiusem dintotdeauna, că ar fi trebuit să fiu pregătită pentru acea clipă. Dar cum să-ți închipui că vei fi părăsit de iubirea vieții tale? N-ai cum. Doar dacă vrei să suferi în permanență.

Astăzi

Şapte ani mai târziu, eram în casa mea, copiii dormeau, Douce stătea tolănită la picioarele mele. Vorbisem cu Ulysse despre scrisoare fără să plâng, fără să mi se mai înmoaie genunchii. Nu simțisem niciun strop de furie retrăind acele

ore infernale şi mă socoteam pregătită să recitesc scrisoarea lui Ivan.

Erin,

Acum, când îți scriu, mă întreb un lucru. Cât timp îți va trebui până te vei duce să te uiți după Iliada şi Odiseea? Nu prea mult, sunt sigur. Ştii foarte bine că n-aş putea trăi fără cartea mea.

În fine, asta înseamnă că ai înțeles, ai înțeles că am plecat. Am să trăiesc pentru mine, Erin. Am să fac ce mi-am dorit dintotdeauna să fac. Să fiu liber. Fără nimic care să mă țină legat. Fără regrete. Nu voi uita niciodată ce ți-am spus în noaptea când ne-am întâlnit, dar aventura mea trebuie să continue. Aventura mea nu se poate opri la tine. Cu atât mai puțin la copii. Ei sunt ai tăi, nu ai mei. Eu nu le pot da nimic, nu ştiu cum se face şi n-am chef să-nvăț. N-am vrut niciodată o familie, nu mi-am dorit niciodată să fiu tată, să mă-nsor. M-am căsătorit cu tine ca să te păstrez, ca să nu te pierd. Dar nu sunt făcut pentru asta.

Am încercat, chiar am încercat în aceşti zece ani să mă conving că sunt, dar mă simt ca arestat, parcă aş fi la închisoare. Ştiu că te fac să suferi, mereu te-am chinuit. Dacă aş rămâne, ți-aş face şi mai mult rău şi le-aş face şi copiilor. Ei n-au cerut nimic. O să le fie mai bine doar cu tine decât cu mine în preajma voastră. Mereu am fost în preajma voastră, niciodată cu voi.

Nu mai rezist, simt că explodez dacă mai stau. Am ajuns la capătul puterilor. Nu există nişte cuvinte delicate prin care să-ți spun ce simt. Nu mai suport să fiu aici, cu voi. Glasurile voastre mă fac să... Mă sufoc. Voi mă sufocați. În fiecare dimineață, când mă trezesc, în mine mârâie o fiară, gata să vă atace. Aş putea deveni periculos ca să-mi asigur supraviețuirea. Doar supraviețuirea mea. Nu şi a voastră.

N-ar fi trebuit să stau cu tine la poveşti, n-ar fi trebuit să intru în vorbă cu tine în seara aceea, ar fi trebuit să fug după prima noastră noapte, n-ar fi trebuit să rămân, ar fi trebuit să-mi văd de drum, de drumul pe care mi-l stabilisem ca să trăiesc, ca să trăiesc ceea ce-mi doream în acel moment. Îți aminteşti, ți-am zis că nu vreau să mă trezesc prea târziu, măcinat de regrete, şi totuşi exact asta e situația în care mă aflu acum. Cea în care tu m-ai târât. Atenție, îmi amintesc perfect că, atunci când ai aflat că eşti însărcinată cu Ulysse, mi-ai spus c-o să te descurci, c-o să-l creşti şi singură. Te iubeam deja ca un nebun, m-am autoconvins că locul meu e lângă tine... am fost prea laş ca să te părăsesc în acel moment. Mare tâmpit!

Mi-e clar că, dacă mai stau, voi ajunge să te învinovățesc pentru toate astea, deja nu mai am mult. Şi nu vreau. Nu meriți aşa ceva tu, care te-ai luptat tot timpul să fiu fericit. Doar că imaginea ta despre fericire nu coincide cu a mea. Eu aş vrea să te iau cu mine în aventurile mele, dar numai pe tine, nu şi pe ei... ei nu înseamnă nimic... Tu însă nu vrei... Îmi refuzi singurul lucru pe care-l aşteptam de la tine...

Aşa că m-am hotărât să plec. O să zici că sunt egoist, toată lumea o să zică asta. Nu-mi pasă. La fel cum nu-mi pasă nici

de ce o să se-aleagă de mine, fiindcă am să trăiesc. Poate c-o să crăp într-un fund de lume, singur. Oricum o să crăp până la urmă, fiindcă nu eşti şi tu acolo, fiindcă n-ai venit cu mine. Şi ce dacă! Va fi fost alegerea mea. Acum, cu voi, crăp fără să fi fost alegerea mea. Mi se impune să crăp.

Să nu mă cauți, Erin. Şi nu-i lăsa nici pe copii s-o facă, nici când vor fi mari. Sigur, ar trebui să şi vrea să mă caute! Mai degrabă mă vor urî, dar e în regulă. Oricum, încă o dată îți spun, să nu mă cauți. N-ai să mă găseşti. Vă exclud cu totul din viața mea ca să-mi trăiesc propria Odisee. Am să dispar. Am dispărut deja. Sunt departe, foarte departe, acum când citeşti aceste rânduri.

Un ultim lucru înainte să închei. Te iubesc. Te-am iubit şi te iubesc mai mult decât îți poți imagina, te voi iubi mereu, cred că niciodată n-ai înțeles cât de tare te pot iubi. Din clipa în care m-ai văzut, ai țesut un văl în jurul meu – astăzi am să rup acest văl. N-aş fi stat atâta vreme, să ştii, nu m-aş fi încrâncenat atâta, dacă n-ai fi fost marea mea dragoste.

Dragostea nu e însă de ajuns.

Ivan.

Ție nu ți-a fost de-ajuns dragostea, Ivan. Dragostea copiilor tăi. Dragostea nevestei tale. Erai măcinat pe dinăuntru, iar eu n-am vrut să văd.

Îl ascultasem, nu-l căutasem niciodată. Aveam certitudinea că, şi dacă-l găseam, acasă tot n-avea să se-ntoarcă. Aventura lui îl înghiţise cu totul. Copiii erau suficient de mari ca să-l caute, vorbiserăm de mai multe ori despre asta. Nu le interzisesem s-o facă. Dar n-o făcuseră niciodată, nici măcar pe furiş, ştiam sigur. Fiecare avea motivele sale. Ulysse, chiar dacă până mai adineaori voia să-i citească scrisoarea, îmi zisese mereu că nu mai dorea să-l vadă. Lou se temea destul de tare acum să nu descopere un tată care nu semăna cu imaginea pe care i-o păstra în memorie. Milo era încă prea mic şi nu-l cunoştea cu adevărat. N-avea nicio amintire cu el. Într-un fel, tatăl lui chiar nu-i lipsea. Dar nu eram naivă, ştiam că într-o bună zi copiii mei tot vor porni în căutarea lui.

Am oftat adânc. Obosisem. M-am ridicat de pe canapea şi-am pus scrisoarea la loc. Recitirea ei după atâţia ani era ca o eliberare. Nu mai eram femeia despre care vorbea el. Nu mai semănam deloc cu ea. Eram mult mai puternică acum şi-mi dădeam seama că mă ţinuse ca legată în lanţuri. El îmi reproşa că-l sufoc, dar lucrurile stăteau exact pe dos. Iubirea mea nemăsurată pentru el mă subjugase, făcându-mă să accept o viaţă care nu-mi aducea deloc fericire. Ivan avea o carismă sumbră, ajunsesem dependentă de el. Prezenţa lui era copleşitoare, nu mai concepeam să nu fiu împreună cu el. Şi totuşi, mereu îmi scăpase, mereu fusese un fugar. Se uita în altă parte, privea în gol, într-un gol obscur, dar la mine nu se uita. Şi nici la copii, niciodată. Traumatismul dispariţiei sale mă făcuse să nu mai văd cât de nefericită fusesem. Mă stinsesem, pur şi simplu, trăind alături de el. Îndurasem, de fapt, şi iubirea mea pentru el, şi pe-a lui pentru mine. Singurul cadou pe care mi-l făcuse

erau cei trei copii, care mă răsfățau cu cea mai frumoasă dragoste din lume.

Atâtea lucruri îmi veneau acum în minte... Trăiam cu teama în suflet ca nu cumva să se supere, să fie nefericit, să plece, să se întoarcă la vechile-i planuri. Şi mi-era tot timpul frică. Frică pentru el. Dar şi frică de el. Nu ridicase niciodată mâna asupra mea, nici asupra copiilor. Astăzi însă, eram pregătită să recunosc că nici mult nu mai avea. Se abținuse de fiecare dată, intuind probabil că era o limită peste care nu putea trece. Îmi aminteam acum de câte ori mă trăsesem înapoi câțiva paşi sau îi dădusem deoparte pe copii în fața acceselor sale de furie, a privirilor umbrite de frustrare, a trăsăturilor care i se înăspreau, a trupului său gata de atac, a pumnilor săi încleştați. Ivan reuşise să stârnească în mine groază. Groază pe care o refulam, pe care o tot refulasem până acum. Eram tot timpul crispată, tensionată, cu o gheară în pântec, în inimă, în minte. Şi tot timpul obosită.

Vreme de zece ani... zece ani din viața mea, mă încăpățânasem să-l iubesc. Să-l apăr. De parcă s-ar fi putut schimba ceva. Cum de putusem să-i mint pe ai mei, să le ascund în asemenea hal realitatea? N-aveau să ştie niciodată toată suferința mea cotidiană cu Ivan, şi era mai bine aşa. Cum de putusem rămâne soția lui atât timp? Îi suportasem furiile, absențele, tăcerile de ucigaş, prezența-i sumbră. Îl crezusem atâta vreme când mă asigura că se simțea mai bine, că era fericit. Îl lăsasem să uzeze şi să abuzeze de trupul meu cum voia. Ivan nu făcea dragoste cu mine, căuta să mă posede iar şi iar, izbea în pântecul meu ca să mă însemneze până-n străfundul măruntaielor. După ce mă dusese pe culmile plăcerii, mă bruscase, mă chinuise,

ăsta era felul lui de-a iubi. De fapt, nu mă iubea, mă siluia. Aşa fusese conceput Milo, după câteva zile de înverşunare. Ivan avea nevoie să se liniştească, să se convingă că eram a lui, că cineva îi aparţinea. Că cineva îl iubea. Nu mă ascultase când îi zisesem ce mi-a spus medicul, că trebuia să fac o pauză cu pilulele contraceptive, îl duruse-n cot, neluând nicio măsură de precauţie, uitând că-mi putea face ceea ce-l îngrozea mai tare, un copil. La momentul acela, Lou încetase să-l mai calmeze, începuse să crească, să aibă personalitate, îşi muta atenţia înspre mine, aura tatălui ei scăzuse puţin în intensitate. Iar eu, ca o proastă, eram fericită să profit de schimbarea fiică-mii. Ivan se simţise din nou neglijat. Şi-atunci redevenisem obsesia lui. Iar obsesia lui trecea prin sex, prin exprimarea dorinţei de a poseda. Aşa că mă aservea, mă înrobea.

De ce-i consacrasem zece ani din viaţă? Fiindcă voiam să-l salvez. Să-l îngrijesc pentru copilăria lui. Pentru copilăria lui furată. Ivan fusese brutalizat, neglijat, lăsat de unul singur. Ivan nu ştia ce e iubirea, nu ştia ce e reciprocitatea, nu fusese iubit niciodată, nu ştia cum să iubească, nu ştia ce înseamnă să fii părinte. Ai lui nu fuseseră părinţi cu el. Eu eram lumina lui, aşa-mi zicea când mă ruga să-l iert. Mă iubea într-un mod necondiţionat, exclusiv, maladiv, mă voia doar pentru el. Ca un copil mic care vrea totul de la mama lui. Aştepta de la mine tot ce nu primise vreodată. Copiii noştri şi dragostea pe care le-o ofeream reprezentau exact lucrul de care el nu avusese parte. Imaginea relaţiei dintre mine şi copii îi era de nesuportat. De neîngăduit. De ei se putea lipsi. De mine, nu. Eu devenisem mama lui, amanta lui, soţia lui, lucrul lui. Mă autoconvinsesem că-l puteam vindeca. Degeaba se afundase în toată acea violenţă, în

toată acea frustrare, nu putusem accepta că, uneori, unele persoane, unele ființe nu puteau fi nici reparate, nici salvate. Îl iubisem ca să-l învăț ce e iubirea. Dar, spre marea nefericire a copiilor mei – care erau și ai lui, orice-ar fi zis el –, spre nefericirea mea, și a lui, Ivan făcea parte dintre cei care aveau să sufere toată viața, care n-aveau să treacă niciodată peste traumatismul lor, care n-aveau să știe niciodată cum să primească o dragoste simplă și cum s-o ofere la rândul lor. Nu putusem să-l vindec. N-aveam cum.

Dacă, pentru o clipă, lăsam deoparte rolul meu de mamă, știam că dispariția lui Ivan era cu siguranță cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla. În ce stare aș fi fost dacă el s-ar fi aflat încă aici? Cât timp mi-ar fi trebuit ca să plec? Ca să-l las cu demonii lui pentru a ne asigura, mie și copiilor, supraviețuirea?

Ce derutant să-mi dau seama, la patruzeci și trei de ani, că n-am iubit niciodată cum trebuia și că n-am fost niciodată iubită cum trebuia! Cât timp irosit...

9

Ivan

Restaurantul îi era plin de lume, ca în fiecare seară. În jurul lui, discuții animate stropite cu alcool din belşug, râsete, muzică creolă, dar el n-auzea nimic. Îşi făcea numărul său obişnuit, neluându-şi ochii de la locul, acum gol, al scufundătorului. Trecuseră paisprezece ore de când plecase. Probabil că şi aterizase. Oare unde avea să se ducă? Avea să-i citească mesajul disperat pe care i-l trimisese? Cine-l aştepta pe scufundător la capătul celor paisprezece ore de drum?

Paisprezece ore în care el avusese timp să reflecteze. Să regrete. Să spere. Să fie devorat de o dorință sălbatică de-a distruge totul în jur. Paisprezece ore în care nu făcuse decât să se gândească la Erin...

De mai bine de şapte ani, nu trecuse o zi fără să se fi gândit la soția lui. Nu conta unde era, ce trăia el în acea clipă. Că era în toiul unei partide de sex. Că izbea cu pumnul. Că făcea ceva primejdios. Că murea de foame sau de oboseală. Că seducea pe cineva. Că manipula. Chipul lui Erin îi apărea întotdeauna. Niciodată nu fusese îngrijorat. Niciodată nu fusese curios. Era foarte sigur pe el. Foarte sigur de loialitatea soției sale. Ea era Penelopa lui, la urma urmelor. Penelopa îl aşteptase douăzeci de ani pe Ulise. Erin nu putea decât să-i rămână credincioasă.

Sigur era şi de hotărârea lui. Câtă vreme nu trecea prin toate aventurile, n-avea să-şi afle tihna, n-avea să scape de violență. Trebuia să fie permanent în pericol. Să-şi măsoare puterile cu Lumea. Să sugă până la ultima picătură de adrenalină. Să-şi umple trupul de cicatrici. Să se simtă viu trecând pe lângă moarte. Să demonstreze că n-avea nevoie

de nimeni şi de nimic ca să scape cu bine, ca să existe, ca să fie admirat, ca să fie invidiat.

De două zile încoace însă – şi pentru prima oară de când plecase –, se îndoia. Trăia o senzaţie de nesiguranţă când se gândea la soţia lui... Voia să ştie. Trebuia să ştie. Era imperativ! Şi totul depindea de scufundător!

S-a trezit făcând un gest incontrolabil. A luat un cuţit mare de bucătărie şi l-a aruncat cu putere, făcându-l să se-nfigă în peretele de lemn din spatele barului. În jurul lui s-au auzit strigăte admirative şi aplauze. Tâmpiţii ăia care-l plăteau pentru haleală credeau că voise să-i distreze. Se înşelau. Nu era decât o manifestare a furiei şi a nelinişţii lui...

Cât avea să mai reziste?

10

Gary

Am băgat cheia în broască. Cum de n-o pierdusem niciodată? Uşa a scârţâit, a opus rezistenţă. Din cauza maldărului de corespondenţă din dosul ei. L-am împins într-o parte cu piciorul. Am pipăit îndelung peretele până să

găsesc întrerupătorul, nu ştiam unde e. N-aveam reflexul acela al oamenilor care se întorc acasă. Era un record dacă, în trei ani, dormisem acolo mai mult de douăzeci de nopți. Eram proprietarul unei camere de hotel. Garsoniera aceea era orice, dar nu acasă, chiar dacă era singura adresă pe care o aveam. Când am reuşit în sfârşit să aprind, am strâns ochii din cauza luminii albe şi reci, ca de spital, a becului din tavan. Am păşit în cameră, siderat că nu recunoşteam nimic, sau aproape nimic. Niciun obiect, nicio mobilă nu-mi deştepta amintiri. Nu simțeam niciun fel de emoție la reîntâlnirea cu aşa-zisele lucruri ale mele. Mi-am lăsat într-un colț echipamentul şi geanta de voiaj. Locul nu-mi evoca nimic şi mirosea a închis. O canapea extensibilă lipită de un perete, câteva cutii împrăştiate în stânga şi-n dreapta, nişte ziduri îngălbenite pe care nu-mi dăduse prin cap să le zugrăvesc, nişte costume vechi de scafandru, nişte veste, nişte butelii goale care n-aveau să mai fie folosite niciodată.

Excelasem în privința amenajării interioare. Oboseala m-a făcut să izbucnesc în râs. Un râs înciudat. Un râs amar. Faptul că eram capabil de autoironie îmi mai îndulcea un pic starea de spirit.

Mi-era foame. Era stupid. Era trivial, dar mă agățam de chestiile concrete ca să rezist până a doua zi. Atunci aveam să văd lucrurile mai clar. Aveam senzația aceea, pe care o detestam şi pe care o ştiam foarte bine după atât călătorit, că trăisem o mie de zile într-una singură. Şi când te gândeşti că de dimineață mă aflam pe o plajă din La Réunion, că înotasem pentru o ultimă oară acolo, după ce golisem o sticlă de rom cu Ivan. Ivan. La el nu voiam să mă gândesc deocamdată. Nici nu-mi deschisesem bine telefonul,

la aterizare, că şi dădusem peste un mesaj anxios de la el. Până să mă ocup de viaţa lui sentimentală, aveam propriile probleme de rezolvat. Am răscolit prin chicinetă după stocul de supravieţuire. De fiecare dată când treceam pe aici, aveam grijă să las nişte chestii cu care să pot trăi câteva zile când mă-ntorceam. Nimic extraordinar. Nişte paste, ceva conserve, cafea şi bere. Mi-am încropit aşadar ceva de mâncare, bând o primă cutie de bere. După ce am isprăvit cu gătitul, am înfulecat în picioare, în câteva minute, întorcând spatele vidului şi harababurii care îmi ţineau companie. Cât mi-am spălat farfuria în minuscula chiuvetă de inox, m-am întrebat ce eram: un pârlit de student sau un boşorog depresiv? Nici una, nici alta, mama ei de viaţă!

***

Ceva mai târziu, m-am postat la fereastră, cu o nouă bere în mână. Luminile oraşului, turnurile care mai de care mai înalte. Fumul ce ieşea pe coşurile uzinelor din depărtare. Zgomotul aeroportului din apropiere. Priveliştea lagunei era departe de-acum, dar nu-mi lipsea. Era destul de trist să te bucuri singur de ea. Niciodată nu mă minunasem de atâta frumuseţe împreună cu cineva. Cineva la care ţineam sau care însemna ceva pentru mine, măcar. Louise n-avea timp de aşa ceva.

Mă aflam într-o dimensiune paralelă. Deşi dormisem tot timpul zborului, acesta mi se păruse interminabil şi eram istovit. Mă dureau toate, carcasa mea îmbătrânită suporta tot mai greu disconfortul din avion. Unde eram, în fond? Aş

fi putut fi oriunde altundeva, în orice cameră de hotel, în orice oraş, în orice țară, tot nu m-aş fi simțit mai acasă. Pesemne că fusesem realmente disperat dacă-mi cumpărasem o garsonieră în vecinătatea aeroportului. La momentul respectiv, nu mă gândisem prea mult. Nu voiam să-mi las banii să zacă în bancă după vânzarea casei în care locuisem cu Louise şi n-aveam niciun loc unde să mă refugiez până una-alta. Părinții, frate-meu şi soră-mea îmi propuseseră să-mi las lucrurile la ei, unde aş fi putut şi să stau câteva nopți, la o adică, dar îi refuzasem. Nu mai eram la vârsta la care să trăiesc aşa. Eram prea mândru ca să recunosc că mă simțeam total pierdut, total dezorientat după divorț şi după acceptarea propriei sterilități. Prin urmare, gândisem doar în termeni de eficiență. Îmi trebuia un loc unde să dorm şi unde să-mi las patru cutii cu acte, plus echipamentele vechi. Franța rămânea partea de lume de care eram cel mai legat – în special, Roissy. Aşa că problema fusese rezolvată. Acea falsă reaşezare avusese o singură consecință: să mă alunge. Să-mi întrețină dorința de-a fugi unde vedeam cu ochii. De-a fugi pur şi simplu. Îmi picaseră rău vorbele spuse de Louise, în şalupă: „O să fugi... mereu ai fugit”. Răspunsul meu avea, bineînțeles, partea lui de adevăr – nu mă ținuse nimic în loc, ea nu putuse sau nu voise să mă țină lângă ea, dar îi dădusem eu oare posibilitatea de-a o face? Trebuia să recunosc că pusese degetul pe rană, că-mi arătase cruda realitate. Acea crudă realitate pe care eram hotărât s-o schimb. Aveam mult de lucru. Trebuia să reintru în lume. În lumea oamenilor. Am simțit ca o descărcare electrică pe şira spinării. În niciun caz n-aveam să stau şi să mucegăiesc aici zile-n şir, aşteptând o veste bună care n-avea să vină niciodată.

Înainte de orice, trebuia să anunț pe cineva că sunt acolo. Voiam să se ştie unde sunt. Nu mai voiam să fiu doar un punct mişcător pe mapamond. Nimeni nu putea spune niciodată cu exactitate unde eram. De parcă n-aş fi existat cu adevărat, de parcă aş fi fost ceva abstract. Nimeni nu mă putea localiza, nu mă putea fixa undeva anume, fiindcă eu puteam fi peste tot. Cum să se fi gândit cineva la mine dacă nu ştia unde să mă situeze? Sentimentul ăsta mi-era tot mai insuportabil, aproape că mă sufoca. Am înşfăcat telefonul.

— Alo!

— Bună seara, mamă.

S-a lăsat o tăcere care mi s-a părut cât o veşnicie.

— Gary... Gary, tu eşti?

— Da.

— Ai pățit ceva? m-a întrebat ea cu răsuflarea tăiată.

Nu era nici Crăciunul, nici ziua de naştere a cuiva. Dacă-i sunam, nu putea fi vorba decât de vreun accident sau vreo tragedie. Am auzit în spatele ei şi vocea răguşită a lui taică-meu.

— Nu, nu, staţi liniştiţi. Voiam doar să vorbesc cu voi şi să vă spun că sunt aici.

Alte clipe de tăcere.

— Unde? Unde eşti?

— La Paris, tocmai m-am întors din La Réunion.

— Oh... noi credeam că eşti în Thailanda.

Exact ce ziceam. Eram nicăieri şi pretutindeni în acelaşi timp.

— Nu mai contează, acum sunt aici...

— Când pleci din nou?

— Nu mai plec, tocmai, mă gândeam să trec pe la voi zilele astea.

Aşa-mi ieşise pe gură. Şi mi-am dat seama că realmente aveam chef să-i văd.

Încă un moment de tăcere de partea maică-mii.

— Serios? Şi când vii? Ca să-i anunţ şi pe frate-tău şi soră-ta! Mă rog... îmi zici tu dacă vrei să-i vezi şi pe ei... sau mai bine le zici tu direct... dacă ai chef, dar să ştii că s-ar bucura.

Mi s-a făcut ruşine auzindu-i vocea tremurătoare, ezitantă şi precaută. Propria mamă nu ştia cum să-mi vorbească, iar eu eram singurul vinovat pentru treaba asta.

— Ajung în câteva zile, vă mai sun eu. Şi-o să-i anunţ şi pe Arthur şi Sonia.

— Suntem foarte fericiți să te vedem. Dar, altfel, toate bune? Eşti bine?

— Da... sunt bine...

Ce puteam să-i spun? Cum să-i spun? Era prea mult pentru mine. Probabil c-a înțeles că ajunsesem deja la limită.

— Te pup, dragule. Ne dai tu un semn, atunci.

— Te pup, mamă. Pupă-l şi pe tata.

Probabil că escaladarea unui munte mi-ar fi consumat mai puțină energie, dar eram destul de mulțumit că-i auzisem vocea maică-mii. Nu-mi mai rămânea decât să mă

obişnuiesc cu gândul că aveam să petrec câteva zile cu ei, iar asta era extrem de complicat. Mi-am pregătit o cafea tare, mi-am luat laptopul şi-am instalat o cutie de carton pe post de măsuţă în faţa canapelei extensibile. Mi-am petrecut noaptea trimiţând mailuri şi mesaje unor oameni pe care-i ştiam şi care ar fi putut avea nişte contracte pentru mine, nişte misiuni pe care mi le doream cât mai lungi cu putinţă şi în Franţa. N-aveam niciun chef să mă mai duc în celălalt capăt al lumii. O încheiasem cu asta. M-aş fi pierdut definitiv, fără nicio şansă de scăpare.

Trei zile mai târziu, mi-a sunat telefonul. Era un tip cu care lucrasem în urmă cu ceva ani, la construirea unui baraj. Veştile circulau rapid. Îi dădusem plasă de câteva ori, aşa că nu-i mai scrisesem şi lui.

— Carevasăzică vrei să-mbraci din nou costumul de scafandru?

— Da, şi cu furtun, şi cu butelie, nu contează, important e să lucrez.

A râs, clar ironic.

— Eu am auzit că te ocupai mai mult cu iniţierea în scufundări a turiştilor în căutare de senzaţii tari.

O reputaţie se distruge mult mai repede decât îţi ia s-o construieşti.

— Ai nimerit-o.

— Era normal să mă informez, Gary, nu mai ştiam nimic de tine! Ar fi mişto să te-ntorci... dar trebuie să fiu sigur că mă pot baza pe tine. Dacă-ți găsesc un contract, nu te răzgândeşti iar în ultima clipă sau îți pui coada pe spinare şi-o ştergi? Încă nu sunt hotărât dacă să te ajut sau nu. Ultima dată...

— Ştiu, nu m-am ținut de cuvânt, dar aveam motivele mele.

Întâlnirile medicale cu Louise.

— N-o să se mai întâmple, ai cuvântul meu.

— S-ar putea să am ceva, dar te avertizez că nu-i cine ştie ce. Nu e nici în largul Africii, nici în Pacific. Te-ar aranja să rămâi în Franța?

— E perfect.

— Mă iei la mişto? a râs el. Ştiu că nu prea e stilul tău să te-ngropi aici.

Simțeam că nu mai suport exotismul ăla cu care toată lumea mă eticheta.

— Vorbesc cât se poate de serios, vreau să stau un pic cu ai mei, care locuiesc în Bretania.

A oftat adânc. Ar fi preferat, mai mult ca sigur, să-l refuz categoric şi să-i cer o destinaţie îndepărtată pe care n-avea să mi-o ofere niciodată. Îmi pierdusem, în mod clar, orice credibilitate.

— Chiar pot să mă bazez pe tine, Gary?

— N-am să te rog în genunchi. Dacă nu vrei să-mi mai dai o şansă, nu-i nicio problemă. O să găsesc eu ceva.

— Hai că vedem...

Peisajul îmi defila cu rapiditate prin faţa ochilor. Eram într-un tren de mare viteză, ducându-mă să reînnod legătura cu părinţii, cu frate-meu şi cu soră-mea. Nu mai aşteptasem să văd ce-i cu contractul, eram convins oricum că n-aveam să-l primesc, omul meu se îndoia prea tare de mine ca să mă recomande. Nimeni altcineva nu mă mai căutase. Începeam să mă împac cu gândul că trebuia s-o iau de la zero. Prioritatea mea fusese să ies în larg. Mă sufocam în garsonieră. De patru zile nu mai văzusem marea, era deja prea mult. Odată urcat în tren, încercasem să mă aşez pe locul meu, dar mă simţisem prea înghesuit. Trecusem cu tot cu bagaje dintr-un vagon într-altul şi mă instalasem la bar, la o masă în picioare. Apoi încercasem să mă relaxez. Degeaba. Nu mă simţeam în largul meu la gândul că aveam să-mi revăd familia. Maică-mea îşi stăpânise cât putuse

bucuria, când o sunasem să-i spun că ajung în câteva ore. Eram de toată jena. La patruzeci şi cinci de ani, mă temeam să mă-ntâlnesc cu ai mei. Oare aveam să pot vorbi cu ei? Nu ştiau – sau nu mai ştiau – cine sunt. După ce împlinisem optsprezece ani, fusesem doar o boare de vânt în viaţa lor. Şi, cinstit vorbind, nu mă prea mai interesasem de ei. Cu ce-şi ocupau oare viaţa de pensionari? Aveau grijă de nepoatele şi nepoţii mei, pe care nici nu-i cunoşteam? Mai lucra tata, din când în când, cu frate-meu mai mic? Erau sănătoşi, asta conta cel mai mult.

Când trenul a început să încetinească, mi-a vibrat telefonul în buzunar. Apelul la care nici nu mai speram. Îl cunoşteam pe tip, dacă răspunsul ar fi fost negativ, nu şi-ar mai fi pierdut vremea să mă sune. Îmi tremurau mâinile de stupefacţie.

— Gary, mai vrei să pui osul la muncă?

— Ce vrei să-ţi mai spun ca să pricepi că da? m-am enervat eu.

— OK, gata. Dar să te ţii de treabă, că eu li l-am vândut pe Gary ăla pe care-l cunoşteam. Ăla profesionist, eficient, top de top, ăla pe care toată lumea îl invidia.

— Lasă gargara, am priceput, n-am voie să greşesc. Poţi măcar să-mi spui care-i jobul?

— O să lucrezi în echipa care va schimba cablul de siguranță în apeductul barajului de pe Rance. Contractul e pentru câteva săptămâni...

A fost întrerupt de anunțul controlorului, trenul avea să oprească în nu ştiu ce gară.

— Eşti în tren?

— Da, mă duc la ai mei.

— Unde stau?

— În zona golfului Saint-Brieuc.

— Renunți pe loc, sari din tren, nu ştiu, mâine te-aşteaptă oamenii ăia la muncă. Îți trimit detaliile pe mail.

A închis. Am început să scormonesc în creieru-mi obosit. Barajul de pe Rance. Unde naiba mai era şi asta? Îmi venea să urlu la controlorul care enumera toate legăturile din stația respectivă, ca să mă pot concentra.

— Legătură spre Saint-Malo cu tren regional, plecare la 16:35, linia 1.

Era momentul să mă dezmeticesc. Eram la Rennes. Barajul de pe Rance se afla între Dinard şi Saint-Malo. La mai puțin

de două ore de ai mei. Pesemne că eram chiar vraişte de nu percutasem imediat. Mi-am adunat lucrurile în două secunde şi i-am împins în lături pe pasageri. Mi-am aruncat geanta pe peron şi-am coborât, încărcat cu echipamentul cel mult prea preţios pentru a fi azvârlit aşa, la repezeală. Uşa s-a închis imediat în spatele meu, iar trenul a pornit-o în direcţia alor mei. M-am uitat la ceasul de mână, aveam mai puţin de cinci minute ca să prind legătura. Tâmpitul ăla ar fi putut să m-anunţe mai devreme. Am fugit ca un nebun pe peron, apoi prin pasajul subteran, şi am reuşit să urc la timp în tren. M-am prăbuşit pe o strapontină şi-am simţit înflorindu-mi un zâmbet pe faţă, aveam de lucru. Zâmbetul a devenit şi mai larg când am văzut mailul cu explicaţii. Eram angajat pentru două luni, misiunea avea să necesite concentrare, efort fizic, muncă în echipă, tehnică. Nici că se putea ceva mai bun pentru a mă întoarce la adevărata viaţă şi a încerca să mă relansez. Între timp, trebuia să mă ocup de ce era mai urgent, având două chestiuni punctuale de rezolvat: să-i anunţ pe ai mei că trebuiau să mai aştepte şi să găsesc o locuinţă disponibilă încă din acea seară. Maică-mea avea să fie cumplit de dezamăgită, dar, din păcate, nu şi surprinsă. Eram împărţit între uşurarea de a amâna momentul revederii care nu se anunţa deloc simplu şi ruşinea la gândul că-i dezamăgeam încă o dată. Am încercat totuşi s-o liniştesc.

— Îmi pare rău, dar nu-i decât o mică amânare, şi-apoi, nici nu sunt departe. De ani întregi n-am mai fost aşa aproape de voi.

— Sigur, dragul meu. Dacă o să fii liber într-un weekend, nu ezita. Aici eşti la tine acasă.

Maică-mea nu ştia ce însemnătate avea acea ultimă frază. Pentru ea era ceva firesc. Pentru mine era o chestiune de supraviețuire.

— O să vin, nu sunt vorbe-n vânt, dar chiar am nevoie de slujba asta, e o chestie importantă pentru mine.

— Nu-ți face griji pentru noi, Gary. Noi suntem aici, întotdeauna am fost aici. Vii când poți.

Oare toate mamele erau atât de încrezătoare, atât de înțelegătoare? A trebuit să respir adânc câteva minute bune după ce-am închis. Restul drumului mi l-am consacrat găsirii unei locuințe. Pentru prima dată, căutam ceva concret, un loc unde să mă pot simți bine. În cele din urmă, am găsit un apartament mobilat, cu vedere spre port, ceea ce mi se părea ideal pentru a ajunge pe platforma de lucru.

Apartamentul era pe măsura aşteptărilor. N-aveam să duc lipsă de nimic şi reuşisem chiar să negociez şi prețul, dat fiind că aveam să stau ceva mai mult timp acolo. Pe sub ferestre treceau oameni ieşiți la plimbare. Aveam vedere spre portul turistic şi spre oraşul vechi, faimosul Intra Muros despre care tot auzisem, dar unde nu călcasem niciodată. Făcusem înconjurul lumii, dar aici, la două ore de ai mei, nu fusesem niciodată în stare s-ajung. Aveam cu ce să-mi ocup timpul liber. După plecarea proprietarului, am profitat de apusul de soare, aveam ferestrele spre vest. Era minunat. O peninsulă împădurită. Un feribot care aştepta liniştit momentul plecării. Luminile oraşului care se reflectau în

apa bazinului portuar unde adăsta o flotă impresionantă de veliere.

Mi-am adunat puterile şi mi-am aranjat hainele în şifonier. Mi-am ascuns geanta într-un dulap din perete, nu mai voiam s-o văd în următoarele două luni, astfel aveam să evit orice tentativă de fugă. Am procedat la fel şi cu trusa de toaletă, lucru de care nu fusesem capabil în garsonieră. Incredibil cât de simbolică putea fi punerea unei periuțe de dinți într-un pahar! Mă instalam!

Ceva mai târziu, am ieşit să explorez cartierul în care locuiam şi, mai ales, să găsesc un loc unde să mănânc, eram gata să fac eforturi serioase pentru a trăi normal, dar, în seara aceea, n-aveam curaj să-mi umplu frigiderul şi rafturile cămării. M-am aşezat la o terasă, şeful localului m-a considerat nebun când i-am zis că vreau să iau cina afară. În ciuda frigului de sfârşit de februarie, țineam neapărat să stau la aer, prea fusesem închis între patru pereți în ultimele zile. Era o noapte senină, pe cer alunecau doar câțiva nori. Am zărit şi faimosul baraj pentru care urma să lucrez. Era fantastic, oriunde mă duceam, vedeam marea. Aici, n-aveam cum să-i duc dorul. Am aflat de la chelner că eram în cartierul Solidor, după numele turnului din apropierea restaurantului. Era o atmosferă calmă, liniştitoare. Puteam la fel de bine să fiu într-un sat din Irlanda sau din Cornouailles. Altceva decât pe insule, de asta aveam nevoie. Frigul era plăcut. Mi-am ridicat gulerul vechii geci de piele pe care o dezgropasem dintr-o cutie din garsonieră. Nici nu mai ştiam de când o aveam. Îşi trăise traiul, era roasă mai peste tot, în special la umeri, din pricina rucsacurilor pe care le cărasem. Dar important era că mă apăra de temperaturile joase. De câți ani nu mai

simțisem pişcăturile de ger ale iernii? Senzația asta mă trezea, îmi punea simțurile în alertă. Mă făcea să ies din letargie.

La întoarcere, m-am gândit să mă duc să beau un ultim pahar într-un bar care se întrezărea ceva mai încolo, dar am renunțat, simțind cum mă cuprinde oboseala, plus că, a doua zi, voiam să fiu în deplinătatea capacităților fizice şi mentale. Simțeam, în adâncul meu, că acel contract avea o miză importantă, că-mi putea hotărî, practic, viitorul. Mergeam liniştit, cu mâinile în buzunare, pe digul de la Bas-Sablons, adresa mea pentru următoarele săptămâni. Nu mai era nimeni. Şi niciun alt zgomot în afară de cel al catargelor mişcate de vânt. Eram relaxat, o stare nouă, dar fragilă. Un câine uriaş a țâşnit spre mine. Un ciobănesc francez splendid. S-a oprit în fața mea, m-a adulmecat, apoi s-a aşezat la picioarele mele. L-am mângâiat pe cap, întrebându-mă ce aştepta de la mine.

— Douce! a strigat cineva din depărtare.

Am ridicat privirea, spre noi venea o femeie cu paşi voiniceşti. Paltonul negru i se deschidea în bătaia vântului, ca o mantie ce-i fâlfâia în jurul trupului.

— Scuze, dar nu-i rea, să ştiți!

— M-am convins!

— Vă place, a adăugat stăpâna câinelui, cu un zâmbet minunat pe buze.

— Mă bucur, i-am spus, râzând la rândul meu.

Era atât de derutant să vorbeşti firesc cu cineva. Derutant, dar fantastic. Poate că unora le-ar părea ceva derizoriu, dar mie îmi dădea sentimentul că sunt normal, că duc o viaţă normală.

— O seară frumoasă!

— Şi dumneavoastră, mulţumesc.

Şi-a fluierat câinele, care stătea în continuare lipit de mine, şi şi-a văzut de drum. N-am putut rezista, m-am întors să mă uit după ea. S-a întors şi ea. Am schimbat un salut din cap şi un ultim zâmbet.

Când să adorm, reuşita ultimelor ore mi-a fost întunecată de amintirea rugăminţii lui Ivan. Saint-Malo. Oraşul unde mă trimisese ca s-o găsesc pe femeia vieţii lui. Era ca un blestem! Tocmai când soarta îmi făcea şi mie o surpriză frumoasă. Nu intenţionam deloc să răspund solicitării lui total deplasate. Mă aşteptam să mă sune cât de curând ca să mă-ntrebe dacă intenţionam să-l ajut. N-aveam niciun chef de hărţuielile lui, aşa că nu trebuia sub nicio formă să-i spun unde sunt.

Se făcuse o săptămână de când lucram.

O săptămână de când dormeam adânc. În fiecare seară, mă prăbuşeam literalmente, cu mintea goală, cu trupul frânt de oboseală. Petreceam zilnic trei ore sub apă – maximum de timp posibil –, tehnicitatea lucrărilor necesita concentrare şi mă obliga să-mi reamintesc nişte lucruri de demult. Nu mai participasem la lucrări publice de vreo zece ani, dar reflexele mi-au revenit mai repede decât mi-aş fi închipuit. Mă descurcam destul de bine. Şefii de echipă nu-şi ascundeau uşurarea. Înțelesesem încă din prima zi că sosirea mea în ultima clipă nu-i încânta deloc. Echipa de intervenții era constituită de foarte mult timp. În ciuda amplorii şantierului, nu aveau de gând să angajeze personal suplimentar. Preferau să lucreze cu oameni pe care-i cunoşteau şi în care aveau deplină încredere. Au avut onestitatea să-mi spună că ezitaseră ceva timp până să-şi dea acceptul, că se informaseră îndelung asupra mea, iar ceea ce descoperiseră îi mirase şi-i îngrijorase, în special dispariția mea din acea meserie. În cele din urmă, cedaseră în fața insistenței fostului meu partener. Încă o surpriză frumoasă din partea sorții. Şi când te gândeşti că eu nici nu-l contactasem, convins fiind că n-avea rost!

Toți cei cu care lucram trăiau în zonă, aveau viața banală şi minunată la care visasem dintotdeauna. Îi ascultam povestind despre treburile cotidiene, invidios pe undeva, dar hotărât să construiesc tot ce-mi va sta în putință. Eram perfect conştient că n-aveam să recuperez niciodată ceea ce ratasem şi irosisem, dar îmi mai rămâneau câteva lucruri de

trăit aşa cum înţelegeam eu s-o fac. Trebuia numai să-mi ofer mijloacele necesare.

Locuiam la o sută de metri de centrul de scufundări al oraşului şi de fosa lui de şase metri. Fusesem extrem de fericit să-l descopăr. Peste tot, vedeam numai semne pozitive. Nu mă putusem abţine să bat la uşă şi să mă prezint. Tipii de-acolo fuseseră foarte primitori. După ce verificaseră că aveam toate diplomele necesare şi chiar mai mult decât atât, îmi propuseseră să-i însoţesc la primăvară, când aveau să reînceapă ieşitul în larg. M-am trezit gândind că m-aş fi bucurat să mai fiu atunci acolo. Şi chiar şi după aia, de ce nu? Oraşul îmi plăcea. Nici mare, nici mic. Aveam parte în continuare de liniştea iernii, dar sezonul estival era aproape, se simţea în aer. În câteva luni, Saint-Malo avea să se umple de lume, ceea ce nu-mi displăcea neapărat. Mai ales că nici nu locuiam în cartierul cel mai căutat de turişti.

Mă simţeam absolut confortabil în apartamentul meu, nu mai aveam senzaţia că mă sufoc cât stăteam acolo. Vederea spre port conta destul de mult. Dar mai conta şi faptul că mâncam de seară acolo, „acasă" amuzându-mă să gătesc şi altceva decât chestii de strictă supravieţuire. Îmi plăcea să stau acolo, liniştit, ascultam muzică, mai citeam din cărţile înghesuite într-o veche bibliotecă din living. Şi-apoi, aveam distracţia mea înainte de-a mă duce la culcare. Femeia şi câinele cu care mă-ntâlnisem în prima noapte se plimbau în fiecare seară pe sub ferestrele mele. N-aveam niciun motiv să ies la plimbare şi-mi părea cumva rău. N-aş fi avut nimic împotrivă să mai schimb două vorbe cu ea, să-i mai admir zâmbetul. Aşa că stăteam la geam ca un adolescent tremurând de emoţie la gândul de-a o aborda.

***

O singură parte întunecată în tablou. Ivan. N-avea habar unde eram, dar îmi trimitea mesaj după mesaj. Primele se voiau simpatice. „Salut, Gary, ce mai faci?” Nu i-am răspuns, n-aveam niciun chef să stau la discuții cu el. Abia începusem să-mi fixez nişte repere, nu voiam să-mi amintesc de viața pe care o lăsasem în urmă. Pesemne că tăcerea mea l-a iritat. A început să-mi scrie noaptea târziu. După ce m-a trezit prima dată, mi-am făcut un obicei din a-mi opri telefonul înainte de culcare. Mi-l imaginam singur cuc, cu o sticlă lângă el, după ce închidea restaurantul, repetând aceleaşi vorbe, poate chiar enervându-se, legat de serviciul pe care mi-l ceruse. Treptat, tonul mesajelor s-a schimbat. „Numai de fundul tău îți pasă”, după care, imediat: „lartă-mă, prietene, stau prost cu nervii”. Normal, se scuza, avea nevoie de mine. Eu rămâneam în continuare surd. Speram c-o să obosească la un moment dat ori c-o să-şi găsească alte lucruri de făcut.

Mă înşelam.

A trecut în treapta următoare de viteză, sunându-mă pe la 5 după-amiază, când mă întorceam de la muncă. Am ezitat câteva secunde bune până să răspund, apoi am cedat. Mă săturasem să-l tot evit.

— Ivan.

— Hei, Gary, ce s-a-ntâmplat, ți-ai pierdut telefonul? Ia zi, ce faci? Cum a fost întoarcerea în capitală?

Vorbea de parcă am fi fost cei mai buni prieteni din lume. Ce credea, c-o să-mi închipui că e sincer interesat de soarta mea? În atâția ani de când ne cunoşteam, nu mă sunase niciodată.

— Destul de OK, se conturează nişte proiecte.

— Tare! Unde eşti acum?

— La ai mei, în golful Saint-Brieuc.

Minţeam, n-aveam încotro. Povestea asta mă făcea să mă simt tot mai aiurea. Nu cunoşteam toate amănuntele. Nu trebuia să mi-o spună cineva ca să ştiu că aşa era.

— Saint-Brieuc... interesant. Crezi c-ai putea să... să te repezi şi până la Saint-Malo?

Trebuia să câştig timp.

— Eşti sigur? Chiar vrei să reînnozi relația cu femeia aia?

— E nevastă-mea, Gary... nu orice femeie! s-a ambalat el. Nu ştii ce-nseamnă asta!

Ba da, femeia pe care o părăsise în urmă cu şapte ani, fără să-i mai dea vreun semn de viaţă, şi pentru care, brusc, era foarte îngrijorat.

Am ridicat ochii spre cer, sastisit.

— Deci? Pot conta pe tine? a insistat el, constatând că tac.

— Te ţin la curent.

A oftat, excedat.

— Să-mi bag picioarele, parcă ţi-aş fi cerut luna de pe cer! Am avut încredere în tine, e prima oară în şapte ani când i-am zis cuiva despre ea! Vreau să ştiu cum mai e!

— O să fac ce pot.

— Ar fi spre binele tău, mi-a tăiat-o el pe un ton aspru.

A închis, fără a-mi lăsa timp să reacţionez la pseudoamenințarea lui. Ce-mi putea face de pe insula aia rătăcită-n Oceanul Indian? Omul îşi pierdea minţile. Habar n-aveam ce i se-ntâmplase şi chiar preferam să nu ştiu. Nu hotărâsem să-mi refac viaţa ca să târăsc povestea lui ca pe-o ghiulea legată de picior.

A doua zi seara, tipii cu care lucram mi-au propus să beau cu ei un pahar. Mă socoteau de-al lor. Am acceptat cu plăcere. Ne-am întâlnit pe la ora 21, în fața clădirii unde locuiam. Cinci minute mai târziu, înțepeneam în dreptul lui L'Odyssée, care era chiar barul unde voia Ivan să mă duc. Şi când te gândeşti că tot aici voisem să beau o ultimă bere în seara când ajunsesem în oraş. Parcă toate planetele se aliniau pentru a mă împinge într-acolo, orice-aş fi făcut. Totuşi, cum să intru în barul pe care-l ținea sau îl ținuse nevasta lui Ivan? Eu care voiam să stau cât mai departe cu putință de el?

— Ce faci, Gary? m-a întrebat unul dintre colegi.

Stăteam ca încremenit, în fața terasei.

— Aici mergem?

— N-ai fost până acum? Nici nu ştii ce-ai pierdut! E o adevărată instituție!

N-aveam cum să fac cale-ntoarsă sau să inventez vreo scuză. Şi-apoi, ce mama mă-sii! Doar nu era să mă privez de viața socială din pricina poveştii lui Ivan, mai ales că mă aflam la mii de kilometri de el. Am trecut aşadar pragul faimosului L'Odyssée. De cum păşeai înăuntru, îți venea pur şi simplu să uiți de timp şi să stai acolo ore-n şir. Era un loc cald, primitor. M-am simțit bine instantaneu. Mirosurile de bere, de foc în şemineu, de praf din vechime înmiresmau aerul, o mulțime de lumini blânde înveseleau fiecare ungher. O bibliotecă imensă ocupa întregul perete din spatele

barului, adăpostind un bazar de nedescris, în care-ți venea să tot cotrobăi. Cărți, sticle, obiecte ciudate, rame vechi, fotografii ale serilor stropite din belşug cu alcool se învecinau acolo cât se poate de armonios. Discuțiile în surdină erau întrerupte când şi când de hohote de râs. Din boxe se auzea albumul mitic al celor de la Eels, pe care numai cei din generația mea îl mai ascultau. Toată lumea se cunoştea, îşi strângea mâinile, se îmbrățişa.

Nu m-am putut abține, m-am uitat cine era la bar. O femeie, cu spatele la noi. Să fi fost oare nevasta lui Ivan? Nu-i ştiam decât numele mic. M-am rugat să nu fie ea, ca să mai pot trece pe acolo de câte ori voiam.

— Bună, Erin, nu te-am mai văzut de mult seara! i-a aruncat unul dintre colegii mei.

Futu-i! Erin... nevasta lui Ivan. Deci era în continuare acolo. Dacă aş fi fost mărinimos cu el, i-aş fi putut spune că soția lui nu se mişcase din loc de când o părăsise. Apoi femeia s-a întors.

Timpul s-a oprit brusc.

O mai văzusem. O vedeam aproape în fiecare seară plimbându-se cu câinele. De când venisem la Saint-Malo, îi visam zâmbetul în fiecare noapte. Am oftat, întristat de acea lovitură a sorții. Destinul nu doar că se înverşuna împotriva mea. Mă îngropa, pur şi simplu. Femeia a măturat cu

privirea gaşca de tipi din faţa tejghelei, oprindu-se pentru o clipă, mirată, când m-a văzut.

— Am reuşit s-o uşuiesc pe Paloma în seara asta şi să preiau eu controlul! Dar gata, duceţi-vă de-aici şi aşezaţi-vă la o masă! Dacă staţi la tejghea, îmi alungaţi toţi clienţii!

— Am înţeles, să trăiţi!

Câteva minute mai târziu, ne aducea fiecăruia câte o halbă de bere, fără să ne fi luat nicio comandă.

— V-am pus la fel ca şi celorlalţi, m-a informat ea.

— Perfect, i-am zis eu făcând eforturi să n-o măsor cu privirea din cap până-n picioare.

— Ne-am mai văzut, nu-i aşa? Sunteţi cel de care s-a lipit Douce!

Am râs, interzicându-mi să mă las fermecat şi mai tare de prezenţa şi de ochii ei limpezi.

— Aşa cred.

— Sunteţi nou-venit în zonă?

— Gary a intrat de curând în echipa noastră, locuieşte în Bas-Sablons, a răspuns în locul meu unul dintre colegi.

Ea mi-a zâmbit cu gura până la urechi.

— Bun venit la L'Odyssée, Gary, sunteți ca acasă aici!

S-a răsucit pe călcâie şi a plecat să se ocupe de alți clienți. Nu m-am putut stăpâni, am urmărit-o cu privirea. Era veselă, delicată, atentă la toți clienții, pentru care avea mereu câteva vorbe amabile. A trecut, parcă valsând, de la o masă la alta, apoi s-a dus în spatele tejghelei. Câteva şuvițe castanii desprinse din cocul în care îşi strânsese părul îi mângâiau fața la fiecare mişcare. Cineva mi-a pocnit din degete sub nas şi am revenit la realitate. Râdeau de mine, mi-era clar.

— E mai bine să te avertizăm, Gary. Erin e o redută imposibil de cucerit.

Am mustăcit, jenat că fusesem surprins uitându-mă la ea, dar mai ales intrigat de acel avertisment.

— De ce? Ați încercat voi şi ați fost trimişi la plimbare? i-am luat eu peste picior.

— Nu... e ceva mai complicat. Tu încearcă şi după aia îți povestim noi de ce nu se atinge nimeni de Erin.

Oare avea să fie vorba şi despre Ivan în acele revelații, în caz că urma să am vreodată acces la ele? Eram convins că da. Discuția a trecut apoi la alte subiecte, iar asta-mi convenea.

Seara s-a lungit bine. Spre deosebire de persoanele pe care le frecventam în fosta mea viață, colegii de-acum nu se-ncurcau cu manierele. Mă întrebau ce făcusem în ultimii ani, voiau să ştie de unde veneam, dacă aveam vreo familie care mă aştepta undeva – pe scurt, căutau să mă cunoască. Faptul de-a mă destăinui, de-a povesti despre mine era atât de derutant, încât uneori începeam să mă şi bâlbâi. Nu aprofundam niciun subiect, dar nici nu mă eschivam. Când discuția nu era legată de persoana mea, îmi adunam toate puterile ca să nu mă uit prea insistent la Erin. În ciuda discreției sale, ocupa tot spațiul. Era o fantasmă pentru clientela sa, dar o fantasmă respectată şi inaccesibilă. Nicio privire îndreptată spre ea nu era deplasată. Erin intra şi în pielea celei mai bune prietene ori a surorii mai mari care ştie deopotrivă să tachineze şi să mângâie. Vorbea cu toată lumea cu acelaşi şarm subtil, cu acelaşi umor. Mă fascinau eleganța, rafinamentul, blândețea purtării sale care contrastau radical cu universul grosier al barului. Când nu discuta cu nimeni şi nu servea, stătea cocoțată pe un scaun în dosul tejghelei şi citea, mişcând din cap în ritmul muzicii. Din când în când, ridica privirea, se încrunta scrutându-şi universul, schița un zâmbet satisfăcut şi se cufunda din nou în cartea sa.

Când a venit momentul să plecăm fiecare la casa lui, m-am oferit să plătesc nota, ceea ce nu le-a displăcut deloc celor din echipă. O făceam cât se poate de interesat. Voiam să

mai pot schimba câteva vorbe cu Erin. Pe lângă faptul că-mi plăcea – nu puteam să neg –, mă şi intriga. Povestea ei cu Ivan. Cum şi de ce o părăsise el? Nu plecai de lângă o femeie ca ea fără un motiv serios! Oare ea se mai gândea la el? Mi-am dat seama că-mi puneam aceleaşi întrebări ca Ivan. Fusesem prins în capcană.

— Duceți-vă, pe mine nu m-aşteaptă nimeni, le-am zis eu.

— Dar ne laşi pe noi să plătim data viitoare, Gary!

Au şters-o. L'Odyssée rămăsese aproape gol. O singură masă mai era ocupată. M-am apropiat de tejghea şi m-am sprijinit de ea cu coatele ca să plătesc consumația. Erin şi-a lăsat deoparte cartea. Părea amuzată.

— V-au pus la plată?

— Eu m-am oferit.

Mi-a aruncat încă un zâmbet şi mi-a aşezat în față un pahar, pe care l-a umplut cu rom din producția proprie.

— Din partea casei! Rețeta lui taică-meu.

Am încuviințat din cap în semn de mulțumire, incapabil să scot şi cel mai mic sunet. Ultimul rom pe care-l băusem fusese cu Ivan. Am luat o înghițitură. Cel pe care tocmai mi-

l servise Erin avea acelaşi gust ca al lui Ivan. De parcă el ar fi furat rețeta de la socrul său.

— Deci aşa, sunteți nou-venit în zonă.

— Da, o să stau două luni.

— Doar atât? m-a întrebat ea, sincer surprinsă.

— Asta dacă nu găsesc vreun motiv să rămân de tot.

Cum de-mi ieşise pe gură aşa o idioțenie?

— Sunteți ca restul? Scufundător sau scafandru... că n-am înțeles niciodată diferența!

— Nu contează diferența, îmi petrec viața sub apă, în orice caz.

Se pregătea să-mi mai spună ceva, dar a fost întreruptă de ultimii clienți care plecau şi ei. Nu-mi puteam lua ochii de la ea. Mă atrăgea ca un magnet. Nu era bine deloc. Mai ales că, la rândul ei, nu se jena deloc să mă urmărească cu coada ochiului.

— Vă las să închideți şi să mergeți acasă, i-am zis când s-a întors la mine.

Am plătit.

— Dacă n-ar trebui să deschid mâine-dimineață, aş fi stat la un pahar cu dumneavoastră, dar, vă spun sincer, nu mai am putere.

De ce era atât de fermecătoare, atât de primitoare cu mine? Dacă ar şti... Trebuia să plec. Trebuia să stau departe de ea. Privirea mi-a fugit într-o parte, atrasă de fotografiile din bibliotecă. Într-una dintre ele, mi s-a părut că-l recunosc pe Ivan.

— Sper să vă revăd curând, mi-a zis veselă Erin.

M-am dat un pas în spate, uluit.

— Da... cred...

A lăsat capul în jos, derutată de schimbarea mea bruscă de atitudine.

— Noapte bună, Gary.

— Noapte bună.

Am reuşit cumva să-i zâmbesc şi-am plecat. Probabil că i-am dat impresia că fug. Nu mai conta. Dacă Erin păstra în bar fotografii cu Ivan, deşi el sigur o părăsise într-un mod

mizerabil, asta nu putea însemna decât un singur lucru: că ea încă îl aştepta. M-am întors acasă, dezamăgit. Tocmai întâlnisem o femeie care mă atrăgea, iar ea de şapte ani aştepta întoarcerea altuia. Un altul pe care-l cunoşteam şi care mă trimisese să i-o recuperez. Era povestea vieții mele. Nimeni şi nimic n-avea să mă țină vreodată într-un loc. Mâine aveam să mă întorc la L'Odyssée şi să-i spun lui Erin noutățile pe care le aveam despre Ivan. Dacă nu-i atrăsesem cumva atenția, aveam să-i fac probabil o bucurie, cel puțin aşa speram. Măcar aveam să-i fiu şi eu de folos cuiva.

11

Erin

L-am văzut apărând în uşă pe Erwan, iar asta m-a umplut de bucurie. De câteva săptămâni era o prezență foarte discretă. Probabil că se dusese de mai multe ori la Paris. De obicei, asta nu-l împiedica să treacă să-şi bea cafeaua şi să afle noutățile între două deplasări.

— Şi? Ce mai e pe la muncă? Până peste cap, nu? l-am întrebat eu.

— Da, nişte dosare babane, nu mai pot! Au început să mă tot cheme la cabinet.

— Cum aşa?

— S-au gândit să mă readucă la Paris cu normă întreagă. E tot ce-mi lipsea! De Lucille nici nu-ți mai spun. De cum deschid subiectul, începe să plângă.

În sinea mea, săream în sus de bucurie, frate-meu şi cumnată-mea nu voiau să plece de lângă noi.

— Chiar aşa?

— Dacă-ți zic... M-am gândit chiar să demisionez şi să m-angajez la tine, asta ca să-ți dai seama ce chef am să mă mut.

Am pufnit în râs, n-am putut rezista. De aproape douăzeci de ani nu mă mai ajutase Erwan la bar, şi mereu fusese un dezastru. Nu moştenise nimic din stilul lui taică-meu. Era infernal cu clienții nepoliticoşi, exagerat de generos cu cei amabili şi petrecea mai mult timp oferindu-le de băut prietenilor decât încasând note de plată. La cei aproape cincizeci de ani ai săi, puteam spera că făcuse unele progrese, dar aveam mari îndoieli în privința rezistenței sale. A tras un oftat de-ar fi trezit şi morții din mormânt.

— Sunt sigură c-o să se rezolve. N-ai putea să te duci ceva mai des, dar fără să te muți cu totul acolo?

Şi-a băut cafeaua fără să scoată o vorbă. Apoi a făcut ochii roată prin local.

— N-ai prea avansat cu renovatul!

— După cum vezi. Nu vrei să te bagi tu ca meşter?

A fost rândul lui să izbucnească în râs.

— Nu că m-aş plictisi cu tine, a zis el, dar trebuie să mă duc la muncă.

— Nu mai lucrezi aici?

— Stau numai la telefon, aşa că ăsta nu-i locul cel mai indicat.

A ocolit tejgheaua, m-a pupat pe creştet la fel ca taică-meu şi a plecat.

— Erwan! Înainte de a demisiona, nu m-ai putea ajuta şi pe mine cu divorțul? Nu mă deranjează că n-am avansat cu renovatul... în schimb, aş vrea să scap de Ivan o dată pentru totdeauna.

— O să fac tot ce pot, Erin, îți promit, mi-a zis el, foarte serios.

Ce era cu figura aia? Doar nu credea că mă-ndoiesc el!

— Ştiu, am toată încrederea, nu de asta-i vorba. Doar că nu mai am răbdare!

S-a înseninat la faţă.

— Era şi timpul, a conchis el înainte de-a pleca.

Restul zilei a fost liniştit, aşa cum îmi plăcea. Pe cât de tare apreciam serile festive ocazionale, precum cea din ajun, care mi se păruse foarte simpatică, pe atât de dragă-mi era atmosfera de peste zi. Câţiva obişnuiţi ai locului, nişte discuţii în surdină, o muzică mai mult învăluitoare decât antrenantă, Douce dormind lângă şemineu. Afară era soare, un soare tot mai puternic odată cu apropierea primăverii. Cei mai curajoşi sau mai nerăbdători îşi beau cafeaua pe terasă. Întotdeauna mi-a plăcut momentul ăsta, al revenirii la viaţă. M-am gândit o clipă să ies şi eu, cu toate hârţoagele pe care trebuia să le pun în ordine. Am renunţat până la urmă, era prea mult vânt şi n-aveam niciun chef să-mi împrăştie facturile. Tejgheaua barului era destul de lungă ca să mă instalez acolo cu toate hârtiile şi cu o cană mare de ceai, fără să-i deranjez pe clienţii de pe scaunele înalte, care-şi beau cafeaua sau ce-aveau în pahar. Deocamdată, nu era nimeni care să-mi ţină companie.

S-a deschis uşa, am ridicat capul şi l-am recunoscut pe Gary, un nou client de-al nostru. M-am pomenit

bucurându-mă că-l revăd atât de repede. La fel cum fusesem încântată să-l văd cu o seară înainte, după ce, în urmă cu două săptămâni, ne întâlniserăm, neştiuți de nimeni, pe dig. Îmi atrăsese atenția atunci ceva din privirea lui, o chestie greu de definit. Acum, de cum m-a văzut, mi-a zâmbit cu gura până la urechi. Remarcasem în ajun cât de blând părea. Blând, dar ascuns.

— Bună, Erin.

— Bună, Gary, te-ai refăcut după cheful de-aseară?

Îl tutuisem fără să mă gândesc, nu voiam să-l țin la distanță. A ridicat din umeri părând să spună că da – un da destul de moale, totuşi –, apoi s-a apropiat şi s-a aşezat pe unul dintre scaunele înalte. Douce a venit imediat lângă el, aşteptând să fie mângâiată. După ce şi-a primit porția, s-a dus la loc şi s-a culcat. Gary nu zicea nimic.

— Nu munceşti azi?

— Am terminat... Şi voiam să ştiu dacă ai reuşit să supraviețuieşti după ora deschiderii, mi-a zis el, amuzat.

Am râs, plăcut impresionată. Şi înduioşată.

— Ce drăguț, te-ai gândit la mine.

Cuvintele îmi ieşiseră singure din gură. A părut surprins de replica mea, avea tot dreptul, eu însămi eram. Ne-am zâmbit, jenați.

— Cafea? l-am întrebat ca să schimb vorba.

A încuviințat din cap. Simțeam greutatea privirii sale ațintite asupra mea în timp ce manevram percolatorul, dar nu mă deranja. Dimpotrivă. Ce chestie! După apariția lui Ivan, tindeam mai degrabă să mă feresc de privirile bărbaților. Carevasăzică, eram în sfârşit pregătită să mă las abordată, nu mă gândeam că treaba asta avea să se-ntâmple atât de repede şi de firesc. Poate că mi-o interzisesem în mod inconştient, în aceşti ultimi ani? Până nu divorțam cu acte de Ivan – deşi în mintea mea o făcusem –, nu eram liberă. Liberă să fiu privită de un alt bărbat. Ce senzație plăcută! I-am pus în față o ceaşcă şi m-am aşezat la locul meu, abținându-mă cu greu să mă uit la el. Eram din ce în ce mai intrigată. Cine era bărbatul ăsta care-mi capta în asemenea hal atenția? De ce el şi nu altul? Uitasem că atracția pentru cineva te lovea pe neaşteptate. Şi poate că era mai bine aşa. Surpriza întâlnirii pe care nu ți-o imaginai, pe care n-o aşteptai, pe care n-o căutai.

— Ai de mult timp barul ăsta?

N-am mai stat pe gânduri, m-am dus mai aproape de el, fericită că voia să vorbim. Mă simțeam groaznic de stângace.

— De vreo şaptesprezece ani, iar înainte a fost al părinților mei. Am crescut aici, de fapt.

A căscat ochii, impresionat.

— O frumoasă poveste de familie! Nu eşti singură, din câte am înțeles...

Un observator atent. Sau curios în privința mea. Îmi plăcea că era interesat de mine.

— Mai e Paloma, care munceşte de şapte ani la L'Odysée. O să apară şi ea cât de curând, de altfel.

S-a uitat spre uşă, de parcă s-ar fi temut să nu fim întrerupți. A clătinat din cap, nedumerit. Oare îi părea rău că n-aveam să mai fim doar noi doi? Aberam complet, interpretând totul în felul meu. Mi-a acordat din nou întreaga sa atenție. Câteva secunde n-am putut să scot niciun cuvânt, hipnotizată de ochii lui căprui al căror iris era înconjurat de un firicel auriu. Nişte ochi de motan. Tenul tăbăcit de soare şi de vânt îi punea şi mai mult în valoare.

— De unde vii? am continuat eu, tot mai curioasă în privința lui. Ştiai de Saint-Malo până s-ajungi aici?

Şi-a coborât privirea. Era clar că nu-i plăcea să vorbească despre el.

— Sunt pentru prima dată aici... dar ca să-ți zic de unde vin, asta-i ceva mai complicat... m-am mişcat mult cu munca...

Părea dezamăgit de propriu-i răspuns, de parcă s-ar fi ruşinat cumva cu viața sa.

— Bați lumea în lung şi-n lat, în funcție de contracte?

— Da... mă rog, până acum...

— Probabil că nu-i deloc uşor să nu ştii niciodată unde urmează să te duci...

— Aşa e, dar o să pun punct vieții ăsteia de nomad. Vreau să mă stabilesc undeva o dată pentru totdeauna.

Câteva secunde, între noi s-a aşternut tăcerea. Privirea lui avea brusc ceva chinuit şi nu înțelegeam de ce.

— Dar, până una-alta, unde erai înainte de-a ajunge aici? Fă-mă să visez! Eu n-am ieşit niciodată din văgăuna asta.

Nu reuşeam nicicum să mimez dezinvoltura. A oftat, încruntat.

— Eram pe insula La Réunion. Trei luni am stat acolo.

Nu-mi venea să cred că era blazat. Nu se potrivea deloc cu personajul. Sau poate nu mai ştiam eu să-i citesc pe oameni.

— S-ar zice că n-ai rămas cu amintiri prea plăcute, este?

Fața i-a împietrit, de parcă ceva îl înfuria tot mai tare. S-a mai uitat o dată spre uşă şi a mormăit:

— N-am de ales...

S-a întors din nou spre mine, tot mai nervos.

— Erin... cum să-ți spun eu... de unde să încep? Există cineva pe insula La Réunion... care mi-a vorbit despre tine.

Ce tot zicea?

— Imposibil... nu cunosc pe nimeni acolo...

S-a uitat la mine fix, încercând să-mi transmită un mesaj. De parcă aş fi putut ghici şi singură despre ce era vorba. Ce voia să-mi spună? De ce atâta mister? S-a ridicat brusc şi a început să se învârtă prin local, trecându-şi frenetic mâna prin părul deja ciufulit. Parcă ar fi purtat în spate întreaga povară a lumii. Nu se potrivea deloc cu imaginea pe care mi-o făcusem despre el până atunci – îl socoteam un tip misterios, bineînțeles, dar solid, unul care îți inspira

instinctiv siguranță. Mi-era greu să înțeleg acea schimbare bruscă de atitudine. M-am dus de partea cealaltă a tejghelei ca să stau în fața lui. Părea că dădea o luptă cu el însuşi, luptă care mă privea într-un fel sau altul. Brusc, mi s-a făcut frig.

A tras adânc aer în piept:

— Ivan.

Prăpastia mi s-a căscat din nou sub picioare. Patru litere. Două silabe. Un nume care n-ar fi trebuit să apară deloc în discuția noastră. O umbră care se ridica din nou, implacabilă, şi mă acoperea. Oare n-aveam să pot scăpa niciodată de ea? N-aveam să pot scăpa niciodată de teama c-o să vină vorba despre el? Un necunoscut îmi vorbea despre Ivan. Aş fi vrut să mă îngrop sub pătură, după care să mă trezesc şi să-mi spun pur şi simplu că avusesem un coşmar. Înțelesesem eu greşit, altfel nu se explica. L-am întrebat pe Gary din priviri. Confirmarea lui tăcută a făcut să se-nvârtă barul cu mine. M-am clătinat şi m-am prins de tejghea. Gary s-a repezit îngrijorat spre mine, gata să mă țină, dar l-am oprit cu o mişcare scurtă şi rapidă din mână. Mă întorceam în realitatea mea defensivă.

— Cine eşti? Cine ți-a spus de Ivan?

Vocea îmi devenise tăioasă, agresivă. Mă transformam la simpla lui menționare. Menționare care n-avea nimic în comun cu cele survenite când discutam cu copiii sau cu

părinții. Acum, era făcută de cineva cu totul străin de viața mea. Avea cu totul alt impact.

— Sunt un nimeni, mi-a zis el calm. Nu ştiu nimic despre tine, în afară de numele tău şi al barului tău. Ivan mi-a vorbit despre tine... eram cu el în urmă cu câteva săptămâni... el m-a rugat să...

Îmi venea să vărs. Ivan nu putea să fi vorbit despre mine. Ivan nu mai exista. Simțeam că înnebunesc. Frica mi se împrăştia în tot corpul, de parcă mi s-ar fi făcut o injecție cu otravă.

— Nu se poate! Ivan a dispărut! Nimeni nu vorbeşte despre el! Nimeni nu-i pronunță numele! Ai înțeles? Ce vrei de la mine? Eşti trimis de cineva care-mi vrea răul şi care...

A ridicat mâna într-un gest menit să mă liniştească.

— Nu! Bineînțeles că nu! Nimeni nu-ți vrea răul, cu atât mai puțin eu.

Gata cu povestea asta! Trebuia să mă trezesc. Să mă întorc la viața pe care o aveam înainte de apariția la L'Odyssée a acestui tip venit de nicăieri.

— Ieşi! Pleacă de-aici!

— Nu, Erin. Nu plec până nu-ți explic.

Nebunul ăsta ştia să-şi țină firea.

— Nu! Nu! Şi nu! am urlat eu, din ce în ce mai isterică. Nu se poate! E o aberație ce spui!

În ciuda furiei şi a groazei care mă orbeau, vedeam cât de rău îi părea. Numai că nu-mi păsa.

— Şterge-o imediat de-aici! i-am ordonat.

Intenționa să se apere, s-a proptit şi mai bine pe picioare. M-am dus rapid lângă el şi m-am uitat în ochii lui.

— Şterge-o de-aici acum! Cine te crezi de vii la mine şi-mi spui numai tâmpenii?

Nu-şi ferea privirea, se uita țintă la mine.

— Aş fi preferat un alt moment şi un alt loc, mi-a zis el pe un ton la fel de aşezat. N-aveam de ales. Nu ştiam cum să deschid discuția... am greşit. Iartă-mă şi spune-mi când ne-am putea întâlni ca să vorbim mai liniştiți.

L-am împins violent, cu o forță pe care nu mi-o cunoscusem până atunci. Nu s-a împotrivit.

— Să nu te mai apropii niciodată de barul ăsta şi nici de mine sau de copii! Să nu îndrăzneşti să le spui ceva de tatăl lor!

S-a dat un pas înapoi de parcă ar fi primit un pumn în stomac. Ducă-se naibii! Nu merita să mă port frumos cu el. Au început să-i tremure mâinile şi le-a strâns ca să le oprească.

— Aveţi copii, tu şi Ivan? m-a întrebat el cu o furie greu stăpânită.

Am izbucnit într-un râs sarcastic care nu-mi stătea deloc în fire.

— Nu ştiai? Deci aveam dreptate, eşti doar bolnav cu capul. Să stai departe de noi, să stai departe de familia mea!

— Nu ştiam, Erin, pe cuvânt că nu ştiam. Altfel...

— Ieşi! Dispari!

A capitulat. Umerii i s-au prăbuşit, s-a scotocit prin buzunare, a aruncat o bancnotă pe tejghea şi a pornit-o spre ieşire.

— N-am vrut să fiu târât în povestea asta din care nu-nțeleg nimic. Îmi pare foarte rău că te-am rănit, e ultimul lucru pe care-l doream.

Apoi a ieşit, închizând uşa în tăcere.

La patru-cinci minute după aceea, când au apărut nişte clienți, încă mai respiram greu din cauza angoasei. Am făcut tot posibilul să mă adun. M-am ocupat de ei mecanic, dusă parcă pe altă lume. Mă scindam în două personaje. Pe de o parte, o şefă de local vag surâzătoare, obosită de ziua-i de muncă, mai mult nu puteam. Pe de alta, o femeie care urla pe tăcute. O femeie prăbuşită, pierdută din nou. De mult timp jucam teatru. Un reflex vechi, pe care-l credeam lăsat definitiv în urmă. Mi-era imposibil să procesez lucrurile care tocmai mi se-ntâmplaseră. Cine era omul ăsta? Cum de aflase de existența lui Ivan? Puteam avea încredere în echipa de scufundători. Erau nişte băieți isteți pe care-i ştiam de mult, niciodată nu m-ar fi trădat. Şi dacă Gary ăsta i-ar fi întrebat una-alta despre mine, ei nu i-ar fi zis nimic, ar fi încercat să afle de ce-l interesam, m-ar fi protejat, chiar dacă asta ar fi însemnat să-l trimită la plimbare. Pe el, cel pe care eu îl crezusem un tip OK. Fusesem cât pe-aci să mă las vrăjită de partea lui secretă şi de ochii lui frumoşi. Eram în continuare la fel de credulă în privința bărbaților. De parcă prima lecție nu-mi fusese de ajuns! Eram gata să mă las sedusă de primul individ care ar fi apărut, de primul care mi-ar fi atras atenția. Dar cum să uit puțina informație pe care mi-o dăduse despre Ivan? Ce interes ar fi avut să născocească o asemenea poveste? Ivan era aşadar în La Réunion? Şi în viață? Nu... Ivan dispăruse de pe suprafața pământului... Dar dacă ce zisese Gary era

adevărat, atunci însemna că Ivan vorbea despre mine, nu? Nu, imposibil! De ce i-ar mai fi păsat de mine după ce ne lăsase baltă? Dar dacă era să cred o secundă prostiile alea, ce naiba voia de la mine Ivan după atâția ani de tăcere? Avea treabă cu copiii? Voia să-i ia la el? Pusese pe cineva să mi-i fure? Ca să mă pedepsească? Nu, n-aveam de gând să trăiesc cu frica-n sân, refuzam categoric. Eram în sfârşit liberă. Şi aşa voiam să rămân. Nu să reintru în acea spirală infernală. Ci să mă bucur de sentimentul de pace după care alergam de atâta vreme. Nimeni nu mi-l putea smulge. Nimeni n-avea să-mi ia copiii. Nici măcar umbra tatălui lor.

***

Când a venit şi Paloma la muncă, mi-am inventat un pretext ca s-o şterg rapid de la L'Odysée. Nu mă puteam lupta la nesfârşit cu perspicacitatea ei, până la urmă tot avea să descopere pe faţa mea stigmatele acelei discuţii. Trebuia să ţin secret acel sfert de oră suprarealist. Să nu vorbesc cu nimeni despre el până n-aveam să ştiu ce era adevărat şi ce nu. Dar cum să-mi fi dat seama? Cum să determin partea de adevăr? Omul era nebun. De unde mă ştia?

Am făcut eforturi considerabile să mă port cât mai normal cu copiii. Mă tot întorceam în trecut, cu câteva luni înainte de dispariţia lui Ivan, când, pentru ei, hotărâsem să mă adun cât de cât. Cel puţin, atunci încercasem să le dau iluzia că mi-era mai bine. În seara asta, îi minţeam arătându-le o faţă aparent senină. Mi-ar fi fost însă destul

de greu să reproduc discuțiile avute la masă. Vorbele mele erau mecanice, n-o puteam ține aşa prea multă vreme. Nu mai aveam aceeaşi rezistență ca în urmă cu şapte ani. Eram obosită, atât de obosită de coşmarul ăsta care n-avea să se sfârşească niciodată! Crezusem că ating fericirea cu vârful degetelor, că-i simt deja dulceața. Dar nu, după întâlnirea cu Ivan, eram sortită unei sfâşieri perpetue.

Străduindu-mă să mă achit de îndatoririle unei mame, am încheiat rapid cu cina şi l-am dus pe Milo la culcare. Probabil c-a simțit că nu eram în apele mele şi n-a încercat să mă țină cât mai mult cu el, n-a vrut nici poveste, nici mângâieri suplimentare. Îmi părea rău că mă purtam aşa cu el, dar simțeam că mă sufoc, voiam să urlu ca să scap de panică.

— Eşti bine, mamă? s-a îngrijorat Ulysse, văzându-mi graba.

— Foarte bine, scumpule, trebuie să ies cu Douce, n-am avut timp până acum.

A clătinat din cap, nedumerit.

— Te porți cam ciudat, totuşi.

— N-ai de ce să-ți faci griji. Şi n-aşteptați să mă-ntorc ca să vă culcați. Douce are nevoie de o plimbare mai lungă. Încui eu când ies.

L-am pupat, apoi am pupat-o şi pe sora lui, căreia i-am făcut aceleaşi recomandări. Lou a părut surprinsă, n-aveam cum să nu observ privirea îngrijorată pe care i-a aruncat-o fratelui său mai mare.

Câteva minute mai târziu, ieşeam din casă urmată de Douce care a şters-o imediat de lângă mine. Era deja întuneric. Fără s-o ghidez câtuşi de puţin, a apucat-o pe aleea către La Corderie. Douce nu se înşela, aveam nevoie de vântul puternic din Cité d'Aleth. Apoi s-a întors şi a început să meargă alături de mine, cunoscându-şi prea bine misiunea: să mă protejeze. De patru ani încoace, de când o luasem de la adăpostul de câini, îmi era o prietenă credincioasă şi extrem de ataşată. Alura şi statura ei impunătoare îi descurajau pe neaveniţii care ar fi vrut să se apropie de mine. Din acest motiv, nu mă speria deloc bezna care învăluia aleea. De obicei, mă puteam baza pe flerul ei, mârâia la oamenii rău intenţionaţi, dar cu Gary îşi onorase realmente numele de Douce[4], cerşindu-i insistent compania. Nicio clipă nu se arătase ostilă faţă de el.

Ploaia torenţială care s-a abătut asupra noastră nu ne-a încetinit deloc pasul. Apa îmi biciuia faţa. În câteva minute, eram udă fleaşcă şi îngheţată bocnă. Mi-am ridicat cum am putut gulerul paltonului, încercând să mă pun la adăpost. La adăpost de ce anume? Aş fi vrut să fiu învăluită în siguranţă şi blândeţe. Dar nu se putea. Tocmai trecuserăm de port. În ciuda vremii execrabile, nu m-am gândit o clipă să fac cale-ntoarsă, nu-mi era de-ajuns cât mersesem,

[4] „Blândă", în franceză. (N.r.)

trebuia neapărat să scap de tensiunea din mine. Când eram la mijlocul digului de la Bas-Sablons, pregătită să nu mă opresc până la poarta Dinan din Intra Muros, m-am auzit strigată din depărtare. M-am uitat în toate părțile, alarmată. Am recunoscut silueta felină a lui Gary care alerga spre mine. Am grăbit pasul, n-a fost de-ajuns, m-a prins de braț.

— Erin, stai!

— Lasă-mă! Mă urmăreşti sau ce? am țipat eu încercând să mă desprind de el.

Douce s-a strecurat între noi şi a început să dea din coadă, fericită să-l vadă. El mi-a dat atunci drumul. Iar eu am lăsat garda ceva mai jos.

— Nu te urmăresc, mi-a zis el, aici locuiesc. Te-am văzut pe geam când ai trecut.

— Şi ce vrei, la urma urmelor?

— Să vorbesc cu tine. Neînțelegerile astea mă scot din minți. Am făcut-o de oaie azi abordând frontal subiectul Ivan, dar am crezut că-i mai bine aşa... Cum voiai să fi procedat? Atâta m-am priceput. Dacă aş fi ştiut...

Dacă voiam să aflu adevărul, n-aveam de ales, trebuia să accept să vorbesc cu el. De asta depindea sănătatea mea mintală.

— Bine, te ascult.

— Vino aici să te adăposteşti.

M-am încordat din cap până-n picioare. El mi-a simţit imediat reacţia şi a ridicat amândouă mâinile, ca să mă liniştească.

— Nu mă cunoşti, mă consideri un nebun, am priceput. Dar am eu moacă de om rău?

Sincer vorbind, nu părea periculos, mai degrabă dimpotrivă, dar în mine se cuibărise din nou neîncrederea.

— Mergem cu Douce la tine.

— Aşa mă gândeam şi eu.

12

Gary

M-am răsucit pe călcâie, nemaiaşteptându-i comentariile. Povestea asta începea să mă obosească. Aveam destule probleme de rezolvat în propria-mi viaţă, nu era cazul să

mai fiu luat şi de ţicnit. Erin se afla într-o situaţie imposibilă, îmi dădeam foarte bine seama, dar răbdarea şi capacitatea de-a mi-o lua peste bot fără să crâcnesc aveau totuşi nişte limite. Nu cerusem nimic nimănui. Nici ea, de altfel. Dacă se mai lungea mult neînţelegerea asta, vechii demoni ai fugii aveau să mă asalteze din nou, făcându-mă poate să-mi abandonez locul de muncă şi să-mi ruinez firava carieră ce-mi mai rămânea. Era realmente ultimul lucru pe care mi-l doream, m-am surprins zicându-mi în sinea mea. Cu toate acestea, abia m-am abţinut să nu râd când am văzut câinele venind cu paşi repezi lângă mine. Nu era totul pierdut. În timp ce urcam pe scara imobilului sărind câte două trepte odată, am făcut eforturi serioase să nu mă întorc ca să verific dacă Erin venea după mine. M-am boscorodit în sinea mea când am descoperit uşa apartamentului larg deschisă – nu mai stătusem s-o trag după mine, cu atât mai puţin s-o încui, când mă hotărâsem să fug după Erin. De când făcusem greşeala de a-i vorbi despre Ivan, parcă nu mai eram eu. Mă aşteptam, bineînţeles, să fie tulburată, descumpănită. Reacţia ei violentă şi angoasată mă derutase complet. Dar asta nu fusese nimic în comparaţie cu momentul în care aflasem că la mijloc erau nişte copii. Copii... Nenorocitul ăla de Ivan mă crezuse realmente un tâmpit. Era dat naibii de inteligent şi anticipase perfect reacţia pe care aş fi avut-o dacă s-ar fi aventurat să-mi spună că, pe lângă faptul că-şi părăsise nevasta fără a-i mai da niciun semn de viaţă, lăsase în urmă şi nişte copii. Oricine l-ar fi socotit un jeg de om pentru ceea ce îndrăznise să facă. Pentru mine însă, fapta lui căpăta nişte proporţii uriaşe. Când aflasem de existenţa copiilor, mi se redeschisese rana cea mai dureroasă. Tipul îşi renegase copiii, iar mie-mi venea să crăp că nu puteam avea măcar unul.

Erin m-a urmat în scurt timp înăuntru şi şi-a prins câinele de zgardă pentru a se simți în siguranță. Nu m-am putut abține şi am zâmbit, înduioşat de gestul ei. Apoi s-a uitat prin cameră, s-a oprit cu privirea la echipamentul de scufundare şi s-a încruntat, fără să-mi pot da seama de ce. Era udă din cap până-n picioare. Picuri de apă i se prelingeau din păr pe față.

— Dă-mi paltonul să-l pun la uscat, i-am zis întinzând mâna spre ea.

Spre surprinderea mea, s-a executat pe loc, având totuşi grijă să-şi ia mai întâi telefonul din buzunarul hainei. S-a uitat la el scurt şi a părut să se liniştească. Când m-am întors în living, era exact unde o lăsasem. M-am oferit să-i aduc un prosop, dar m-a refuzat.

— Ia loc, i-am zis.

Nicio reacție.

— Bei ceva?

Nimic, din nou. Muțenia ei mă irita tot mai tare. Eram cu nervii la pământ, trebuia neapărat să m-adun. Fără să mă mai sinchisesc de ea, am deschis o sticlă de vin, am luat două pahare şi le-am pus pe masă. Am umplut unul şi am băut o gură zdravănă pentru a încerca să mă calmez.

— Nu suntem aici ca să ne distrăm, Erin, i-am zis eu. Ştiu foarte bine că sunt ultima persoană cu care ţi-ai dori să-ţi petreci seara şi-ţi mărturisesc că şi au aş fi preferat să fac cu totul altceva la ora asta. Numai că avem nişte lucruri de discutat – în orice caz, eu, unul, am două-trei chestii să-ţi explic. Între timp, nimic nu ne împiedică să fim civilizaţi. N-o să mai scot niciun cuvânt până nu iei loc. Cu paharul faci cum ai chef, e treaba ta.

I-a dat drumul în sfârşit lui Douce, care a venit şi s-a culcat la picioarele mele. Erin a clătinat din cap, nemulţumită de trădarea câinelui, apoi s-a aşezat pe marginea fotoliului din faţa mea, pregătită s-o şteargă la cea mai mică mişcare greşită pe care aş fi făcut-o. Trăgea mecanic de mânecile puloverului, căutând parcă un strop de căldură şi de mângâiere. Apoi s-a ridicat brusc şi, cu mâna tremurândă, şi-a turnat un pahar de vin. A luat o înghiţitură, mişcându-şi ochii nervos în stânga şi-n dreapta. De când inspiram teamă? Oare Erin se temea de toţi bărbaţii? Greu de crezut, la cât de apropiată era cu clienţii. Numai că acolo era la ea acasă, L'Odyssée o proteja. Ce păţise oare? Ce-i făcuse Ivan?

— Cine ţi-a zis de Ivan? m-a întrebat în cele din urmă.

Cum să-i dovedesc că chiar îl cunoşteam? Erin se împotrivea realităţii. În acelaşi timp însă, soţul ei dispăruse în urmă cu şapte ani, fără să mai dea niciun semn de viaţă, iar eu eram un necunoscut care nu ştia că omul avea şi copii. În locul ei, la fel aş fi reacţionat şi eu.

— El, Erin. El însuşi.

A clătinat din cap, cu ochii plini de lacrimi.

— Nu se poate.

N-am mai zis nimic, mulțumindu-mă să mă uit fix la ea. Îmi asumam afirmația.

— Deci... e viu? m-a întrebat ea cu o voce sugrumată. Nu pot să cred.

S-a chircit în fotoliu, strângându-şi mâinile la piept, ca pentru a contracara o durere insuportabilă. Toată ființa ei cerea nişte dovezi. Aşa că, în următoarele minute, i-am povestit întâlnirea mea cu Ivan şi puținele lucruri pe care le ştiam despre el. I-am descris ceea ce observasem în ultimii doi ani, de fiecare dată când ajungeam pe insulă. Carisma lui. Restaurantul lui. Reuşita lui. Singurătatea lui. Fazele lui obscure de absență. Tăcerile lui. Scotoceam prin memorie, dezgropând cel mai mic detaliu care ar fi putut risipi îndoielile. Am închis ochii câteva secunde pentru a-mi aminti restaurantul său, o particularitate care-mi atrăsese atenția.

— Erin..., am zis eu sărind ca ars, ține tot timpul o carte lângă casa de marcat. Iliada şi Odiseea.

Şi-a înăbuşit în căuşul palmei un hohot de plâns.

— El e, atunci...

Vocea nu-i mai era decât un murmur dureros. Palidă şi năucită, părea foarte fragilă în acel moment.

— Când am văzut pozele cu el în spatele tejghelei de la L'Odyssée, m-am gândit că, dacă le ții atât de aproape de tine, înseamnă că-l aştepți. Am interpretat greşit semnele.

A ridicat ochii în tavan, exasperată.

— Ce proastă... de ce le-oi fi lăsat acolo...? Cum aş putea să-l mai aştept?

Erin a început să bombăne, reluând tot felul de amintiri, tot felul de întrebări. Cum să întrerupi o femeie care-şi dădea seama că viața i se năruia? Pentru a doua oară... Dacă aş fi ştiut, mi-aş fi ținut gura, nu m-aş mai fi întors niciodată la L'Odyssée. Voisem să fiu drăguț şi mă trezisem în poziția de complice al lui Ivan. Eram vinovat pentru starea de-acum a lui Erin şi nu puteam face nimic ca să i-o schimb. Niciun cuvânt n-o putea linişti, n-o putea împăca. N-o cunoşteam, n-aveam habar, din păcate, de ce anume avea nevoie în acel moment. Dar de ce anume poți avea nevoie într-o situație ca a ei? De uitare? De trezirea din coşmar? De linişte? De compasiune? Nu ştiam nimic despre comportamentul pe care trebuie să-l adopți pentru susținerea cuiva căruia nu-i e deloc bine. Plăteam încă o dată pentru alegerile pe care le făcusem în viață, pentru absența cu desăvârşire a unor relații de prietenie profunde.

— De ce ți-a vorbit de mine? m-a întrebat ea cu brutalitate. Nu pricep. Ziceai că n-ați vorbit niciodată despre viețile voastre!

— Niciodată, aşa-i. La orice mă aşteptam, dar nu să-mi spună că e însurat. Mi-a aruncat-o la aeroport, în ultima clipă, chiar înainte de îmbarcare... Şi m-a implorat să vin să te văd. Mi-a spus numele barului... şi numele tău, sau poate eu i l-am cerut...

— Dar ce vrea de la mine, în fond?

Era panicată complet. Să fi fost oare Ivan şi periculos, nu doar egoist? Nu-mi dădusem seama, eu şi capacitatea mea de observație încasam o lovitură ruşinoasă. De ce nu analizasem mai atent momentele lui de absență? În secundele acelea, aura întunecată care-l învăluia îi ținea pe toți la distanță. De ce-i găsisem întotdeauna scuze în serile când, la ora închiderii, sărea la bătaie? N-avea nicio problemă să se ia la pumni cu clienții, uneori căutând chiar el gâlceavă. Sângele şi vânătăile nu-l deranjau deloc. Dacă stăteam mai bine să mă gândesc, chiar îl făceau să jubileze. Nu puteam însă să mă fac că n-am auzit întrebarea lui Erin şi nici s-o mint.

— Vrea să ştie ce mai faci, dacă mai eşti acolo, la L'Odyssée. Dacă te mai gândeşti la el...

Era îngrozită.

— Ți-a cerut să culegi informații pentru el? Ce laş! Ce nenorocit...

Îl cunoştea bine, la fel se descrisese şi Ivan.

— Şi tu l-ai ascultat, ca un soldat disciplinat? s-a enervat ea. Fără să-ți pui nicio întrebare, fără să-ți imaginezi o secundă că aveai să tulburi nişte vieți de oameni? În puii mei! A dispărut fără să mai dea niciun semn! Ți-a zis c-a şters-o noaptea, ca un hoț, după ce am făcut dragoste?

Parcă am încasat un upercut, povestea asta era într-adevăr sordidă. Erin avea un zâmbet ironic, rău, în ciuda lacrimilor care i se prelingeau pe obraji.

— Nu, a râs ea batjocoritor, n-a menționat nici chestia asta. Cum n-a pomenit nici de copii. Ți-a spus doar că şi-a părăsit nevasta. Iar tu, în ciuda acestor lucruri, nu te-ai gândit nicio clipă că ai de-a face cu un om bolnav. Nu eşti cu nimic mai bun decât el, să ştii!

Urlase de-a dreptul. Începeam să mă simt ceva mai bine. Puteam îndura multe, puteam să-i accept suferința, furia. Îmi asumam, bineînțeles, o parte din responsabilitate – una minimă, dar care mi-era de-ajuns. Mi-am turnat încă un pahar de vin şi l-am golit dintr-o înghițitură.

— Ce crezi tu, Erin? Că mă distrează să mă trezesc băgat în tot rahatul ăsta? Crezi că n-am altceva mai bun de făcut?

Ce am să-ți spun e dureros, dar nu totul se-nvârte în jurul vostru!

A căscat nişte ochi cât cepele, nu se aşteptase la reacția mea. Ştiam şi eu să mă apăr. Şi nu mă mai puteam opri.

— Ți-am zis, el şi cu mine nu suntem prieteni în sensul în care te gândeşti tu. E altfel. Doar nu crezi că primul meu gând, când am ajuns în capitală, a fost: „Ia, dacă tot n-am ce face, hai să mă duc la Saint-Malo şi să-i stric viața unei femei despre care nu ştiu absolut nimic!" Nu, Erin, m-am gândit la fundul meu şi mi-am căutat de muncă! Tu locuieşti la malul mării, cum bine ştii! Şi sunt tot felul de scufundători care lucrează pe lângă tine, pe vreo câțiva îi cunoşti şi tu. Mi s-a propus un job care mă interesează şi am acceptat, fără să mă gândesc la Ivan, fără să mă gândesc la tine.

Nu mai aveam stare. M-am ridicat în picioare şi am început să umblu prin cameră.

— Îți spun sincer, când mi-am dat seama, nu mi-a venit să cred. Dar ce puteam face? Nimic! Nimic, m-auzi? Doar nu era să fug de-aici din cauza voastră! Dar asta nu înseamnă că am încercat să dau de tine, găsirea ta era cea mai mică dintre grijile mele.

— Dar acum două seri, când ai venit la L'Odyssée...

— Dacă aş fi ştiut unde mă duc oamenii ăia ca să bem un pahar, n-aş fi venit niciodată! În acelaşi timp, dacă stau bine să mă gândesc, de întâlnit te-am întâlnit chiar în seara când am ajuns aici. Mai ştii? Când m-a plăcut Douce...

Amintirea aceea minunată, care părea dintr-o altă viață, m-a făcut să cobor glasul. Un zâmbet trist i-a apărut pe fața încruntată.

— Îmi amintesc.

— Afurisita asta de soartă în care nici nu cred m-a condus la tine, Erin! Îmi pare rău, dar ăsta-i adevărul, jur!

A lăsat privirea în pământ. Ne-am adâncit fiecare în propriile gânduri. N-aveam cum să le ghicesc pe ale ei. Ale mele erau confuze, mă simțeam cuprins de îngrijorare pentru ea, de furie împotriva lui Ivan şi de oboseală. Voiam linişte.

— Deci nu ți-a zis nimic de copii?

— Niciun cuvânt. Altminteri, n-aş mai fi acum în fața ta.

— Te cred...

Tonul ei era blând şi trist în acelaşi timp.

— Cum a putut să nu spună nimic despre ei? Despre propriii copii...

— S-a protejat pe sine însuşi. Ivan e un manipulator, n-ai fost tu mai fraier decât alţii, Gary, pur şi simplu e suficient de abil ca să nu-şi dezvăluie întregul egoism şi întreaga ticăloşie...

— Nu-mi pasă dacă m-a luat sau nu de fraier, Erin... Persoana mea n-are nicio importanţă. Ce vârstă au copiii?

Dragostea şi duioşia i-au luminat brusc chipul obosit.

— Ulysse are şaisprezece ani, Lou treisprezece, iar Milo opt.

Am făcut rapid calculele.

— Asta înseamnă că cel mic avea un an... Cum să faci aşa ceva, ca tată?

— Asta mă întreb şi eu de mai bine de şapte ani încoace. Cum o să le explic eu copiilor ceea ce am aflat acum de la tine... cum să le spun că tatăl lor e viu şi că şi-a construit o viaţă însorită la celălalt capăt al lumii?

M-am îndepărtat de ea şi de tristeţea ei, copleşit de vinovăţie şi de ruşine. Fără să-mi dau seama, tocmai îi distrusesem echilibrul. M-am uitat îndelung spre port şi spre Intra

Muros-ul cel plin de lumini. Mi-ar fi putut plăcea aici, dar viitorul meu mă interesa mult mai puțin decât cataclismul pe care tocmai îl provocasem. Asta era, ce puteam face?

— Aş vrea să pot da timpul înapoi, Erin, dar n-am cum, din păcate. Dacă vrei să plec din Saint-Malo, te rog să-mi spui, pot să mă car şi mâine, fără să mai stau până la sfârşitul contractului. Poate că, dacă n-o să mai fiu eu în zonă, vei reuşi să uiți ce ți-am spus.

— Gary? m-a strigat.

M-am întors spre ea. Pe chipul său nu mai era nicio urmă de ostilitate sau de teamă.

— Ivan s-a folosit de tine.

— Da, nu sunt deloc mândru de asta...

— Îți mai spun o dată, e foarte înzestrat pentru manipularea oamenilor, obține întotdeauna ce vrea, crede-mă, că-l ştiu. N-am niciun drept să-ți cer să pleci de-aici. În plus, plecarea ta n-ar schimba nimic, e prea târziu. Dacă ți-e bine aici, n-are rost să te sacrifici pentru noi.

După câteva secunde bune în care nu ne-am luat ochii unul de la celălalt, s-a uitat la ceasul de la mână.

— Trebuie s-o şterg, dacă se trezesc copiii şi văd că nu-s acasă, o să se îngrijoreze. Îmi dai, te rog, paltonul?

M-am executat fără să scot o vorbă.

— Îmi permiți să te conduc? am întrebat-o după ce s-a îmbrăcat.

— O am pe Douce.

— Aş fi mai liniştit dacă...

Am insistat. Era o prostie, era total lipsit de sens, dar Erin continua să mă atragă. Cele câteva minute pe care aveam să le mai petrec în compania ei erau foarte prețioase. A încuviințat din cap şi şi-a chemat câinele.

Am parcurs tot drumul în tăcere. Ploaia se oprise, ne învăluia o ceață hibernală, care crea o atmosferă extrem de ciudată. Nu vedeai nimic la zece metri. Nu mai exista niciun reper. Şi totuşi, ea mergea cu pas hotărât, cu capul sus, mândră în ciuda situației prin care trecea. Era, din nefericire, obişnuită cu încercările grele. Erin era o femeie care ştia să îndure şi care impunea respect. Mi-ar fi plăcut s-o cunosc mai bine, s-o întâlnesc fără să-l fi cunoscut pe Ivan. M-a condus până la golful de lângă Turnul Solidor.

— Am ajuns, m-a anunțat, arătând cu mâna spre o casă îngustă şi înaltă.

S-a uitat cu atenție la fațada cufundată în semiîntuneric.

— Dorm cu toții, a zis ea, uşurată. Mulțumesc c-ai venit cu mine.

— Nu prea ți-am fost de ajutor.

A tras adânc aer în piept, ca pentru a-şi face curaj.

— Mai am o ultimă întrebare.

I-am acordat toată atenția de care eram în stare.

— Ce o să-i spui lui Ivan despre mine?

Neliniştea din vocea sa era palpabilă. Şi teribilă. Erin tremura toată, şi nu din cauza frigului nopții. Ce-ar fi putut s-o încălzească, încât să uite de toată frica?

— Tu hotărăşti. Ce vrei să-i spun? Pot şi să nu-i zic nimic, dacă asta doreşti.

— Ai putea?

— El nu ştie că sunt la Saint-Malo.

A făcut ochii mari, surprinsă. Şi uşurată.

— Voiam să mă lase în pace. M-a tot asaltat cu mesaje şi cu apeluri, dar de cele mai multe ori nu i-am răspuns. Şi hotărâsem ca, dacă din întâmplare aveam să dau de tine, să stau mai întâi să văd despre ce e vorba şi abia dup-aia să-i spun... Dacă soția lui ar fi fericită, n-aş concepe sub nicio formă să-i distrug viața, orice-ai crede tu. Erai fericită până să apar eu?

A dat din cap că da.

— Acum, tu hotărăşti.

— Dar o să stea tot pe capul tău. N-o să te lase niciodată în pace.

— Asta-i problema mea, nu a ta.

A oftat din nou, obosită, istovită.

— Trebuie să mă gândesc, să vorbesc şi cu copiii... nu le pot ascunde ceea ce mi-ai spus. Habar n-am ce hotărâre o să ia ei...

— Dacă vrei numărul lui, dacă vrei să-l suni de pe telefonul meu sau dacă ei au întrebări la care pot să răspund, ştii unde mă găseşti...

A încuviințat din cap, uitându-se țintă în ochii mei. Am făcut un efort uriaş ca să mă îndepărtez de ea.

— Noapte bună, am murmurat.

Nu m-a mirat deloc tristețea din propria-mi voce. Nici n-aş fi avut cum s-o ascund. Eram trist că trebuia s-o las acolo şi să plec. Erin m-a prins de braț, eu m-am întors către ea, ea mi-a dat drumul, surprinsă parcă de gestul său.

— Gary... îți mulțumesc.

S-a mai uitat o dată la mine, cu blândețe, şi s-a răsucit pe călcâie. Am stat până a închis uşa în urma ei, apoi am plecat.

13

Ivan

Două săptămâni. De două săptămâni se chinuia să-l convingă pe scufundător să se ducă şi să afle ce mai făcea nevastă-sa. Nu reuşea nicicum să găsească fisura prin care să-l facă să cedeze. În cei şapte ani de Odisee, era prima dată când se izbea de un zid, când întâmpina rezistenţă. Întotdeauna ştiuse să seducă, să manipuleze, să păcălească pentru a obține ce dorea. Întotdeauna reuşise să scape, chiar când fusese la un pas de moarte ori în rahat până-n gât. Problema actuală: era tot prima dată când ceea ce voia să obțină reprezenta o chestie vitală pentru el. Scufundătorul trebuia neapărat să-i facă afurisitul ăla de serviciu. Fiindcă era musai să ştie ce se mai întâmpla pe-acolo. Nu-l înțelegea pe tip, era mult mai complicat decât crezuse. Făcuse totul ca să-l convingă, folosise şi politeţuri ipocrite, şi amenințări voalate. Nimic nu funcționa. De ce nu pricepea odată? Tipul era prea inocent pentru a se gândi că o s-o pățească dacă nu se supunea.

Nu mai avea somn. În fiecare noapte, bătea în lung şi-n lat plaja de lângă restaurant, cu o sticlă în mână. În seara asta, a trebuit să-şi vâre pumnul în apă rece. Lovise cu sete. Un tâmpit îl scosese din sărite la ora închiderii, oferindu-i o ocazie nesperată să se defuleze. Când îl pocnise, peste figura tipului se suprapusese cea a scufundătorului. Ştia că avea să-l facă zob într-o bună zi, dacă nu-i dădea nicio veste despre Erin, dacă-i trăda încrederea.

Oare ce făcea ea în acel moment? Cu cine era? Se gândea la el? Da... cu siguranță. Avea să rămână pentru totdeauna înăuntrul ei. Însă acum certitudinea aceasta nu-i mai era de-ajuns. Îndoiala era cel mai rău cancer. Voia dovezi că ea îi aparținea în continuare lui, că nu cedase în fața niciunui pretendent. N-ar fi suportat aşa ceva. A scos un urlet ca de

fiară în noaptea întunecată. Îşi pierdea controlul. Şi-a scos telefonul şi i-a trimis încă un mesaj scufundătorului: „Salut, Gary, te rog, du-te s-o vezi. Spune-mi ce mai face... simt că mor dacă nu aflu... Ai iubit vreodată? Ştii cum e când îți intră o femeie la inimă? Sunt convins că da... Parcă mă roade ceva pe dinăuntru când mă gândesc la ea. Ajută-mă. Că de nu..."

A părăsit grăbit plaja. Îi trebuia neapărat o femeie cu care să şi-o tragă. Rapid. Vârtos. Cu chipul lui Erin în minte.

14

Erin

Trezirea nu putea fi groaznică fiindcă nu închisesem ochii toată noaptea. Cum aş fi putut dormi după cele aflate de la Gary? Singura mea uşurare era că nu-l mai credeam nebun. Nu ştiu cum făcuse, dar nu mai aveam nicio îndoială în privința sincerității sale. Spunea adevărul, se întâlnise de mai multe ori cu Ivan în ultimii doi ani, îl cunoştea. Ştia, în orice caz, ceea ce Ivan găsise de cuviință să-i spună despre el.

Ivan era în viață.

Îmi imaginasem de nenumărate ori că putea fi mort, iar noi n-am fi aflat în veci. Dar nu crezusem niciodată asta pe de-a-ntregul. Schimbarea radicală era că, în prezent, ştiam unde e, ştiam ce face. Puteam de-acum să-l localizez pe glob pe tatăl copiilor mei. Mă simțeam mai bine din acest motiv? În niciun caz. Aş fi preferat să nu ştiu, să nu ştiu nimic. Dispăruse şi cu asta basta. Câştigasem lupta cu mine însămi, cu amintirea lui, şi eram în sfârşit pregătită să întâmpin viitorul cu brațele deschise. Ceea ce aflasem strica ordinea fragilă a lucrurilor pe care abia reuşisem s-o instaurez.

Începând cu copiii. Mai ales în privința copiilor. Cum să le spun că tocmai aflasem nişte veşti despre tatăl lor? Mă pregătisem pentru ce era mai rău, dar în niciun caz să le spun: „Dragii mei, am nişte noutăți despre tata, e bine, şi-a deschis un restaurant pe o plajă în mijlocul Oceanului Indian, nu, s-ar părea că n-are o altă familie, e singur... Ia ziceți, ce facem? Îl sunăm? Îi băgăm un apel video ca să vadă ce mult ați crescut?” Îmi venea să-i anunț imediat pe ai mei şi pe Erwan, dar mi-era teamă de reacția lor. Nu mai bine stăteam un pic să diger informația şi să mă gândesc la modul în care să le-o comunic şi lor? Exista oare un mod potrivit? Avea să fie brutal, oricâte precauții mi-aş fi luat.

La micul-dejun, nu mă puteam uita deloc la Ulysse, Lou şi Milo. Li se păruse şi ieri-seară că mă port ciudat şi uite că nici acum nu mă descurcam mai bine. Nu reuşeam nici măcar să discut despre chestii mărunte. Teme, ore, programul pentru weekend. Aş fi vrut să spun ceva, orice, dar gura îmi rămânea închisă, încuiată parcă de două ori cu cheia. Toate cuvintele pe care mă gândeam să le rostesc mi

se păreau periculoase. Orice fleac m-ar fi putut trăda şi un lucru mi-era clar: nu le puteam spune ce ştiu tocmai când urmau să plece la şcoală.

— Cu cine erai aseară? m-a întrebat Ulysse.

Am ridicat nasul din cana de cafea şi-am dat peste privirea inchizitorială a fiului meu cel mare.

— Cu nimeni, ce vrei să zici?

— Nu dormeam, am auzit nişte voci, m-am dat jos din pat şi te-am văzut vorbind cu un tip.

Ştiam că-mi asum un risc enorm acceptând ca Gary să mă însoţească până acasă noaptea trecută, dar, în momentul acela, nu-mi păsase. În mod ciudat, chiar vrusesem s-o facă, iar pe drum, prezenţa lui mă liniştise.

— Ah, Gary...

Nu trebuia să mint. Trebuia să mă ţin cât mai aproape de adevăr. N-aveam de ales.

— E un client nou. Scufundător. Lucrează la baraj. L-am întâlnit pe digul de la Bas-Sablons când mă plimbam cu Douce şi m-a însoţit până acasă.

A ridicat o sprânceană, circumspect. De când îi păsa lui Ulysse de persoanele cu care mă întâlneam?

— E vreo problemă?

— Nu, nu, mamă, nici vorbă, mi-a răspuns el, amuzat. Dimpotrivă, e foarte mişto că ai prieteni.

De la dispariția tatălui lor, copiii nu mă văzuseră cu alți prieteni în afară de Paloma. Nu deschisesem uşa nimănui, îi excluseseм pe cei dinainte care nu-mi vorbeau decât despre Ivan. Nu mă dusesem la nicio întâlnire, epuizată din start la gândul că într-o bună zi va trebui să-mi spun povestea. Mă baricadasem cu familia şi copiii, iar ei mi-erau de ajuns. Fiul meu era cu totul îndreptățit să se mire că mă văzuse discutând noaptea cu un necunoscut.

— Cine e? m-a interogat Milo. O să-l vedem şi noi?

Prâslea al meu se cam grăbea, totuşi. L-am gâdilat ca să schimbe cât mai repede subiectul şi să uite.

— Nu acum, în orice caz! O să întârziem la şcoală. Hai, fuguța, fuguța!

Toată dimineața, în timp ce-mi serveam clienții, m-am gândit numai la Gary. Oare aveam să-l mai văd? Mai degrabă nu. Chiar dacă nu asta avusese de gând, îşi

îndeplinise practic misiunea. Îmi imaginam că se considera implicat deja prea mult în poveştile noastre şi că nu voia să aibă probleme. Îl înțelegeam. Ce urma de-acum încolo nu mai era treaba lui. De fapt, era oare bine să ne mai vedem? Îmi doream eu asta? Poate că da. Dar ce nevoie mai aveam de el? Niciuna, doar dacă voiam să-l contactez pe Ivan.

Niciodată n-aş fi crezut c-o s-ajung în această situație. Într-o vreme, visam să fie aşa. Mi-era atât de dor de el, încât mă izbeam cu pumnii în piept când eram singură în pat, noaptea. Mă loveam ca să uit de durerea absenței lui. Urlam în tăcere după glasul său. Glasul său. L-aş mai recunoaşte oare după toți aceşti ani? După dispariția sa, nu trecea un minut, o secundă, fără să mă gândesc la el, fără să-mi amintesc cu furie de lipsa lui. Când lucram, mi-era dor de el, când mă ocupam de copii, mi-era dor de el, când vorbeam cu ai mei, mi-era dor de el, când mergeam la cumpărături, mi-era dor de el. Şi stăteam cu grija lui... Gesturile, acțiunile, gândurile mele – totul, de fapt, îi aparținea.

În momentul acesta, dacă m-ar fi apucat o dorință irepresibilă de-a vorbi cu el, nu trebuia decât să bat la uşa lui Gary, să-i cer numărul de telefon şi să-l sun pe loc. Ivan era de-acum la îndemână, doar că era prea târziu. Nu-mi mai era dor de el. Nu mai stăteam cu grija lui. Mă vindecasem. Nu mă mai gândeam la el decât atunci când îmi aminteau copiii de el şi când realizam că aveam încă o viață întreagă în față. Eram curioasă ce mai face? Nu prea. În ciuda celor aflate de la Gary, rămâneau încă multe zone necunoscute. Ce făcuse în primii cinci ani după dispariție şi înainte de-a se stabili în La Réunion? Avusese probleme? De ce deschisese un restaurant? Cu câte femei se culcase? De

câte ori mă înşelase, dacă era să mă consider în continuare femeia lui? Trăise în sfârşit acea mare aventură, aia pe care o iubea mai mult decât pe noi? Era îngrozitor, dar, în prezent, nu-mi mai păsa de toate astea. Ivan devenise un străin. În consecință, ce era să-i fi spus, dacă mă hotăram să vorbesc cu el? Să-mi vărs amărăciunea şi ranchiuna? Să-i zic că e un ticălos, că nu merită să mă gândesc la el nicio secundă, că ne-a distrus viața şi mie, şi copiilor, că n-aveam să-l iert niciodată? Să-i spun să stea acolo unde e? La ce bun să cer explicații pentru felul în care se purtase? Nu mă mai interesa. Nu-mi mai venea nici să urlu, nici să plâng. Principala mea grijă erau şi aveau să rămână copiii. Iar Ivan era tatăl lor, orice aş fi făcut eu, orice ar fi făcut el, în ciuda dezinteresului său total pentru ei.

— Ce eşti aşa serioasă, fetițo? m-a întrebat tata, cu coatele sprijinite pe tejghea.

Apariția lui matinală nu mă oprise din rumegatul acelor gânduri. Am ridicat capul spre el şi l-am privit cu atenție. Tatăl meu, minunatul meu tată, oare cum ar reacționa dacă i-aş spune chiar acum? Ar fi în stare să se urce într-un avion, trăgându-l şi pe Erwan după el, ca să se ducă pe plaja paradiziacă a lui Ivan şi să-l facă praf?

— Erin? Vrei s-o chem pe maică-ta ca să aflu ce-i cu tine?

— Nimic, tată, n-am nimic.

M-am întors cu spatele la el şi am început să răscolesc prin bibliotecă, un mod foarte subtil de-a scăpa de privirea lui bănuitoare. Mi-au căzut ochii pe fotografiile cu Ivan pe care le păstrasem şi care declanşaseră confesiunile lui Gary. Le-am adunat una câte una.

— Chiar crezi că m-am senilizat şi nu-mi dau seama de brusca ta schimbare? a insistat el. Totul era în regulă, şi mie, şi maică-tii ni s-a părut că eşti din nou ca înainte. Iar acum, brusc, te văd iarăşi cu o faţă şifonată.

Eram atât de transparentă pentru ai mei! Lui taică-meu îi trebuise mai puţin de jumătate de oră ca să mă citească. Cu toate astea, mi-am continuat mecanic dereticatul prin bibliotecă.

— Ia, mai bine să-l chem eu şi pe frate-tău!

— Bună idee, tată, am replicat fără să stau pe gânduri. Ce zici, mâncăm azi la prânz împreună, acasă? O să-mi ţină locul Paloma.

— Erin! Uită-te la mine!

Îşi regăsise tonul de tată autoritar şi îngrijorat. M-am întors în sfârşit spre el.

— E grav?

— Da, tată.

Am ajuns în faţa casei alor mei odată cu Erwan şi cu Lucille. M-am simţit uşurată că era şi cumnată-mea – nu-i pomenisem şi de ea lui taică-meu fiindcă era o chestie de la sine înţeleasă. Dacă ziceam Erwan, asta însemna Erwan şi Lucille, ei doi erau de nedespărţit. De altfel, ea l-a împins pe frate-meu şi m-a luat pe după umeri, scutindu-mă de un prim val de întrebări din partea lui.

— Orice-ar fi, îl potolesc eu, mi-a zis, făcându-mi cu ochiul.

Am pupat-o pe obraz în semn de mulţumire. În fond, m-am gândit eu ironic, trebuia să-i mulţumesc lui Ivan. Graţie dispariţiei lui, învăţasem să-mi cunosc cumnata. Înainte, n-o vedeam decât de câteva ori pe an şi nici atunci prea mult. Lucille ducea o viaţă total opusă faţă de a mea, era elegantă, scrobită, carieristă, fudulă – cleveteam eu pe-atunci. N-aveam încredere în ea şi o terorizam, după cum îmi mărturisise după aceea. Înainte de Ivan, eram băgăcioasă, mă simţeam în largul meu în orice împrejurare, ştiam pe toată lumea, aveam întotdeauna replică, îmi plăceau petrecerile, ţineam barul alor mei când erau plecaţi, mă cunoşteau toţi prietenii lui Erwan, mă socoteau de-a lor. Ea, deşi era iubirea vieţii pentru fratele meu, trebuise să lupte ca să fie respectată. Aşa că se retrăsese în acea carapace de femeie rece şi distantă. Când veniseră amândoi să mă susţină, descoperisem o femeie de o delicateţe şi de-o onestitate fără pereche. Îmi mărturisise că, o vreme, jubilase văzând cum mă ofileam alături de Ivan – îşi lua, într-un fel, revanşa –, după care începuse să se îngrijoreze, temându-se

de un deznodământ urât. Avusese dreptate. Şi se simțise cumplit de vinovată. Lucille mă susținuse cu un real devotament. Simțul familiei, deşi, personal, nu ținea neapărat să-şi întemeieze una, era adânc înrădăcinat în ea. În ciuda divergențelor şi a diferențelor flagrante dintre noi, eram sora ei prin intermediul lui Erwan, iar Lucille se dedicase trup şi suflet susținerii surorii sale. În ultimii ani, făcuse tot posibilul ca să mă trezească, să mă repună pe picioare.

Calmul – aparent – al părinților mei mă fascina. Se purtau de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, aşteptând să afle ce fleac mă mai indispusese. Erwan, în schimb, nu se abținea decât pentru că nevastă-sa stătea cu ochii pe el. De cum încerca să deschidă gura, în secunda următoare se strâmba de durere şi-i arunca o privire neagră lui Lucille care avea grijă, pesemne, să-l lovească pe sub masă cu piciorul. Fapt rarisim în familia noastră: se auzea zgomotul tacâmurilor în farfurii.

După desert, mama n-a mai rezistat şi a rupt tăcerea:

— N-am toată ziua la dispoziție, deci ți-aş fi foarte recunoscătoare dacă n-ai mai lungi-o atât.

Era nemaipomenită!

M-am gândit brusc la Gary, aveam să procedez ca el. Direct.

— Ivan.

Nicio reacție. Au ridicat dintr-o sprânceană, încremeniți. Eu, dacă un necunoscut îi pronunța numele, săream realmente pe pereți. Dacă eu i-l pronunțam însă în fața familiei, nimeni nu se mira, toate problemele mele erau legate de el. Trebuia să trec la un nivel superior.

— Am noutăți despre Ivan.

Tata s-a ridicat brusc în picioare şi s-a dus să scotocească în bufetul din sufragerie după pachetul de țigări păstrat pentru situațiile excepționale, a aprins una, pe care i-a întins-o maică-mii, apoi s-a ocupat de a lui. M-am abținut cu greu să nu-i cer şi eu una.

— Régis, nu cred că mă mai duc la şedința de aerobic, a zis mama. Te ascultăm, scumpo.

Vocea îi urcase în registrul acut. Am tras adânc aer în piept ca să-mi fac curaj şi am trecut la atac. Le-am povestit despre întâlnirea mea cu Gary şi despre ziua din ajun, cu toate revelațiile ei. Nimeni nu m-a întrerupt. Când am tăcut, se putea auzi musca. Apoi a venit lovitura de grație a lui Erwan.

— Deci el era.

Până s-apuc eu să-l întreb ce era cu acea remarcă, s-a dus să-şi ia şi el o ţigară din pachetul alor mei. De câţi ani nu-l mai văzusem pe frate-meu fumând?

— Ce vrei să spui? l-am întrebat eu.

— Nu ţi-am zis fiindcă nu voiam să te agit inutil. De aproape o lună bănuiam...

Nimic nu mă mai surprindea.

Ani în şir, Erwan făcuse cercetări în legătură cu Ivan, fără să-mi spună o vorbă. Într-un fel, nici nu mă miram. Ştiam că nu voia să mă supun ultimei dorinţe a lui Ivan, aceea de a nu-l căuta. Cheltuise sume astronomice angajând detectivi particulari din toate colţurile lumii, fără niciun succes. După patru ani de hăituială, când eu începeam să mă simt realmente mai bine, iar obsesia lui îl sleise de puteri, hotărâse să se ocupe de altceva, resemnându-se cu gândul că n-avea să obţină niciun fel de răzbunare şi nicio explicaţie pentru gestul cumnatului său. Şi nicio reparaţie pentru sora sa mai mică. Cererea mea de divorţ din urmă cu câteva săptămâni îl făcuse să încerce nişte ultime cercetări. Neîncrezător şi precaut din fire, întreprinsese chiar el căutarea, iar de astă dată, spre mare lui surprindere, Ivan reapăruse ca prin farmec în doar câteva minute, pe internet, ca administrator al unui restaurant din La Réunion. Nicio fotografie de pe site sau de pe reţelele de socializare nu demonstra că era vorba de altcineva cu acelaşi nume. Totuşi, Erwan nu se putea preface că nu dăduse de urma lui şi de o altă adresă decât cea de la L'Odyssée. Aşa că

trimisese prin poştă, în La Réunion, cererea de divorţ. Plicul nu i se întorsese până acum. În ciuda panicii care mă lua cu asalt, m-am simțit de două ori mai liniştită văzând că Gary fusese sincer cu mine.

— Până acum, tăcerea asta putea însemna orice, Erin. Dar după ceea ce ne-ai spus acum, e clar că-i el... Îmi pare rău.

— Deci ştie că vreau să divorțez... Poate că de-asta i-a zis lui Gary despre mine...

— Da, e posibil... dacă nu dă niciun semn, atunci înseamnă că acceptă şi că n-o să se prezinte la audiere. Putem spera că n-o să mai auzim niciodată de el. Asta vrei, nu?

Am dat din cap că da.

— Ce mă deranjează e tipul ăsta care ți-a zis despre el...

— Mergem să vorbim cu el, a intervenit tata suflecându-şi mânecile cu o figură fioroasă.

— Aşa mă gândeam şi eu, a zis Erwan.

Arătau ca nişte nebuni gata să sară la bătaie.

— Ce? În niciun caz! De ce să vorbiți cu Gary?

S-au uitat la mine cu gura căscată. De parcă aş fi rostit o enormitate.

— Poate că sunt înțeleşi. Trebuie s-o limpezim.

— Nu, doar n-ați înnebunit! m-am enervat eu. Putem avea încredere în el, v-am spus!

— Am văzut ce-a ieşit ultima dată când ai avut încredere într-un tip apărut de nicăieri! mi-a tăiat-o frate-meu.

Mi-a stat inima-n loc.

— Erwan! au urlat într-un glas maică-mea şi Lucille.

— Asta a fost o măgărie, i-am aruncat eu, mâhnită.

Şi-a dat seama că a mers prea departe şi a clătinat din cap, stânjenit.

— Îmi pare rău.

M-am ridicat şi m-am apropiat de el, dezamăgită. Reproşul lui mă rănea adânc.

— Prea târziu. Asta n-am s-o pot uita.

— Nu te supăra pe mine, Erin! Şi eu, şi tata vrem doar să fim siguri că nu te paşte nicio primejdie cu tipul ăsta care-ți tot dă târcoale.

O ținea pe-a lui.

— Chiar insist, fetița mea, a supralicitat tata. Trebuie să vorbim cu el şi să vedem cu cine avem de-a face.

Asta era prea de tot.

— Nu-mi vine să cred, nu puteți avea măcar o dată încredere în mine? m-am aprins eu. Nu-l cunoaşteți, am stat aseară de vorbă cu el, i-am văzut reacțiile când am discutat despre Ivan, era ca bolnav. Îi pare rău că mi-a zis de el. Şi mă protejează, Ivan nici nu ştie că e la Saint-Malo! Dați-i pace. Vă avertizez, nu care cumva să vă duceți peste el!

Se uitau amândoi la mine, aproape amuzați de spectacolul pe care li-l ofeream. Foarte bine, să se distreze cât voiau, n-aveam nimic împotrivă. Dar preferam să nu piardă din vedere esențialul, iar esențialul era să nu-i facă zile fripte lui Gary.

— Concentrați-vă mai bine pe Ulysse, Lou şi Milo!

Au încremenit. Le captasem din nou atenția – una panicată, acum. Nimic nu m-a oprit să le amintesc că asta era viața

adevărată, nu să se ducă şi să-l ia la pumni pe unul care nu era vinovat cu nimic.

— Ce să le spun copiilor?

— Nimic! a urlat mama, înnebunită.

— E vorba de tatăl lor, mamă. Cum să le ascund aşa o veste...?

A strâmbat din nas.

— Odile, a intervenit Lucille, Erin are dreptate. O să fie complicat, mai mult decât complicat, dar n-are încotro... E dreptul copiilor să ştie unde-i tatăl lor... închipuie-ți cum ar fi să afle peste câțiva ani că noi toți ştiam. Cum o să reacționeze? Ne vor urî şi vor avea dreptate s-o facă.

Apoi s-a răsucit spre mine.

— Spune-ne cum te putem ajuta.

— Mersi, Lucille... Nu vă cer nimic, o să mă descurc singură. Mă ocup eu, nu-i nevoie de ajutorul vostru.

Ea părea să înțeleagă. Părinții mei şi frate-meu, în schimb, stăteau exasperant de tăcuți. Îngrijorarea le deforma fețele.

— Nu mai spuneți nimic? Copiii vor trece cu bine şi prin această încercare, sunt sigură.

— Şi dacă îți vor cere să iei legătura cu Ivan? m-a întrebat tata cu înfrigurare-n glas.

Mama şi-a înăbuşit un hohot de plâns.

— O să fiu de acord. Am de ales?

Răspunsesem cu subiect şi predicat, dar era întrebarea pe care eu, una, refuzam să mi-o pun. Prea violentă. Prea îndreptățită. Prea nedreaptă.

— O să-i protejez cât pot. Nu vor vorbi cu Ivan până nu mă voi asigura că se poartă cum trebuie cu ei.

Eram la capătul puterilor. Şi, cu toate astea, trebuia să-mi calmez familia, s-o liniştesc. În ciuda celor pe care le crezusem cu o zi înainte, când eram în culmea angoasei, îmi dădeam seama că mă simțeam mult mai puternică acum. Eram pregătită să fac față şi să mă bat pentru a ne salva viața. M-am apropiat de mama şi am sărutat-o tandru pe obraz.

— Totul e în regulă, mamă, du-te la şedința de aerobic. O să se rezolve, sunt convinsă. Aminteşte-ți ce-a zis Erwan, Ivan n-o să mai dea niciun semn. A plecat fără intenția de-a se

mai întoarce. Informația că, după atâția ani, vreau să divorțez i-a stârnit probabil curiozitatea. Atâta tot. Atâta tot.

Am bătut energic din palme, zâmbind, de-acum ştiau şi ei, ştiam şi eu.

— Gata, mă duc la L'Odyssée! Apropo, vreo idee, ceva, pentru noul nume?

Au clătinat toți din cap cu tristețe.

— Mişcați-vă mai repede!

M-am dus să-mi iau sărutul părintesc pe creştet, care a fost mai apăsat decât de obicei. Apoi am pupat-o pe Lucille, care mi-a făcut complice cu ochiul, şi l-am strâns în brațe pe Erwan.

— Îmi pare rău pentru ce-am zis mai devreme, mi-a spus el.

— Ştiu că vrei să mă protejezi, dar cred că surioara ta e destul de mare acum.

Zilele treceau ca trase la indigo. Munceam, râdeam cu Paloma, stăteam de vorbă cu clienții. Tata venea să-şi bea cafeaua de dimineață, Erwan reîncepuse şi el să lucreze online de la L'Odyssée. Dezertase o vreme fiindcă nu ştia

cum să-mi spună că dăduse de Ivan. Acum, profitam de prezența lor ca să-i liniştesc pe cât posibil în privința stării mele de spirit şi să le confirm că încă nu vorbisem cu copiii.

Cu Ulysse, Lou şi Milo făceam tot posibilul să mă port cât mai normal.

Pesemne însă că nu prea reuşeam.

Schimburile de priviri dintre cei doi copii mai mari erau tot mai dese, mai ales la masă – mă observau cu atenție ori unul, ori celălalt, apoi încingeau o discuție din aia pe tăcute cum numai frații şi surorile ştiu s-o facă. Nu era zi să nu le surprind dezbaterile în surdină. În fiecare seară se baricadau în camera unuia dintre ei, ceea ce nu le stătea deloc în obicei, în mod normal se sâcâiau reciproc ori se evitau. Acum alcătuiau un tot, dar având grijă să menajeze inocența lui Milo. Fără să fi discutat cu ei, hotărâsem la rândul meu că, atunci când le voi da vestea, îl voi ține la distanță pe ultimul meu născut, cel puțin în primă instanță. Nu puteam folosi cu el aceleaşi cuvinte ca pentru cei mari. De altfel, discuția aceea îngrozitoare trebuia să aibă loc cât mai curând, nu mai rezistam mult în acel ritm. Mai ales că începea iarăşi să-mi fie frică. Mă închideam din nou în mine însămi, mă ferecam din nou pe dinăuntru. Umbra lui Ivan plutea peste viața noastră, peste viața mea – peste gândurile mele, în orice caz. Nu voiam ca el să câştige această bătălie. Dacă păstram totul pentru mine, fără să le spun nimic copiilor, îmi înrăutățeam situația. Rolul meu, firesțe, era să-i scutesc de suferință, dar nu ascunzându-le veştile despre tatăl lor aveam să reuşesc asta. Dovada era faptul că începuseră să-şi facă griji. În plus, schimbarea aceasta îi

privea mai mult pe ei decât pe mine. Ivan nu mai însemna nimic pentru mine, o ştiam în adâncul fiinţei mele; însă pentru ei, dimpotrivă.

Singura schimbare în rutina mea: nu mai treceam aproape deloc pe digul de la Bas-Sablons în plimbările mele de seară cu Douce. Îl evitam pe Gary. Probabil că şi el mă evita, fiindcă nu mai călcase pe la L'Odyssée, nici chiar atunci când colegii săi scufundători veniseră puşi pe chef. În prima seară, când paşii mă purtaseră din reflex spre port, mă oprisem atunci când zărisem în depărtare ferestrele luminate ale apartamentului său. Mă temusem să nu mă vadă pe geam şi să vină după mine. Oftasem şi făcusem cale-ntoarsă, uşurată şi dezamăgită în acelaşi timp. Uşurată fiindcă mă scutisem de riscul unei noi discuţii despre Ivan. Dezamăgită fiindcă-mi părea rău că Gary era amestecat în povestea noastră. Mi-era greu să uit atracţia imediată pe care o simţisem pentru el, până să-mi dezvăluie adevărul. Şi era cu atât mai complicat, cu cât era pentru prima oară când mi se-ntâmpla asta după dispariţia lui Ivan. De ce trebuise să fie tocmai el cel care trezise acel ceva în mine? Poate că mugurele acelei atracţii nu era sortit să se deschidă? Mai ales că ea trebuia să fie şi reciprocă? N-aveam să ştiu niciodată. Dar nici nu era atât de important în comparaţie cu tot restul, nu conteneam să-mi repet când mi se-ntâmpla să mă gândesc la el. Adică adesea, mult prea adesea.

Trecuse o săptămână, o săptămână de când îmi stăvileam în faţa copiilor valul de emoţii, întrebări şi ezitări care mă asaltau. În seara aceea, m-am oprit din mers, aşa cum

făceam mereu acum, la intrarea pe dig. Douce mi-a oferit o pauză în tot acel tumult. Ea nu aprecia deloc schimbarea de itinerar; de fiecare dată când mă opream la granița invizibilă pe care mi-o stabilisem, se oprea şi ea, după care o zbughea pe dig, uitându-se din când în când la mine pentru a mă invita s-o urmez. Ca în fiecare seară, după ce am oftat de tristețe, am fluierat-o, răsucindu-mă pe călcâie, iar ea s-a supus şi a venit după mine cu capul plecat. Şi ei îi era dor de Gary.

Acasă, am avut neplăcuta surpriză să găsesc luminile din salon aprinse. Copiii nu se culcaseră. Cei mari, mai exact.

— Trebuia să fiți în pat! am bombănit eu, atârnându-mi paltonul în cuier.

— Hai, mamă, că nu mai suntem copii mici, mi-a tăiat-o Ulysse. E vineri seară!

Avea dreptate, dar, când erau în camera lor, nu mai trebuia să mă lupt cu mine însămi.

— Vrei un ceai? m-a întrebat Lou.

Cotrobăia deja prin bucătărie în căutarea pliculețelor. Din ibric ieşeau aburi. Pregătiseră totul pentru a mă face să vorbesc. Următoarele minute sau ore aveau să fie destul de complicate, dar îi iubeam şi mai mult pentru ceea ce făceau.

Tandemul lor mă înduioşa. Încă vreo câteva minute aveam să-i las să creadă că nu băgasem de seamă nimic.

— Aţi reuşit să vă hotărâţi asupra unui serial? Cum se numeşte?

M-am lăsat să cad pe canapea, iar Douce mi s-a culcat la picioare. Ca prin farmec, a apărut imediat şi ceaiul.

— Exact asta căutam, mi-a răspuns Lou, imperturbabilă în rolul său, ca o adevărată actriţă.

S-a ambalat asupra motorului de căutare. Mâinile drăgălaşe îi tremurau, în timp ce pe ecran defilau cu o viteză impresionantă opţiunile infinite care ni se ofereau. Ulysse, în schimb, se încrunta tot mai tare. În cele din urmă, i-a smuls lui Lou telecomanda şi a aruncat-o pe masă, având grijă să stingă mai întâi totul. Spre deosebire de fiică-mea şi de mine, el nu stătea pe canapea, ci pe fotoliul din faţă. Şi nu-şi lua ochii de la mine. Tăcerea era apăsătoare, prevestind un moment pe care copiii mei n-aveau să-l uite niciodată. Am prins-o pe Lou şi am tras-o spre mine, iar ea mi s-a cuibărit la piept. Îi savuram blândeţea; la treisprezece ani, nu se ferea de dezmierdările mamei sale.

— Ştiu că v-am părut cam ciudată în ultimele zile, îmi pare rău că v-am îngrijorat... dar ce am să vă spun nu-i deloc un lucru uşor...

Mi-era imposibil să continui. De ce oare? Şi de ce ne impunea Ivan această nouă încercare? N-ar fi putut să rămână de negăsit, să nu ajungă niciodată în La Réunion?

— E legat de el? a atacat Ulysse.

Tonul iritat al fiului meu nu mă mira deloc. Avea doar nouă ani în momentul plecării tatălui său, dar în adâncul sufletului i se întipărise certitudinea că, atunci când maică-sa se pierdea, vina era a lui. N-a fost nevoie să-i răspund, privirea mea a fost de ajuns, făcându-l să se ridice brusc şi să înceapă să umble încolo şi-ncoace prin cameră. Când Lou a văzut reacția fratelui său, s-a îndreptat imediat de spate şi s-a uitat în ochii mei.

— E vorba de tata? Mamă, e vorba de tata?

Îl cunoştea pe Ulysse. Vocea dezorientată a fiică-mii oscila între speranță şi îngrijorare. În vreme ce fratele ei era numai furie şi încordare de cum venea vorba despre taică-său, ea era numai aşteptare şi iubire pentru imaginea idealizată pe care-o avea despre el. Nu voiam să-mi văd copiii sfâşiindu-se din cauza lui sau aruncându-şi vorbe grele – n-aveau să fie niciodată de acord unul cu celălalt, de mult nu mai erau.

— Ulysse, stai jos, te rog.

M-a ascultat. Am tras adânc aer în piept, în căutarea curajului, a puterii de a continua.

— Am primit nişte veşti despre tatăl vostru.

Fraza aceasta, de neimaginat cu câteva zile în urmă, era atât de greu de pronunțat!

— Te-a sunat el?

— Nu, e ceva mai complicat...

— Tipul de-acum două seri? El ți-a zis?

Nu i-a fost prea greu lui Ulysse să facă legătura.

— Da. Gary îl cunoaşte.

— Unde e?

— Nu contează! Tata e viu! Tata e bine, nu-i aşa, mamă? E bine, nu?

Lou avea lacrimi în ochi. Tristețea ei îmi sfâşia inima de mamă.

— Aşa cred.

A oftat, uşurată.

— Vine acasă?

— În niciun caz! a urlat frate-său.

— Mare bou eşti, Ulysse!

Am prins-o chiar când se pregătea să sară pe el şi să-l plesnească. Faptul că Lou a mea cea serioasă şi studioasă vorbea aşa de urât nu putea fi decât semnul unei tensiuni nebuneşti. Am mângâiat-o uşor pe creştet pentru a încerca s-o liniştesc. S-a întors atunci spre mine, cu o față descompusă, devastată de nedumerire.

— N-am spus nicio clipă că vrea să vină acasă, Lou. Chiar nu ştiu. Crede-mă. Dar trebuie să fiu sinceră cu tine: dacă se va hotărî vreodată să se-ntoarcă, n-o să stea cu noi în casă. Nu-l primesc sub nicio formă aici.

— Ştiu... dar e o veste bună totuşi, nu?

Cum să răspund la o asemenea întrebare? Pentru mine, nu era bună, dar pentru ea, da.

— Deci unde e? Ce face? m-a întrerupt Ulysse până să găsesc un răspuns pentru Lou.

Curiozitatea e ceva îngrozitor. Poate să doară când îi cedezi. Punându-mi acea întrebare, fiul meu ştia precis că n-aveam

să-l mint, că aveam să-i spun tot ce ştiam. Numai că ceea ce ştiam nu putea decât să-i facă să sufere şi mai mult, şi pe el, şi pe soră-sa. Pe măsură ce-i informam, Ulysse lua o figură tot mai scârbită, iar Lou tremura tot mai tare. Biata de ea înțelegea că eram departe de visul pe care-l păstra ascuns în adâncul ființei sale. Nu, eroul ei, tăticul ei n-avea să se întoarcă acasă cu brațele pline de cadouri, ca şi când ar fi fost plecat atâția ani pentru o misiune ultrasecretă. Poate că, după atâta amar de timp, pricepuse în sfârşit că tatăl ei nu era un om bun, că nu era, pur şi simplu, un tată? Zadarnic încercasem să îndulcesc lucrurile, tot dure rămâneau. Ulysse se uita şi el la soră-sa din ce în ce mai îngrijorat.

— El îşi vede liniştit de viața lui... în vreme ce tu te speteşti muncind pentru noi, a zis fiul meu. Nimic nou, în fond.

— Greşeşti, i-am tăiat-o eu. Ştim unde e, ce face... ştim că e viu... Nu-i puțin lucru... Iar el ştie, probabil, că vreau să divorțez... dar, să vă fie clar, copii, chestia asta nu schimbă nimic în ceea ce mă priveşte. Pentru voi, în schimb...

— Pentru noi, ce?

— Voi... Dacă voi vreți să-ncercăm să-l sunăm ca să vorbiți cu el, Gary are numărul lui de telefon, i l-aş putea cere, n-ar refuza...

— De ce nu ne sună tata? a întrebat Lou.

— Pentru că nu vrea, i-a replicat, brutal, fratele ei.

— Că ştii tu...

— Nu-ți mai face iluzii, omul a plecat fără să-i pese de noi... Nu te mai aştepta la minuni... Nici nu mai ştim cum arată. Crezi că l-ai recunoaşte dacă l-ai întâlni pe stradă?

Lou a lăsat privirea în pământ.

— Ai dreptate, aproape că nici nu-i mai țin minte fața...

S-a ridicat, brusc panicată.

— Lui Milo ce-i zicem?

— Nimic! s-a enervat Ulysse. N-o să înțeleagă nimic, mamă... nici nu mai vorbeşte despre tata... nu mai simte nevoia să aibă un tată... Noi, deşi nu-i mai ținem minte mutra, avem totuşi câteva amintiri cu el; Milo, în schimb, n-are nimic, absolut nimic de la el. Mai aşteaptă, mamă, te rog eu, aşteaptă să vezi dacă ta...

Ulysse claca şi el, mă simțeam ceva mai uşurată. Acel început de „tată” însemna atât de mult! Se dădea el mare şi tare, făcea el pe grozavul, pe capul familiei, dar lipsa unui tată n-avea să fie niciodată compensată. Iar eu țineam foarte

mult s-o spună cu voce tare. Într-un fel, o făcuse, chiar dacă fiul meu cel mare era încă departe de-a se fi liniştit.

— Nu vă faceți griji pentru Milo, le-am zis eu cu blândețe, n-am să-i spun nimic deocamdată, e prea mic... sper să nu fac o greşeală, dar n-am de gând să-i vorbesc acum despre tatăl vostru. Vă rog deci să fiți discreți. Nu vă pot opri să discutați între voi despre el, dar să fiți atenți, fiindcă frățiorul vostru aude tot.

— Aşa o să facem, mamă.

Am întins o mână spre Ulysse, până la urmă a venit şi el să se cuibărească în brațele mele. Îmi țineam amândoi copiii lipiți de mine, copiii mei tăcuți şi descumpăniți. Am stat aşa o vreme, strânşi unul într-altul, fără să scoatem o vorbă. Apoi Ulysse i-a propus surorii sale să meargă la culcare. Ea a fost de acord. M-au pupat amândoi, au pornit-o în sus pe scară şi, pentru prima oară, nu s-au mai cârâit care să intre primul în baie. Când am auzit închizându-se uşile de la camerele lor, am urcat până la ei. Am început cu Milo: dormea adânc, înconjurat de jucăriile lui de pluş şi cu o mână atârnându-i peste marginea patului. Era atât de relaxat, neştiind nimic despre cele aflate de fratele şi sora lui. Toți trei aveam să-l protejăm. Apoi am intrat la Ulysse: era întins pe pat, încă îmbrăcat, cu ochii fixați în tavan. M-am aşezat lângă el şi mi-am trecut mâna prin părul lui cârlionțat.

— Crezi c-o să poți dormi?

— Nu ştiu, mamă... Poate că, până la urmă, o să-i citesc scrisoarea.

— Nu-ți pot interzice asta, o s-o las acolo unde e... dar s-ar putea să fie cam mult după discuția din seara asta.

— Doar nu risc să descopăr cine ştie ce tip nemaipomenit în scrisoarea aia a lui, nu?

— Nu contează ce cred eu, Ulysse, trebuie să-ți faci singur o părere. Ți-am zis, eşti destul de mare acum.

L-am sărutat cu duioşie pe frunte.

— Te iubesc, mamă.

— Şi eu, scumpule. Sunt un etaj mai jos, dacă ai nevoie de ceva.

S-a întors cu spatele la mine. Când am ieşit din camera lui, am dat peste Lou, în pijama, care mă aştepta pe hol.

— Pot să dorm cu tine, mamă?

Câteva minute mai târziu, când m-am băgat şi eu în pat, am găsit-o strânsă covrig. M-am strecurat sub pătură, iar ea a venit şi s-a cuibărit în brațele mele.

— Nu ştiu ce-o să mă fac, mamă, a şoptit ea.

— O să ne descurcăm, ai să vezi. Acum dormi, Lou, dormi...

15

Gary

De patru săptămâni trăiam şi munceam la Saint-Malo. Ţineam de la depărtare legătura cu ai mei, aşteptând să-mi găsesc curajul de a-i vizita. Întrucât prindeam în sfârşit nişte rădăcini undeva, cel puţin asta-i plăcea maicăi-mii să creadă, presiunile şi îngrijorarea venite dinspre ea erau mai puţin copleşitoare. Chiar îmi mărturisise, cu jumătate de gură, că mă simţea mai apropiat de ei decât oricând. Reuşisem deja s-o liniştesc. Slabă satisfacţie pe lângă drumul pe care-l mai aveam de parcurs ca să reînnod relaţiile cu ei.

Totul ar fi putut fi perfect, aş fi putut începe să-mi caut un post permanent în zonă, dar de mai bine de două săptămâni mă feream de Erin, rămâneam surd la apelurile lui Ivan şi-i ştergeam mesajele vocale fără să le ascult. De el nu-mi păsa nici cât negru sub unghie. Cu Erin însă era altă situaţie. Trebuia s-o menajez. În fiecare zi, când mă întorceam de la muncă, mergeam până la capătul digului. Ar fi fost suficient să mai înaintez încă o sută de metri ca să ajung la

L'Odyssée ori la ea acasă şi să văd ce mai face. S-o văd pur şi simplu. Tare mi-aş fi dorit. Nu reuşeam nicicum să-mi înăbuş atracţia pe care o simţeam pentru ea.

Pesemne că sufeream realmente de lipsă de afecţiune dacă ajunsesem să fiu obsedat de o femeie pe care n-o văzusem decât de trei ori, care mă considerase nebun şi care se temea, în general, de bărbaţi. În fiecare seară, mă întorceam acasă fără să fi trecut de acea barieră invizibilă ridicată între ea şi mine. Dorinţa mea de-a mă stabili aici încasase o lovitură zdravănă. Cum să mă aşez într-un oraş unde deja mă feream de cineva? Şi nu de oricine, ci de femeia pe care o visam zi şi noapte, dar care nu voia să aibă de-a face cu mine... Ca dovadă, ea, care se plimba în fiecare seară cu câinele pe dig, nu mai trecuse niciodată pe sub fereastra mea. Cum aş fi putut s-o ratez? Până noaptea târziu, nu făceam decât s-o aştept. Oraşul nu se reducea, bineînţeles, la cartierul unde locuia ea, dar nu reuşeam să mă simt îndreptăţit să rămân. Vorbele ei – „n-are rost să te sacrifici pentru noi" – nu erau valabile decât pentru două luni şi le rostise doar din politeţe, poate ca să se scuze, în felul ei, pentru că mă crezuse un om pornit să-i facă rău.

În ziua aceea, urcam cu colegii mei pe rampa de lansare la apă unde ne debarcase şalupa Zodiac după ziua de muncă.

— Bună, Ulysse! Bună, Lou! a strigat unul dintre ei. Ce faceţi aici?

N-am auzit ce-au răspuns cei doi adolescenți, dar m-am uitat cu coada ochiului la ei. Copiii lui Erin. M-am abținut cu greu să nu-i privesc prea insistent, să nu caut asemănările, să nu încerc s-o văd pe ea prin ei. Eram ridicol.

— Pe mâine! am salutat eu din mers.

— Pe mâine, Gary, seară frumoasă!

Am trecut pe lângă ei fără să le acord nici cea mai mică atenție, fixând cu privirea un punct imaginar, şi am făcut apel la întregul autocontrol de care eram în stare ca să n-o iau la fugă sau ca să nu mă întorc spre ei şi să-i măsor din cap până-n picioare. Ajunsesem deja la jumătatea drumului spre acasă când m-au prins din urmă.

— Gary! Stați puțin! Vă rugăm!

M-am oprit, cu umerii căzuți, şi m-am uitat spre cer, implorându-l să m-ajute să le fac față.

Probabil că Erin vorbise cu ei şi făceam de-acum parte din poveste. Se opriseră la câțiva metri de mine şi evitau să mă privească în ochi, stânjeniți că abordaseră un necunoscut în felul acela. Lou semăna leit cu mama sa, avea acelaşi păr castaniu indisciplinat şi aceeaşi delicatețe a trăsăturilor. Ulysse avea ochii albaştri şi inchizitoriali ai lui Erin, dar buclele-i blonde nu erau moştenite de la părinți. Trăsăturile feței, în schimb, erau ale lui Ivan – era impresionant cât de

tare semănau cei doi. Numai că la Ulysse se simțea un fel de fisură interioară, care-i dădea o expresie ceva mai blândă decât a tatălui său. Şi el, şi Lou m-au lăsat să-i privesc în voie, rămânând în continuare exasperant de tăcuți. Trebuia să-i îndemn să spună ce voiau.

— Pot să v-ajut cu ceva?

Lou i-a tras un cot fratelui ei.

— Haide, a şoptit ea suficient de tare încât să aud şi eu. Întreabă-l.

Ulysse a mârâit nemulțumit înspre sora sa şi şi-a umflat pieptul. Am zâmbit în sinea mea văzând cum încearcă să facă pe durul, deşi nu se simțea deloc în largul lui.

— S-ar părea că dumneavoastră îl cunoaşteți pe tatăl nostru, îl cheamă Ivan.

Îi tremura vocea. Îi era foarte de greu să vorbească despre el. Până în acel moment, mă gândisem la drama pe care o trăise Erin, excluzându-i cu bună-ştiință pe copii, întrucât eram convins că durerea lor avea să-mi fie de nesuportat. Nu greşeam. Prezența lor în fața mea – şi încă fără cel mai mic – îi făcea reali, îi făcea să existe şi altfel decât prin cuvintele lui Erin. Simțeam cum creşte furia în mine. O furie devastatoare. Dar încercam să mă stăpânesc, de dragul acelor doi puşti care n-aveau nicio legătură cu problemele mele personale. Ei îşi căutau pur şi simplu tatăl.

— Da, îl cunosc.

Lou s-a luminat la față, am recunoscut-o cu totul pe Erin.

— Puteți să ne povestiți despre el? m-a implorat ea.

— Mama voastră ştie că sunteți aici?

— Nu prea, a zis Ulysse, nu tocmai mândru de el.

Am oftat exagerat de prelung. De parcă n-aş fi avut destule necazuri cu ea...

— De ce vreți să vă povestesc despre el? Probabil că mama voastră v-a spus tot ce-a aflat de la mine. După cum o cunosc eu, nu e genul care să vă mintă.

S-au uitat încruntați unul la celălalt, nu le uşuram deloc situația.

— Chiar nu ştiți ce-a făcut până s-ajungă în La Réunion?

Erau perseverenți.

— Aşa cum i-am spus şi mamei voastre, n-am discutat niciodată cu el despre acea parte a vieții lui. Jur că nu.

Ulysse a părut contrariat.

— Ciudat... Doar eraţi prieteni, nu?

Cum să-i explic unui copil, chiar dacă acesta avea să fie în curând la fel de matur ca mine, că, uneori, adulţii caută să se dea drept ceea ce nu sunt? Că încearcă să întreţină un mit? Ulysse, din câte-l vedeam eu, n-ar fi fost în stare de aşa ceva, simţeam că e un tip direct, franc, total opus tatălui său.

— E mult spus... La cum trăiam pe vremea aia şi la cum trăieşte tatăl tău, nu ne prea vine să vorbim despre vieţile noastre.

— Fiindcă aveţi secrete?

Era tot mai suspicios, n-ar fi trebuit să mă mir. Neîncrederea devenise probabil o a doua natură în familia lor.

— Unii au, alţii nu... Ivan are destule, am înţeles asta cu puţin timp în urmă.

Mă lăsasem luat de val. Implicit, îl pusesem într-o lumină proastă pe tatăl său, încercasem să mă apăr, nu voiam ca băiatul să creadă că-i ascundeam ceva, că eram ca Ivan. Ulysse era şiret, trebuia să fiu atent cu el. În mod surprinzător, a părut mulţumit de răspunsul meu.

— Deci chiar nu mai aveți nimic să ne spuneți? a insistat Lou.

Am clătinat din cap. Fata mi-a aruncat un zâmbet trist, fixându-mă cu ochii săi mari.

— Mama ne-a zis că aveți numărul lui de telefon şi că, dacă vom vrea să-l sunăm pe tata, o să i-l dați. E adevărat?

— Da, dar ei, nu ție, nici fratelui tău.

A bătut uşor din picior, nemulțumită că nu cedam.

— Nu ne interesează numărul lui, s-a enervat Ulysse. Crezi c-o să vrea să stea de vorbă cu noi? N-ai înțeles nici până-acum că-l doare-n cot de noi?

— De unde ştii? s-a enervat ea.

— Stai să vezi! a înfruntat-o el înainte de-a mi se adresa. Nu v-a vorbit niciodată despre noi, este? Nici când v-a spus de mama... Nu ştiați de existența noastră, aşa-i?

Sinceritatea lui Erin mă uluia. Nu le ascunsese absolut nimic copiilor, nici măcar partea cea mai urâtă. Îi ferea de decepții suplimentare. Nu lăsa loc de himere. Probabil că suferise teribil când le spusese groaznica realitate. Ai multe de tras ca părinte, până şi eu îmi dădeam seama. În situația

aceea precisă însă, chiar experimentam prin procură lucrul ăsta.

— Îmi pare rău, i-am zis cu toată blândețea de care eram în stare.

Lou a încercat să-şi înăbuşe hohotele de plâns, dar n-a reuşit. Fratele său a prins-o de umeri, posomorât. Mi-ar fi plăcut să-i pot liniști, să-i pot însenina, numai că, din păcate, nici nu-mi stătea în putere, nici nu eram în postura de-a o face, nu reprezentam nimic pentru ei. Stăteam ca prostul şi mă uitam cum suferă că fuseseră abandonați. Aş fi vrut să ştiu cum să reacționez, să fiu în stare să-i strâng la pieptul meu şi să-i apăr, mi-ar fi plăcut să ştiu ce trebuia spus.

Brusc, Lou s-a desprins de fratele său, s-a căutat prin buzunarele blugilor şi a scos telefonul mobil. Apoi a căscat ochii, îngrozită.

— E mama! Am patru apeluri de la ea!

Ulysse şi-a scos şi el mobilul.

— Fir-ar să fie! a zis el, cu o grimasă. Mama e la L'Odyssée în seara asta, trebuia să mergem după Milo acum mai bine de o oră! O să ne jupoaie de vii!

Nu m-am putut stăpâni şi am izbucnit în râs.

— Haideți, fugiți!

— Mulțumim că ați stat de vorbă cu noi, mi-a spus Lou.

— Ştiți unde mă găsiți dacă aveți nevoie de mine.

Fratele ei mi-a făcut un semn din cap, apoi au şters-o amândoi. Mi-am continuat drumul spre casă, fără să-i scap din ochi. La un moment dat, Ulysse s-a răsucit rapid cu o sută optzeci de grade şi a pornit spre mine în fugă.

— Gary, a început el gâfâind, dacă-l întâlniți pe fratele nostru mai mic, să nu-i ziceți de el... Mama nu i-a spus şi lui, fiindcă n-ar putea înțelege, este...

— Prea mic, l-am întrerupt eu. Nu-ți face griji, Ulysse, n-am să-i zic nimic lui Milo, îți promit.

Mi-a zâmbit sincer, pentru prima oară.

— Mulțumesc, ați fost de treabă cu noi.

— Hai, du-te acum, te rog eu, te aşteaptă mama...

A ridicat ochii spre cer, prefăcându-se îngrozit, şi a râs. Perspectiva unei bruftuluieli îl binedispunea, îi reda bucuria adolescentă de-a trăi. Probabil că-i plăceau beştelelile

mamei sale, îi dovedeau că ea era acolo, întotdeauna, pentru el.

— La revedere! mi-a aruncat, plecând în goană.

Zece seara. Eram în faţa terasei de la L'Odyssée. Copiii lui Erin îmi oferiseră o ocazie pe care niciun om decent n-avea cum s-o refuze. Era întuneric beznă, iar pe dig, pustiu absolut. Marea era calmă şi tăcută. Haloul de lumină din jurul barului îţi făcea poftă să intri acolo ca să te-adăposteşti. Acordurile muzicale care se-auzeau dinăuntru mă îmbiau şi ele. De cincisprezece zile aşteptam s-o revăd. Am tras adânc aer în piept şi am împins uşa. Atmosfera mi s-a părut chiar mai caldă decât în prima seară când fusesem acolo. Erin discuta cu nişte clienţi aşezaţi la o masă. Aş fi putut să stau aşa şi să mă uit la ea, nu mi-ar fi trebuit mai mult. N-am avut însă vreme fiindcă a ridicat privirea spre mine. A rămas blocată, părea descumpănită de prezenţa mea, apoi a fugit în spatele tejghelei. Poate că făcusem o greşeală cedând dorinţei de-a o reîntâlni. Incapabil să fac cale-ntoarsă, i-am aşteptat sentinţa, adică să-mi arate clar că dorea să plec de-acolo. Nu-mi luam ochii de la ea. Oare o puteam face să priceapă că nu-i voiam niciun rău, că nu eram ca el?

— Bună seara, Gary...

Am răsuflat uşurat şi m-am apropiat în sfârşit de ea. M-am instalat la bar.

— Ca data trecută? m-a întrebat ea, fără să aştepte un răspuns.

Câteva secunde mai târziu, îmi punea dinainte o halbă cu bere, iar eu căutam ceva să-i spun, orice, numai să deschid o discuție, fiindcă, în ciuda invitației sale, Erin părea în continuare descumpănită de prezența mea.

— Douce nu-i aici?

A pufnit în râs.

— Voiai s-o vezi?

— N-a mai trecut de mult pe sub geamul meu.

— Nu că n-ar fi vrut...

Am ridicat o sprânceană întrebătoare.

— O reține ceva?

— Aşa cred, dar nu-i e foarte clar ce anume...

Am zâmbit amândoi. Speram să fie un zâmbet complice.

— Unde e acum?

— Cu copiii... când sunt aici seara, prefer să vegheze ea asupra lor.

Reintra în scenă realitatea. M-am trezit făcându-mi griji pentru ei.

— Ei cum sunt?

— Se țin tari... Ulysse şi Lou, în orice caz... Dar ştii şi tu, nu?

M-am destins instantaneu.

— Mă simt uşurat că ți-au spus... au sărit pur şi simplu pe mine.

— Îmi pare rău, nu mi-aş fi închipuit c-o să vină la tine.

— Nicio problemă, stai liniştită. Dar m-am mirat, cred c-au avut nevoie de mult curaj ca s-o facă. Din fericire, m-am prins rapid că ştiau tot şi că nu riscam să fac vreo gafă.

— Ai fost convingător, nu ştiu ce le-ai zis, dar te-au... te-au... adică... să ştii că ar fi putut să fie mai rău, în locul lor ar fi putut să vină taică-meu şi frate-meu.

Cât pe-aci să mă-nec cu berea. Eram atât de relaxat, încât cuvintele mi-au ieşit singure din gură.

— De mult m-am mai fost încolțit de un tată şi de un frate pentru o fată de care m-am apropiat prea mult!

A izbucnit în râs.

— Ți s-a întâmplat de multe ori chestia asta? Nu... mai bine nu răspunde. Prefer să nu ştiu.

Probabil că visam, altfel nu se explica lejeritatea aceea seducătoare dintre noi. Dintre ea şi mine. Trebuia să revin cu picioarele pe pământ, nu să fantasmez imaginându-mi că ar fi existat vreo posibilitate să-i plac. Riscam să intru pe o pantă periculoasă.

— Şi tu? Cum o mai duci? am întrebat-o, poate puțin cam brusc.

— Eh... bine... dacă nu suferă copiii, eu chiar sunt OK... şi-apoi, ştii, voiam să-ți spun... n-am avut când... în fine, n-a fost ideea mea, dar frate-meu, care este avocat, a descoperit nu demult că Ivan e în La Réunion. Nu ştiam când am vorbit cu tine... şi, de fapt, el s-a apucat să-l caute pentru divorțul meu... fiindcă în sfârşit m-am...

Din toate acele explicații ezitante şi încâlcite, am reținut un singur cuvânt.

— Ai cerut divorțul?

— Da... mi-au trebuit şapte ani, dar... da... Ivan nu mai există pentru mine... veştile pe care mi le-ai dat nu schimbă nimic... vreau să-mi trăiesc viața.

A clătinat din cap, mirată parcă şi ea de ceea ce-mi mărturisise.

— Foarte bine... mă rog, aşa cred, am zis eu, ca ultimul natantol.

Tocmai îmi dăduse permisiunea pe care o aşteptam. Aşa că am uitat de toate şi am privit-o deschis, fără a-mi mai ascunde atracția pe care o simțeam pentru ea. Avea nişte ochi strălucitori de un albastru profund, un albastru de mare în care m-aş fi putut scufunda la nesfârşit. Privirea mi-a coborât apoi până la gura de un roşu întunecat, uşor întredeschisă, asupra căreia am întârziat o bună bucată de vreme, după care a coborât şi mai mult, spre scobitura de la baza gâtului, spre pielea fină de deasupra sânilor întrezăriți prin decolteu, spre mijlocul său, spre coapsele pe care aş fi vrut să le strâng în palme, după care a urcat spre mâinile-i delicate, până la degetele care loveau nervoase în lemnul tejghelei. Cu cât o priveam mai mult, cu atât mă simțeam mai viu. De câți ani nu mai simțisem o aşa dorință? Le pierdusem şirul. Nu mai țineam minte nici măcar dacă pe Louise o dorisem vreodată atât de intens.

Erin se liniştise. Eu eram în continuare cu respirația tăiată.

— În fine, nu ştiu de ce-ți spun toate astea... Iartă-mă.

O solicitau nişte clienți, uitasem că nu eram singuri, că nu eram doar ea şi cu mine. Dar trebuia să mai recunosc şi că era destul de linişte la L'Odyssée în seara aceea, că se vorbea mai mult în surdină. Am urmărit-o cu privirea, incapabil să-mi iau ochii de la silueta ei. Ea se uita din când în când spre mine cu coada ochiului, parcă pentru a se asigura că nu mă mişcam de la locul meu. Nu mai ştiam să decriptez codurile amorului. Era oare cu putință să fie în aceeaşi stare ca şi mine? Sau îmi luam dorințele drept realitate? Nu o cunoşteam şi totuşi ştiam în adâncul meu că era femeia care-mi trebuia. Ea avea să-mi aline suferința sau avea să fie chinul meu suprem.

Când s-a întors, mi-a luat din față halba goală.

— Pleci... sau mai stai? m-a întrebat cu o voce nesigură.

M-am uitat în ochii ei. Eram prea tulburat pentru a-i descifra, dar trebuia să ştiu dacă-mi puteam permite să visez.

— Tu hotărăşti, Erin. Dacă vrei să plec, plec şi nu mă mai vezi niciodată. Dacă vrei să stau, stau cu tine...

A început să respire agitat. Tăcerea ei a durat o veşnicie. Apoi fața i s-a luminat într-un zâmbet larg.

— Stai, atunci.

E ciudat să fii fericit. Mai ales când te aşteptți cel mai puțin. Când crezi că s-a terminat şi că fericirea e numai pentru ceilalți, fiindcă tu ai ratat tot ce se putea rata. Nu ştii cum să reacționezi, cum să te porți. Încerci să profiți cât mai mult, fiindcă e foarte derutant să realizezi că, până la patruzeci şi cinci de ani, treaba asta ți s-a-ntâmplat atât de rar.

— Nu ştiu dacă îți aminteşti, a continuat ea, dar când ai venit prima dată aici, aş fi vrut să beau un pahar cu tine, numai că era ora închiderii şi eram frântă de oboseală. În seara asta, avem timp, toți clienții sunt serviți, putem sta liniştiți.

Şi-a apropiat paharul de halba mea, am ridicat şi eu halba. Ciocnirea lor a scos un clinchet uşor. Ea a luat o înghițitură uitându-se lung la mine, apoi s-a sprijinit cu coatele pe tejghea, ca pentru a reduce distanța dintre noi.

— Hai, zi, cum e cu munca la baraj, îți place? Eşti satisfăcut?

— Sincer să fiu, e fantastic. Trag până la epuizare. În ultimii ani, m-am mulțumit cu mici contracte turistice sau cu însoțirea echipelor ştiințifice... nu zic că n-a fost bine, a fost, să nu mă-nțelegi greşit, dar nu era nici dur, nici palpitant cum erau chestiile pe care le-am făcut înainte.

— De ce? Ce făceai înainte?

Chiar era interesată de persoana mea. Aşa că am prins încredere. Simțeam nevoia să vorbesc despre mine. Voiam să ştie cine era cel din fața ei, nu voiam să mă eschivez. Am început povestindu-i întâlnirea mea cu apa, în ziua când împlinisem patru ani.

— Cum? Cred că te-ai speriat groaznic!

— N-aş prea zice!

Am continuat cu pasiunea mea obsesivă pentru mare şi scufundări, cu pregătirea şi specializările pe care le-am urmat, cu misiunile care mai de care mai diferite şi mai incredibile. I-am vorbit despre pauza de câțiva ani pe care o plătisem atât de scump mai târziu. Am pomenit de nişte probleme de sănătate minore ca să justific absența. Mă enerva că treceam sub tăcere acea parte din mine, dar nu voiam ca privirea ei să se schimbe, să se întunece. Ceea ce mă măcina de atâta amar de vreme n-avea să strice momentul acela la care n-aş fi îndrăznit niciodată să visez. Nu voiam să mă vadă altfel, nu eram încă pregătit. Egoul meu de mascul, cum ar fi zis Louise, se proteja. Erin a avut delicatețea să nu-mi pună nicio întrebare indiscretă. La fel cum nu m-a iscodit nici în privința căsătoriei şi a divorțului prin care trecusem. Am sărit aşadar la momentul în care am realizat că fugisem numai după năluci, lăsând viața să treacă pe lângă mine.

— Şi tu? m-am oprit eu din povestit. Zi-mi despre locul ăsta, L'Odyssée, afacerea de familie.

— Eu, Gary? Păi, ştii deja totul! Părinţii mei ţineau barul înainte să-l preiau eu, copiii mei, îi cunoşti pe doi dintre cei trei, viaţa mea haotică din ultimii şapte ani, ai văzut şi tu consecinţele, şi ţi-am zis şi de libertatea pe care mi-o acord în sfârşit! Ajută-mă să aflu mai multe despre tine, te rog eu... de când ai intrat prima oară aici, numai despre mine a fost vorba... Hai, te rog, lasă-mă să te cunosc.

Vorbea deschis şi nu renunţa. Ca un triplu idiot ce eram, şi subjugat complet de farmecul ei, am cedat. Eu, care de atâta amar de vreme nu lăsam pe nimeni să se apropie, cu ea eram dispus să capitulez.

— Acum înţeleg de unde vine tenacitatea copiilor tăi, pe care am simţit-o pe pielea mea azi după-amiază, am zis, prefăcându-mă îmbufnat.

A zâmbit, vizibil mândră de ea. Avea un fel de maliţie în privire acum, că era total relaxată în prezenţa mea.

— Hai, continuă-ţi interogatoriul.

A jubilat o clipă, apoi s-a încruntat căutând să-şi amintească unde rămăsesem cu povestitul.

— Deci... brusc, ţi s-a luat de călătorit?

— Nu... mă rog, da, o să mai călătoresc eu cândva, dar nu cu munca. Doar de plăcere... Am chef de călătorii, de vacanțe... undeva unde să pot face şi scufundări, dacă tot sunt acolo, dar mai ales unde să nu fiu singur... E atât de trist să trăieşti nişte experiențe fără să ai cu cine le împărtăşi... Ar fi nişte proiecte cu oameni care chiar ar conta pentru mine, la care aş ține... în fine... cu care mi-aş petrece viața. Vreau să construiesc... încep cam târziu, ştiu... dar îmi place să cred că nu e totul pierdut, că mai am încă o şansă...

M-am oprit, Erin părea deosebit de emoționată de vorbele mele. Am întrebat-o din priviri dacă s-a-ntâmplat ceva, ea a clătinat din cap, dându-mi de înțeles că n-avea nimic.

— Mi-ai zis că aici ai contract pentru două luni, a rostit cu o voce pierită.

— Exact... astăzi am ajuns deja la jumătatea lui.

Umerii i s-au lăsat în jos de dezamăgire. Cel puțin, aşa speram.

— Trece repede timpul... Nu mai ai decât o lună... Crezi c-o să-ți ceară să mai stai?

— N-am discutat încă.

— Îți țin pumnii, poate o să-ți propună un post...

Îşi muşca uşor buza, încurcată.

— Mă rog, dacă asta-ți doreşti, bineînțeles...

— Poate c-o să fie ceva sau cineva care o să mă țină aici, cine ştie?

Era uluitor cât de repede mergeau lucrurile! Cu două ore în urmă, mă temeam c-o să mă dea pe uşă afară, iar acum ea îmi mărturisea indirect că ar fi vrut să mă stabilesc la Saint-Malo şi eu îi ceream să nu mă lase să plec. Eram atât de stângaci şi unul, şi celălalt. Uzând şi abuzând de subînțelesuri pentru a ne mărturisi atracția reciprocă. Reînvățând împreună seducția şi descoperirea celuilalt.

***

L'Odyssée se golea încetul cu încetul. Erin s-a dus să încaseze banii de la ultimii clienți, eu am rămas pe loc, fără să mă clintesc, ştiam oricum că se uită la mine, aşa că am lăsat-o s-o facă. O femeie, această femeie, mă ținea acolo, chiar şi numai pentru câteva minute. În cele din urmă, am rămas singuri. A început să stingă luminile, s-a pregătit să închidă, dar fără să mă trimită la plimbare. Am aşteptat lângă uşă, a venit şi s-a oprit lângă mine, niciodată nu mai fuseserăm atât de aproape unul de celălalt.

— Cum Douce nu-i aici ca să te escorteze, sper că-mi vei da voie să te însoțesc până acasă, am anunțat-o eu.

S-a uitat la mine printre gene.

— O să mă-nvăț rău.

— Sunt gata să mă sacrific.

Au urmat un râs scurt, o jenă abia disimulată, o privire plină de înțeles.

— Afară! a zis ea împingându-mă încetişor.

Am ieşit, a ieşit imediat şi ea, a răsucit cheia în uşă şi am pornit-o amândoi pe drumul către casa ei. Marea se înălțase din cauza fluxului, dar era liniştită, ca toate din jurul nostru. Parcă eram singuri pe lume, nimeni nu mai umbla pe străzi la ora aceea târzie. Un văl subțire de ceață plutea în noapte, ascunzând cu totul luna. Mergeam tăcuți, atingându-ne uşor la fiecare pas. Nu mai ştiam ce cuvinte să ne spunem. Eu mă simțeam ca un adolescent care-şi pierde curajul în fața unei fete inaccesibile. Aveam o singură dorință, s-o prind de mână, s-o strâng în brațe, s-o sărut nebuneşte. Nu mi-aş fi imaginat că, la vârsta mea, o să mai simt aşa o emoție şi aşa o teamă de-a trece la acțiune. Mai poți deveni oare romantic la patruzeci şi cinci de ani? Trebuia oare să mă consider un tolomac sau eram vrăjit, pur şi simplu, de ceea ce mi se-ntâmpla?

***

Abia ajunseserăm în fața casei sale. Ne uitam unul la celălalt, neştiind în continuare ce să ne spunem. Ea îmi zâmbea delicat, eu nu-i vedeam decât gura care mă atrăgea ca un magnet. Voiam s-o ating, măcar cu vârful degetelor, să-i descopăr căldura trupului. Mâna mi s-a ridicat, s-a apropiat de chipul ei, pregătită s-o mângâie pe obraz şi să-i aranjez şuvița de păr desprinsă din coc. Erin tremura şi respira mai sacadat, dar nu s-a îndepărtat de mine şi nici n-a coborât privirea. Poate că se lupta cu nişte amintiri urâte, stătea în puterea mea să i le alung, să o vindec.

Atunci, s-a ales praful de toate.

O vibrație în propriu-mi buzunar m-a paralizat. Brațul mi s-a lăsat în jos, inert. Era trecut de miezul nopții, o singură persoană mă putea căuta la acea oră. Cea pe care o dădusem cu grijă deoparte pe tot parcursul acelei seri minunate. N-aveam cum s-o ascund, să mă prefac că nu există. După o secundă de tăcere apăsătoare, a sunat din nou. Probabil că era foarte nervos.

— Îți sună telefonul, a remarcat Erin, cu o voce plictisită. E deja al doilea apel. Poate că ar trebui să răspunzi.

M-am depărtat puțin de ea. Am scos din buzunar acel obiect nenorocit, ferindu-l de ochii ei şi abia abținându-mă să nu-l

arunc în zidurile Turnului Solidor. S-ar fi făcut zob, iar singura legătură dintre mine şi Ivan ar fi fost distrusă pentru totdeauna. Numele lui apărut pe ecran îmi îngheța sângele în vine. Mi-era imposibil să ridic privirea spre Erin. Cum m-aş fi putut uita la ea când, în mână, țineam posibilitatea ca ea să reaudă glasul lui Ivan, acolo, pe loc, în acea secundă? Erin era cu mine încă, dar, dacă-i dezvăluiam identitatea celui care mă suna, avea să mă uite instantaneu. Oare, cuprinsă de o furioasă dorință de-a vorbi cu el, mi-ar fi smuls telefonul din mână? Şi-ar fi urlat ura sau dragostea pe care o simțea încă pentru el? Îl uitase oare cu adevărat? Poate că nu, iar în acest caz n-aveam de gând să asist la reînvierea iubirii pentru el, nu după ce începusem să cred. Nu după ce-mi zisesem că aş putea s-o iubesc, s-o iubesc cum niciodată nu mai iubisem pe cineva. Nu după ce mă simțisem în stare să-mi deschid sufletul şi să-i ofer tot ce aveam. Orice s-ar fi întâmplat între noi. Un sărut. O noapte. Câteva nopți. O viață clădită împreună. Ivan avea să fie mereu prezent. Mereu avea să-mi fie teamă că se va întoarce, că mi-o va lua, că ea se va întoarce la el. Erin avea să rămână soția lui, mama copiilor lui. Faptul că divorțau sau nu n-avea să schimbe nimic. Povestea lor o marcase cu un fier înroşit. Tatuajul poveştii noastre – dacă ar fi fost să începem o poveste – ar fi acoperit oare acea arsură?

— Gary, m-a strigat ea.

Mi-am vârât în buzunarul paltonului telefonul care vibra iar şi iar. Nu putea să mă lase odată-n pace?

— Nimic important, o să sun eu mai încolo, i-am zis.

M-am uitat lung la ea, îmi zâmbea timid. Oare ce-şi spunea în sinea ei acum că, fără să vreau, ridicasem între noi o barieră care nu mai putea fi îndepărtată în acea seară? Cel care eram nu cu mult timp în urmă ar fi fugit mâncând pământul, ar fi plecat cât mai departe cu putință, s-ar fi scufundat cât mai adânc, crezând că acolo e viața lui, că nu are dreptul să fie fericit. S-ar fi exclus din nou din lume, dintre oameni, preferând să trăiască sub apă. N-ar fi înfruntat adversitatea. N-ar fi încercat să şteargă imaginea lui Ivan din inima şi mintea lui Erin. N-aveam să abandonez lupta după lucrurile pe care mi le spusese despre ea în ultimele două ore. Ivan ne stricase momentul, dar nu era grav, aveam să provoc şi altele. Iar el, văzând că nu-i răspund, avea să renunțe până la urmă.

Am reuşit, în sfârşit, să-i întorc zâmbetul.

— Gata, ai ajuns la destinație... Te las să te duci la copii.

A încuviințat cu o mişcare delicată din cap.

— Crezi că Douce o să reapară curând pe dig? am întrebat-o, amuzat.

— Sunt ceva şanse, a zis ea, chicotind.

Trebuia să plec, s-o las. Ar fi fost vorba doar de câteva ore, numai că deja mi se păreau o veşnicie.

— Mă duc înăuntru, a şoptit Erin.

A parcurs din doi paşi distanța care ne despărțea, s-a ridicat pe vârful picioarelor, s-a sprijinit cu o mână de pieptul meu şi m-a sărutat pe obraz. Mi-am coborât uşor fața spre ea, frunțile ni s-au atins, privirile ni s-au întâlnit. Cât de chinuitor era să rezişti tentației! A tras adânc aer în piept şi s-a îndepărtat. Nu era momentul.

— Noapte bună, Gary.

A pornit-o spre uşa de la intrare, iar eu am profitat de prezența ei până-n ultima clipă. Mi-a aruncat o ultimă privire.

— Noapte bună, am zis în şoaptă.

Am zâmbit tot drumul până acasă. Poate că aveam dreptul la o a doua şansă. Nu concepeam s-o irosesc. Prin urmare, Ivan trebuia să priceapă treaba asta o dată pentru totdeauna. Trebuia să uite de mine, n-aveam să-i dau niciodată informații despre Erin, doar dacă-mi cerea ea explicit. Mi-am scos telefonul, hotărât să-i spun să mă lase-n pace. Înainte de a încerca să-l sun, i-am ascultat ultimul mesaj vocal: „Eşti un rahat de om... Te credeam un tip OK, aveam încredere în tine, te consideram prietenul meu, dar uite că nu mă pot baza pe tine. Dacă va fi să ne mai întâlnim cândva, să nu te-apropii de mine, că te distrug. Uită-mă. Şterge numărul meu. Nu te mai cunosc”. Insultele lui mă atingeau prea puțin, ba chiar deloc, nici că-mi mai

păsa. Omul ieşea din viaţa mea definitiv, din proprie iniţiativă, fără să i-o mai cer eu. Chit că nu făcuse prea mult parte din existenţa mea... Important era că n-avea să-mi mai strice şi alte momente cu Erin. N-avea să ştie niciodată nimic, dar numărul i-l păstram, în eventualitatea că Ulysse sau Lou vor vrea să ia legătura cu el.

Eram liber. Liber s-o iubesc. Liber s-o fac să uite suferinţa pricinuită de el.

16

Erin

Am deschis ochii din proprie iniţiativă şi m-am înfăşurat în cearşaf. Simţeam delicateţea şi căldura pânzei lipite de trupul meu. Eram bine şi furioasă, în acelaşi timp. Amintirea serii din ajun mă învăluia. Magică, îmbătătoare, terifiantă. Eram vie. Eram femeie. Eram o femeie care fusese privită de un bărbat. Mă lăsasem privită de un bărbat, mă lăsasem abordată de un bărbat. Regăsisem acele gesturi, acele atitudini, acele priviri. Nu mă putusem stăpâni. La drept vorbind, nici nu-mi propusesem s-o fac. Când Ulysse şi Lou îmi mărturisiseră că s-au dus după Gary, începusem să sper că avea să mă caute. Aşteptam un semn care să justifice faptul că nu-l puteam uita. Când îl văzusem intrând la L'Odyssée, inima pornise să-mi bată mai repede.

Tandreţea vocii lui când pomenise de copii mă făcuse să las garda jos. Raţiunea şi prudenţa cu care mă apărasem în toţi aceşti ani dispăruseră ca prin farmec. Nevoia de-a mă lăsa dusă de val măturase totul în cale. Iar Gary îmi răspunsese. Savurasem fiecare secundă a acelui joc al seducţiei dintre el şi mine, subînţelesurile, vorbele rostite prea repede, privirile sfredelitoare şi cele care te dezbrăcau. Cu fiecare minut care trecea, trupul mi se aprindea tot mai tare. Era suficient să închid ochii ca să-mi amintesc de părul său ciufulit în care-mi venea să-mi vâr degetele, de mâinile lui arse de soare şi de vânt pe care voiam să le simt lipite de pielea mea, de braţele lui în care aş fi vrut să mă cuibăresc, de privirea lui hipnotizantă, de colţul gurii care i se ridica atunci când era jenat sau amuzat. Redescoperirea dorinţei era fascinantă. Mă autoconvinsesem că n-aveam să mai vreau niciodată să ating un trup, să-l mângâi, să iubesc, să fiu iubită. Ultima dată când fusesem atinsă, fusesem părăsită la doar câteva minute după aceea. Mi-era greu să uit. De şapte ani încoace, sexul rima cu nefericirea care avea să apară în foarte scurt timp, iar înainte rima cu brutalitatea. Trupul meu nu putea decât să se ofilească. Amorul fizic, aşa cum mi-l aminteam eu, însemna o pasiune distrugătoare, fulgerătoare, efemeră şi dureroasă.

În seara din ajun însă, descoperisem că un trup îl putea atrage pe al meu.

Deşi eram îngrozită, crezusem, aşteptasem, sperasem că Gary o să mă sărute, mi-ar fi fost imposibil să fac eu primul pas. Iar apelul ăla telefonic stricase tot momentul. Ghicisem instinctiv identitatea persoanei care încerca să dea de el în puterea nopţii. Mă uitasem cu atenţie la Gary în minutele

care urmaseră. Pupilele i se contractaseră, mişcându-i-se panicate în stânga şi-n dreapta. Trupul i se arcuise ca pentru a se apăra, pumnii i se încleştaseră. Îmi venea să-l iau de-o mână şi să-l scutur, să urlu la el că trebuia să uite de Ivan, aşa cum încercam şi eu să fac. Ivan n-avea niciun drept să fure ceea ce ni se întâmpla. Ivan nu mai avea nicio putere asupra vieții mele de femeie. Mai ales că mă lăsa cu totul rece gândul că el era acolo, la celălalt capăt al firului. Lucrul ăsta nu stârnea în mine nicio emoție, doar furie.

După care, într-o clipită, Gary se redresase, privirea îi redevenise blândă, dar hotărâtă. Se uitase la mine la fel ca înainte de intruziunea lui Ivan şi mă apărase de el neaducându-l între noi. Nu-mi părea rău că nu încercaserăm să ne întoarcem la starea dinainte, eram fericită să savurez ceea ce mi se-ntâmpla. Răbdarea. Realitatea a ceea ce se petrecea înăuntrul meu. Tulburarea, sentimentele care încolțeau. Creşterea dorinței, aşteptarea, dorul, deşi încă nu-l cunoşteam decât foarte puțin – toate acestea erau fără de preț. Şi n-aveam dreptul să mă simt plutind pe un nor de dragoste şi dorință, după atâția ani de secetă? Voiam să trăiesc fiecare secundă, înainte de-a fi cu el. Senzația de măcinare pe dinăuntru fiindcă aştepți, fiindcă doreşti, fiindcă frustrarea este sinonimă cu un viitor mai bun. Aveam sentimentul că sunt liberă, că sunt eu însămi, că sunt Erin cea dinainte de Ivan.

— Mamă! Întârziem! a răsunat ca o goarnă vocea lui Milo.

Am izbucnit în râs, revenirea la realitate era cât se poate de veselă.

— N-are nimic, i-am răspuns eu.

Întreaga dimineață am fost sigură pe mine şi încrezătoare. Chiar şi când taică-meu şi frate-meu au trecut, unul după altul, să se asigure că nu se produsese nicio dramă între timp. I-am liniştit din nou în privința moralului trupei. Şi am profitat de ocazie pentru a le spune că Ulysse şi Lou se țineau destul de bine de când aflaseră, să nu-şi facă griji, fiindcă aveam să veghez asupra lor.

— În orice caz, pare că totul e în regulă, a remarcat Erwan, pe un ton mai mult decât neîncrezător.

— Da! E OK! Chiar foarte OK! Închipuie-ți că m-am hotărât să uit de tot ce-mi stătea pe suflet şi să trăiesc. Ți-am zis, copiii fac față noutăților mai bine decât ne-am fi imaginat, vorbim împreună despre asta, vorbesc şi între ei...

Am avut grijă să nu-i spun cu cine mai discutaseră despre tatăl lor. Nu voiam ca Erwan să mă dea jos de pe norul meu.

— Dacă zici tu...

***

Orele au trecut, frumoasa mea senzație de plutire s-a evaporat cu totul, făcând loc unei nervozități tot mai mari, tot mai invadatoare, imposibil de controlat. Când am ajuns acasă, aceasta era la apogeu. Cât am pregătit cina, am spart două farfurii şi un pahar. Lazanele mi s-au ars în cuptor, a trebuit să le arunc. Copiii erau nevoiți să se mulțumească, aşadar, cu nişte paste cu unt. De altfel, fără să facă nici cel mai mic comentariu, Ulysse le-a salvat şi pe acestea de la dezastru când m-a văzut aşa pierdută, aşa adâncită, de fapt, în gânduri anxioase.

Şi dacă, până la urmă, nu mai reuşeam să fiu o femeie ca toate celelalte? Chiar eram eu capabilă să mă las luată de val? Să vorbesc despre limbajul corpului şi al inimii? N-aveau oare să mi se redeştepte urmele dureroase de pe trup? Şi-apoi, puteam eu să am deplină încredere în el? Oare n-avea să mă prindă din urmă trecutul, încât să mă trezesc îndoindu-mă de el uneori sau chiar mereu? N-aveam să mă uit la el întrebându-mă ce secrete o ascunde, ce nu mi-o fi spus despre el? N-aveam să mă tem în permanență că se va schimba, că va apărea un dublu al său malefic? Asta voiam eu? Neîncredere şi reticență?

Şi dacă el ajungea la concluzia că situația e prea complicată? Eram convinsă că îşi dorea mai mult decât o aventură de-o noapte, lucru care chiar îmi convenea. Fiindcă nu eram în căutare de sex de dragul sexului. Îndrăzneam să fac un pas înspre el pentru a încerca să parcurgem o bucată de drum împreună. Cum să uit reacția lui atunci când îl sunase Ivan? Îndepărtarea lui imediată? În momentul acela, poate-şi spunea că mai bine ar renunța la mine, la noi, pentru a evita potențiale necazuri. Eu nu-i puteam garanta că Ivan n-avea să se mai întoarcă niciodată,

iar el ştia asta. Trebuia să învăţăm, şi eu, şi el, să trăim cu gândul că Ivan putea apărea în orice moment. Mă temeam de apariţia lui, dar refuzam să mă las copleşită de această teamă. L-aş fi putut asigura, pur şi simplu, pe Gary că Ivan n-avea să se mai apropie niciodată de mine. Numai că ei doi se cunoşteau. De unde să ştiu ce fusese între ei acolo, la celălalt capăt al lumii? N-aş fi avut niciodată certitudini. Eram eu pregătită pentru aşa ceva? Ca să aflu adevărata natură a prieteniei lor, trebuia să-i am pe amândoi în faţă. Ceea ce nu voiam sub nicio formă.

Şi-apoi, mai erau şi copiii. Mă uitam la ei cu atenţie, mutându-mi privirea de la unul la altul. Ulysse. Lou. Milo. Cum ar primi ei intrarea unui bărbat în viaţa mamei lor? Parcă-i şi auzeam pe unii zicând: „Nu-ţi mai bate capul, bagă mare, dă-i bătaie, doar n-o să decidă copiii". Poate că oamenii ăia ar avea dreptate, dar nu-i puteam nesocoti pe cei care fuseseră raţiunea mea de-a exista, pe cei care mă salvaseră de la naufragiul total. Nu ştiam ce reacţie ar avea, ştiam doar că mă dedicasem lor în ultimii şapte ani, şi chiar şi înainte, când Ivan nu mai ajungea pe-acasă. Ar accepta ei să mă împartă cu acest Gary? I-ar face oare zile fripte? L-ar trata cu indiferenţă? S-ar purta de parcă el nici n-ar exista? Sau i-ar oferi un loc în viaţa lor? S-ar ataşa oare de el?

Iar Gary... El n-avea copii. Poate nu-şi dorise niciodată să aibă, nu? Căsătorit fusese. De ce nu-şi întemeiase o familie cu fosta nevastă? Era greu de uitat delicateţea emoţionantă cu care vorbise despre ei, dar asta nu însemna cine ştie ce. Era un om inteligent, mă văzuse reacţionând visceral pentru copiii mei, ştia deja că ei aveau să rămână mai importanţi decât orice şi decât oricine, inclusiv decât el. Oare ar accepta această realitate, realitatea mea? Ar putea să-i

iubească? Să-i includă în viața sa? Era gata să le ofere o fărâmă din el?

— Eşti bine, mamă? m-a întrebat Ulysse.

Am ridicat spre el o față zâmbitoare. La urma urmelor, faptul că-mi puneam nişte întrebări cu privire la viața-mi amoroasă însemna că viața mea era normală. M-am agățat de această banalitate. Şi am răspuns dând din cap că da.

— Pari destul de pierdută azi, a remarcat el, maliții os.

Cei trei copii ai mei mă priveau, amuzați în mod evident de atitudinea mea. Am roşit şi am început să strâng de pe masă.

M-au ajutat, ca în fiecare seară, să fac ordine în bucătărie, iar eu m-am dezmeticit şi am vorbit în sfârşit cu ei despre cum le-a mers la şcoală, despre prietenii şi bunicii lor, despre viața noastră. Apoi m-am dus sus să-l culc pe Milo şi am stat să-i citesc o poveste. Încetineam scurgerea timpului...

Când am ieşit din camera lui Milo, am dat nas în nas cu fratele său.

— Ieşi cu Douce în seara asta?

— Evident, ca în fiecare zi. De ce întrebi?

— Eh, aşa...

L-am sărutat şi mă pregăteam s-o iau în jos pe scară.

— Dacă te întâlneşti cu Gary...

Am încremenit.

— Mulțumeşte-i din partea noastră, mamă.

— Da, serios, a fost drăguț cu noi, a întărit Lou, apărută ca prin farmec lângă fratele său.

Pentru ei, Gary era legătura cu tatăl lor. Nici nu putea fi altfel. Şi totuşi, când îmi vorbiseră despre el seara trecută, copiii mei păruseră că-l plac. Ulysse îmi zisese: „E simpatic, pe bune, fiindcă l-am înnebunit de cap cu întrebările noastre, şi pare să n-aibă nicio legătură cu el, mi-a dat de înțeles că nu seamănă deloc unul cu celălalt”. Dacă era să se întâmple ceva între Gary şi mine, copiii ştiau că el ştie. Iar asta era o povară în plus pe umerii mei.

— Dacă-l văd... dar nu sunt deloc sigură, m-am grăbit eu să precizez. Vreți să-i cer şi numărul?

S-au uitat întrebător unul la celălalt.

— Mamă, a început Ulysse, ştii foarte bine părerea mea, nu vreau să aud de el... nu vreau să-mi pierd timpul cu rahaturile lui... Lou hotărăşte. Iar dacă ea vrea să vorbească cu el, foarte bine, asta nu înseamnă că trebuie să vorbesc şi eu, nu?

Am clătinat din cap, apoi m-am uitat la fiică-mea. Tremura.

— Nu mai sunt sigură că vreau... Mi-e cam frică... Şi-apoi, Gary locuieşte aici... n-am de ce să mă grăbesc. Poți să-i ceri numărul şi mai târziu.

Am urcat cele patru trepte care mă despărțeau de ei şi i-am tras spre mine. Rolurile s-au inversat, ei mă strângeau acum în brațe.

— Voi hotărâți. Sunteți OK? Rezistați pe poziții? Să nu mă mințiți, bine?

Nu-i vedeam, lipită cum eram de ei, dar am simțit că se consultau în tăcere.

— Nu-ți face griji pentru noi, m-a liniştit fiul meu.

— Suntem bine, mamă, doar te avem pe tine, a zis şi Lou.

M-am desprins din îmbrățişarea lor. Mi-am pus mâna dreaptă pe obrazul lui Lou, iar stânga pe al lui Ulysse şi i-

am mângâiat cu duioşie. Îmi zâmbeau amândoi, plini de iubire. Voiam să văd numai semne peste tot. Dar acum chiar mi se părea că Ulysse şi Lou erau conştienți că se petrecea un eveniment important pentru mine şi că-mi dădeau voie să fac acel pas.

— Somn uşor, scumpilor.

— Plimbare plăcută, mamă.

I-am pupat încă o dată şi am coborât la parter, mi-am pus pe mine paltonul, mi-am legat un fular la gât, în timp ce Douce se învârtea în jurul meu, aşteptând să deschid odată uşa. A mai avut de aşteptat încă vreo câteva minute fiindcă m-am oprit să mă privesc în oglinda de la intrare. Pentru prima dată de când ieşeam cu ea la plimbare, voiam să arăt drăguț. Eram perfect conştientă de ce urma să se întâmple dacă aveam să mă-ntâlnesc cu Gary. Nu mai ştiam să mă pregătesc pentru o noapte de dragoste. Aşa că aveam să fiu firească, aşa cum fusesem când mă văzuse prima oară, aşa cum fusesem când mă plăcuse. În sclipirea ochilor urma să mi se citească toate întrebările, toată tulburarea. Am luat totuşi eşantionul de parfum care zăcea în bolul cu chei şi mărunțiş, am lăsat să curgă câteva picături de-a lungul gâtului şi, trăgând adânc aer în piept, am ieşit. Douce a lătrat de bucurie şi a pornit-o în direcția obişnuită. Câinele meu nu mă cruța, alegea traseul cel mai lung.

La ferestrele lui Gary era lumină. M-am luat după Douce, care alerga deja pe dig. Parcă a simțit unde mă duceam,

fiindcă s-a oprit chiar în faţa clădirii lui. Nu-l mai puteam evita, nu mai voiam. Am urcat până la al doilea etaj şi am bătut timid la uşă, fără să mă gândesc prea mult. A trecut o veşnicie. Dacă nu se hotăra mai repede, aveam s-o rup la fugă, căci tremuram toată la gândul saltului în necunoscut pe care mă pregăteam să-l fac. În sfârşit, uşa s-a deschis. Inima a început să-mi bată nebuneşte, Gary a zâmbit uşor, a dat să se apropie de mine, apoi s-a oprit, întrebându-mă din priviri ce era cu mine acolo. Înainte de-a apuca să reacţionăm, să scoatem măcar un cuvânt, Douce ne-a împins, făcându-şi loc să intre. Am pufnit amândoi în râs. Un râs nervos, în cazul meu.

— Nu vii şi tu? m-a invitat Gary.

Nu i-am răspuns, am păşit pur şi simplu pe urmele lui Douce. Am înaintat până în living, cu respiraţia tăiată. Apartamentul său era la fel de impersonal ca prima dată când intrasem acolo, omul era în trecere, mi-am amintit eu, mereu fusese în trecere, oriunde ajunsese. Şi dacă mă înşelam din nou? Eram gata să dau înapoi ca să mă menajez, suferisem mult prea mult. Dacă mă îndrăgosteam nebuneşte de el – ceea ce presimţeam a fi mai mult decât probabil –, n-aş fi suportat încă o trădare, încă o părăsire. Teama şi instinctul de supravieţuire mă devorau pe dinăuntru. M-am întors spre el frământându-mi mâinile, trebuia să-mi ţin firea, să-mi strunesc sentimentele şi simţurile pe care mi le deştepta prin simpla sa prezenţă. Gary îmi dădea impresia că aşteaptă verdictul meu. Mă lăsa să aleg. Ceea ce urma să se petreacă între noi depindea de ce hotăram eu.

— Sunt îngrozită, i-am mărturisit, aproape sufocată. Nu înțeleg ce mi se-ntâmplă. Sunt ca pierdută, nu credeam să mai simt vreodată treaba asta. Te cunosc numai de-o lună şi ştii şi tu prin câte am trecut până acum... N-ar trebui să fiu aici, cu tine, dar nu m-am putut stăpâni. Mă atragi... Copiii mei tocmai au aflat că tatăl lor e în viață. N-ar fi trebuit să-i las singuri ca să vin să te văd... Ei sunt prioritatea mea, aşa vor fi mereu, vreau să fii conştient de lucrul ăsta.

— Ştiu... abia aştept să-i cunosc...

De ce oare spunea întotdeauna cuvintele pe care voiam să le aud? De parcă am fi fost făcuți unul pentru celălalt, de parcă ar fi fost musai să ne întâlnim. Îmi doream din toată inima să fie sincer.

— Nu e numai asta, l-am întrerupt eu tot mai nerăbdătoare, mi-e teamă că n-o să am niciodată încredere în tine, c-o să am mereu îndoieli în privința ta, traiul cu mine o să fie un infern. E mai bine să te previn.

A părut amuzat de avertismentul meu şi a făcut un pas spre mine.

— Nu cred...

L-am oprit cu o mişcare scurtă din mână, m-a ascultat.

— Şi mai e şi Ivan.

A tresărit şi s-a dat înapoi, rănit.

— Nu vreau ca Ivan să se amestece între noi. Dacă nu crezi că poți să-l laşi în urmă, să uiți de el în ceea ce mă priveşte, pleacă. Stai cât mai departe de mine. Ştiu foarte bine că el te-a sunat aseară... iar tu te-ai ferit să-mi spui...

— Îmi pare rău, m-a luat pe nepregătite...

— Ştiu ce fac... mă rog, probabil că tu, acum, nu mai eşti chiar atât de sigur... Pur şi simplu, nu vreau să ne dirijeze el viața.

A zâmbit, vizibil uşurat, apoi a redevenit serios.

— Nu-i voi acorda această putere şi nu-l voi lăsa să se apropie de tine, dacă aşa vrei.

A venit din nou mai aproape. Eu n-am mai făcut nicio mişcare, ne uitam lung unul la celălalt. Distanța dintre noi a dispărut apoi cu totul. Ochii lui ardeau. La fel ca seara trecută, a ridicat o mână spre fața mea. Când a fost pe punctul să mă atingă, m-am strâns ca într-o cochilie, cuprinsă de o ultimă angoasă. A rămas cu mâna întinsă, iar eu m-am uitat atentă la figura lui, căutând urma unei nedumeriri, a vreunei enervări din pricina reacției mele. N-am văzut altceva decât dorință tandră. Mă aştepta să vorbesc.

— Să nu te joci cu mine. Nu mai vreau să sufăr, Gary... Nu vreau să fie un chin iubirea... Ştiu deja c-o să-ți cer să nu pleci.

— Nu va fi nevoie s-o faci, deja m-ai ținтuit aici.

M-a cuprins de mijloc cu un braț, m-a lipit de el, nu mă mai împotriveam, mi-am pus mâinile pe pieptul lui, îi simțeam inima bătând repede şi tare, fața lui s-a înclinat spre a mea. Obrajii ni s-au atins, mângâindu-se unul pe celălalt, buzele ni s-au căutat. Fiecare particulă a ființei mele trăia înnebunită acea descoperire. Gary s-a îndepărtat uşor, atingându-mi delicat cu mâna liberă fruntea, părul, gâtul, gura. Apoi m-a sărutat. Sărutul acela era ca un salt în gol. Ne devoram unul pe celălalt de parcă de asta depindea viața noastră, de parcă niciodată nu mai fuseserăm sărutați, de parcă niciodată nu mai sărutaserăm. Gary mă ajuta să-mi recapăt suflul, îmi oferea oxigenul său. M-am descotorosit de palton, nu îndrăznisem să mi-l scot la intrare, temându-mă c-o să plec în goană. L-am aruncat cât colo. Fără să se dezlipească de buzele mele, Gary m-a tras spre dormitor. Am ajuns în pat, iar din acel moment, timpul s-a dilatat, s-a răsucit pentru a trăi fiecare gest, fiecare sărut, fiecare adulmecare, în vreme ce hainele cădeau de pe noi una după alta. Lipită de el, goală ca şi el, m-am cuibărit în brațele sale secunde în şir, întipărindu-mi trupul său în al meu, căci voiam să mă asigur că sunt în siguranță. M-a aşteptat, răbdător. Apoi mi-a cuprins în palme sânii, mi i-a sărutat, iar eu am simțit că rămân fără aer, parcă trăiam pentru prima dată acea senzație, acea plăcere intensă. Minutele nu mai aveau niciun înțeles, fiecare dezmierdare dura la nesfârşit. I-am explorat trupul cu vârful degetelor, cu buzele, încet, pentru a-i savura contururile, pentru a i le

învăța pe dinafară, pentru a-i decripta fiorii, suspinele care făceau pereche cu ale mele, ca un ecou. Când dorința a devenit mult prea puternică, Gary şi-a implântat privirea în ochii mei înlăcrimați de emoție. M-a pătruns cu o încetineală infinită, respirația lui gâfâită amestecându-se cu a mea. Când supliciul aşteptării s-a încheiat, mi-a scăpat un geamăt. Gary s-a oprit.

— Erin, să nu crezi că puterea-i la mine. Dacă tu mă laşi să te iubesc...

L-am întrerupt cu o sărutare, o sărutare cum nu mai dădusem nimănui până atunci. Sărutul unei dorințe înflăcărate, sărutul unei iubiri care încolțea nestăvilită, sărutul încrederii şi al abandonării de sine. Mi-a răspuns cu aceeaşi pasiune. Gurile ne-au rămas lipite până în clipa orgasmului. Cel mai răscolitor, cel mai puternic trăit vreodată. Sexul putea fi frumos, putea fi o simbioză. Am rămas îmbrățişați. Gary îmi explora în continuare trupul, mâinile mele se plimbau mai departe pe spatele lui, uitându-ne unul în ochii celuilalt.

— Sunt la fel de pierdut ca şi tine, mi-a mărturisit el în şoaptă. Şi mi-e şi frică, dar poate fiindcă n-am fost niciodată atât de fericit. Am sentimentul că sunt în sfârşit acolo unde mi-e locul... Nici nu-ți imaginezi ce înseamnă asta pentru mine... Nu voi lăsa pe nimeni să ne fure ceea ce ni se întâmplă. Oricâte încercări ne aşteaptă, fiindcă sunt sigur că vor fi şi din astea, n-am să dau bir cu fugiții, am să mă lupt pentru noi, pentru tine, pentru mine, pentru copii.

Pleoapele mi se închideau de la sine în timp ce stăteam strânsă covrig în brațele lui Gary, nu voiam să mă mai mişc, voiam să rămân acolo, în căldura protectoare a trupului său, pentru totdeauna.

— Erin, mi-a murmurat el la ureche, te-aş ține la mine toată noaptea, dar mă gândesc că dacă nu te găsesc copiii acasă mâine-dimineață...

Mi-am frecat nasul de gâtul său ca să mă impregnez de mireasma lui iodată şi să i-o simt în orele următoare, când n-aveam să fiu cu el.

Nu m-am gândit să-i spun că nu era nevoie să mă conducă. În timp ce ne-mbrăcam, fiecare gest era un pretext ca să ne atingem, să ne sărutăm. Douce ne aştepta cuminte în living, am izbucnit amândoi în râs când am văzut-o. Gary a fluierat înaintea mea îndemnând-o să iasă din casă, iar ea l-a ascultat fără să-mi acorde nici cea mai mică atenție. Am străbătut tot drumul agățați unul de celălalt. Pentru prima dată, Gary a venit până la uşă. Mi-a cuprins fața între palmele sale. Cum de puteam avea nişte simțăminte atât de puternice pentru un bărbat? M-a sărutat apăsat pe gură.

— Când eşti mâine la L'Odyssée?

— Până la 6 seara. Tu la cât termini?

— O să fac în aşa fel încât s-ajung înainte să pleci.

— Sigur o să fie şi Milo cu mine.

Mi-a aruncat un zâmbet larg.

— Foarte bine, abia aştept să-l văd.

L-am mai sărutat o dată şi am deschis uşa.

— Somn uşor, mi-a zis el.

17

Ivan

Se învârtea încolo şi-ncoace prin restaurantul gol, închis de două zile. Nu mai voia să vadă pe nimeni. În perioada următoare, era musai să fie în deplinătatea facultăților fizice şi mentale. Trecuse o lună de când aştepta ca nenorocitul ăla de scufundător să-i dea nişte informații concrete despre Erin. N-avea să obțină nimic de la acel tip. Degeaba ar mai fi aşteptat, mai bine se ocupa chiar el de toată chestiunea. În fond, tipul se făcea parțial vinovat pentru redeşteptarea bestiei. Aşa că avea să-l găsească, oriunde s-ar fi ascuns.

Până la el însă, mai era cineva care trebuia să dea socoteală. Primul aducător de necazuri, nimeni altul decât propriul cumnat. De câte ori nu-i venise să-l ia la pumni pe individul ăla care-l privea de sus, care-i vorbea ca unui prostănac?

Cam bănuia el cum decurseseră lucrurile. Mai mult ca sigur că, după plecarea lui, tipul o tot bătuse la cap pe Erin să divorțeze, ținându-i discursuri din alea de mare avocat. Iar după şapte ani, ea nu mai rezistase şi cedase solicitărilor neîncetate ale familiei de-a se despărți de el.

O crezuse mai puternică.

Oare uitase că era a lui?

Nu pricepuse că, într-o bună zi, el avea să se întoarcă şi să-şi reia locul pe care-l deținea în viața ei?

18

Gary

Întotdeauna visasem să trăiesc după o anumită rutină. Ştiam că unii se tem de asta mai tare decât de orice altceva, că li se pare o chestie monstruoasă, distrugătoare şi de

iubire, şi de dorinţă, dar eu eram convins că lucrurile stăteau exact pe dos, aşa că o aşteptam, nădăjduiam la ea. Iar ea era o minunăţie care întrecea tot ce mi-aş fi putut imagina.

A noastră, a lui Erin şi a mea, s-a rodat de la sine. În fiecare seară, mă duceam s-o văd la L'Odyssée. Uneori, era acolo cu Milo, ca în ziua de după prima noastră noapte. Întâlnirea cu micuţul ei fusese destul de timidă, el rămăsese retras, întrebându-se, fără doar şi poate, cine era necunoscutul acela care-i ţinea companie mamei sale. După două săptămâni, eram în continuare în acelaşi punct, el mă observa cu coada ochiului, îmi răspundea când îl întrebam ceva, dar cu o voce moale şi niciodată nu spunea mai mult decât strictul necesar, iar eu nu insistam, îl lăsam în pace, aşteptând să se obişnuiască cu prezenţa mea. Între timp, îmi plăcea să-l urmăresc de la distanţă. În unele zile, Ulysse şi Lou erau acolo. Cu ei, totul era mult mai fluid. Adolescenţa îi ajutase să înţeleagă foarte rapid ceea ce se petrecea între mama lor şi mine, lucru pe care păreau să-l accepte întru totul, tutuindu-mă chiar fără nicio problemă. Am fost foarte emoţionat de rugămintea pe care Ulysse mi-o strecurase pe furiş la un moment dat, când Erin era întoarsă cu spatele, iar Lou se ocupa de Milo: „Să n-o faci pe mama să sufere". Îi întinsesem atunci mâna, ca pentru a pecetlui un pact implicit cu el, iar el acceptase. Copiii cei mari nu ezitau să-mi pună întrebări despre călătoriile mele, despre scufundări. În scurt timp, am observat o lucire pofticioasă în privirea lui Ulysse. Mai amânam un pic momentul, dar îmi promisesem ca, dacă totul mergea bine, să-i propun să-l iniţiez şi pe el. Contextul nu era, evident, tocmai potrivit, dar n-au căutat nicio clipă să-mi vorbească

despre tatăl lor. Eu însă rămâneam vigilent, ştiind cu certitudine că subiectul Ivan n-avea să fie niciodată închis.

În zilele când Erin pleca de la bar după-amiaza, o însoţeam până acasă, iar ea venea la mine ceva mai târziu. Când lucra în a doua parte a zilei, îmi petreceam seara la L'Odyssée, iar după ce închidea, iarăşi venea la mine. Nu-i trecusem nici până acum pragul casei, nu părea încă hotărâtă. Iar eu, unul, n-o presam, nefiind prea grăbit să ajung în casa unde locuise Ivan.

De două săptămâni încoace, nu era noapte în care să nu fi fost împreună câteva ore. Pofta de ea n-avea să mi se potolească niciodată. Trupul, gura, sânii, pântecul, suspinele ei, senzualitatea de care nici nu părea să fie conştientă, totul mă atrăgea la ea. Era frumoasă, atât de frumoasă când făceam dragoste. Dar şi atât de fragilă. În ciuda intensităţii primei noastre nopţi şi a tuturor celorlalte, avea uneori nişte tresăriri de spaimă, de reţinere. În clipele acelea, ochii i se înceţoşau pe ascuns, tulburaţi parcă de nişte amintiri urâte, şi întotdeauna îi trebuiau câteva secunde bune ca să se întoarcă la mine. Eram sigur că Ivan fusese violent cu ea. Într-o noapte, încercasem să-i pun câteva întrebări, nu voiam în niciun caz să fac vreun gest care s-o rănească ori care să-i amintească de el. Când înţelesese ce o întrebam, se făcuse covrig, ferindu-şi privirea, eu o strânsesem în braţe, stăpânindu-mi cu greu furia pe care-o simţeam crescând în mine, bănuielile mele cele mai rele fuseseră confirmate, apoi ea îmi şoptise, îndurerată: „Nu acum".

Lucrurile acelea nespuse nu umbreau însă restul. Mai ales după ce o înştiinţasem că Ivan hotărâse să uite de mine. Ceea ce era adevărat, fiindcă nu mai încercase să mă contacteze. Era o mare uşurare. O libertate pe care o savuram, preţuind-o la justa ei valoare şi rugându-mă să nu fie efemeră. Cu fiecare zi care trecea, complicitatea noastră se aprofunda, râdeam, vorbeam, ne provocam. Dimineaţa, când mă trezeam, îmi venea să mă ciupesc ca să mă conving că era adevărat ce mi se-ntâmpla. Împărtăşeam cu acea femeie mai mult decât propriu-mi ideal, mai mult decât ceea ce îndrăznisem vreodată să-mi doresc.

Erin îmi vorbea adesea despre părinţii ei, despre fratele şi cumnata ei, pe care-i iubea mai mult decât orice pe lume. În noaptea aceea, deşi se apropia momentul să se întoarcă acasă la copii, nu mai contenea, pur şi simplu, iar eu o ascultam cum tot întorcea lucrurile pe-o parte şi pe alta. Nu ştia cum să procedeze pentru a le spune de intrarea mea în viaţa ei.

— Ar putea deveni insuportabili! m-a avertizat ea. M-apucă oboseala numai când mă gândesc.

Am izbucnit în râs. Apoi, m-am ridicat într-un cot, cu un rictus amuzat.

— Nu c-aş arde de nerăbdare s-o încasez de la tatăl sau fratele tău, dar, cu cât amâni mai mult, cu atât mai rău o să fie. Şi-apoi, se prea poate ca Paloma sau copiii să facă vreo gafă.

Erin nu trebuise să-i spună ceva asociatei sale. Aceasta înțelesese singură, grație ochilor ei de linx. Totuşi, aveam grijă să nu ne prea atingem când eram la L'Odyssée. Deşi ne era extrem de greu, nu ne sărutam niciodată când ne întâlneam după-amiaza, la sfârşitul zilei sale de muncă. Aşteptam întotdeauna să plecăm de la bar ca să ne ținem de mână, singurul gest amoros la care copiii putuseră asista.

A oftat, îmbufnată.

— Ca să nu mai zic că aş putea veni la L'Odyssée când sunt şi ei acolo, am continuat eu. Să nu crezi c-am să mă prefac că nu te cunosc.

— Niciodată nu ți-aş cere aşa ceva!

Am ridicat o sprânceană, ironic.

— Deci?

— Ai dreptate, a admis ea, dar te previn, e o chestie foarte riscantă!

Am pufnit din nou în râs.

— O să supraviețuiesc...

— Dar tu? la zi..., m-a întrerupt ea, ca să mă tachineze.

— Ce?

— Zi-mi de familia ta!

Aş fi vrut să reacționez altfel, dar n-am putut. Aşa că m-am dat jos din pat şi m-am îmbrăcat în cea mai mare viteză.

Apoi, fără să scot o vorbă, m-am dus în living, lăsând-o singură.

Familia mea. De două săptămâni, evitam cu meticulozitate acest subiect. Aveam de-a face cu o femeie care trăia în fuziune cu ai ei – se vedeau în fiecare zi sau aproape, alcătuiau un tot. Faptul că insistam să-şi asume relația noastră în fața alor săi era o chestie pur egoistă, aşteptam, prin acel anunț, o dovadă a sentimentelor sale pentru mine, deşi mă temeam că ei ar putea fi cam băgăreți şi ar putea-o face să se-ndoiască de mine. Eram însă gata să mă lupt ca să-i dovedesc că ai ei se înşală. Ceea ce nu rezolva deloc problema cu propria-mi familie. Ce ar fi crezut Erin despre relația deplorabilă pe care o aveam cu părinții, frate-meu şi soră-mea? Drept cine avea să mă ia când avea să afle că, de ani întregi, nu făcusem niciun efort ca să-i văd? Cum să-i explic de ce şi pentru ce, fără să par un mizerabil? Cum să-i spun că mă reapropiam treptat de ei după o atât de lungă absență? Deşi profitam în continuare de nesfârşita lor răbdare cu mine ca să mă pregătesc sufleteşte pentru reîntâlnirea cu ei.

— O să fugi de fiecare dată când apare ceva care nu-ți convine? mi-a servit-o ea venind după mine în living.

Se enervase. Şi pe bună dreptate. Doar că remarca ei nu era în măsură să mă calmeze. Zisese ceva ce nu trebuia, aşa că m-am refugiat în tăcere.

— Nu-i nimic de spus despre familia mea!

A clătinat din cap, mâhnită de răspunsul meu, apoi şi-a luat paltonul şi şi-a legat fularul la gât. După aceea s-a bătut uşor pe coapsă pentru a o chema pe Douce, care dormea întinsă cât era de lungă, şi a pornit spre uşa de la intrare. Am oprit-o în ultimul moment, trăgând-o spre mine.

— Erin, stai puțin.

— Dacă nu poți nici măcar să-mi povesteşti despre ai tăi, mă întreb ce naiba caut eu aici...

— Te conduc.

— Sunt om în toată firea, nu te-am aştept pe tine ca să umblu noaptea pe-afară.

S-a desprins de mine cu o mişcare bruscă, a deschis uşa şi a coborât în grabă scările.

A trebuit să fac eforturi serioase pentru ca munca mea să nu aibă de suferit de pe urma disputei din acea seară. Abia

reuşisem să închid ochii după plecarea lui Erin. Mi-era ciudă pe mine că mă-nchisesem în asemenea hal şi mi-era ciudă pe ea că nu acceptase că aş putea avea nevoie de timp ca să-i povestesc despre anumite zone din viaţa mea. Nimic însă nu m-ar fi putut opri să mă duc în continuare la L'Odyssée, după muncă. Trebuia s-o văd şi nu voiam sub nicio formă să mă împotmolesc în propriile toane, n-aveam de gând s-o pierd atât de repede.

Era o vreme frumoasă, terasa era plină în acea după-amiază însorită de vineri. Nici urmă de Erin afară, am găsit-o înăuntru. Când m-a văzut, a oftat uşurată şi a schiţat un zâmbet încurcat, căruia i-am răspuns tot cu un zâmbet. Cei trei copii ai săi erau instalaţi la tejghea. Mi l-a indicat pe cel mai mic cu o mişcare din cap şi a ridicat ochii în tavan, exasperată. M-am apropiat de ei cu Douce lipită de picioarele mele, nu mă slăbea o clipă cât stăteam acolo.

— Salut, Gary! a ciripit Lou.

— Ai picat la fix, m-a anunţat Ulysse.

— Ah, da? De ce?

Mi-a făcut cu ochiul, dar n-am priceput ce voia să spună.

— Avem o problemă cu Milo.

Acesta, roşu la faţă de atâta plâns, stătea cu capul în mâini.

— Pot să te ajut? m-am oferit eu.

S-a posomorât şi mai tare.

— Milo, ai putea totuşi să-l saluți şi tu pe Gary! l-a boscorodit Erin.

I-am dat de înțeles că nu era nicio problemă. Figura ei părea şi mai exasperată. N-o nimeream nicicum. Aveam să văd mai târziu ce era de făcut, deocamdată mă intriga remarca lui Ulysse.

— Ia zi, ce s-a-ntâmplat? l-am întrebat.

El şi-a frecat mâinile, nemaiaşteptând alt îndemn. Milo aflase de la şcoală că aveau să înceapă în curând nişte cursuri de natație. El însă nu ştia să înoate şi-i ceruse maică-sii un bilet de învoire ca să fie scutit de piscină, lucru pe care ea refuzase să i-l dea. Din câte am înțeles, toți – de la bunicu-său până la soră-sa, plus unchiul Erwan şi chiar Paloma – încercaseră să-l învețe să înoate, dar nimeni nu-l convinsese nici măcar să ridice un picior de pe nisip. Nici chiar atunci când accepta să intre în apă. Am priceput imediat ce sarcină avea să-mi revină, Ulysse îmi dădea o mână de ajutor cu fratele său mai mic.

— Când te-am văzut intrând, a continuat el foarte mulțumit de sine, mi-am zis că nu există cineva mai nimerit care să-l învețe cu apa.

— Las-o mai uşor, i-a zis maică-sa, Gary este ocupat şi sigur are treburi mai importante decât să-l înveţe pe Milo să înoate, mai ales că Milo poate foarte bine s-o facă şi la şcoală.

— O să râdă toţi de mine! a mârâit cel vizat.

— Eu n-am zis nu, Erin.

M-am ferit de privirea ei emoţionată, concentrându-mă asupra lui Milo, căruia brusc îi captasem atenţia. Ridicase capul spre mine şi mă privea, curios.

— Tu ştii să înoţi?

M-am abţinut să nu pufnesc în râs, nu care cumva să creadă că râdeam de el. Erin, la rândul ei, a trebuit să se întoarcă imediat cu spatele ca să-şi ascundă amuzamentul.

— Da, înot în fiecare zi, cam cu asta mă ocup la muncă. Mă bag chiar şi sub apă.

A făcut ochii mari, impresionat şi îngrozit în acelaşi timp.

— Şi nu ţi-e frică?

— Uneori mi-este, dar asta nu mă împiedică să-mi placă şi să mă bag în apă şi a doua zi. Ca să fiu sincer, Milo, în cea mai mare a timpului mă distrez. Vrei să-ți arăt?

A ridicat din umeri, nehotărât, apoi i-a aruncat maică-sii o privire pierdută, ca pentru a-i cere părerea. Ea i-a zâmbit cu toată iubirea de care era în stare.

Milo s-a uitat din nou la mine, nelinişt it. Problema nu era că nu ştia să înoate; de fapt, îi era groază.

— Ştii ceva, Milo, eu îți arăt cum te poți distra înotând, dar tu nu eşti obligat să intri cu mine în apă. Şi o să hotărăşti tu dacă vrei să mi te-alături, eu n-am să te forțez.

A încuviințat din cap, ceva mai linişt it.

— Bine.

Erin, Ulysse şi Lou au scos un oftat lung, de uşurare. De parcă ar fi complotat toți trei.

Erin nu lucra în seara aceea. I-am însoțit aşadar pe toți patru până acasă. Copiii mergeau în fața noastră şi se jucau cu Douce, Erin m-a prins de mână, trecându-şi degetele printre ale mele, şi şi-a lipit obrazul de umărul meu.

— Îți mulțumesc pentru Milo. Dar eşti sigur că nu te deranjează?

— Sigur că nu... mă scoate din minți că-i e frică de apă! m-am enervat eu, singur.

— Bănuiam, mi-a zis ea râzând, după care a redevenit serioasă. Îmi pare rău pentru aseară.

— Eu îmi cer scuze, am reacționat ca un tâmpit... O să-ți povestesc despre ai mei, o să ți-i prezint, dar am nevoie de un pic de timp...

Se vedea cu ochiul liber că era oarecum dezamăgită de răspunsul meu, dar şi cumva îngrijorată.

— Stai liniştită, Erin, n-am niciun fel de cadavre în dulap, nici drame, nici războaie fratricide, doar două-trei probleme relaționale, pe care încerc să rezolv. Iar acum, după cum vezi, în acest moment, nu vreau decât să mă bucur de ceea ce ni se întâmplă. În plus, azi e o zi mare, Milo a vorbit cu mine.

I-a revenit zâmbetul exact când ajungeam în fața casei. Copiii erau deja înăuntru.

— Ce-ai zice să rămâi cu noi la cină, ca să sărbătorim evenimentul?

Îmi deschidea uşa casei ei, dar oare eu eram pregătit să intru în casa lui? M-am pierdut în contemplarea faţadei ca să câştig timp. Până să apuc să-i dau un răspuns, s-a apropiat de mine şi m-a sărutat uşor pe buze.

— Locuiesc cu copiii aici de patru ani. El n-a călcat niciodată în această casă, dacă asta-i problema.

Pesemne că eram transparent de-a binelea, de vreme ce putea să-mi citească gândurile atât de uşor.

— Hai, rămâi, te rog... şi-o să-mi zici şi cum te gândeşti să procedezi cu Milo.

— O să-ţi placă!

De cum am păşit înăuntru, am fost impresionat de strălucirea şi căldura locului. De parcă, mutându-se acolo, Erin ar fi trecut de la întuneric la lumină. Şi mai era şi vederea spre mare, extraordinară, ca o evadare în larg. Puteam distinge barja unde lucram, îmi plăcea să ştiu că-mi petreceam zilele în faţa casei sale. Copiii urcaseră în camerele lor. Am stat minute bune în salon uitându-mă la spaţiul în care trăia Erin, un univers delicat, rafinat, diametral opus aceluia, brut, de la L'Odyssée. Pe pereţi, tot felul de amintiri surâzătoare şi însorite. Prin colţuri, o harababură veselă. Graţie ei, descopeream cum arăta interiorul unei familii cu copii care-şi aruncau lucrurile pe unde se nimerea. Era ceva atât de viu! Atât de simpatic! Aş fi putut sta ore întregi admirând dezordinea.

Erin a venit în spatele meu şi mi-a cuprins mijlocul cu braţele, apoi s-a ridicat pe vârfuri şi m-a sărutat pe gât.

— O să-ţi arăt restul casei mai târziu, mi-a şoptit încetişor, ca o mâţă torcând. Până atunci, hai să m-ajuţi.

M-a tras, autoritară, către bucătărie, mi-a întins o sticlă de vin şi un tirbuşon.

În vreme ce pregăteam cina amândoi, ca un cuplu vechi, cu tabieturi şi manii comune, mi-a povestit despre mutat, despre golul pe care-l făcuse în jurul său debarasându-se de tot ce i-ar fi putut aminti de Ivan. Mă interesa tot ce accepta să-mi destăinuie despre acea perioadă a vieţii ei. Lucrurile şi mobilele pe care le descopeream erau doar ale ei şi ale copiilor. Ivan dispăruse, dar ea îl şterse cu totul. Îşi crease o nouă viaţă, total ruptă – cel puţin în aparenţă – de existenţa lui.

— Chiar n-ai păstrat nimic?

— A rămas o scrisoare pe care mi-a lăsat-o când m-a părăsit, dar astăzi e mai mult a copiilor decât a mea, e parte din istoria lor. Altfel, eu nu mai am nimic... mi-am aruncat până şi verigheta... La gunoi, nu în mare, fiindcă nu voiam să poluez, a precizat ea, ironică.

A început, ca din reflex, să-şi maseze frenetic inelarul, apoi i-am citit pe faţă stânjeneala.

— Vezi, făceam aşa după aceea, ca să dispară mai repede urma.

Îşi freca pielea violent. Am prins-o de mână ca să se oprească şi am mângâiat-o încetişor.

— Nu se mai vede nimic, Erin, parcă n-ai fi purtat-o niciodată.

— Îmi pare rău, să nu crezi că asta înseamnă că mă mai gândesc la el... sunt doar amintirile urâte din acea perioadă. Vreau să ştii totul, chiar dacă-i complicat, chiar dacă unele răspunsuri o să vină mai târziu. N-o să ajungem prea departe dacă lăsăm loc de tabuuri între noi.

— Vrei să-mi povesteşti mai multe acum?

A plecat de lângă mine şi s-a dus să amestece în cratiță. Apoi a băut, fără grabă, câteva înghițituri de vin, după care s-a întors spre mine.

— Nu în seara asta, să nu-i dăm atâta importanță acum, când eşti pentru prima oară aici, acasă, cu copiii şi cu mine.

Cina a fost de un firesc uluitor. Stăteam toți cinci în jurul mesei, vorbeam despre ce făcuserăm peste zi, despre programul pentru weekendul care tocmai începea, râdeam din te miri ce. Spontaneitatea dialogului cu Ulysse şi Lou

mă umplea de bucurie. Privirile complice schimbate cu Erin mă făceau să mă îndrăgostesc tot mai tare. Ea îmi oferea un loc în viața sa, în inima sa. Îmi dădea voie să mă strecor lângă ea şi să-i stau alături. De ce oare? Chiar meritam eu această a doua şansă pe care, până atunci, nici n-aş fi crezut-o cu putință? Refuzam să mă gândesc la anumite cuvinte, țineam cât mai departe sentimentele violente care mă asaltau. Totul mergea atât de repede, mult prea repede. Mă temeam să nu-mi ard aripile, dar îmi asumam riscul.

— Milo, mâine nu mă duc la muncă, am zis eu. Dacă vrei să mergem să înotăm, mă rog, eu vreau în orice caz, putem s-o facem.

— La piscină? m-a întrebat el cu o voce pierită. Sau în mare?

— Nici, nici, marea e prea rece pentru tine în acest moment, mai aşteptăm un pic. Dar am trimis nişte mesaje şi tocmai am primit răspunsul. O să fii foarte aproape de mama ta. Fosa de scufundări e a noastră toată după-amiaza.

— Poftim? s-a îngrijorat Erin.

M-am uitat în ochii ei. Am încercat să discut cu ea din priviri. I-am cerut să aibă încredere în mine. Milo nu risca nimic câtă vreme eram lângă el. Ceva îmi spunea că o piscină înțesată de lume într-o sâmbătă după-amiaza era ultimul lucru de care băiatul avea nevoie. Erin a oftat din rărunchi şi mi-a făcut semn din cap că-i de acord.

— Ce tare! a exclamat fratele lui. Stai aşa, Milo. Nu vrei să mă înveți şi pe mine să înot, Gary? Nu sunt sigur că mai ştiu.

Fratele său mai mic s-a uitat la el stupefiat.

— De tine mă ocup mai târziu! i-am răspuns. Ei, ce zici, Milo, mergem?

— Da, mergem, a acceptat el cu un zâmbet timid.

***

— O să fiu geloasă pe fiul meu, m-a anunțat Erin.

Mi-am înăbuşit râsul lipindu-mi gura de umărul ei. După plimbarea cu Douce, îmi propusese să continui turul casei prin vizitarea camerei sale, lucru pe care n-aveam cum să-l refuz.

— Păi, cum adică? Vreau să văd şi eu cum te distrezi în apă!

— Ți-aş fi propus să vii şi tu mâine, dar m-am gândit că poate lui Milo o să-i fie mai uşor să meargă cu mine dacă nu eşti şi tu de față.

S-a uitat la mine lung.

— O să vină şi ziua când vom sări în apă împreună, am asigurat-o eu.

De fapt, abia aşteptam să fiu cu ea în adânc.

— O să mă-nveți şi pe mine?

— Cum se face primăvară cu adevărat şi se-ncălzeşte apa, gata, îți fac botezul în scufundări. Până atunci, uite ce târziu s-a făcut şi tu mâine lucrezi, hai că te las să dormi.

Peste cinci minute, mă conducea la uşă. Sărutul de despărțire m-a răvăşit complet. O strângeam în brațe, repetându-mi în sinea mea: „Nu se poate, nu se poate...” Era aşa cum simțisem de la bun început. Erin avea puterea de-a mă lecui de toate frământările. Am dat să plec, dar nu m-a lăsat.

— Gary... E bine, nu? Adică... noi... ce ni se întâmplă... Nu-mi vine să cred...

— Nici mie...

Gary

Da la L'Odyssée, de unde-l preluasem, şi până la centrul de scufundări, Milo n-a scos niciun cuvânt. Digul de la Bas-Sablons, pe care trebuia să-l străbatem de la un capăt la altul, mi se părea interminabil. Nu ştiam ce să-i spun şi nici cum să mă port. Începând cu mersul, care nu trebuia să fie prea rapid, ca să nu rămână el în urmă. Mi-era greu să-mi potrivesc pasul după paşii lui micuți şi timizi, şi tot mai reticenți pe măsură ce ne apropiam de obiectul groazei sale. Mă simțeam teribil de neîndemânatic. Acum, că eram numai eu cu el, nu-mi prea mai dădea mâna să fac pe grozavul. Nu-mi părea rău că mă oferisem să-l ajut, dar mă temeam să nu fac ceva greşit, nu mai fusesem niciodată într-o asemenea situație. În seara dinainte, îmi zisesem că fosa de scufundări era cea mai bună variantă. Acum începeam să înțeleg îngrijorarea lui Erin. O piscină de şase metri adâncime concepută pentru inițierea în scufundări nu era o idee tocmai bună pentru un copil care se temea de apă... Dacă-l traumatizam şi mai mult, avea să fie un dezastru – el avea să mă urască, iar mama lui n-avea să mi-o ierte niciodată.

Sala fosei era scăldată în lumina soarelui. Aerul mirosea puternic a clor. Priveliştea oferită de portul turistic, de pontoane şi Cité d'Aleth era minunată. Îmi puteam zări chiar şi propriul apartament. Era ciudat să vezi oamenii plimbându-se în vreme ce noi ne pregăteam să sărim în bazinul cel mare – mă rog, mai mult eu. Când am închis uşa

în urma noastră, Milo a avut o mişcare de recul. Clănțănea din dinți, echipat cum era doar cu slipul. Şi i s-au umplut ochii de lacrimi. M-am lăsat pe vine în fața lui şi mi-am pus cu delicatețe mâinile pe umerii săi plăpânzi.

— Nu te oblig să intri, Milo. Facem cum ți-am promis. Tu te aşezi pe o bancă sau pe marginea bazinului şi intru eu. Nu tu. Vii un pic mai aproape? Doar ca să vezi cum e...

A dat din cap că da. M-am ridicat şi m-am dus spre apă. M-am uitat pe furiş înapoi, Milo îşi luase inima în dinți şi venea după mine. S-a lipit de mine tremurând, a şoptit un „oh" abia perceptibil şi a făcut un gest la care nu mă aşteptam – şi-a strecurat mâna în mâna mea.

— Nu mă laşi să cad, bine?

L-am strâns cu putere de mână, fără să stau o clipă pe gânduri. Voiam să-l liniştesc, voiam foarte tare să-l ajut să-şi învingă frica aceea irațională.

— Niciodată.

— E adânc?

— Destul de adânc, cam cât şase băieți ca tine cocoțați unul peste altul.

Comparația mea i-a smuls un zâmbet uşor.

— Ce frumoasă e culoarea apei!

— În mare găseşti culori şi mai frumoase. Poate c-ai să vezi şi tu cândva, când o să mai creşti.

A ridicat din umeri, abătut.

— Ai timp o viață întreagă să înveți să înoți.

A oftat, deloc convins. Apoi a început să se uite cu atenție de jur împrejur. Sala fosei era destul de mică. Pe cât de impresionantă putea părea adâncimea piscinei, pe atât de zgârcită era ca lățime. Un cilindru de vreo doisprezece metri diametru. Geamurile mari te ajutau să nu simți că te sufoci. Cel puțin pe Milo speram c-o să-l ajute.

— Ce sunt alea?

— Echipamentul pentru scufundări, veste, butelii de oxigen, detentoare...

S-a încruntat, la fel ca maică-sa.

— O chestie pe care o ții în gură ca să respiri sub apă, când stai mai mult, i-am explicat eu. O să încerci şi tu la un moment dat.

Când s-a săturat de privit toate acele obiecte care i se păreau, probabil, foarte ciudate, a ridicat ochii spre mine.

— Îmi arăți cum te joci?

Joacă. Era un copil. Trebuia doar să descopere plăcerea statului în apă, nimic mai mult. Doar cât să înțeleagă că marea putea fi un minunat teren de joacă. M-au năpădit tot felul de amintiri din copilăria cea mai fragedă, după ce taică-meu mă lansase la apă. Voiam să mai mergem, numai acolo voiam, probabil că-l înnebunisem de cap cu toanele mele, cu dorința de-a sta numai în apă, chiar când era frig şi urât. Niciodată nu-mi păsase de vreme. Milo însă avea nevoie de timp. N-aveam habar cum încercaseră unii sau alții să-l învețe să înoate şi să iubească apa. Dar fusese un eşec, în orice caz. Era de datoria mea să găsesc metoda potrivită ca să descopere o lume pe care nici nu şi-o imagina. Trebuia să împărtăşesc cu el lucrul acela care mă însufleța în fiecare clipă a vieții mele.

— O să vezi mai bine dacă stai pe marginea bazinului, dar nu eşti obligat să-ți bagi picioarele în apă. Eu o să cobor pe scară.

S-a aşezat turceşte, nu care cumva să se ude. Am început să cobor încetişor, fără a-l scăpa din ochi şi având grijă să-i zâmbesc. Odată ajuns în apă, m-am apropiat de el înotând, două mişcări calme de brațe, ca să nu-l impresionez inutil. După care m-am sprijinit cu coatele de marginea bazinului.

— Eşti gata? Acum mă bag la fund.

A încuviințat din cap. Şi m-am lăsat să mă scufund. Am dat drumul la aer ca să vadă bulele la suprafață şi m-am întors imediat la el.

— Eşti OK?

A dat din cap că da. Am înotat până în mijlocul bazinului ținând capul afară, apoi m-am întors, i-am făcut cu ochiul şi m-am scufundat. Am coborât încet spre fundul piscinei, fără a merge până la capăt, apoi am urcat înapoi de-a lungul peretelui. Am scos capul din apă chiar lângă el. Iar el a izbucnit în râs.

— Nu te mai vedeam! Te-ai dus până jos de tot?

— Aproape. Vrei să mă mai bag o dată?

— Da!

— Dacă vrei să vezi mai bine, aşază-te pe scară. Te ții de bare şi n-o să pățeşti nimic. Apa e destul de caldă, n-o să-ți fie frig.

S-a ridicat, picioruşele lui nu păreau prea solide, dar curiozitatea l-a făcut să se descurce fără probleme. S-a aşezat pe podea la o distanță destul de mare şi s-a apropiat alunecând pe fund. Ținea mâinile întinse ca să se prindă de marginile scării, iar când picioarele i-au intrat în sfârşit în apă, m-am dus la el. S-a sprijinit cu tălpile pe o bară şi s-a

uitat la mine atent. Eu nu ziceam nimic, aşteptându-l să se manifeste.

— Cum faci ca să nu te duci la fund?

— Mişc din picioare.

M-am îndepărtat puțin ca să vadă.

— Iar dacă mă întind, plutesc.

— Nu te cred!

— Ba da. Vrei să vezi?

N-am mai aşteptat să-mi răspundă şi i-am făcut o demonstrație a plutei. Mă umfla râsul în sinea mea. De câți ani nu mai făcusem asta? Propulsarea aceea uşoară pentru a te ridica cu tot corpul la suprafață şi a profita apoi de plutire, cu brațele desfăcute în cruce. Arta de a te lăsa cu încredere în voia apei. Dacă aş fi fost singur, aş fi putut sta la nesfârşit aşa. Întotdeauna îmi plăcuseră sunetele vătuite din acele clipe, liniştea falsă, calmul şi seninătatea pe care poziția mi le oferea. Prezența lui Milo mă obliga însă să mă ocup mai mult de el decât de mine. El era prioritatea mea. Aşa că am alungat sentimentul puternic care mă năpădea.

— Eu n-am să pot niciodată.

— Ba poți foarte bine, crede-mă.

A clătinat din cap.

— Te mai bagi la fund?

M-am dus din nou în adâncul fosei, făcând tot felul de ocoluri, răsucindu-mă iar şi iar. Odată ajuns pe fundul bazinului, am ridicat privirea spre suprafață, îl vedeam pe Milo aplecat, ținându-se de bara scării, era în bătaia soarelui, imaginea lui oglindită în apă mi se părea atât de frumoasă, înconjurată cum era de un halou verde-albăstrui. Am pornit spre el, unduindu-mi corpul exagerat de încet, şi am suflat cât am putut de tare, stârnind un adevărat clocot în jurul meu.

— Uau! Parcă ai fi un peşte!

Râdea, râdea foarte tare. Era atât de fericit, încât a dat în sfârşit drumul balustradei. Stăteam cu ochii pe el, de teamă să nu-şi piardă echilibrul. Voiam ca nimic să nu ne strice momentul, era în sfârşit relaxat şi se bucura de ceea ce trăia. Atât de surescitat era, încât bătea apa cu picioarele, nedându-şi seama că nu se mai ținea de nimic şi nici că ne stropea şi pe mine, şi pe el. Se distra şi nu exista ceva mai frumos decât acel moment. Am râs la fel de tare ca el. Şi m-am trezit potopit de un val de fericire. O fericire brută, firească, spontană, nimic premeditat. Făceam să râdă un copil jucându-mă doar câteva secunde de-a delfinul Flipper.

— Pot să vin cu tine, Gary?

Evaluam responsabilitatea şi trăiam o emoție incredibilă. Milo îmi acorda încrederea lui pentru a se întâlni cu elementul care era viața mea şi care pe el îl îngrozea.

— Dar nu mă bag la fund!

— Mai aşteptăm cu asta, poate data viitoare.

M-am dus la el. Fața i s-a crispat. Mi-am pus picioarele pe bara cea mai de jos a scării şi m-am prins cu o mână de balustradă. Milo stătea ca încremenit.

— Prinde-te de mine, i-am zis.

Îl cuprinsese din nou frica, în ochi îi luceau câteva lacrimi.

— Îți promit că n-am să-ți dau drumul nicio secundă. N-are de ce să-ți fie teamă.

Şi-a încolăcit brațele în jurul gâtului meu, iar cu picioarele m-a prins de mijloc, ca un koala. Senzația apei care-l împresura i-a tăiat pentru o clipă respirația. M-am dat în spate cât am putut de încet şi, la fel de încet, m-am cufundat cu el în apă, având grijă ca fețele să ne rămână la suprafață. Mă luptam cu reflexul de-a mă duce în adânc. Milo mă strângea tot mai tare, îşi lipise fața de gâtul meu, se

agăța de mine de parcă de asta depindea viața lui. Eu eram colacul lui de salvare.

Trupuşorul lui de copil cuibărit la pieptul meu mă stânjenea în mişcări, dar asta era un fleac pe lângă descoperirea sentimentului de-a fi răspunzător pentru viața cuiva. Milo depindea de mine, aşa că făceam tot posibilul să nu mă las copleşit pe dinăuntru de un val devastator. Un val care-mi amintea de ceea ce n-aveam să trăiesc niciodată. De fapt, mă înşelam, trăiam un vis chiar atunci. Milo îmi dăruia cel mai frumos cadou, îmi dădea voie, pentru câteva clipe, să simt intimitatea dintre un copil şi un adult, intimitatea cea mai pură, cea mai dezinteresată cu putință. Eu îi ofeream încredere şi siguranță, îl învățam lucrurile care pentru mine erau cele mai importante, iar el se lăsa pe mâna mea. Nu eram tată, n-aveam să fiu niciodată. Înțelegeam de ce-mi doream atât de tare să fiu, de ce fusesem gata să accept orice ca să fiu. Groaza aceea viscerală de a nu face ceva greşit, amestecată cu o plenitudine absolută. Iar copilul ăsta, băiețelul ăsta îmi dădea voie să mă apropii de un sentiment mai puternic decât toate, sentimentul care te face să uiți de tine ca persoană. Şi să te gândeşti la el, înainte de orice. La siguranța lui. La fericirea lui. La viitorul lui înfloritor.

Timpul s-a dilatat, mă deplasam cu Milo prin bazin fără să scoatem o vorbă, ținându-mi în permanență o mână pe spatele lui, n-aveam să-i dau drumul până nu-mi cerea el. Treptat, trupul i s-a destins, se lăsa pur şi simplu purtat prin apă.

— Ce bine e, a şoptit el.

S-a dezlipit uşor de mine şi am reuşit să-i surprind privirea, scânteia.

— Îți place?

— Fiindcă eşti tu aici. Cu tine nu mi-e frică.

— Vrei să încerci să te bagi sub apă?

— Ce trebuie să fac?

— Îți ții respirația. Ştii să ți-o ții?

A dat din cap că da. S-a depărtat şi mai mult de mine, frunțile abia ni se mai atingeau.

— La trei. Unu. Doi. Trei.

Am mimat trasul aerului în piept, el m-a imitat. Şi m-am scufundat împreună cu el. A închis ochii. Eu i-am ținut deschişi ca să nu pierd nicio fărâmă din reacția lui. A fost o chestie scurtă. Subtilă. Dar fața i s-a destins. N-am forțat, am ieşit imediat la suprafață.

— Încă o dată, Gary! Încă o dată!

— Stai, ştiu cum facem. Urcă-te în spatele meu.

L-am ajutat să-şi schimbe poziția. S-a prins de mine, tot ca un koala. Ne-am înțeles din priviri.

— O să înotăm, bine? Când zic „trei”, îți ții respirația.

L-am tras după mine, învârtindu-mă în cerc prin bazin, ar fi fost nevoie de o piscină olimpică pentru a-l mulțumi. De fiecare dată când ziceam „trei”, mă băgam cu el sub apă. Încetul cu încetul, picioarele i s-au descleştat din jurul mijlocului meu. Milo se lăsa purtat de apă. Descoperea dispariția greutății. De îndată ce reveneam la suprafață, râdea. Din ce în ce mai tare. Am pierdut noțiunea timpului, concentrat cum eram să mă-nvârt în cerc. După picioare, brațele i s-au desprins şi ele din jurul gâtului meu şi mi s-au prins de umeri. Am ajuns chiar să-l simt zvâcnind când ne scufundam. Se lipea de mine la fiecare mişcare. Îi plăcea ceea ce trăia.

La un moment dat, am zărit culoarea cerului, soarele nu mai era atât de puternic. De câtă vreme eram acolo? M-am uitat la ceasul de la mână, era trecut de 17:30. Probabil că Erin începuse să se-ngrijoreze. Plecaserăm de mai bine de trei ore.

— Trebuie să mergem, Milo. Hai să-i spui mamei că ai intrat în apă.

— Vreau să mai stăm.

— O să se bucure când o să afle că ai reuşit.

— Dar mai venim? Mă mai aduci aici?

— Dacă încerci să ajungi singur până la scară!

Riscam, dar eram convins că putea s-o facă, mai ales că distanța era de nici doi metri.

— Bine, a decis el.

— Dai din picioare şi din mâini şi te uiți în direcția în care vrei să mergi. Eu o să fiu lângă tine.

Şi-a desprins o mână de mine şi mi-a aruncat o privire speriată, dar hotărâtă. I-am zâmbit cât am putut de larg. Cu o încetineală nesfârşită, şi-a tras şi cealaltă mână din jurul gâtului meu. Era singur. Şi deloc panicat. Apoi a început să pedaleze, să-şi mişte brațele prin aer şi prin apă, ridicând capul cât mai sus cu putință, ca să nu înghită vreun strop, dar înaintând. Un înot ca de cățeluş. Se apropia însă de țintă, fiind foarte concentrat asupra acesteia. Avea o voință de fier, se lupta cu sine însuşi, cu propria angoasă. Eu îl urmam îndeaproape, nu fiindcă n-aveam încredere în el, ci pentru că nu voiam să pierd nicio secundă din acea etapă atât de importantă. Eram foarte mândru de el. Avea să țină minte toata viața lui acest moment. Şi eu la fel. S-a prins de

scară şi s-a întors spre mine, cu un zâmbet victorios pe buze.

— Am reuşit! Am reuşit, Gary!

— Eşti un as, Milo!

— Ce bucuroasă o să fie mama!

O jumătate de oră mai târziu, ieşeam amândoi din centrul de scufundări. Milo m-a luat de mână. Era un gest firesc, spontan, generos. I-am răspuns strângându-l la rândul meu de mână.

— Cine te-a învățat să înoți? m-a întrebat el.

Mă temeam de întrebarea asta şi speram să nu mi-o pună niciodată.

— Tatăl meu.

S-a agățat şi mai tare de mine.

— Ah... ți-a zis mama? Eu n-am tată, adică, mă rog, tatăl meu a plecat şi n-am să-l mai văd niciodată.

Eram dezarmat, nu ştiam ce i-aş fi putut răspunde. S-a lipit şi mai strâns de mine.

— Dar nu-i nimic, eşti tu aici şi tu m-ai şi învățat să înot.

Mi s-a tăiat respirația. Îmi venea s-o iau la fugă, să mă ascund într-o gaură de şarpe, să plâng de durere, de bucurie, de dragoste pentru băiețelul acela care habar n-avea ce însemnau cuvintele lui pentru mine.

20

Erin

Vremea era însorită. Primăvara cea aducătoare de bucurie îşi făcea simțită prezența. Ceea ce însemna zile tot mai frumoase de-acum înainte. Fericită că era weekend şi nerăbdătoare să aflu cum îşi petrecuseră după-amiaza Milo şi Gary, am lăsat pe mâna Palomei barul şi terasa lui cea veselă, plină de oameni cu ochelari de soare. Trei minute mai târziu, eram pe digul de la Bas-Sablons, alături de plimbăreții care se bucurau de lumina dinspre apus. După câțiva metri, m-am oprit. Era realmente o zi extraordinară.

În depărtare, două siluete. Una mare şi una mică, ținându-se strâns de mână. Nu-mi venea să cred. Care dintre ele se

agăța de cealaltă? Şi una, şi alta, în egală măsură. Probabil că visam. Mi s-au umezit ochii. Am stat nemişcată, încercând să mă conving că scena la care asistam era reală. Apoi picioarele mi s-au pus din nou în mişcare, de parcă ceva m-ar fi chemat într-acolo. Am grăbit şi mai tare pasul. Cu cât mă apropiam, cu atât le vedeam mai bine feţele, Milo îi tot spunea ceva lui Gary, iar acesta îl îmbrăţişa cu privirea, zâmbind. Era aşa o apropiere între ei, parcă erau lipiţi unul de celălalt, ca şi când... Nu. Era prea repede. Prea mult. Prea devreme. Mintea şi inima mi-o luau la galop, elaborând nişte visuri inaccesibile. Şi totuşi, oricine-i i-ar fi văzut astfel, fără să-i cunoască, i-ar fi luat drept tată şi fiu. La o adică, ar fi putut găsi şi nişte asemănări între ei. Aveau aceeaşi culoare a părului, un şaten destul de indecis, care putea bate spre blond închis în lumina soarelui. O rază cădea pe ei chiar în acel moment, orbindu-i, dar ei nici nu-şi dădeau seama, complicitatea lor îi făcea să nu le mai pese de restul lumii. Erau ca într-o bulă. Oare ce se întâmplase în acea piscină atât de adâncă încât te lua, probabil, cu ameţeală? Ce fel de ameţeală trăiseră împreună? Băieţelul meu pe care-l iubeam mai mult decât propria-mi viaţă, băieţelul meu care făcea orice ca să pară puternic, deşi era atât de plăpând. Băieţelul meu cel îngrozit de apă şi atât de impresionat de Gary. Şi bărbatul acela... Bărbatul acela intrat în viaţa mea pe nepusă masă, debarcând cu cel mai urât bagaj posibil... Bărbatul acela blând şi misterios care, de la o zi la alta, făcea tot mai mult parte din mine. Bărbatul acela care-mi cicatriza rănile cele mai adânci. Bărbatul acela care nu se pricepea deloc la copii şi care fusese total derutat de răceala cu care-l întâmpinase Milo. Nici unul, nici celălalt nu mai erau la fel. O legătură invizibilă şi puternică îi ţinea acum laolaltă. O legătură palpabilă, în ciuda distanţei care mă despărţea încă de ei. Bucuria care se citea pe chipul fiului meu. Privirea admirativă cu care se uita la Gary. Milo

nu împărtăşise niciodată nimic cu vreun alt bărbat în afară de bunicul şi de unchiul său, Gary era primul de care se apropia, iar după ce se arătase neîncrezător, părea acum topit după el. Cât despre Gary... Tandreţea şi atitudinea protectoare arătate instinctiv fiului meu îmi făceau să vibreze întreaga fiinţă.

— Mamă!

Mi-am şters rapid obrajii uzi de lacrimi şi am încercat să-mi stăpânesc tresăltările inimii. Cu mâna rămasă liberă, Milo îmi făcea semne largi, de bucurie. Gary îl îmboldea să-mi vină în întâmpinare, dar fiul meu nu voia să se dea dus de lângă el şi-l trăgea, cu puţina-i forţă, către mine. Într-un elan de nestăvilit, am luat-o la fugă spre ei. Milo a zâmbit şi a râs şi mai tare. Preţ de o clipă, m-am întrebat dacă-l mai văzusem vreodată atât de neîmpovărat. S-a desprins de Gary în ultimul moment şi mi-a sărit în braţe. M-am învârtit cu el de câteva ori.

— Mamă! Mamă! Am reuşit! Am intrat în apă!

L-am strâns la piept cu toată puterea.

— Scumpul meu! E fantastic!

M-a fixat cu ochii săi mari şi sclipind de fericire.

— Gary m-a ajutat, mamă! E foarte tare!

A întins mâna să-l prindă, acesta s-a lăsat prins. Iar Milo l-a tras lângă el. Lângă noi. Brațele lui Gary s-au încolăcit instinctiv în jurul nostru, de parcă dintotdeauna ne-ar fi protejat, de parcă ar fi fost gestul lui obişnuit. Şi şi-a vârât fața în părul meu.

— Poți fi mândră de fiul tău, mi-a şoptit.

Am încercat să-i prind privirea ascunsă în dosul ochelarilor de soare, privirea aceea pe care şi-o tot ferea. Ce era cu el? Era tulburat, emoționat. Pierdut. Dar indiscutabil fericit, zâmbetul lui era de o delicatețe răvăşitoare.

— Mulțumesc, am mimat eu.

— N-ai de ce să-mi mulțumeşti... eu trebuie să-ți mulțumesc.

Dacă n-ar fi făcut el acel gest, l-aş fi făcut eu, fiindcă nu mai suportam să-mi înfrânez pornirile, fiindcă voiam să-mi asum întru totul ceea ce simțeam. M-a sărutat apăsat pe gură.

— Te pupi cu mama? a zis Milo izbucnind în râs.

Gary n-a încercat deloc să pară jenat.

— Mi se mai întâmplă.

— Deci eşti iubitul ei?

— Dacă vrea şi ea.

Amândoi s-au uitat la mine, amuzaţi. Complicitatea lor m-a lăsat paf.

— Zi că vrei, mamă! a cerut Milo căruia i se păruse probabil c-o lungeam prea mult cu răspunsul.

L-am sărutat pe Gary. Fiul meu a râs şi mai tare. Mai fusese oare vreodată atât de fericit? Atât de fără griji? S-a smuls din braţele mele şi ne-a luat pe amândoi de mână. Gary şi cu mine ne atingeam prin intermediul fiului meu.

— Haideţi acasă! Abia aştept să le povestesc lui Ulysse şi lui Lou.

Nici nu concepea ca Gary să nu vină cu noi. Transformarea faţă de cum fusese în ultimele două săptămâni era uluitoare. Până în acel moment, Milo aproape că nici nu deschidea gura în prezenţa lui Gary şi parcă avea un al şaselea simţ pentru a mă îndepărta de el. În serile când profitam de plimbarea cu Douce şi mă întâlneam cu Gary în apartamentul său, Milo, care nu făcea niciodată figuri la culcare, îmi cerea întruna poveşti, pupici şi mângâieri în plus, făcând tot posibilul să mă ţină cât mai mult lângă el. Fiul meu simţea că mă pierde. După cele câteva ore din acea zi, înţelesese însă că, prin mine, câştigase pe cineva important în viaţa lui.

Gary a făcut o mişcare de ezitare, aşteptând mai degrabă invitaţia mea decât pe a fiului meu.

— Nu credeam că e nevoie să-ţi spun să vii cu noi, mi se părea de la sine înţeles, i-am zis, amuzată. La urma urmelor, eşti iubitul meu.

A oftat încetişor, ferindu-şi privirea de mine. Mi-am înfrânat, destul de greu, dezamăgirea. N-avea să vină.

— Mă rog, poate că ţi-o fi ajuns pentru azi...

Spre marea mea surprindere, m-a mângâiat uşor pe obraz.

— Nu, Erin, nu mi-a ajuns, n-am de gând să vă las...

Vocea lui nu mai era decât un murmur, m-am apropiat de el, pregătită să-l mai sărut o dată, cu fiul meu prins între noi.

— Haideţi! a insistat Milo, întrerupându-mi gestul.

— Bine, hai! a zis Gary ciufulindu-l în joacă.

Greu de întrerupt turuiala lui Milo pe drumul spre casă. Era atât de mândru de el! Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Gary îl lecuise de teama de apă.

— O să ne mai ducem, mamă!

— Stai, Milo, că Gary n-o să poată merge tot timpul cu tine la înot.

— Ba da, mi-a promis.

M-am uitat la împricinat. După zâmbetul său radios, am ştiut care-i răspunsul.

— Şi-apoi, mamă, vreau să ajung un peşte ca el.

Am izbucnit în râs, la fel şi Gary.

— Gary e un peşte?

— L-am văzut cu ochii mei, tu nu ştii! mi-a răspuns fiul meu, mândru nevoie mare.

— Îți dai seama ce invidios o să fie Ulysse!

— Foarte bine!

— Ce-ar fi să-i luăm cu noi odată pe fratele tău şi sora ta? i-a propus Gary.

Milo a făcut o față nemulțumită, îl voia pe Gary numai pentru el.

— Ca să le arăți ce ştii să faci cu mine! a precizat Gary, făcându-i cu ochiul.

Aproape ajunseserăm acasă, când am auzit un claxon îngrozitor, pe care-l cunoşteam prea bine. M-am uitat în toate părțile şi am descoperit, fără nicio surprindere, maşina maică-mii parcată de-a curmezişul drumului, ceva mai sus de rampa spre mare, la vreo douăzeci de metri de casă. Ne vâram literalmente în gura lupului. Am încetinit puțin pasul. De unde eram, o auzeam cum urla la taică-meu. Trecuse pe lângă noi, probabil, şi n-avea cum să nu ne recunoască, pe Milo şi pe mine. Mă temeam de minutele care aveau să urmeze, dar, în acelaşi timp, mă simțeam uşurată. Întâmplarea ne făcea un serviciu. Nu mă simțeam în stare să pun la cale cine ştie ce ritual ca să le dau vestea şi nici să organizez o întâlnire în care să li-l prezint. Gary şi cu mine trecuserăm de vârsta aia. Nu mă înşelam, mama ne reperase şi acum veneau amândoi spre noi. Puneau ceva la cale, mama, în ținută de aerobic, încerca să-l oprească pe taică-meu care adoptase mersul ăla de boxer ieşit la pensie.

— Încă n-am terminat cu emoțiile, l-am anunțat pe Gary.

— Ce mă mai aşteaptă acum? m-a întrebat el, mirat.

— Părinții mei.

S-a stăpânit cu greu să nu izbucnească în râs, iar asta m-a detensionat pe loc.

— Ia uite, Milo, au venit tataia şi mamaia.

Ne-a lăsat baltă şi a ţâşnit ca o săgeată spre bunicii săi, urlând: „Am înotat cu Gary!" Carevasăzică, făcea el prezentările. Gary l-a urmărit cu privirea şi i-a zărit. A ridicat capul, curios, păstrându-şi în continuare zâmbetul.

— Chiar arată a părinţi, a comentat el. O să fie bine, ai încredere în mine.

Mi se părea că stăteau ciudat de calmi în timp ce prâslea al meu le explica tot ce făcuse după-amiază, cu mişcări largi din braţe, cu unduiri bizare din corp şi cu mâna ţinându-se de nas. Fără a uita, în toiul demonstraţiei, să arate spre noi cu degetul.

— Mergem? m-a întrebat Gary.

L-am luat de mâna pe care Milo i-o lăsase de-acum liberă. Gary şi-a arcuit buzele, impresionat de avântul meu. Am mers împreună spre ei, sincronizându-ne perfect paşii. Era ciudat cât de bine mă simţeam, până la urmă. Bine, normală, matură. Îmi asumam dorinţele şi opţiunile în faţa alor mei. Nu era chiar aşa de greu, atât de sigură eram de mine şi de Gary. Mama îl ţinea în continuare pe tata de braţ, dar nu pentru a-l opri din mersul lui ameninţător, ci pentru că el se clătina. Şi-l mai ţinea ca să nu-şi piardă nici ea

echilibrul. Nu-l mai ascultau pe Milo, se concentrau pe cuplul care înainta spre ei. Cum de nu mă gândisem mai devreme? Mă temusem de o reacție excesiv de posesivă, de protectoare din partea lor, neluând deloc în calcul şocul pe care urmau să-l aibă văzându-mă din nou cu un bărbat, descoperind că bărbatul acela era legat şi de copii, copiii mei, nepoții lor pe care dintotdeauna îi înconjuraseră cu o dragoste debordantă. Părinții mei uitaseră că puteam să am o viață amoroasă şi să creez o nouă formă de „familie". Cred că, în acel moment, faptul că Gary îl cunoştea pe Ivan nici nu mai conta pentru ei. Fiica lor redevenea un om mare, un adult. Ajunsă în fața lor, am dat drumul cu părere de rău mâinii lui Gary şi, fără nicio grabă, i-am îmbrățişat pe amândoi cu duioşie.

— Bună, tată. Bună, mamă.

Ei stăteau muți. Foarte rar li se întâmpla să nu zică nimic, să nu facă niciun comentariu.

— Milo vi l-a prezentat deja, mai mult sau mai puțin, pe Gary. Gary, ei sunt părinții mei, Régis şi Odile.

După ce şi-a scos ochelarii de soare, Gary le-a strâns mâna şi unuia, şi celuilalt.

— Mă bucur să vă cunosc, Erin mi-a vorbit mult despre dumneavoastră.

Tata şi-a venit brusc în fire.

— Şi nouă ne-a vorbit despre dumneata, când ne-a spus de l...

— Ştiu, l-a întrerupt Gary, vigilent.

Taică-meu era suficient de inteligent ca să nu se simtă jignit de acea reacție. Dimpotrivă, a înclinat capul şi s-a uitat lung la Gary, cu un aer satisfăcut.

— Iar de-atunci, fiica noastră se tot fereşte de noi, nu ştiu de ce!

— Régis, nu uita că voiai să te duci peste băiat şi să-l iei la bătaie! Eu, una, o înțeleg! a intervenit maică-mea ridicând ochii spre cer.

După aceea, fără nicio reținere, a început să-l măsoare din priviri pe Gary, scoțând nişte cotcodăceli apreciative.

Simțeam că mor de ruşine văzând cum subiectul de studiu al maică-mii stătea la acea investigație cu raze X.

— Ce-i cu voi aici? i-am întrebat în cele din urmă, ca s-o fac să se oprească.

— Vin de la aerobic, de obicei sunt mai bine îmbrăcată, a precizat ea pentru Gary, iar taică-tău a zis să ne întâlnim aici, ne gândeam să trecem pe la tine. Eram îngrijorați, n-ai

mai stat de mult la un pahar de vorbă cu noi, acum văd de ce, ai treburi mai importante de care să te ocupi.

Mi-a făcut cu ochiul, complice. Tata a mormăit ceva, stânjenit. Îl înțelegeam, şi eu eram. Singurul de-acolo care părea să se distreze era Gary, care zâmbea.

— Şi-aşa deci, lucrezi la baraj, nu? l-a întrebat tata.

— Exact, muncesc acolo, pe barjă. De fapt, mai mult dedesubt, a zis el arătând spre platforma din larg.

— Nu mai e mult şi-i gata, adevărat?

— Da, în două săptămâni se încheie lucrările.

Ne-a învăluit cu privirea, pe Milo şi pe mine. Mi-a fost imposibil să mă abțin, m-am lipit de el. Şi-a pus o mână pe spatele meu, într-un gest liniştitor. Voia să rămână aici. Cu mine. Cu noi.

— Nu mergem acasă? a mârâit Milo.

Era obosit.

— Ba da, mergem.

Am schimbat o privire cu Gary, iar el a încuviințat la întrebarea mea fără cuvinte.

— Nu veniți cu noi să bem un pahar sau să mâncăm împreună? le-am propus alor mei.

Mama se pregătea să răspundă, nerăbdătoare să accepte invitația, dar tata a întrerupt-o.

— Eşti drăguță, dar nu. Duceți-vă liniştiți, copii, şi bucurați-vă de seara voastră liberă. Altă dată însă, cu plăcere.

I-a întins mâna lui Gary din proprie inițiativă, cu o figură total relaxată. Mama a oftat dezamăgită – curiozitatea nu-i era pe deplin satisfăcută –, apoi l-a pupat pe Gary, drăgăstoasă, pe amândoi obrajii. I-am întins lui Gary cheile casei, iar el a priceput mesajul şi l-a luat pe Milo pe după umeri.

— Vă conduc până la maşină, le-am zis apoi alor mei.

Am parcurs cei câțiva metri mergând între ei, muți amândoi.

— Îmi pare rău, nu ştiam cum să vă spun... dar puteți avea încredere în el.

— Te credem, a zis tata. Pare un om cumsecade.

— Chiar e, tată.

— Şi băiat drăguţ, pe deasupra, a adăugat mama dându-mi un cot.

Am râs şi am roşit în acelaşi timp.

— Erwan şi Lucille vin mâine să mâncăm împreună de prânz. Poate că-i cam din scurt, dar vă aşteptăm şi pe voi dacă...

— Vorbim mai încolo, mamă, bine? Acum aş vrea să petrecem o duminică liniştită toți cinci.

— Ai dreptate. Mai întâi să pregătim terenul cu frate-tău.

— Mulțumesc, tată. N-aş vrea ca Erwan să-şi facă griji pentru mine.

— Întotdeauna a stat cu grija ta, n-o să fie niciodată altfel, a zis mama. Dar vorbeşte cât mai repede cu el şi prezintă-i-l pe Gary. Sunt sigură c-o să se înțeleagă.

— Şi eu cred.

I-am tras pe amândoi lângă mine.

— Vă iubesc.

S-au urcat în maşină, au închis portierele şi mi-au trimis o bezea. M-am dat în spate câțiva paşi. Taică-meu, autoritar, se postase la volan. Nu avea încredere în abilitățile de şofer ale maică-mii, şi pe bună dreptate. Cu toate astea, motorul i s-a oprit de două ori, iar el a început să înjure cât îl ținea gura. Îi vedeam mâinile crispate pe volan. Mama s-a apropiat de el, l-a mângâiat pe obraz şi l-a sărutat cu blândețe. El şi-a înclinat capul spre ea şi a oftat adânc. Îi pusesem din nou la grea încercare, numai că, de astă dată, nu-mi mai părea rău, nu mă mai socoteam vinovată. Era mai bine aşa. Mă uitam la maşină cum se îndepărta şi zâmbeam. Se rezolvase. Gary se întâlnise cu părinții mei şi nu păruse că-i vine să-şi ia picioarele la spinare. Iar părinții mei îl întâlniseră pe Gary şi fuseseră ei înşişi, simpatici, iubitori şi primitori.

***

Întotdeauna crezusem că banalitatea şi normalitatea erau extraordinare şi că aveau farmecul lor. Din păcate însă, nu le experimentasem niciodată. Ivan mă lipsise de ele prin nemulțumirea lui continuă, prin puseurile lui de agresivitate, de dezgust, prin absențele repetate, fără nicio scuză. Câte seri şi câte nopți petrecusem singură cu copiii? Fugea de mine, fugea de noi, în căutare de adrenalină. O adrenalină otrăvită. Mă luptasem cu el pentru ca L'Odyssée să fie închis duminica. Fusese una dintre puținele dăți când mă ținusem tare, când nu-mi înfrânsese voința, deşi

niciodată nu mi-o respectase. Ceream o zi şi o seară în familie, pe săptămână. Nu mi se părea că exagerez. Lui însă, da. Fiindcă-l privam de libertate. După ce închidea – adică în fiecare zi –, nu se grăbea niciodată să vină acasă, pleca în căutare de mai mult, în căutare de aventuri, de alcool, de primejdii, de încăierări, de femei – aşa crezusem mereu – şi nu se întorcea decât spre dimineaţă, când eu mă trezeam pentru copii. Douăzeci şi patru de ore de stat numai cu familia, în fiecare săptămână, erau ceva de nesuportat pentru el.

Pentru a doua seară consecutiv, eram în familie – îmi ziceam în sinea mea –, cu tot cu Gary, adică. Stăteam toţi cinci în jurul mesei, luând cina pe care Gary şi cu mine o pregătiserăm împreună, bând un pahar de vin. Cât timp gătiserăm, ne vuiseră urechile de la turuiala lui Milo, dezlănţuit de-a dreptul după isprăvile de după-amiază şi pornit să nu le lase o clipă de linişte fratelui şi surorii sale. Multora nu li s-ar fi părut cu nimic extraordinară acea seară de sâmbătă, dar, pentru mine, era perfectă. Mi-aş fi dorit încă mii ca ea. Pândeam apariţia pe faţa lui Gary a celui mai mic semn de enervare, de iritare legată de acele lucruri banale, de copiii care vorbeau peste noi, care ocupau spaţiu, atât de mult spaţiu. Şi nimic. Nu vedeam nimic, exista doar bucuria de pe chipul său şi privirile îndrăgostite pe care mi le arunca. Nu auzeam nimic, doar râsul său şi vocea sa caldă. Nu mai eram noi nişte tineri de treizeci de ani, liberi şi nepăsători, dar tot mă temeam să nu fie deranjat de puţinul timp pe care i-l acordam. Ne scriam începutul poveştii noastre cu cuvintele normalităţii de zi cu zi, nu cu cele ale plăcerii cu orice preţ. Cum de el, care era obişnuit cu libertatea, cu călătoriile, cu întâlnirea a tot felul de

oameni, se putea mulțumi cu ceea ce-i ofeream eu? Mi-era frică să fac vreo paralelă, dar Gary trăise realmente viața pe care Ivan visase s-o aibă. Nimic care să-l țină legat. Nicio piedică. Doar el, ca unică preocupare. Şi totuşi, nu existau oameni mai opuşi decât Gary şi Ivan.

Gary era încântat de această normalitate şi nu aştepta nimic extravagant.

Cu cât îl cunoşteam mai bine, cu atât mai nedumerită eram de alegerile pe care le făcuse în viață. Cum era posibil ca, la cei patruzeci şi cinci de ani ai lui, să nu-şi fi construit o viață de familie? De ce trăise mereu între două călătorii, două valize, două aeroporturi, două mări? Nu părea deloc stilul lui. Era atât de firesc, atât de în largul său în sânul familiei mele, parcă ar fi fost născut să ocupe acest loc. De ce ajunsese aici? De ce divorțase? Deocamdată, trebuia să mă mulțumesc cu varianta unor vagi neînțelegeri peste care nici unul, nici celălalt nu reuşiseră să treacă. Dar de ce nu întâlnise oare o altă femeie, după ce divorțase? Eram dovada vie a faptului că farmecul lui avea efect şi sigur îi ieşiseră în cale măcar câteva femei care ar fi vrut să trăiască alături de el. Nu-mi dădeam seama ce anume îl oprise s-o facă. Nu-mi lăsa nicio portiță de înțelegere. Gary avea arta şi obiceiul de a evita ceea ce încă nu era pregătit să-mi destăinuie. În ciuda tăcerilor sale şi a lucrurilor pe care le tăinuia, nu mă îndoiam totuşi nici de el, nici de sinceritatea lui. El, spre deosebire de Ivan, nu juca un rol. Mă socoteam acum suficient de puternică şi de isteață ca să-mi dau seama de acest lucru. Dacă ar fi jucat un rol, n-ar fi făcut în acest moment ceea ce făcea – n-ar fi râs cu Ulysse, nu i-ar fi răspuns lui Lou şi nu l-ar fi ajutat pe Milo să se folosească de cuțit. Gary avea nevoie de timp. Nu ştia să vorbească

despre el, fusese atâta vreme singur, avusese foarte puțini prieteni, din câte-mi mărturisise, şi nu întreținea o relație apropiată cu ai lui. Viața îl obligase să-şi rezolve problemele singur, fără a se baza vreodată pe altcineva în afară de el însuşi. Asta te învață probabil să stai retras şi să-ți ții rănile ascunse. Într-o bună zi, când el avea să fie pregătit, aveam să i le cunosc şi eu.

Cu promisiunea că se va întoarce până la miezul nopții, Ulysse a plecat imediat după cină, la o întâlnire cu prietenii. Lou s-a dus în camera ei să citească, iar Milo picotea după toate emoțiile nebune prin care trecuse.

— E vremea să mergem la culcare.

N-a încercat să se împotrivească. S-a ridicat în picioare şi s-a dus, clătinându-se, la Gary. Şi-a pus brațele în jurul gâtului său, cerând parcă să fie mângâiat. Nu-l mai văzusem niciodată să se lase aşa în brațele altcuiva în afară de ale mele. Încrederea fiului meu era chiar impresionantă. Trecând peste surpriza de moment, Gary l-a strâns la piept, închizând ochii. Şi au stat aşa câteva secunde bune, bucurându-se unul de celălalt.

— Mulțumesc, a şoptit Milo.

— Mi-a plăcut la nebunie ce-am făcut azi împreună. Sunt foarte mândru de tine.

Fiul meu s-a lipit şi mai strâns de el.

— Vrei să mă duci tu la culcare?

Gary, cu ochii în continuare închişi, a răsuflat adânc. Apoi, uitându-se la mine emoționat, m-a întrebat din priviri dacă-i dădeam voie. I-am zâmbit, înduioşată. S-a ridicat, cu Milo agățat de el ca un koala. Erau făcuți unul pentru celălalt, unul pentru a fi cărat de celălalt, celălalt pentru a-l căra pe primul. Erau atât de fireşti în strânsoarea lor, după întâlnirea lor de astăzi n-aveau să se mai despartă niciodată. În ciuda durerii din picioare, am urcat cu ei pe scări. Pe holul de la al doilea etaj, ne-am întâlnit cu Lou, care şi-a mângâiat frățiorul pe obraz şi, tot pe obraz, i-a dat un pupic lui Gary.

— Noapte bună, ne-a zis amândurora, apoi a dispărut în camera ei.

Gary a răsuflat adânc. Am aprins veioza în camera lui Milo şi am dat pătura deoparte. Gary l-a întins cu delicatețe pe pat, Milo i-a dat drumul cu părere de rău, Gary l-a pupat pe frunte, fiul meu a zâmbit, pe jumătate adormit.

— Pe mâine, Gary.

Gary s-a ridicat şi s-a dat înapoi câțiva paşi, fără a-şi lua ochii de la Milo. Emoția lui era pe cât de ciudată, pe atât de tulburătoare. A ridicat apoi privirea spre mine.

— O să ies cu Douce.

S-a dat şi mai mult în spate, până a ieşit pe hol. L-am prins din urmă când se pregătea s-o ia în jos pe scară. De ce anume fugea?

— Gary?

S-a întors spre mine, penumbra îi ascundea faţa.

— Eşti OK?

— Da, sigur, mi-a zis el grăbit.

S-a apropiat de mine, mi-a cuprins faţa între palmele sale şi şi-a lipit apăsat buzele de ale mele.

— Stai liniştită, o să mă întorc.

Apoi a dispărut. L-am auzit strigând-o pe Douce şi luând cheile. Uşa s-a închis la loc, iar eu m-am dus la fiul meu, pe care l-am găsit înfăşurat în cearşaf. M-am aşezat lângă el, cu inima bubuindu-mi de emoţie, de fericire şi de iubire.

— Milo, am zis eu când mi-am mai venit un pic în fire, eşti mulţumit de ziua pe care ai avut-o?

A dat iute din cap că da.

— Mamă, Gary n-o să plece, nu? O să rămână cu noi, aşa-i?

— Depinde de munca lui, scumpule, dar şi eu sper la fel ca tine, să ştii. Şi cred că Gary nu-şi doreşte să plece.

A oftat uşurat, s-a afundat mai adânc în pernă şi a adormit cât ai clipi.

A durat mai bine de o oră până s-a întors Gary. Eram pe canapea, cu o cană de ceai în mână, când l-am auzit deschizând uşa. Douce a venit şi s-a prăbuşit la picioarele mele. El şi-a lăsat paltonul pe un fotoliu şi s-a aşezat lângă mine. Avea o față obosită, dar mai senină decât oricând. M-a sărutat, simțeam în hainele lui răceala nopții. A luat paharul de vin de pe masă. A băut încet câteva guri, fără să scoată un cuvânt. Apoi s-a uitat lung la mine, mângâindu-mi părul.

— A fost o zi perfectă azi, mi-a zis. Nu ştiu dacă am mai trăit vreuna la fel.

Cu cât îl priveam mai mult, cu atât îl cunoşteam mai bine, cu atât mai exact îi dibuiam slăbiciunile, cu atât mai tare îl iubeam. N-aveam să mă mint spunându-mi că mă îndrăgosteam pur şi simplu de el. Nu, în doar câteva săptămâni, Gary îmi devenise pur şi simplu indispensabil.

— Rămâi aici noaptea asta... toată noaptea. Vreau să mă trezesc cu tine alături mâine-dimineață.

Voiam să adorm lângă el, să dorm în brațele lui şi să deschid ochii cu el lângă mine. Eram îngrozită şi fericită la gândul unei asemenea perspective. Ultimul bărbat cu care dormisem fusese Ivan, iar el mă părăsise. Îmi recâştigasem liniştea sufletească, voiam să-mi recâştig şi somnul alături de cel cu care făceam dragoste. Abia atunci aveam să fiu cu el pe de-a-ntregul, iar lucrul ăsta mi-l doream mai mult decât orice.

— Păi, atunci, hai la culcare, a zis el.

Noaptea asta era altfel. Nu mă asalta nicio amintire urâtă în timp ce făceam dragoste, nu ne perturba nimic, Gary nu mai trebuia să-şi ia nicio precauție de teamă să nu mă rănească. Ne plăcea să facem totul fără grabă, depăşind orice limită imaginabilă. Cuvinte în şoaptă ne ieşeau din gură la fiecare mângâiere, fiecare sărut, fiecare zvâcnire din şale, ele ne făceau să ne mişcăm încet, cu răbdare, dar trebuiau spuse. În ciuda beției de plăcere şi de dorință, nu fuseserăm niciodată atât de conştienți de ceea ce ne spuneam unul celuilalt. „Lucrurile se mişcă repede între noi.” „Foarte repede.” „Prea repede?” „Nu.” „Nu.” „Nu ne putem abține.” „N-avem cum.” „E incredibil.” „Mi-e teamă că visez.” „Te iubesc.” „Te iubesc.”

Zâmbeam în întunericul camerei, Gary era în brațele mele, stătea cu fața lipită de sânii mei, iar eu îmi treceam mâna prin părul său. Mi-era bine, tare bine. Aveam sentimentul că toate erau la locul lor. Undeva, departe, l-am auzit pe Ulysse. N-aveai cum să nu-i bagi de seamă întoarcerea acasă, ratase o treaptă, pe scară, şi înjura pe înfundate. Fiind oricum numai discret nu, mi-a bătut de două ori, scurt, la uşă. Gary a ridicat capul şi s-a uitat la mine.

— Noapte bună, mamă. Noapte bună, Gary.

— Noapte bună, dragule, am îngăimat eu.

I-am tras un cot lui Gary.

— Somn uşor, Ulysse, a zis şi el.

Am pufnit în râs amândoi, fals jenați.

— Tare, a chicotit fiu-meu, urcând apoi în camera lui.

Când eram pe punctul de-a adormi, m-a străbătut un fior.

— Dacă te ridici din pat, iar eu încă dorm, să mă trezeşti.

— Eh, nu, de ce? Dacă dormi, te las să dormi.

— Gary, nu mă lăsa să mă trezesc într-un pat gol.

A înțeles şi m-a sărutat apăsat.

— O să te trezesc, promit.

— În fiecare dimineață?

— În fiecare dimineață.

M-a luat în brațe şi am adormit, lipită de trupul său.

21

Ivan

Cu rucsacul în spinare, şi-a pipăit buzunarul interior. Exemplarul său din Iliada şi Odiseea era în siguranță. Asta era cel mai important. Avea să păstreze o amintire frumoasă restaurantului său. Întreruperea aia de doi ani a aventurii, în La Réunion, fusese destul de interesantă. Era mulțumit de sine însuşi, fusese în stare să stea doi ani într-un singur loc. Făcuse spectacol, îşi lăsase amprenta asupra celor de-acolo. Mulți aveau să mai vorbească o vreme despre el. Peste tot pe unde trecea, căuta să lase o amintire de neşters.

Problema cu divorțul nu era chiar atât de gravă până la urmă, oricum n-ar fi putut să mai stea mult timp acolo. Îi cunoscuse pe toți, începea deja să se cam plictisească. Se distrase. Adunase ceva bani ca să supraviețuiască până la următoarea etapă. Şi-o trăsese cu o mulțime de femei. Trebuia de-acum să-şi găsească un alt teren de vânătoare. Avea în cap câteva idei pentru continuarea Odiseei sale. Fiindcă aceasta nu se încheiase încă. Era convins. N-avea să-i lase pe îngerii aducători de nenorociri să hotărască în locul său.

Înainte de toate însă, trebuia să şteargă orice urmă a trecerii sale pe-acolo. Să dispară cu totul. Lucru care-i plăcea mai mult decât orice. Întotdeauna îl excitau ultimele clipe ale şederii undeva. Era un fel de ritual, dar, aici, era o chestie obligatorie. Ştiuse întotdeauna că risca enorm instalându-se pe teritoriul francez, fie el şi la celălalt capăt al lumii. Sau la celălalt capăt al capitalei. Nenorocitul ăla de scufundător numai de capitală vorbea – eh, avea să-i bage el capitala pe gât, până s-o sufoca. Oare cât timp avea să reziste, el care ştia atât de bine să-şi țină respirația? Nu suficient. Răbdarea sa nu va avea limite. Îl va hăitui pe scufundător până-l va prinde. Făcuse o greşeală monumentală spunându-i unde locuiau părinții săi. Fără să-şi dea seama, îi oferise o soluție pentru a-şi satisface pofta de răzbunare. Trebuia să plătească pentru că-i batjocorise încrederea pe care şi-o pusese în el. Trădătorul trebuia să dea socoteală şi să ceară iertare în genunchi.

Dar asta mai încolo.

Toate la timpul lor.

Metoda lui îi impunea nişte paşi obligatorii, dacă n-o respecta, satisfacția n-avea să-i mai fie la fel de mare.

A luat o înghițitură zdravănă de rom, apoi o a doua, o a treia, o a patra. A aprins un băț de chibrit şi a tras cu putere din țigară. A aruncat cât colo sticla de rom, zgomotul cioburilor i-a smuls un mormăit de plăcere. Un al doilea băț de chibrit. S-a uitat lung la flacără, a zâmbit şi l-a azvârlit peste frunzele de bananier uscate. Ele trosneau aprinzându-se, el jubila. Şi-a aruncat pe jos telefonul şi l-a zdrobit lovindu-l violent cu piciorul. A adunat resturile, s-a asigurat că nu mai rămăsese aproape nimic din cartela SIM şi le-a azvârlit în ceea ce, peste puțin timp, avea să devină o imensă vâlvătaie. Un rug care împrăştia întunericul nopții.

Fără nicio strângere de inimă, a întors spatele acelei etape a aventurii sale.

Avea de prins un avion.

22

Gary

Contractul mi se încheiase de câteva ore. Tocmai îmi închisesem geanta de voiaj, echipamentul era pus în ordine, gata de plecare. Aşteptându-l pe proprietar ca să-i dau cheile înapoi, am profitat pentru ultima oară de priveliştea pe care mi-o oferea apartamentul. Era minunată, mai ales la asfinţit. N-aveam să uit niciodată ce simţisem când o admirasem prima oară. Eram pierdut, dar hotărât să-mi iau din nou viaţa în propriile mâini, fără a avea habar cum aş fi putut să procedez. Mă lăsasem călăuzit de instinct. Două luni. Opt săptămâni. Puţin, pentru unii. Mult, pentru alţii. Pentru mine, o chestie foarte tare. Incredibilă. Ireală. Derutantă. Bulversantă.

Apartamentul acela reprezenta o etapă. Vrusesem să mă simt bine acolo, să mă instalez acolo chiar şi numai pentru un timp, să învăţ să-mi golesc valizele. Reuşisem. Mă încerca un pic de nostalgie, dar nu eram trist.

Plonjarea într-o mare necunoscută nu mă speria. Ştiam ce am de făcut. Plonjarea într-o viaţă necunoscută era o chestie cu totul ameţitoare. Oare aveam să mă ridic la înălţimea angajamentelor pe care mi le luasem? Îmi trăiam ultimele clipe ale vieţii pe care o dusesem începând de la optsprezece ani. Întorceam spatele avioanelor, singurătăţii, lipsei de legături, nomadismului. Obţineam ceea ce-mi dorisem dintotdeauna. Eram convins că aveam să-mi găsesc locul acolo.

Treceam în sfârşit de la nomadism la sedentarism.

Pentru început, cu munca. Patronul aşteptase până-n penultima zi ca să mă anunțe că era dispus să mă angajeze pe termen lung. Se jucase cu nervii mei, ticălosul, dar fusese un test. Îl trecusem cu brio păstrându-mi calmul, muncind cu aceeaşi seriozitate, netrăgând chiulul nici măcar acum, pe final. Îmi refăceam încet-încet reputația profesională. Aveam să fiu salariat, cu state de plată, cu concedii plătite, cu un plan de muncă, cu colegi permanenți – niciodată, de când munceam eu, nu mi se mai întâmplase aşa ceva.

Apoi – şi de-aici îmi venea cea mai mare, cea mai frumoasă amețeală –, în mai puțin de o oră, aveam să mă instalez acasă la femeia pe care o iubeam şi la copiii ei. Când ne dăduserăm seama că-mi expira contractul de închiriere, Erin şi cu mine ne gândiserăm să-mi caut un alt apartament. Ne uitaserăm unul la altul, întrebându-ne din priviri, aşa cum ni se-ntâmpla din ce în ce mai des. După care ne umflase pe amândoi un râs nebun, ştiind precis, şi unul, şi celălalt, că n-aveam să mai calc niciodată într-un apartament închiriat. După prima noapte petrecută în întregime la ea acasă, în urmă cu două săptămâni, nu mai dormisem deloc la mine. Prin urmare, închirierea unei locuințe de burlac n-ar fi fost decât o încercare de-a ne convinge că nu ardeam etapele. Dar pe cine voiam noi să convingem? Pe nimeni, de fapt. N-aveam nicio îndoială şi niciun chef de-a o lua mai încet. Simțeam amândoi că aveam de recuperat ceva timp, că aveam de clădit un trecut comun pe care nu-l avuseserăm şi pe care voiam să ni-l creăm.

În ciuda implicațiilor acelui angajament atât de serios, hotărâserăm să trecem la fapte. Erin – iar eu chiar insistasem s-o facă – le ceruse acceptul copiilor. Eram cât se poate de conştient că le dădeam viața peste cap lui Ulysse, lui Lou şi lui Milo. Ea li se dăruise cu totul în ultimii ani şi, chiar dacă de la o zi la alta se arătau tot mai ataşați de mine, rămâneam în continuare un intrus. În seara când avusese loc acea discuție, îi lăsasem singuri. Mă învârtisem ca un tâmpit prin apartament, îngrozit la gândul că aveau să mă respingă. Cei trei copii mă sunaseră şi-mi ziseseră să mă duc la ei. Şi ei mergeau repede. Şi erau la fel de incontrolabili ca noi.

Am stat cinci minute, neclintit, pe digul de la Bas-Sablons, cu genții la picioare. Soarele mă orbea. Mi-am pus ochelarii de soare şi am zâmbit cum nu cred să mai fi zâmbit vreodată. Apoi mi-am luat lucrurile în spinare şi am pornit-o spre casă. Spre casa noastră.

23

Ivan

Îi luase câteva zile ca să ajungă la Saint-Malo. În sfârşit, reuşise. S-a simțit uşurat să descopere că L'Odyssée era tot

L'Odyssée. Firma şi faţada nu i se schimbaseră. Soarele îi oferea scuza de care avea nevoie ca să poarte o şapcă. Nu trebuia să fie recunoscut. Înainte de-a se apuca să facă ordine, trebuia să observe, să se deprindă cu acel mediu care fusese al său, dar pe care-i era destul de greu să-l recunoască. Itaca lui nu mai era cea pe care o ştia. Dădea târcoale pe străzile din jur, întorcându-se frecvent în faţa barului ca să n-o scape. Trepida de nerăbdare la gândul de-a o revedea. Îşi stăpânea cu greu zvâcnirile trupului. Era tot mai neliniştit, o necunoscută, nu ea, se ocupa de terasă. Să se fi despărţit oare Erin de L'Odyssée? Imposibil. Ţinea prea mult la acel bar. La fel şi dobitocii ăia de părinţi ai ei.

Când se pregătea să-şi reia rondul prin cartier, ca să nu fie reperat, a zărit-o în sfârşit.

Nevasta lui.

Pleca de la bar. Exact ca prima oară când o văzuse, i-a venit foarte greu să n-o răpească şi să n-o posede pe loc. Era şi mai frumoasă decât şi-o amintea, şi mai apetisantă. De unde-i veneau formele alea noi, atât de voluptuoase? Mâinile lui aveau să le ia în stăpânire în foarte scurt timp. Nu putea aştepta prea mult, nu mai avea răbdare. Poate că o să-şi satisfacă pofta după ora închiderii, ca în seara când se cunoscuseră. Ea avea să fie singură. Singură şi la dispoziţia lui. O să se regăsească unul pe celălalt. În sfârşit.

Oare de ce zâmbea aşa? Era fericită? Nu-i era dor de el? El, unul, nu credea că-i serioasă povestea cu divorţul. Era

convins că familia ei o forțase. S-a apropiat încercând să-i audă glasul.

— Pe mâine, Paloma! a ciripit ea.

Cealaltă i-a făcut cu ochiul, complice. Nu-i plăcea treaba asta. Unde se ducea oare? Nu pricepea. Trebuia să rămână acolo, la L'Odyssée. La ei acasă.

— Douce! a strigat ea. Hai că suntem aşteptate!

Un dulău cât casa a ieşit din bar, lătrând vesel. Ce tâmpită, se luase după copii şi adoptase o potaie.

— Seară frumoasă! Pa!

Ce mai râdea! Şi ce față visătoare avea! Ce însemna asta? Simțea cum creşte furia în el. Avusese dreptate să vină. A văzut-o luând-o către Turnul Solidor. De ce oare?

Uitând de orice precauții, a pornit după ea. Trebuia să ştie unde se ducea. Şi-apoi, silueta ei delicată şi unduitoare îl excita cum de şapte ani nu se mai excitase. A văzut-o intrând într-o casă din dreptul golfului Saint-Père.

— Am ajuns acasă, copii! Sunteți gata să...

S-a închis uşa. El s-a dat înapoi de parcă ar fi primit un croşeu în figură. Era KO. S-a clătinat o clipă, s-a redresat, a îmbrâncit violent un trecător şi a şters-o în fugă.

24

Gary

Niciodată nu mi se păruse atât de lung drumul de la apartament până la Erin acasă. Mergeam repede, în ciuda genților din spinare. De data asta, n-am mai stat să mă uit spre baraj, spre golful Solidor şi L'Odyssée. Marea nici nu mai exista în momentul acela. Numai punctul meu de destinație mă însufleția, mă chema.

Iată-mă ajuns în sfârşit. Am inspirat adânc ca să savurez momentul. Etapa aceea atât de importantă. Am scos cheile din buzunarul blugilor. Erin mi le dăduse cu câteva zile în urmă. Acum însă, simțeam pe deplin importanța acelui gest simbolic. Aveam cheile mele, cheile de la casa noastră. Zâmbeam ca prostul. Am aruncat totuşi o privire înspre mare şi înspre barajul unde-mi petrecusem ultimele două luni. Apoi am deschis uşa. Imediat, i-am auzit pe copii la al doilea etaj, zâmbetul mi s-a întins până dincolo de urechi, dacă aşa ceva e cu putință. Douce a țâşnit spre mine, am mângâiat-o pe cap. Un câine mă întâmpina la mine acasă. Incredibil...

— Am ajuns! am anunțat eu, politicos.

Erin era deja în fața mea, cu obişnuitu-i zâmbet pe buze, zâmbetul ăla care mă făcea praf.

— Am plecat ceva mai târziu de la L'Odyssée, mi-a explicat ea. Era plin pe terasă. M-am simțit uşurată când am văzut că n-ai ajuns încă, voiam să fiu aici când...

Fără să-mi las povara din spinare, am închis uşa după mine şi m-am apropiat de ea s-o sărut.

— Sunt aici, i-am zis. Cu tine. Cu voi.

S-a depărtat puțin de mine, s-a uitat cu atenție la ce aveam în spate. S-a încruntat, mirată.

— Asta-i tot? Nu mai ai nimic altceva?

O pregătisem totuşi, nu era nevoie de cine ştie cât loc pentru lucrurile mele. Numai persoana mea avea să-i invadeze.

— Păi, nu... Atât...

— Trebuie să se vadă cumva că eşti şi tu aici!

Mi-am lăsat lucrurile să cadă cu o bufnitură grea pe podea.

— Poftim!

A izbucnit în râs.

— Altceva nu mai am în stoc, îmi pare rău.

S-a oprit din râs, s-a dat un pas în spate, fața îi părea brusc tristă. Am păşit peste bagaje şi am tras-o spre mine.

— Gary... o să stai aici de-acuma, nu?

— Da...

— Trebuie să găsim o soluție... Nu vreau să mă-ntorc de la muncă şi să mi se pară că nu s-a schimbat nimic, că trăiesc în continuare singură cu copiii. Casa asta trebuie să fie casa ta, casa noastră. Vreau să te văd peste tot.

— Ți-am spus, altceva n-am... N-am nici amintiri, nici obiecte fetiş pe care să le car după mine.

— Ştiu... dar nu credeam că-i chiar aşa... În felul ăsta... o să am impresia că tu...

Şi-a lipit fața de pieptul meu, i-am ridicat-o.

— Ce? Că eu ce?

— Că poți dispărea oricând... şi c-o să fie ca şi cum n-ai fi existat niciodată.

— N-am să plec, o să-ți repet asta în fiecare zi, dacă trebuie... Până la urmă, tu o să mă dai afară.

A ridicat ochii în tavan, enervată de răspunsul meu.

— Nicio şansă...

— O să-ncerc să rezolv cumva, să găsesc ceva... dar o să am nevoie de ajutorul tău, nu ştiu cum se procedează... n-am avut niciodată un loc unde să fiu acasă.

A părut uimită.

— Nici când erai cu fosta nevastă?

— Nici când eram cu ea... Tot ce-am avut au fost geanta cu haine şi echipamentul, pe care nu le băgam niciodată în dulap. Cu tine n-o să fie la fel, stai liniştită, o să-mi golesc valizele, o să-mi pun periuța de dinți la baie. Chiar vreau să mă instalez aici, cu tine, cu copiii... N-o să mai fiu doar în trecere...

A oftat adânc. Apoi, cu un zâmbet în colțul gurii şi o mişcare ironică din cap, a arătat înspre mormanul meu de lucruri.

— Până una-alta, ia-mi astea din drum!

Am râs, dar n-am apucat să mişc nimic din loc fiindcă Milo a apărut ca din senin şi a vrut să-i explic la ce foloseşte fiecare obiect, fiecare cadran, fiecare curea. I-am arătat ceasul de scufundare. Şi-a pus o mască de scafandru, şi-a pus şi vesta, în care parcă înota, s-a jucat cu butonul stabilizatorului, a vrut să vadă cum îi vin şi labele mele de înot, de zece ori mai mari decât mărimea lui. I-am zis să se aşeze lângă mine, până nu cădea în nas, şi mi-am scos aparatul de fotografiat. Îmi făcea o plăcere imensă să-i spun despre toate, în ciuda costumației lui cât se poate de caraghioase. Erin şi-a pus bărbia pe umărul meu în timp ce eu îi arătam fiului ei câteva poze făcute nu ştiu unde.

— Pentru început, o să alegi câteva dintre cele mai frumoase imagini şi-o să le pui pe pereți.

— Cum vrei tu, i-am răspuns eu.

Cina a fost veselă, festivă chiar. Râsete. Zâmbete. Priviri. Începea noua noastră viață. Pentru mine, viața la care visasem dintotdeauna fără a îndrăzni să-mi imaginez c-aş putea-o avea vreodată. Pentru Erin, Ulysse, Lou şi Milo, o viață cu un bărbat căruia îi ofereau un loc cu totul aparte şi important.

Erin se pregătea să se ducă sus ca să-l culce pe Milo.

— Eu ies cu Douce.

Hotărâsem să mă ocup de-acum încolo de plimbatul câinelui. Am deschis uşa de la intrare ca să plecăm, Douce a ieşit lătrând, dar Erin m-a prins de braţ în ultimul moment. M-a sărutat delicat pe gură.

— A fost o idee excelentă să-ți propun să stai aici, mi-a zis, cu o privire maliţioasă.

— Mda, n-am venit eu cu fotoliul bunică-mii în spate, dar pot fi util pe ici, pe colo.

A râs, tare-mi mai plăcea s-o văd râzând şi să fiu eu cel care o făcea să râdă.

— Nu sta prea mult, totuşi!

25

Ivan

Îl înfuriase – îl rănise – faptul că ea se mutase. De ce plecase din apartamentul de deasupra barului? Era locul lor. Acolo se iubiseră pentru prima şi ultima oară. Reacționase prosteşte când o luase la fugă, ar fi putut să fie demascat, ar fi putut să atragă atenția, spera să nu fi fost cazul. Până una-alta, era musai să se piardă în mulțime. Ca să-şi pună gândurile în ordine, se dusese să-şi caute o cameră, nu umblase prea mult, găsise una pe lângă piața de peşte. Nu trebuia să se ducă prea departe când voia să se odihnească. Se văzuse într-o prăpădită de oglindă. Se schimbase în acei şapte ani, dar tot trebuia să se asigure că n-avea să fie reperat.

Înainte de a-şi ocupa postul de observație, şi-a permis un lux plin de adrenalină ducându-se să bea ceva la L'Odyssée. Nimeni nu l-a recunoscut. Era ca o fantomă care bântuia prin propria casă. Nenorocita aia pe care o angajase nevastă-sa se descurca destul de bine la bar, n-a avut nicio tresărire când i-a comandat o halbă, nicio privire iscoditoare ca să vadă dacă-l ştia sau nu. Era extrem de amabil cu ea, treaba asta îl excita. A băgat imediat de seamă că bucătăria era închisă. Foarte bine, însemna că Erin nu adusese pe cineva în locul său. Era în continuare a lui. Ca şi cum el ar fi fost tot timpul acolo. Se liniştise. Localul lor nu se schimbase, Erin lăsase totul ca în urmă cu şapte ani. A văzut aceleaşi vechi fotografii pe pereți, a auzit aceeaşi muzică, a adulmecat aceleaşi mirosuri. Probabil că n-avea să fie prea greu să-i amintească de puterea pe care o avea asupra ei. Brusc, şi-a dat seama că nu se uitase în ce stare mai era biblioteca. Ascunşi în dosul ochelarilor de soare, ochii săi au scrutat fiecare ungher. Imposibil. Nu-i venea să creadă. A luat-o de la capăt, uitându-se cu atenție peste tot. În cele din urmă, a trebuit să accepte realitatea. Erin

scosese de-acolo exemplarul ei din Iliada şi Odiseea. De ce? Unde-l dusese? Poate-l luase cu ea în noua locuinţă, ca să aibă în preajmă ceva de-al lor. Asta era. Sigur asta era. Ţinea cartea lângă ea, de dragul lui.

A plecat de la bar lăsând un bacşiş generos.

Şi-a tras mai bine şapca pe cap şi a pornit-o spre golful Saint-Père. Erin fusese întotdeauna romantică, nu era de mirare că se mutase în apropiere de Turnul Solidor. Probabil că în fiecare zi admira albatrosul de lemn care indica direcţia vântului. Pe vremuri, o făcuse să creadă că era fascinat de acel mecanism. Ea îl crezuse. De fapt, nici c-ar fi putut găsi un loc mai bun unde să locuiască. Putea s-o spioneze cât poftea. Când a ajuns în faţa casei ei, s-a abţinut cu greu să nu bată la uşă. Era prea devreme, totuşi. Voia s-o urmărească de la distanţă, să vadă dacă avea obiceiuri noi, prieteni noi. Trebuia să ştie dacă familia ei era la fel de acaparatoare. Se înnoptase în sfârşit – o noapte întunecoasă şi implacabilă. S-a instalat pe stâncile aflate ceva mai jos de Chemin de la Corderie. Punctul de observaţie era perfect.

Pândea ca un prădător. Avea de gând să afle toate ritualurile prăzii, pentru a-i fi mai uşor s-o încolţească.

Brusc, a văzut mişcare în faţa uşii. S-a îndreptat de spate. A clătinat din cap, nemulţumit. În lumina din cadrul uşii s-a conturat silueta unui bărbat. A ieşit din casă câinele. Apoi a văzut profilându-se silueta lui Erin, care l-a sărutat pe

bărbat. Un val de furie l-a străbătut din creştet până-n tălpi. Nevasta lui îndrăznise să bage pe altcineva în patul lor. Trebuia să plătească pentru această ofensă. Îl rodea însă curiozitatea. Cine era individul care încerca să-i ia locul? Nu era nevoie să plece în urmărirea lui. Venea chiar către el. Ieşise să plimbe potaia, slugoiul naibii!

S-a tras mai la întuneric, ca să nu fie reperat. Dar cu cât individul se apropia mai mult, cu atât mai greu îi era să se stăpânească. Ştia cine-i tipul care tocmai se sărutase cu nevastă-sa. Era scufundătorul. Scufundătorul care-i trăsese clapa. Trădătorul. Avusese tupeul să-l mintă. Să-i spună că n-o să ajungă la Saint-Malo, îl minţise ca să-i fure femeia. Scufundătorul era binedispus, fluiera după câine. Cine se credea tâmpitul ăsta? Avea impresia că poate să-i fure viaţa aşa, pur şi simplu? L-a urmărit pe toată durata plimbării. Idiotul mergea pe lângă Cité d'Aleth, oferindu-i o ocazie numai bună să scape de el. În ciuda beznei, a trebuit să se ascundă de mai multe ori prin boschete. Câinele îl simţise şi mârâia uitându-se înapoi. Nu conta, el îşi continua urmărirea. Ar fi fost foarte simplu să-l împingă în prăpastie. Era însă prea devreme. Avea să se joace în continuare cu ei. Avea să-şi prelungească plăcerea. Satisfacţia o să-i fie şi mai mare mai târziu, când o să-l vadă pe scufundător zdrobindu-se de stânci. Erin putea să se ataşeze de el oricât, merita să sufere. Doar ar fi trebuit să ştie că nu era bine să-l provoace.

S-a ţinut după scufundător până când acesta a reintrat în casa lui Erin. Nu s-a putut abţine şi s-a apropiat de ferestre. L-a văzut aruncându-şi paltonul pe un fotoliu, de parcă ar fi fost la el acasă.

Lasă-l să se bucure.

Să se bucure de ultimele clipe.

Ca orice condamnat la moarte.

26

Gary

Când m-am întors cu Douce, mi-am aruncat paltonul pe un fotoliu şi am găsit-o pe Erin pe canapea, cu cana de ceai în mână. M-am dus la ea şi am strâns-o în braţe, oftând de cât de bine mă simţeam. Nu-mi venea să cred că sunt acolo...

— Dacă m-ar vedea ai mei, s-ar cruci...

Dată fiind reacţia pe care o avusesem ultima oară când abordase acel subiect, n-a mai insistat, dar nici nu şi-a putut stăpâni o tresărire. De data asta însă, eram pregătit. Pregătit să-mi asum riscul de a-i vedea privirea întunecându-se.

— Când am primit un telefon pentru jobul de la baraj, eram pe drum spre ei.

— Nu mi-ai spus niciodată asta. Şi n-ai ajuns pe la ei de-atunci?

— Nu, am profitat de ocazie ca să stau în continuare departe de ei.

Erin nu spunea nimic, aştepta, cuibărită lângă mine. Faptul de a nu mai fi singur, de a simți că exist pentru cineva îmi dădea o stare extraordinară, dar asta îmi impunea şi nişte responsabilități. Responsabilitatea sincerității şi, înainte de toate, aceea a adevărului. Mai ales față de o femeie ca Erin. Tot ce trăise ea – minciuna, trădarea, disimularea – mă obliga să fiu cinstit şi să n-o pun în situația de a se îndoi de mine. Îmi zisese să nu mă joc cu ea – ceea ce, evident, nici nu-mi trecea prin minte –, dar, ascunzându-i zone întregi din viața mea, oare nu tocmai asta făceam? Ea îmi deschidea uşile casei sale, cu toate simbolurile pe care locul le reprezenta pentru ea, renaşterea, lupta, iar eu mă purtam ca un copil speriat şi ruşinat la gândul de a-i povesti cum de ajunsesem să am cu ai mei relația pe care o aveam. Nu era corect, nu era la înălțimea a ceea ce Erin şi cu mine încercam să construim.

— Înțeleg că vrei să-mi împrăştii lucrurile prin toată casa şi poți să ai încredere că am s-o fac, dar a putea să-ți vorbesc despre familia mea şi, mai ales, a avea chef s-o fac mi se pare mult mai important. În fond, nu e vorba de nimic extraordinar sau sordid, dar e ceva care mi-a condiționat o mare parte din viață. Asta explică şi de ce eram cum eram, până să te întâlnesc.

S-a îndreptat de spate şi m-a mângâiat pe obraz.

— Te ascult, atunci.

I-am sărutat palma mâinii cu care mă mângâiase şi m-am ridicat de pe canapea. Mă credeam stăpân pe mine, dar, sub privirea ei curioasă, parcă nu mai eram atât de sigur. M-am dus în bucătărie să-mi torn ceva de băut, aveam nevoie. Erin mă aştepta, răbdătoare.

— Nu i-am mai văzut pe ai mei de mai bine de cinci ani, i-am zis eu, fără nicio introducere. Şi probabil că în total i-am văzut de... cât să zic... cinci sau şase ori în douăzeci de ani...

Erin a rămas cu gura căscată.

— Aha... înțeleg...

— Nici când am divorțat nu m-am dus să-i văd, deşi eram în Franța în perioada aia... m-am bazat în continuare numai pe mine... Şi-apoi, nu mai voiam să-l aud pe taică-meu cu reproşurile lui... întotdeauna l-am dezamăgit... nu sunt fiul cel mare la care visa... Frate-meu mai mic a devenit cel care aş fi trebuit eu să fiu, dar taică-meu nu mi-a iertat-o niciodată...

— Ce nu ți-a iertat, Gary?

Am mai luat o înghițitură şi m-am şters pe față de parcă tocmai aş fi plâns.

— Că nu sunt ca el... că nu am o viață ca a lui...

Am implorat-o din priviri să mă ajute. Mi-a zâmbit cu blândețe.

— Şi cum e viața lui?

Am inspirat adânc şi m-am întors cu câteva decenii în urmă, gata să-mi amintesc. Mă țineam de privirea ochilor ei albaştri ca de o ancoră, ca să n-o iau la fugă, ca să nu stric totul.

Taică-meu îşi dedicase viața micului său atelier naval – service-ul de vapoare, cum îi zicea el. Mama, încă de la primul ei copil, adusese pe lume un băiat. De când mă născusem, tata visase să lucreze cu mine, să mă învețe meserie. Vapoarele, marea, marinarii erau o pasiune a familiei. El fusese crescut în stil spartan, în stil spartan mă crescuse şi el pe mine, deşi mama căutase tot timpul să ne mai îndulcească viața – lui frate-meu, soră-mii şi mie. Ca întâiul născut, avusesem cele mai multe de îndurat, iar asta fusese întrucâtva spre binele fratelui meu şi al soră-mii, trăsesem eu şi pentru ei. Era suficient să povestesc cum mă făcuse tata să descopăr marea. Figura îngrozită a lui Erin când i-am spus că mă aruncase în apă la patru ani ca să mă-nvețe să-mi stăpânesc frica mi-a amintit de toată spaima de atunci. Şi totuşi, era cea mai frumoasă amintire a mea cu el. Habar n-avea în acel moment că-mi hotăra viața

pe care urma s-o duc, ruinându-şi propriile visuri. Dacă ar fi ştiut, poate că m-ar fi lăsat să mă înec. Oricum, era prea târziu. Din clipa aceea, n-am mai avut decât un singur gând: să-mi petrec viaţa sub apă, în niciun caz pe uscat, reparând sau construind ambarcaţiunile altora. Taică-meu însă era de altă părere. Toată copilăria şi toată adolescenţa îmi compensasem fiecare lecţie de scufundare lucrând în atelierul lui, simulând un oarecare interes pentru tâmplăria navală, mecanică, tehnica lăcuirii, cordaje sau vele. Având aceeaşi fire ca a lui, mi-era greu să mă supun voinţei sale şi mă revoltam făţiş. Confruntările noastre erau violente. Ca să-i cruţ pe mama, frate-meu şi soră-mea, devenisem tot mai tăcut acasă. Şi continuasem să joc pe două fronturi – mă antrenam la scufundări, avansând spre nivelurile superioare, de cum îmi lăsa puţin timp liber, şi-i întreţineam mai departe iluzia cu atelierul. Partea proastă era că nu mă descurcam rău deloc, puneam osul la treabă, tata primea periodic felicitări pentru felul în care muncisem. Ceea ce nu putea decât să-l facă s-o ţină pe-a lui. Am reuşit să-l conving că specializarea mea ca sudor avea un singur scop: un plus de credibilitate şi de competenţă pentru atelierul său naval. Crezuse că în sfârşit îl ascultam. Până în ziua în care aflasem că eram admis la Şcoala Naţională de Scafandri. Înnebunit de bucurie şi convins că avea să fie mândru de fiul lui, mă grăbisem să-l anunţ, iar el nu vrusese să-mi permită să mă duc. Aşa că, la optsprezece ani, plecasem de-acasă, reuşind să fac rost de subvenţii şi să-mi plătesc cursurile de formare. Mă întorsesem peste câteva luni, mândru nevoie mare de propria-mi ispravă, terminasem cu cele mai bune rezultate din toată promoţia. El îmi aruncase atunci în faţă cele mai urâte vorbe cu putinţă, eu îi răspunsesem cu aceeaşi monedă. După care, fără nicio strângere de inimă, plecasem din nou, aveam deja de muncă în celălalt capăt al lumii. Îi întorsesem spatele,

lăsându-i pe mama, frate-meu şi soră-mea să se descurce cum or putea cu furia lui împotriva mea. Cu toate astea, în anii următori mă încăpățânasem să-i dovedesc că putea fi mândru de mine. Lucru care îmi devenise obsesie. Aveam grijă să le trimit veşti despre mine, povestindu-le despre şantierele nemaipomenite unde lucram, despre barajele care mai de care mai impresionante pe care le construiam, despre întreținerea platformelor petroliere pentru marile companii ale lumii. Îi țineam la curent cu succesele mele, cu scufundările mele tot mai adânci, cu misiunile mele care mai de care mai grozave. Degeaba. Tata mă socotea în continuare un dezertor, un mincinos, un turist, un laş care-şi lăsase familia de izbelişte şi nu construia nimic. Avea dreptate, în timp ce eu mă înverşunam să-l fac mândru de mine, lăsam să-mi scape viața printre degete. N-aveam timp să întâlnesc şi eu pe cineva, să mă aşez într-un loc, să-mi fac o viață, trăiam ca majoritatea colegilor cu care umblam. Nu eram, până la urmă, decât o mână de nomazi inveterați, cu toții în afara sistemului şi exasperant de singuri. Când frate-meu s-a hotărât să se înhame la atelierul naval, eu n-am mai existat pentru taică-meu. Avea de-acum un fiu cu adevărat. Aşa că încetasem să mai încerc să-i câştig respectul şi schimbasem macazul, apucându-mă de fotografii şi filmări subacvatice şi de explorarea de epave. Ceea ce nu făcuse decât să înrăutățească şi mai mult impresia pe care o avea despre mine. Nu ne mai vorbeam deloc, nici chiar în rarele momente când treceam pe la ei.

— Un om fermecător, tatăl tău...

Ironia ei a reuşit să-mi smulgă o jumătate de zâmbet.

— După portretul pe care ți l-am schițat, e normal să gândeşti aşa... dar nu sunt nici eu chiar imaculat în toată povestea asta, am şi eu partea mea de vină...

A clătinat din cap, năucită, şi s-a dus să-şi toarne şi ea un pahar. A mormăit ceva în bucătărie, apoi s-a întors şi s-a aşezat din nou pe canapea. A luat o înghițitură şi s-a uitat la mine, tot mai îmbufnată.

— Date fiind lucrurile pe care mi le-ai spus despre el, sunt curioasă să ştiu ce anume i-ai putut face, încât să te simți vinovat.

Mă iubea oare într-atât încât să creadă că nu făcusem niciodată ceva rău? Avea să fie foarte repede dezamăgită, mai ales că ea îşi respecta atât de mult părinții.

— Cu trecerea anilor, am ajuns un tâmpit, Erin, un tâmpit foarte mândru de el însuşi... Aroganța e un defect mârşav...

A ridicat din umeri, de parcă ceea ce-i povestisem era o chestie cât se poate de banală.

— Ai răspuns pe măsura suferinței pe care ți-a pricinuit-o.

N-o mai puteam lăsa să mă creadă un sfânt...

— Poate, dar asta nu scuză felul în care m-am purtat cu el... L-am privit de sus, l-am tratat ca şi cum n-ar fi fost bun de nimic, eram disprețuitor, nici nu-ți imaginezi în ce hal. Ca să-l umilesc, mă lăudam cu şantierele navale pe care avusesem şansa să le văd şi unde se întâmpla să şi lucrez... Şantiere mari, nu ca atelierul lui... Voiam să-l rănesc, să-i arăt ce pierduse făcând-o pe tatăl atotputernic şi atotştiutor. Când, de fapt, era exact pe dos, întotdeauna a fost dur cu mine, dar niciodată ca să mă distrugă... Erin, tata a muncit toată viața pentru familia lui, pentru copiii lui, inclusiv pentru mine...

Fusese cât pe-aci să sucombe când cu criza şantierelor navale din anii 1990. Crezuse c-o să piardă totul atunci, inclusiv viața. Numai mama îl salvase. El nu se oprise nicio clipă din muncă, cu asta se ocupa şi ziua, şi noaptea. Tata era un truditor neînduplecat, curajos şi învățat cu greul. Chiar şi când se rănea, tot se ducea la muncă. Fără zile de concediu, fără vacanțe.

— Nu m-a împiedicat niciodată să-mi văd de scufundări, mi-a plătit toate orele de antrenament, primele materiale... tot ce voia de la mine era să lucrez cu el... Visul lui era să continui ceea ce crease el, se zbătuse să-mi poată lăsa moştenire povestea aia, vedea că-mi place, şi nu se înşela, dar nu era pentru mine. Eu visam să mă scufund, să fiu sub apă... n-am fost în stare să discut cu el fără să-l provoc, fără să mă contrez cu el ca un mucos ce eram, iar el, încremenit în postura aia de cap de familie autoritar, n-a fost în stare să-mi asculte şi să-mi accepte alegerile.

O tăcere grea s-a lăsat peste noi. Habar n-aveam ce urma să-mi spună Erin. Părea închisă în sine, adâncită cu totul în gândurile sale. Apoi, dintr-odată, a ridicat privirea spre mine, intrigată.

— Când ai vorbit cu el ultima oară?

— Nu ştiu... acum şase ani sau poate chiar mai mult...

I se părea îngrozitor. Cum ar fi putut înțelege o asemenea situație când ce trăia ea cu ai ei era exact contrariul?

— Am preferat amândoi tăcerea, ne-am afundat în firile noastre de rahat. Iar eşecul meu în căsnicie nu m-a ajutat să cresc în ochii lui. Pentru el, probabil că nu sunt nici acum un bărbat în toată firea...

— Ce legătură are una cu alta?

Vorbisem prea repede. Nu-i puteam explica şi celelalte lucruri, nu acum. Cât de curând, dar nu în seara aceea. Părinții mei ştiau. Louise vrusese să vorbesc cu ei ca să văd dacă mai fusese cineva în familie care nu putuse face copii. După luni bune în care mă opusesem, şi fiindcă voiam la rândul meu nişte răspunsuri, cedasem până la urmă şi discutasem cu mama despre povestea asta, iar ea nu putuse să nu-i spună şi tatei.

— Pentru taică-meu, dacă nu poți să-ți ții nevasta lângă tine, nu eşti bun de nimic, am întors-o eu, ca să scap.

— Ce demență! Ți-a zis el asta?

— Nu... nu mai vorbim unul cu celălalt, ți-am spus... Dar tot timpul îl dezamăgesc... asta e...

Părea să se îndoiască.

— Şi fosta ta nevastă n-a încercat să facă nimic? Ca să reînnozi relația cu ei, vreau să zic... A stat aşa, fără să-i pese?

— Lui Louise i-am zis că m-am certat cu ai mei, că nu erau de acord cu alegerile pe care le făcusem în viață, iar ei i-a fost de ajuns, n-a căutat să afle mai mult. Nici nu i-am dat ocazia, de altfel. Am încercat să mă protejez, dar, oricum, nici n-o interesa foarte tare, dacă vrei să ştii...

— Cum aşa?

— Nu mai contează... tu eşti prima persoană căreia i-am povestit toate astea...

— Şi-acuma? Ce ți-ai dori?

— Habar n-am... Tot ce ştiu este că ai mei îmbătrânesc... Am un frate şi o soră ale căror familii nu le cunosc şi mi se pare îngrozitor. Mi-e ruşine de mine, Erin. Ar trebui să le cer iertare...

— Nu sunt nici două ore de-aici până la ei, Gary, du-te să-i vezi! Ce aştepţi, în fond? Putem merge mâine împreună, dacă vrei. Eşti în weekend, iar eu îi zic Palomei să vină mai devreme la L'Odyssée şi gata, s-a rezolvat.

Am rămas fără aer.

— Stai puţin, stai puţin... vrei să vii cu mine?

— De-asta sunt aici, Gary... Şi eu zic ca mâine să nu mai stai pe gânduri şi să te duci să-i vezi, iar dacă vrei să vin şi eu cu tine, o să vin...

Erin era acolo. Lângă mine. În maşină. Incredibil cum anumite trasee nu se uită niciodată! Cum îţi rămân în minte ca însemnate cu fierul înroşit. Am găsit drumul instinctiv, fără să mă gândesc, fără să scormonesc prin amintiri. Cu cât ne apropiam, cu atât mă închideam mai tare în mine, degeaba încercam să mă împotrivesc, nu puteam altfel, cu toată privirea mângâietoare a lui Erin.

Şi-apoi, am parcat.

În fața casei alor mei. În fața casei unde crescusem. În fața atelierului naval. În fața a ceea ce ar fi trebuit să fie viața mea dacă l-aş fi ascultat pe taică-meu.

Văzusem o mulțime de locuri în lume, care mai de care mai spectaculoase, locuri unde puțini oameni avuseseră şansa să ajungă în viața lor. Eram un privilegiat. Ştiam ce e frumusețea. Aia care-ți taie respirația, care te face să-ți dea lacrimile fiindcă te simți mic în fața naturii. Frumusețea pe care vrei s-o păstrezi în ochi pentru totdeauna. Frumusețea pe care nu vei ajunge niciodată s-o explici. Frumusețea pe care nicio poză, nici chiar făcută de cel mai priceput fotograf, n-o va putea reda. Frumusețea pe care o trăieşti doar preț de o clipă. Şi totuşi, niciodată, în fața acelor minunății, nu simțisem emoția pe care o încercam în acel moment, acolo. Eram terminat, eram fericit, eram pierdut, eram paralizat. De parcă vedeam acel loc pentru prima şi ultima oară în viața mea, conştient că acolo se afla o parte din mine. Aşa că nu era frumos, în sensul în care cei mai mulți înțeleg asta. Pentru mine, era minunat. Toate erau acolo. Marea. Munca. Energia. Sângele. Sudoarea. Efortul. Lacrimile. Dragostea. Un teren plin de noroi şi de urme lăsate de roțile remorcilor. Într-o parte, casa de piatră, lungă şi însorită, a părinților mei. Mama avusese mereu grijă să nu arate ca o anexă a atelierului. Casa fusese întotdeauna luminoasă, curată, caldă, deşi n-avea ferestre prea mari. Ea adusese un strop de blândețe în viața aspră pe care o duceau ai mei. În cealaltă parte, atelierul. Un hangar central imens, din lemn şi tablă, încadrat de alte două mai mici – toate vopsite cândva într-un albastru marin. Acum, albastrul acela aproape că dispăruse, lăsând loc ruginii, câtorva pete negre şi unor afurisiți de licheni verzi.

Erin şi-a pus mâna pe mâinile mele, crispate pe volan, nu-mi dădusem seama că-l strângeam de parcă aş fi vrut să-l sfărâm.

— Haide. Du-te să-i vezi, du-te să-i vezi...

M-am întors spre ea.

— Nu-ţi face griji pentru mine, a anticipat ea. O să mă plimb pe plajă. Sună-mă când termini. O să vin după tine sau o să stau afară, cum vrei tu... Sunt aici, Gary.

Am reuşit să-i zâmbesc. Apoi am sărutat-o.

— Te iubesc.

Am coborât din maşină, fără să mă uit în urmă. Am mers câțiva metri pe pajiştea mocirloasă pe care călcasem de atâtea ori când eram puşti. Apoi am încremenit. Mi-am trecut mâna prin păr, peste față, ca să mă trezesc, ca să-mi amintesc că exist, că sunt acolo. La câțiva metri de familia mea. De familiile mele. Cea care-mi dăduse viață. Cea pe care încercam s-o clădesc alături de femeia pe care o iubeam deja ca pe ochii din cap şi de copiii ei care-mi intraseră deja în adâncul sufletului. Cele din fața cărora n-aveam să mai fug. Am inspirat adânc de câteva ori, ca pentru a mă pregăti să-mi țin respirația. Apoi am făcut un pas, al doilea, al treilea, şi tot aşa, până m-am apropiat de atelier. Mai multe ambarcațiuni aşteptau lucrările de întreținere. Pe jos erau tot felul de frânghii. Unele strânse colac, altele, uzate,

şerpuind care încotro şi aşteptând să dispară. Remorci. Motoare. Ajuns în zona ce folosea drept parcare, m-am oprit din nou. La adăpost de vânt şi ploaie, luminate de mai multe becuri, două siluete trebăluiau în jurul unui hârb de barcă vechi de când lumea. Un hârb pe care-l ştiam de când eram puşti. O carcasă de barcă pe care taică-meu o recuperase pe vremea când mă aruncase în mare. O barcă cu care voia să navigăm într-o bună zi, în familie. O barcă la care muncea în timpul liber, adică niciodată. Frate-meu avea inteligența care lui taică-meu îi lipsea. Îşi făcea timp să se ocupe de lucrurile care contau.

Două siluete. Eu bătrân. Eu un pic mai tânăr. Era derutant să te recunoşti. Să te vezi pe tine însuți.

Am mai făcut câțiva paşi şi m-am oprit din nou. M-am uitat în jur, recunoşteam fiecare piesă, fiecare ustensilă, fiecare tip de velă. Dar cel mai tare mă impresionau mirosurile. Mirosul de motor. De vopsea. De dizolvant. De lac. De lemn putrezit în apa mării. De fier mâncat de sare. Miresmele copilăriei şi adolescenței mele. Efluviile în care crescusem şi de care vrusesem să fug. Astăzi, ele mă atrăgeau. Îmi aminteau de unde veneam. Oriunde mă uitam, mă trezeam cu câte o amintire. Nu-mi puteam găsi liniştea până nu mă împăcam cu ei. Nu puteam fi bărbatul de care avea nevoie Erin dacă nu eram în stare să-mi recapăt un loc al meu acolo. M-am apropiat fără să scot o vorbă, fără să fac vreun zgomot. Nu m-au auzit. Am luat de pe jos o rindea, mi-am scos paltonul şi l-am aruncat pe o capră de lemn; în momentul acela, au tresărit amândoi şi s-au oprit din lucru. Mi-era cu neputință să mă uit spre ei, să-i privesc în ochi. M-am apucat de treabă, la un pas de tata şi de frate-meu. Ştiam pe dinafară mişcările, erau ale mele de când lumea.

S-au reapucat şi ei de lucru, în tăcere. Ţineam ochii în jos, concentrat, nu vedeam decât fâşiile de lemn zburând şi mâinile tatei. Mâinile lui trudite, ridate, pătate de vârstă şi de muncă, unghiile lui înnobilate de negreală. Erau minunate. Îmi fusese dor de ele. Ale lui frate-meu se îndreptau, încet, dar sigur, în aceeaşi direcţie. Şi ale mele era uzate, doar că apa mării le albise. Am muncit aşa un timp, fără să schimbăm nici cel mai mic cuvânt. Iar timpul acela mi s-a părut că ţine o veşnicie. Dar nu-mi păsa. Nici lor. Timpul nu mai conta. Aveam toţi trei aceeaşi dorinţă. Să fim împreună şi să avansăm cu restaurarea bărcii. Ne schimbam periodic uneltele, dacă eu nu găseam ce-mi trebuia, frate-meu mă ajuta fără să scoată o vorbă, ştia instinctiv ce anume îmi trebuia. Iar când mi-o întindea, îmi făcea cu ochiul, înţelegător şi afectuos. Fratele meu nu-mi purtase niciodată ranchiună, întotdeauna mă iertase. Simţeam cum, treptat, încep să mă înmoi. Îmi crăpa blindajul, mă regăseam. Iar pe măsură ce scăpam de încordare lucrând alături de ei, mă umfla tot mai tare plânsul. Un plâns de uşurare. De tristeţe. De bucurie. De împăcare cu ei şi cu mine însumi. Mi-era imposibil să pun în cuvinte ceea ce simţeam. Dar fiecare lacrimă vărsată îmi aducea ceva mai multă pace.

Se făcuse noapte. Arthur s-a îndepărtat primul de barcă, s-a dus în fundul hangarului. A înjurat, enervat de harababura de care n-avea să scape niciodată. Am zâmbit pe furiş, recunoscând intonaţia mea şi a lui taică-meu. Apoi s-a făcut nevăzut. Eu am lucrat mai departe, însoţit de zgomotul respiraţiei concentrate a lui taică-meu, care nu se lăsa nici el mai prejos. Eram într-un fel de război al nervilor. Sau poate că voiam s-o luăm încetişor. Cum ar fi trebuit să ne

comportăm când nu ne mai vorbiserăm de atâta amar de vreme, când nu aveam în comun decât furie şi resentimente şi când, cu toate astea, ţineam încă unul la celălalt? În cele din urmă, tata s-a oprit, a dat ocol bărcii, examinând-o în cele mai mici amănunte, bombănind uneori, zăbovind o clipă când ceva îi atrăgea atenţia. La final, a ajuns lângă mine. A stat câteva secunde bune în spatele meu, fără să schiţeze niciun gest. Apoi şi-a pus o mână pe umărul meu şi mi l-a strâns îndelung, cu putere. Tata tremura, eu nu reuşeam să fac nicio mişcare. M-am abţinut să nu bufnesc iarăşi în plâns. El şi-a tras nasul cu zgomot. Fără să-mi dea drumul la umăr, a mângâiat lemnul pe care-l şlefuisem.

— Bună treabă...

Iarăşi tăcere. M-a strâns şi mai tare de umăr.

— Sunt mândru de tine, fiule...

Am simţit că pic din picioare la auzul acelor cuvinte. Niciodată nu-mi mai spusese asta. Şi ştiam că nu vorbea despre treaba pe care tocmai o făcusem. M-am dezmeticit, în sfârşit. Ne-am uitat unul la altul o vreme. O veşnicie, mi s-a părut mie.

— Iartă-mă, i-am spus.

A clătinat din cap, privirea i-a devenit din nou dură.

— N-ai de ce să-ți ceri iertare. Doar eşti aici.

Ne uitam în continuare unul la celălalt, ne măsuram din priviri. Tata avea să fie întotdeauna un om puternic, rezistent, dur. Şi totuşi, i se putea citi în ochi tandreţea. Tata mă iubea. Şi eu îl iubeam. Comunicarea de-acum compensa toate lipsurile, îndrepta vorbele aspre, repara neînțelegerile noastre reciproce.

— Hai s-o saluți şi pe maică-ta.

Am încuviințat din cap, zâmbind. Mi-a răspuns în acelaşi fel.

Eram în mijlocul curții când Arthur a ieşit din casă şi a venit la noi. M-a tras spre el şi m-a bătut pe spinare. Tata se uita la noi.

— Frățioare, nu mai pot să stau, dar mă bucur că te-am văzut. O să înnebunească Sonia când o să-i zic c-ai trecut pe-aici. O s-o apuce toate pandaliile că nu te-a prins şi ea.

L-am strâns şi mai tare de mână.

— Spune-i surioarei noastre c-o să mă-ntorc curând, chiar foarte curând, şi pentru mai multă vreme.

S-a desprins de mine şi m-a bătut afectuos după ceafă, cu un rictus amuzat.

— Ai face bine să vii şi cu ea.

Mi-au trebuit mai puțin de două secunde ca să sar ca ars.

— Erin e cu mama?

A râs, dând din cap că da, şi a plecat. Oare ce-or fi discutat ele două? Tata şi cu mine am pornit mai departe, spre casă. Înainte de-a intra, m-a oprit.

— Ai avut probleme în La Réunion?

Intrat pe loc în alertă, l-am prins de umăr şi l-am tras deoparte.

— Nu, de ce?

— A sunat aici un tip de-acolo, acum câteva săptămâni, te căuta pe tine. Am uitat cum îl cheamă, nici nu mai ştiu dacă mi-a zis.

Am simțit că pălesc.

— Voia să discute cu tine, zicea că trebuia să faci ceva pentru el...

— I-ai spus unde sunt?

— Nu, mi s-a părut cam dubios tipul.

M-am uitat către ferestre, distingeam silueta lui Erin şi pe a maică-mii, stăteau în continuare de vorbă. De ce trebuia să strice Ivan momentul acela atât de important, atât de puternic?

— Nu-i spui nimic lui Erin, i-am ordonat lui taică-meu.

Figura i-a împietrit.

— Voi doi aveți duşmani?

— Nu ştiu, dar mi-e teamă că tipul are ceva cu ea şi cu copiii ei.

S-a dat un pas înapoi. Nu se aştepta la aşa ceva. S-a uitat şi el, lung, la cele două femei din casă.

— Gary, suntem oricând aici pentru ea, pentru ei, dacă ai nevoie. Ai adus-o aici, ea e familia ta, deci e de-a noastră.

27

Erin

Uşa cu ochiuri de geam s-a deschis. Tatăl lui Gary, fără doar şi poate, a intrat în salon. S-a uitat la mine lung, cu atenție, a venit mai aproape şi mi-a întins mâna, eu i-am strâns-o, el mi-a strâns-o la rândul său, cu putere, privindu-mă drept în ochi. I-am răspuns la fel, i-am întors şi privirea, şi strângerea de mână. Omul acela era dur, sever, dar simțeai la el sinceritate, o asprime înduioşătoare; în felul lui, era un om iubitor, mai mult ca sigur. Toate rezervele în privința lui mi s-au risipit. În ciuda greşelilor sale, făcuse din Gary ființa pe care o iubeam.

Între timp, Gary a intrat şi el şi s-a dus țintă la mama sa, care îşi stăpânea cu greu emoția. Îşi revedea în sfârşit fiul. Când a ajuns în fața ei, l-a prins de umeri – de fapt, s-a agățat de el de parcă s-ar fi temut să nu-l vadă dispărând într-un nor de fum.

— Bună, dragul meu, i-a zis îmbrățişându-l.

— Bună, mamă.

Vocea lui suna atât de blând, era plină de afecțiune. Şi-au zâmbit, emoționați. Apoi el a venit la mine.

— Eşti aici...

Arăta istovit ca după câteva nopți albe la rând, dar era mult mai senin. Era altfel. Mai sigur pe el. Mai puternic, deşi nici până atunci nu-mi păruse lipsit de putere. În clipa imediat următoare, l-am văzut îngrijorat.

— Eşti bine? m-a întrebat.

Probabil că mi se întipăriseră pe față cele două ore petrecute cu mama sa. Reuşise foarte repede să mă citească. Nu-i puteam ascunde nimic, iar asta era foarte bine. Mai puțin acum. Nu era momentul. Am respirat adânc preț de două secunde şi i-am zâmbit cât am putut de larg. Nu m-a crezut pe de-a-ntregul, a înclinat capul părând a spune c-aveam să mai vorbim noi despre asta. Apoi m-a luat cu o mână de mijloc şi s-a întors spre părinții săi, care asistaseră la toată scena. Mama lui părea extrem de bucuroasă. Probabil că şi tatăl lui era, doar că în felul său.

— Nu vreți să rămâneți la cină? a întrebat ea, uitându-se la ceas.

Asta îşi dorise de la bun început.

— Avem ceva drum de făcut la întoarcere, iar copiii lui Erin ne aşteaptă...

— Pot să-l sun pe Ulysse, l-am întrerupt eu, doar îl ştii, va fi fericit să comande o pizza.

Gary a râs. Apoi s-a uitat la mine întrebător. Ar fi vrut să rămânem, dar nu-mi impunea nimic.

— Cu plăcere, mulţumim, i-am răspuns eu mamei lui.

Cum a auzit, a şi şters-o în bucătărie. M-am dus imediat după ea.

— Pot să v-ajut?

S-a întors spre mine, m-a mângâiat uşor pe obraz.

— Erin, nu pari în apele tale, pot să-ţi spun tu?

Am dat din cap că da.

— S-a prins, ce crezi? m-a întrebat ea.

— Da...

Nu părea să-i convină.

— Dar nu contează, vă asigur, m-am grăbit eu să adaug. Sunt pur şi simplu furioasă pe viaţă, nu-i drept...

— Să nu fii, v-aţi găsit unul pe celălalt. În nici cinci minute, am văzut cât e de fericit şi, sincer să-ţi spun, niciodată nu l-am mai văzut aşa...

Cu două ore în urmă, Gary coborâse din maşină fără să-mi aştepte răspunsul la declaraţia sa de dragoste. Nu mă putusem abţine, coborâsem şi eu şi mersesem în urma lui câţiva metri, fără ca el să-şi dea seama. Apoi el se oprise. Mă oprisem şi eu. Cu umerii lăsaţi în jos, îşi trecuse mâna prin păr, ciufulindu-l, şi se frecase cu putere pe faţă, de parcă ar fi încercat să se trezească. După care, brusc, se redresase, căpătând un aer neaşteptat de mândru. Ce-şi spusese oare în clipa aceea? Pornise mai departe, ţinând-o drept înainte, fără nicio ezitare. Îşi înfrunta demonii, remuşcările, poate şi regretele. Silueta lui în lumina asfinţitului mă răscolise profund. Nu mai aveam nevoie de vreo dovadă că-l iubeam şi totuşi el, fără să ştie, îmi oferise încă una. Dispăruse apoi din câmpul meu vizual, iar eu mă simţisem singură fără el, fără prezenţa lui. Mă întorsesem la maşină. Îi sunasem pe copii ca să văd dacă totul era în regulă. După ce-mi ziseseră să stau liniştită că sunt bine, m-au întrebat dacă Gary e OK, văzuseră că nu era în apele lui când plecaserăm. Fusese destul de spectaculos să asist la întâlnirea dintre ei şi el. Copiii îi acordau lui Gary un soi de autoritate şi de respect, deşi eu nu le cerusem nimic, nu vrusesem nimic special, doar să-i văd că se înţeleg. Parcă fuseseră făcuţi să se întâlnească. Copiii îl înconjurau deja cu dragoste. Iar Gary le-o întorcea însutit.

Când mă pregăteam să mă aşez la volan, am auzit o voce de femeie strigând după mine:

— Domnişoară, staţi puţin!

M-am întors şi am văzut o femeie ceva mai în vârstă alergând, vioaie, spre mine. Era frumoasă, firească, un pic marcată de ani, nefardată, cu nişte ochi mari, umezi şi strălucitori.

— Aţi venit cu Gary... Eu sunt mama lui.

— Bună seara, doamnă, eu sunt Erin.

De ce mă prezentasem în felul acela, când ea nici nu ştia cine sunt?

— Plecaţi deja? a zis ea, zâmbindu-mi delicat.

— Păi... da... mă gândeam să fac o plimbare... nu prea ştiu nici eu, de fapt.

— Poate să mai dureze ceva timp... cel puţin, eu aşa sper, ar fi un semn bun... Haideţi să aşteptăm împreună la căldură.

Am urmat-o fără să stau pe gânduri. Dacă ceva nu mergea bine, aveam să fiu mai aproape de el ca să-l iau de-acolo, ca să-l ajut. Ca să-l duc înapoi acasă. Am încercat să rezist

tentației de-a căuta un detaliu din care să aflu mai multe despre Gary. Nu puteam totuşi să nu observ contrastul dintre asprimea atelierului şi căldura acelui cămin. Totul era simplu – şi mobilierul, şi partea decorativă –, dar luminos, confortabil şi primitor. Era o casă în care-ți venea să te odihneşti lângă foc, cu o carte bună în mână, având în față ferestrele prin care, în depărtare, se zărea marea. Atmosfera era liniştitoare, reconfortantă. Oare blândețea lui Gary de-aici venea, din casa asta în care crescuse?

— Beți un grog, Erin? Eu întotdeauna îmi pun un grog când soțul şi fiii mei se înfruntă, treabă care ține deja de vreo patruzeci de ani... Nu vă cunosc, dar simt că, cu dumneavoastră, o să se rezolve cumva şi asta.

I-am zâmbit, sincer amuzată.

— Cu plăcere.

— Simțiți-vă ca acasă, a zis ea şi a dispărut.

N-am rezistat şi m-am dus la fereastra care dădea spre atelierul naval. Distingeam două siluete asemănătoare cu a lui Gary, dar el nu era acolo, era ascuns în dosul unei bărci vechi. Se apucase de lucru, alături de tatăl şi fratele lui. Ce simțea oare? Brusc, m-am trezit în mână cu o cană fierbinte şi bine mirositoare. Mama lui era lângă mine, îi îmbrățişa pe toți trei cu privirea.

— Mulțumesc, mulțumesc că mi l-ați adus acasă.

— Eu n-am niciun merit, el a hotărât... Gary a hotărât.

A clătinat uşor din cap, indulgentă.

— Îmi cunosc destul de bine fiul, dacă n-ar fi avut susţinerea cuiva la care ţine, n-ar fi acum aici. S-ar părea că vă place foarte mult, dacă s-a îndurat să vină.

— Nu mai vrea să sufere, vrea să-şi afle linişţea.

— Pentru dumneavoastră.

— Pentru el, sunt sigură.

— Bine, atunci... Ei au multe de făcut, câteva ore n-o să se mişte de-acolo. Haideţi să staţi jos.

În ora care a urmat, atunci când nu tăceam amândouă, am vorbit despre ploaie, despre vremea frumoasă, despre Saint-Malo, despre orăşelul lor. Apoi subiectele de conversaţie s-au terminat. Ea se uita fix la uşa cu ochiuri de geam, aşteptând să vadă cine avea să intre primul. Soţul ei? Furios, poate? Al doilea său fiu? Sau fiul cel mare, cel mult aşteptat, cel mult sperat?

— Ştiţi, Erin, sunt mai bine de două luni de când ne tot zice c-o să vină... De când s-a întors din La Réunion – mă rog, ar

fi putut foarte bine să fie şi altundeva, noi oricum nu ştiam –, de când s-a întors deci, încearcă să vorbească un pic mai mult cu noi, dar tot greu îi e. Aşa că acum, deşi nu-l văd, deşi nu pot să-l ating, sunt fericită. Fiul meu s-a întors acasă...

Copiii mei erau încă la o vârstă fragedă. Nu concepeam să nu-i văd cu anii, nici când aveau să fie oameni în toată firea. Suferința acelei femei era palpabilă şi i-o înțelegeam. Fatalmente, mă gândeam la Ivan, chiar dacă nu-şi avea locul aici. Ivan nu era un tată. Îşi părăsise copiii fără niciun regret, uitase cu totul de ei...

— Cum ați făcut? Ca să rezistați, vreau să zic, fără să vă vedeți fiul, cu atât de puține semne de la el... Cu ruptura asta...

— Am aşteptat... Am avut încredere în el... Şi am avut dreptate.

— Nu ştiu dacă eu aş fi rezistat.

Era pregătită să-mi răspundă, dar s-a oprit. Şi s-a uitat la mine lung.

— Aveți copii, Erin?

— Da. Trei.

A părut extrem de fericită să afle de existența lui Ulysse, Lou şi Milo.

— Asta-i o veste bună, mi-a zis ea. N-o să mai vreți şi de la el.

— Poftim? am întrebat eu, nefiind sigură că i-am înțeles bine remarca. N-o să mai vreau şi de la el copii?

— Da.

La ce se referea? Fără să vreau, am roşit. Eram perfect conştientă că mă cam grăbeam, dar, văzându-l pe Gary cu copiii mei, chiar îmi trecuse prin minte gândul ăsta. Ştiam că mă îndrăgostesc de el prea repede, prea tare, dar, dacă l-aş fi întâlnit când eram mai tânără şi mai puțin deteriorată, mi-aş fi dorit să am un copil cu el. Reacția mamei lui mă tulbura. Punea degetul pe unul dintre cele mai mari semne de întrebare ale mele. De ce nu-şi întemeiase Gary o familie cu fosta sa soție?

— De ce spuneți asta? Gary nu vrea copii?

Nu mai eram sigură că voiam să ştiu. Dacă ceea ce-mi dezvăluia avea să fie exact opusul imaginii pe care o aveam eu despre el? A pălit şi s-a ridicat brusc în picioare.

— Sunt o proastă! s-a enervat ea. Cum de mi-am putut imagina că v-a zis despre treaba asta?

— Care treabă? m-am enervat şi eu. Despre ce vorbiți?

— V-a spus că a fost însurat?

— Da!

— Ştiți... pe ea n-a adus-o aici niciodată... Pe dumneavoastră, da... Sper că asta vă dovedeşte cât de tare vă iubeşte.

Era foarte drăguță că încerca să-mi explice că fiul ei pe care nu-l mai văzuse de ani în şir părea să mă iubească, dar nu asta era întrebarea.

— Aşa, şi? m-am enervat eu din nou.

A oftat adânc, întristată.

— N-au reuşit niciodată să aibă un copil... şi... ea l-a părăsit din cauza asta... N-a fost nevoie să mi-o spună explicit ca să ştiu, Gary şi-a dorit dintotdeauna să-şi întemeieze o familie... doar că nu poate... N-a ştiut niciodată de ce... A încercat să facă nişte investigații, aşa am aflat şi noi... Dar... nu există o explicație... Nu poate şi n-o să poată niciodată... Şi-atunci, cum dumneavoastră aveți deja copii, mi-am zis că poate n-o să-l părăsiți pe fiul meu...

— Nu! Sigur că nu...

Îl iubeam chiar mai tare. Nedreptatea, furia, iubirea au erupt în mine cu toată puterea. Am revăzut rapid în minte ultimele săptămâni. Furia lui Gary împotriva lui Ivan când aflase de existența copiilor, felul cum se uitase la ei, neîncrezător, admirativ, protector, iubitor, instinctiv, animalic. Respectul pe care-l avea pentru statutul meu de mamă. Dorința lui permanentă de a nu-i deranja. Melancolia care-l cuprindea când îi privea. Emoția lui vie când reuşise să-l învețe pe Milo să înoate... Convingerea lui că propriul tată îl considera un bărbat incomplet din cauza divorțului la care ajunsese fiindcă nu putea avea copii... Eram sigură că, dimpotrivă, tatăl său nu putuse decât să sufere pentru propriu-i fiu. Mă durea sufletul pentru el. Pentru acea rană şi acea respingere cu care trebuise să se descurce singur. Îl înțelegeam mult mai bine acum. Singurătatea lui. Discreția. Misterul. Refuzul de a-mi povesti... Cât s-o mai fi îndoit de el atunci când...

— Erin? Vă rog mult... să nu vă schimbați impresia despre el acum că ştiți, nu mi-aş ierta-o niciodată dacă...

— Stați liniştită... N-am să-l iubesc mai puțin acum şi nici milă n-am să simt, dimpotrivă... Îl admir mai tare decât oricând... Înțeleg de ce nu mi-a spus nimic după toate prin câte a trecut, probabil a crezut că n-am să-l mai văd aşa cum este...

A părut uşurată. Brusc însă, a ciulit urechea, atentă la zgomotele de afară.

— Sosesc. Gata, trebuie să ne venim în fire.

Era numai fratele lui Gary. Arthur. În doar câteva clipe, a priceput cine era necunoscuta de lângă mama lui, m-a pupat de parcă ne-am fi cunoscut de când lumea, mi-a zis: „Ne vedem data viitoare şi mulţumesc că l-ai adus acasă”, după care a plecat aşa cum venise. Apariţia lui inopinată m-a ajutat să afişez o expresie mai de Doamne-ajută înainte ca Gary şi tatăl lui să intre în sfârşit în casă.

Cina a fost simplă. Şi de o veselie sfioasă. Gary şi tatăl său discutau despre vase şi scufundări într-un limbaj pe care numai ei îl pricepeau. Mama lui mi-a pus o mulţime de întrebări despre copii. Apoi a venit momentul să plecăm. Ne-au condus amândoi până la maşină. Gary şi tatăl său şi-au strâns mâna bărbăteşte, dar privindu-se cu o tandreţe brută nesfârşită. Tatăl m-a pupat apoi pe obraz, şoptind un mulţumesc aproape inaudibil. Mama lui Gary m-a îmbrăţişat.

— Pe curând, Erin. Iar data viitoare, să veniţi şi cu copiii, neapărat. Avem destul loc să vă primim pe toţi

— Îi ducem pe mare, cu Gary, mi-a zis tatăl său.

— Le-ar plăcea la nebunie, am replicat. Dar să nu le daţi prea mult nas că, după aia, o să vrea să vină întruna!

— Sunteţi la voi acasă aici.

Nu era o declarație peste care să treci cu uşurință. Am savurat-o la justa ei valoare. N-aş fi crezut că era cu putință, dar tocmai îmi câştigasem o nouă familie.

Am parcurs prima parte a drumului fără să scoatem o vorbă. Gary şi cu mine eram incapabili să vorbim. În cele din urmă, mi-am adunat puterile şi am rupt acea tăcere care n-avea ce căuta între noi.

— Te simți mai uşurat? V-ați împăcat, tu şi tatăl tău?

— Da... a fost simplu, până la urmă.

— Erați pregătiți...

— Ai dreptate, aşa e.

O vreme, ne-am cufundat din nou în tăcere. M-am răsucit şi m-am lipit cu fața de umărul lui. L-am adulmecat.

— Ți-a zis maică-mea? a şoptit el.

M-am apropiat şi mai mult de el. Îmi părea rău că suntem în maşină, simțeam brusc nevoia să mă cuibăresc în brațele lui, să mă topesc în carnea lui.

— Gary, am murmurat eu, nu conceperea unui copil face din tine un tată... Să ai grijă de ei, să te uiți la ei aşa cum faci tu instinctiv cu Ulysse, Lou şi Milo, asta e mult mai important.

Şi-a încleştat mâinile pe volan şi şi-a afundat gura în părul meu.

28

Ivan

Oare de unde se întorceau aşa, în puterea nopții? Strânşi unul într-altul, făcând-o pe cuplul perfect? Nu suporta să vadă labele jegoase ale scufundătorului pe nevasta lui. Nevasta lui. Asta fusese întotdeauna şi asta avea să rămână. Era a lui. Era proprietatea lui.

Fusese extrem de surprins să-i vadă plecând împreună. Se calmase dându-şi seama că, în felul ăsta, avea timp să vadă ce mai fac copiii. Se gândise să intre în casă peste ei. Cumva, trebuia să le reamintească şi lor că exista, n-avea încotro... Cel mare, Ulysse, se răzvrătise mereu în fața autorității sale. El era cel a cărui naştere declanşase totul, cel care-i furase, înainte de toate, soția. Dar şi cel a cărui frumusețe îl impresionase întotdeauna. Fiică-sa, Lou, singurul dintre cei trei copii care îl liniştise pentru un timp,

semăna foarte mult cu mama ei. Iar pe ultimul născut, Milo, nici nu-l ştia. Copiii săi îi inspiraseră întotdeauna teamă. Fuseseră duşmanii săi.

Absența lui Erin şi a scufundătorului îi prilejuise nişte momente foarte interesante. Îi oferise nişte cadouri inestimabile. Lou plecase de-acasă şi se întâlnise cu nişte prietene, el începuse s-o urmărească, o observase cu atenție, o măsurase din ochi şi o ascultase, apropiindu-se cât mai mult de ea. Părea foarte fericită. Apoi el făcuse calentoarsă şi avusese la dispoziție doar câteva secunde ca să găsească un cotlon unde să se ascundă. Cei doi frați plecau şi ei la plimbare, unul cu bicicleta, celălalt cu trotineta, şi amândoi râdeau. Cei trei copii ai săi erau bine-mersi. Fără el.

A hotărât să aştepte până se întorceau. Au trecut două ore. Apoi i-a văzut pe toți trei în depărtare, se întâlniseră. Erau frumoşi, foarte frumoşi. Doi zei şi o zeiță. Vorbeau, râdeau, se distrau. A riscat şi s-a dus să-i studieze mai de aproape, şi-a tras şapca mai bine pe cap. Ei l-au văzut fără să-l recunoască, exact ca Telemah ajuns dinaintea tatălui său. Au trecut pe lângă el, ar fi putut să-i atingă, să-i înşface, să-i ia pe sus. S-a înfrânat. Lui Ulysse i-a sunat telefonul. Era mama lor. S-a apropiat şi mai mult, voia să prindă măcar nişte frânturi din ce discutau. Copiii îi spuneau să stea liniştită şi, foarte rapid, au întrebat de scufundător. Copiii lui îşi făceau griji pentru scufundător. Ce însemna asta?

Ultimul născut n-a intrat în casă imediat, s-a dus să se joace nesupravegheat pe plaja din fața locuinței. Nu putea

să ştie cine este, avea doar un an când el plecase. Se apropiase aşadar fără nicio teamă. Se aşezase pe rampa care cobora spre mare, la câțiva paşi de fiul său. Acesta se uitase lung la el, fără a-l recunoaşte, fără a se recunoaşte. În cele din urmă, el îl salutase. Micuțul tresărise şi îi răspunsese politicos, cu o voce fragilă. Îi zâmbise şi se ridicase în picioare, iar el se apropiase, fără a-l slăbi din ochi. Se oprise în fața lui, dominându-l cu propria-i înălțime. Trupul său stătea în dreptul soarelui, iar umbra îl înghițise cu totul pe băiețel. Îl întrebase ce făcea singur pe plajă.

Văzuse frica pe chipul fiului său. De ce? Când micuțul o luase la fugă, abia se abținuse să nu alerge după el ca să-l întrebe ce s-a-ntâmplat.

Se dusese să se pitească din nou după stânci, temându-se să nu fie văzut de frații mai mari ai puştiului. Hotărâse să nu-şi mai părăsească postul de observație din prima seară. Se luptase să nu cedeze pornirii pe care o simțea. Avea ocazia să redobândească puterea în acea casă. Cei dinăuntru erau singuri şi la doar o aruncătură de băț. Dar cea mai importantă era Erin, pe ea trebuia să pună mâna. Copiii o să urmeze de la sine, n-aveau de ales.

Şi totuşi, când a văzut luminile stingându-se în casa în care se aflau scufundătorul şi nevasta sa, ceva s-a frânt în el.

Gary

Cineva mă zgâlțâia încetişor. N-aveam niciun chef să mă trezesc. Ziua din ajun fusese neaşteptat de bună şi de intensă, dar ne golise de energie şi pe Erin, şi pe mine. Adormiserăm unul în brațele celuilalt. Îmi aminteam, ca prin ceață, că încă vorbeam când ne-a luat somnul. Care dintre noi îşi lăsase primul fraza neterminată, asta mi-era imposibil să-mi amintesc. Ce ştiam cu certitudine era că simțeam o mână micuță pe umărul meu. Am întredeschis un ochi şi am descoperit deasupra mea chipul surâzător al lui Milo.

— Te-ai întors! a exclamat el.

Erin s-a foit sub pătură.

— Şşşt, mama încă doarme, am şoptit eu. Dar da, m-am întors, de ce? Credeai că n-o să mai vin?

A încuviințat din cap, ruşinat. Chiar se temuse de asta. Mi-am dus un deget la buze ca să-l fac să tacă şi am arătat cu capul înspre mama lui.

— Hai cu mine, o să mâncăm împreună de dimineață.

A mimat nişte aplauze şi a ieşit din cameră. Când mă pregăteam să închid uşa după noi, mi-am amintit de promisiunea pe care o făcusem. M-am întors la ea şi, lăsându-mă pe vine, m-am aplecat spre faţa-i adormită.

— Erin, i-am zis la ureche, eu m-am sculat.

A surâs uşor şi a bătut din pleoape.

— Ştiu, eram trează dinaintea ta.

— Şi ai tăcut mâlc...

— La tine a venit, nu la mine.

Am sărutat-o apăsat.

— Fugi de-aici! Vreau să dorm până mai târziu.

— Dormi cât pofteşti.

Pe parcursul zilei, am descoperit cu stupefacție că bieții copii îşi făcuseră griji pentru mine în ajun. Trebuie să recunosc că, în momentul plecării spre ai mei, fusesem destul de tăcut şi mult mai puțin vesel decât mă ştiau ei. Uşurarea lui Milo când m-a văzut din nou în casă m-a emoționat profund şi m-a făcut să-mi dau seama că trebuia

să-i cruț cu orice preț de stările mele sufleteşti. Nădăjduiam să nu trebuiască să mai plec prea des de-acum înainte. Mă simțeam atât de uşor! Reîntâlnirea cu ai mei fusese peste toate aşteptările mele şi teribil de simplă. Mai aveam până să le rezolvăm pe toate, dar era un bun început. Trebuia să reînvățăm să ne cunoaştem, să reînvățăm să petrecem un timp împreună. Timpul pe care-l pierduserăm n-aveam să-l mai recuperăm niciodată. Dar eram convins că puteam trăi momente frumoase împreună. Mă simțisem atât de bine la ei, aproape ca acasă, încă aveam locul meu acolo. Contase şi că fusese Erin cu mine, iar faptul că ai mei ştiau acum de ea, că văzuseră cum era, mă liniştea. Parcă i-ar fi cunoscut deja şi pe Ulysse, Lou şi Milo. Tata ne luase pe toți cinci sub aripa lui. Iar mama făcuse cel mai frumos lucru pentru mine stând de vorbă cu Erin. Nu-i cerusem amănunte despre ce discutaseră; la urma urmelor, nu era treaba mea. Important era că Erin ştia de-acum totul despre mine, îmi ştia rănile, necazurile, bucuriile, lipsurile. Iar ea îmi dădea tot ce-mi lipsea. Ulysse, Lou şi Milo îmi dădeau tot ce-mi lipsea. Îmi ofereau un loc aparte în viața lor.

Era incredibil, cu două luni în urmă, universul meu se rezuma la persoana mea cea amărâtă şi roasă de regrete, iar acum, eu nu mai existam deloc, dispărusem cu totul pentru ei. Pentru ei patru.

Iubirea este, într-adevăr, un sentiment ciudat. Se amplifică, se multiplică, apare pe negândite, iar realitatea sa te loveşte ca un trăsnet. Eu n-o iubeam pe Erin pentru copiii ei. O iubeam pe ea. O iubeam pentru femeia minunată, puternică şi rănită care era. O iubeam pentru ochii ei, pentru râsul şi zâmbetul ei. Pentru trupul şi suspinele ei. O iubeam când se bosumfla, când făcea pe şocata. O iubeam când se ocupa de

bar cu o mână de fier într-o mănuşă de catifea. O iubeam când îi dădeau lacrimile şi încerca să le ascundă. O iubeam când mă repezea şi mă punea la locul meu. O iubeam pentru cât de ataşată era de familia ei. O iubeam pentru că era generoasă şi pentru că avusese încredere în mine, încumetându-se să mă prezinte copiilor săi pe care-i ocrotea ca o leoaică.

Eram suficient de lucid ca să-mi dau seama că era mai bine pentru amândoi să mă înțeleg cu copiii săi. Dacă nu ne-am fi suportat, dacă ei m-ar fi respins instinctiv, n-aş mai fi avut aceeaşi relație cu ei. M-aş fi limitat la a-i respecta. Cred că Erin s-ar fi mulțumit şi cu atât.

Realitatea se dovedea cu totul alta. N-aş fi avut niciodată pretenția de-a le fi tată, de a-i lua lui Ivan acest loc, deşi el nu-l mai ocupa şi nici n-avea să-l mai ocupe vreodată. Nu mă aşteptam ca ei să mă iubească aşa cum îți iubeşti tatăl. În schimb, fără ca ei să-şi dea seama, descopeream, iubindu-i mai mult decât orice pe lume, sentimentul iubirii părinteşti. Aş fi putut să omor pentru ei, să mor pentru ei. Deşi îi cunoşteam atât de puțin. Parcă se născuseră pentru ca eu să-i iubesc.

Îl iubeam pe Ulysse pentru ironia lui, pentru fragila şi ciobita lui bucurie de-a trăi. Îl iubeam pentru haloul ocrotitor în care-i învelea pe mama, sora şi fratele lui. Îl iubeam pentru entuziasmul lui permanent. Îl iubeam pentru umorul, francheța, prezența sa lucidă, felul său de-a fi mereu ancorat în realitate.

O iubeam pe Lou pentru seriozitatea ei, pentru privirea-i maliţioasă care spunea că nu-i atât de studioasă cum pretinde. O iubeam pentru delicateţea ei, pentru dorinţa permanentă de a învăţa şi de-a vorbi cu ceilalţi. O iubeam pentru teribila ei suferinţă, pe care nimeni şi nimic n-avea să i-o poată alina. O iubeam pentru puterea de a ţine capul sus. O iubeam pentru farmecul ei candid.

Îl iubeam pe Milo pentru că mă emoţiona profund. Îl iubeam pentru că-i era frică să crească şi pentru că se zbătea totuşi să se facă mai mare. Îl iubeam pentru lipsa lui de griji şi mă rugam să şi-o păstreze cât mai mult. Îl iubeam pentru veselia lui, pentru râsul lui, îl iubeam pentru îmbufnările şi hachiţele lui. Îl iubeam pentru că nu-şi controla emoţiile şi pentru că-mi spunea ce gândea, ce simţea.

Îi iubeam pe toţi patru pentru că, pur şi simplu, le stătea bine împreună. Îi iubeam pentru că mă făceau să fiu responsabil.

Să fiu tare, să nu mai mint. Să-mi ocup locul cuvenit. Să fiu cel care eram cu adevărat. Îi iubeam pentru că deveneau familia mea. Ai mei.

Seara, când mă pregăteam să ies cu Douce, Erin m-a oprit.

— Stai un pic, Milo vrea să te vadă.

Toată ziua stătuse numai pe mine.

— Nu eşti obligat să te duci, Gary, doar n-o să-i accepți toate capriciile.

— Eşti sigură că-i un capriciu?

A clătinat din cap cu o față înduioşată.

— Cred că învață, învață să te aibă în preajmă, învață să te iubească, dar se teme, întotdeauna o să se teamă... Şi Ulysse, şi Lou la fel. Trebuie liniştiți tot timpul. Eşti pregătit s-o faci?

Am sărutat-o pe gură şi am urcat la ultimul etaj.

— Care-i treaba, Milo?

— N-o să pleci niciodată, nu? N-o să ne laşi baltă, nu?

L-am mângâiat pe creştet.

— Uneori, poate va trebui să plec câteva zile, cu munca, dar o să mă-ntorc. Întotdeauna o să mă-ntorc. Câtă vreme tu, fratele tău, sora ta şi mama ta o să mă vreți, am să stau cu voi.

A țâşnit de sub pătură şi mi-a sărit în brațe.

— Ai putea, într-o zi, să mă duci tu la şcoală şi să vii apoi să mă iei?

Nu mai făcusem asta niciodată, dar îmi doream foarte tare.

— Dacă mama ta e de acord, mie mi-ar face mare plăcere. Acum, trebuie să dormi. Hai să n-o supărăm.

A râs şi s-a băgat la loc în pat. L-am sărutat pe frunte.

— Vise plăcute!

Pe hol, am dat peste Ulysse şi Lou.

— E adevărat ce i-ai spus lui Milo, că n-o să ne laşi baltă? m-a întrebat Lou.

— Înțeleg că voi doi nu prea aveți încredere în mine, dar zău că n-am să vă las baltă. Nici pe voi, nici pe mama voastră. O să fiu aici. Pentru ea. Pentru voi. Pentru fiecare dintre voi.

— Foarte bine, asta şi vrem, mi-a zis Ulysse, răsuflând uşurat.

30

Ivan

Ca în fiecare seară, scufundătorul a ieşit să plimbe câinele lui Erin. Avea deja tabieturile lui. Pornea, fluierând încetişor şi fără să stea pe gânduri, spre Cité d'Aleth.

I-a lăsat vreo douăzeci de metri avans, apoi s-a luat după el. Toată ziua, nu făcuse decât să asiste la o duminică în familie. El, unul, nu-şi dorise niciodată aşa ceva. Refuza duminicile în familie. Le evita. Chiar şi când se credea suficient de stabil, le strica, până la urmă. Scufundătorul, în schimb, le trăia din plin. Începuse, de dimineaţă, cu o cursă la brutărie, îl luase şi pe Milo cu el, se întorseseră amândoi cu pâine proaspătă şi croasante. Tot în cursul dimineţii, scufundătorul, însoţit de astă dată de Ulysse, ieşise să alerge. Fugeau unul lângă altul, ţinând aceeaşi cadenţă şi schimbând din când în când câte o vorbă complice. După-amiază ieşiseră în cinci. Îi urmărise. Îi spionase. Lou sporovăise întruna cu scufundătorul, ea îl admira, el era atent, răspundea de fiecare dată, părea interesat şi preocupat de turuiala ei. Periodic, fără să-şi dea seama, o trăgea pe Erin lângă el, o săruta pe creştet sau aştepta ca ea să i se cuibărească în braţe.

Iar el le dădea târcoale şi-l ispitea adeseori pe diavol apropiindu-se tot mai mult de ei. Se juca mereu cu distanţa pentru a surprinde frânturi din conversaţia lor. Uita să mai fie prudent. În câteva rânduri, chiar a crezut că fusese reperat. Scufundătorul era vigilent, se uita periodic în urmă. Erin, nevasta lui, era fericită, zâmbea, îl privea pe scufundător cu o dorinţă arzătoare şi tandră. Era plină de

încredere când se uita la nenorocitul ăla. Oare pe el îl privise vreodată aşa? Nu era convins. Să fi uitat el? Nu. Nu încetase nicio clipă să se gândească la ea. O căutase în toate femeile pe care le avusese în ultimii şapte ani. Plecase ca să-şi trăiască aventura, ca să evite haosul laşităţii, ca să n-o distrugă pe ea, dar nu-l răbdase inima să n-o urmărească prin alţii.

După aceea, venise momentul când dăduseră nas în nas cu fratele lui Erin şi cu nevastă-sa. Ce căutau ăştia aici? Când plecase el, ei trăiau la Paris. Se duseseră cu toţii să bea ceva, el se ascunsese într-un colţ de unde-i putea vedea. Scufundătorul reuşise să-l cucerească pe cumnatu-său. Discutau amândoi, serioşi, dar era clar că se înţelegeau, că se respectau.

În timp ce mergea în urma scufundătorului şi a câinelui, a simţit cum dă în clocot de furie. Trebuia să scape de el. Să-l omoare. Să-l facă să dispară. Nu-l putea lăsa să-i fure viaţa. Doar n-avea să-i permită să se mai culce încă o noapte cu nevastă-sa!

Câinele a luat-o înainte, alergând. Scufundătorul nu mai avea pe nimeni care să-l apere. A grăbit pasul, era momentul prielnic, cel pe care-l aştepta ca s-o rezolve cu nenorocitul ăla o dată pentru totdeauna. Avea să vină prin stânga şi să-l împingă în gol. Şi dacă n-o să fie deja mort când ajungea în apă, degeaba şi-ar fi ţinut respiraţia, n-ar fi supravieţuit din cauza rănilor, şi-ar fi zdrobit oasele izbindu-se de stânci. O să sufere, să se gândească la ea, la copii, era convins că o să-şi facă griji pentru ei.

Cu cât înainta, cu atât mai obsesiv îi reveneau în minte imaginile înregistrate în ultimele zile. Copiii în căutarea unui tată cum el nu fusese în stare să fie, cum nu vrusese niciodată să fie, de altfel, privirea plină de dragoste a lui Erin atunci când se uita la scufundător. Din câte-l cunoştea el, în afară de momentul acela de slăbiciune pe care i-l surprinsese odată, sub apă, scufundătorul fusese întotdeauna un bărbat bine, zdravăn, simpatic. Nu pricepuse niciodată de ce era atât de singur, de ce avea accese de tristețe. O vreme, crezuse că ei doi erau la fel. Îşi dăduse seama că se-nşela când cu discursul lui despre dorința de-a se stabili într-un loc. Ca dovadă, îl trimisese la Erin...

Dacă se descotorosea de el acum, exista riscul ca Erin să devină inaccesibilă, să-i scape printre degete. Erin era o femeie care iubea din tot sufletul. El ştia asta. Cândva, cu mult înainte să apară scufundătorul, i se dăruise lui cu totul. Acum, el nu mai exista deloc pentru ea. Nu mai exista deloc pentru copii. Soția şi copiii lui trăiau prin intermediul scufundătorului.

Pe cine voia el să facă să sufere?

Pe cei care-l lipsiseră de ea.

Cu cine voia el să fie la sfârşitul vieții?

Cu Erin, cu ea vrusese dintotdeauna.

A încetinit pasul, lăsându-l pe scufundător să se îndepărteze.

Era zdrobit de oboseală.

31

Erin

În mod inexplicabil, mi-era frig de când mă trezisem. Numai prezența lui Gary pe drumul până la şcoală m-a încălzit. Pentru prima dată, venea şi el cu mine când îl duceam pe Milo. Mâine, aveam să-i las, probabil, să se ducă numai ei doi. Nu îndrăzneam să spun lucrurilor pe nume, ca să nu tulbur pe nimeni, nici pe copii, nici pe Gary. Fără să-şi dea seama, Ulysse, Lou şi Milo descopereau în el un tată. Asta îi făcea să fie fremătători, fericiți, dar şi neliniştiți cumva. Se temeau să nu sufere din nou. Aveam cu toții nevoie de timp ca să fim pe deplin senini.

L-am lăsat cu părere de rău în dreptul portului, ca să se ducă la muncă. Scufundătorii au fluierat după noi, eu am râs. Cum a plecat de lângă mine, m-a luat din nou frigul. Am hotărât să n-o lungesc prea mult cu Douce, avea să facă doar o plimbare scurtă în această dimineață. Ne-am dus direct spre Solidor. M-am uitat nemulțumită spre cer. De mai bine de două săptămâni era chiar frumos afară, soarele

şi primăvara îşi intraseră în drepturi. Nu şi astăzi însă – vremea era posomorâtă şi se mai pornise şi vântul. În timp ce urcam treptele terasei de la L'Odyssée, m-am înfăşurat mai strâns în haină şi am tras cu ochiul spre marea agitată, ameninţătoare; am măturat cu privirea întregul chei, aveam sentimentul că cineva mă spiona. Eram cu siguranţă foarte obosită dacă reacţionam aşa, mi-am zis în sinea mea.

Credeam că până la toamnă n-o să mai facem focul şi totuşi, de cum am intrat, m-am dus ţintă la şemineu. Era musai să mă încălzesc. Când flăcările s-au înteţit, Douce a venit să se-ntindă în faţa vetrei, dar stând în continuare la pândă. De parcă Gary i-ar fi zis să nu mă scape din ochi. Am oftat adânc, trebuia să mă concentrez asupra barului de care nu prea mă mai ocupasem în ultimele săptămâni. Paloma şi cu mine abia dacă ne mai intersectam. Gary n-avea nicio vină, el era primul care-mi zicea să-mi văd liniştită de treabă, că oricum îl găseam sau mă găsea el pe mine, dar nu mă puteam înţelege cu mine însămi, voiam să profit cât mai mult de prezenţa lui, să recuperez timpul pe care-l pierduserăm până acum.

Făcusem bine venind cu ceva vreme înainte de deschiderea de la ora zece. Aveam de muncă. De rezolvat cu hârţogăria. De semnat devizele pentru lucrările de renovare. Ca să nu mai zic de căutarea unui nume nou, care devenea tot mai indispensabil. Tocmai îmi pregăteam o cafea, când s-a deschis uşa. Am înjurat în sinea mea. Apăruseră deja turiştii, iar unii veneau devreme ca să ia micul-dejun. Douce a mârâit, arătându-şi colţii.

— N-am deschis încă! am strigat fără să mă întorc.

Tăcere. S-a auzit doar uşa închizându-se la loc. Am ciulit urechea ca să mă asigur că sunt singură. S-au auzit nişte paşi pe podea. Douce s-a ridicat, mârâind şi mai tare. Fără un motiv raţional, atmosfera a devenit grea, apăsătoare, sufocantă. Stropi de sudoare rece mi se prelingeau de-a lungul spinării. O succesiune de tremurături m-a străbătut din cap până-n picioare. Trebuia să mă întorc, ştiam asta. N-aveam de ales. În L'Odyssée era un client pe care Douce nu-l cunoştea. Trebuia să-i explic acelei persoane că localul era închis deocamdată, că n-aveam s-o servesc, că putea reveni ceva mai târziu. Sau niciodată. Trebuia să mă întorc. Douce mârâia tot mai tare. Ar fi trebuit să-i spun să înceteze ori s-o chem lângă mine. Nu reuşeam însă nicicum să deschid gura. Parcă-mi pierdusem uzul vorbirii. Simţeam că înnebunesc. De ce mi-era frică? Ce caraghioasă eram! Ce mi se putea întâmpla aici?

— Îmi pare rău, am început eu, întorcându-mă. Reveniţi mai...

Mi-a stat inima.

În străfundul sufletului, întotdeauna ştiusem că avea să vină acest moment.

Îmbătrânise. Se schimbase. Avea trăsăturile mai marcate. Tăiate ca în piatră. Părea mai tras la faţă, barba sură pe care şi-o lăsase îi accentua duritatea expresiei. Dar era în continuare la fel de frumos. De atrăgător. De periculos. De seducător. Mă paraliza exact ca înainte. Mă fixa cu ochii lui de un negru adânc şi tulburător. Cu cât se uita mai mult la

mine, cu atât mai mică mă simțeam în fața lui. Cum de uitasem puterea pe care o avea asupra mea? Simpla lui prezență în acea încăpere mă încovoia. Mă luptam din răsputeri să nu plec privirea în pământ şi să-l înfrunt. Refuzam să revin la reflexele de odinioară. Le lăsasem în urmă. Le îndepărtasem. Le răpusesem în aceşti şapte ani. Fiecare secundă scotea din nou la suprafață autoritatea pe care o avea asupra mea.

Umbra lui, aura lui se întindea peste mine şi degeaba încercam să mă lupt cu el, rămânea de neclintit. Ba mai rău, se distra. Zâmbea în felul acela care mi se păruse cuceritor, seducător şi pe care-l crezusem mângâios. Eram total descumpănită. Cum să reacționez în fața lui? Dacă mă împotriveam, pentru el ar fi fost o provocare pe care era sigur c-avea s-o câştige. Dacă depuneam armele, avea să învingă mai repede. În oricare dintre situații, câştiga. Cum se putea aşa ceva? Cum putea fi atât de puternic? După atâția ani, revederea lui încă mă răvăşea. După atâtea lacrimi vărsate din cauza lui şi pentru el. Chiar şi în clipa aceea, mi-era imposibil să-mi stăvilesc lacrimile care îmi şiroiau pe obraji. Era acolo, în fața mea. Era viu. Degeaba ştiusem dinainte, experiența directă a existenței sale, a realității sale era cu totul altceva. Ceva puternic. Devastator. Totul ieşea din nou la suprafață. Iubirea mea patologică. Groaza. Tristețile. Dependența. Neliniştea permanentă. Zece ani îi acceptasem totul. El era tatăl copiilor mei. Îl iubisem mai mult decât propria-mi viață. Îi crezusem vorbele frumoase, scuzele, mă temusem pentru el. În ciuda brutalității lui, îl dorisem din tot trupul şi tot sufletul meu. Îmi fusese frică de furiile lui, de nervii lui. Vrusesem să-l ajut. Să-l susțin. Să-l vindec. Nu reuşisem. Când mă părăsise, crezusem c-o să mor. Nu mai ştiam să trăiesc fără

privirea lui nocivă. Acum însă, gata. Nu mai voiam s-o iau de la capăt.

Cu cât mă uitam mai mult la el, cu atât descopeream mai multe asemănări – mici şi neconştientizate până acum – cu copiii mei. Ulysse împrumutase de la tatăl său statura, amândoi aveau aceeaşi constituție. Lou moştenise farmecul lui subtil, iar Milo, mutrele lui îmbufnate.

Coşmarul meu n-avea să se sfârşească niciodată.

De ce nu murise? Acum, când era cu adevărat în fața mea, îmi dădeam seama că n-aveam să-mi găsesc niciodată liniştea câtă vreme el era în viață. Cum de puteam dori moartea acelui bărbat pe care-l iubisem atât de mult? El era suferința. Suferința mea. Ce păcătisem de ajunsesem să mă păcălesc în asemenea hal?

Apropierea lui Douce, cu colții rânjiți, mi-a lăsat câteva secunde în care să-mi revin. El s-a uitat urât la ea. Mi-a fost teamă pentru Douce a mea. Cum-necum, am reuşit să mă bat cu palma peste coapsă şi să scot un fluierat abia perceptibil. Nu voiam ca el să-i facă vreun rău.

— Culcat, Douce!

Ea a gemut, s-a uitat la mine cu ochii ca para focului şi m-a ascultat.

— Bun aşa, a zis el.

Vocea lui gravă, autoritară. Aceeaşi care mă făcuse să tresar şi să tremur. De dorinţă, la început; de frică, mai apoi. S-a dat înapoi, spre uşă, fără a mă slăbi din ochi. Respiram mai repede. Nu uitase. Era prea inteligent ca să uite. A tras zăvorul, singurul care putea fi tras pe vremea când el era încă aici. De ce naiba nu-l demontasem? Ne închidea înăuntru. Nu aprinsesem încă luminile, era prea devreme şi voiam să stau liniştită. Ţinea minte tot, obiceiurile mele, maniile mele. L'Odyssée avea să rămână închis cât considera el de cuviinţă. A înaintat cu un pas lent şi măsurat. Eram paralizată. A ajuns lângă mine, mă domina. Şi-a apropiat faţa de a mea, gura lui aproape că mi-a atins tâmpla, obrajii, buzele, apoi a coborât înspre gât. Acolo s-a oprit. M-a străbătut un fior. El a inspirat adânc.

— Ţi-ai schimbat parfumul.

M-am dat înapoi, într-un gest de apărare; el a venit după mine, până m-am trezit cu spinarea proptită de bibliotecă şi cu el lipit de mine. Se mula pe formele mele.

— Erin... mai lasă-mă puţin să te am, să te posed.

S-a îndreptat de spate şi s-a uitat în ochii mei. Ştiam privirea aia. Privirea lui tulbure, roasă de dorinţa posedării, a exclusivităţii. Mă dorea. Nu, nu voiam s-o luăm de la capăt. Unde era Gary? Sub apă. Degeaba l-aş fi strigat cât mă ţineau plămânii, nu m-ar fi auzit, n-ar fi putut ţâşni încoace ca să-l îndepărteze de mine. Tocmai descoperisem,

cu el, iubirea adevărată. O iubire pe care dintotdeauna o visasem. De ce nu exista oare o forță telepatică, una care să-l fi adus la mine imediat? Singura uşurare – copiii mei erau la şcoală, erau feriți de furia, de nebunia tatălui lor. Mâna lui mi-a explorat fața, trupul, gura lui zâmbea trist. M-a examina pe îndelete. Trebuia să-mi adun toată forța interioară ca să lupt, ca să nu cedez în fața amintirilor. N-aveam să-mi mai revin niciodată dacă el ajungea la ceea ce-şi dorea, aici şi acum. Devenisem mai tare. El nu mai avea putere asupra mea. Şi nici dragostea lui toxică. Ştiam de-acum ce era frumusețea. Extraordinarul. Gura i s-a lipit de a mea, limba lui a forțat barajul buzelor mele. Mă săruta brutal, ca turbat. Stăteam inertă, lăsându-l să se năpustească asupra mea, fără să reacționez. Nu provoca în mine nicio reacție, doar dezgust şi o infinită tristețe. Fusese o vreme când mă topeam sub sărutările sale, credeam că amintirea lor mă marcase pe viață, dar mă înşelam, nu mai trăiam acum decât pentru acelea, pasionate, ale lui Gary.

— Ivan, l-am implorat eu, respingându-l.

Era atât de dureros să-i pronunț numele adresându-mă lui direct.

— Ivan, te rog.

M-am mirat să-l văd că se opreşte, nu-i stătea în obicei. Respirând precipitat, şi-a prins capul în mâini. Privirea i se schimbase din nou. Era privirea din zilele sumbre şi triste. Din zilele când îşi arăta fața tainică pe care numai eu i-o cunoşteam.

— Iartă-mă... dar mi-a fost tare dor de tine...

M-a mângâiat delicat pe obraji, tremura.

— Au fost foarte lungi ăştia şapte ani fără tine, te-am căutat în toate celelalte.

Privire lui îmi cerea să-l iert. Dac-ar fi ştiut ce puțin îmi păsa...

— Ce-i cu tine aici, Ivan?

— Vrei să divorțezi? Vrei să rupi legătura dintre noi?

— Tu ai rupt-o. Tu ai plecat... tu m-ai lăsat... tu i-ai abandonat pe copii... Nu mai exişti... eşti mort pentru noi... De ce-ai venit?

Fața i s-a descompus. Aveam senzația că se scofâlcea sub ochii mei.

— Credeam că... dar nu... Tu eşti... tu ai... şi... el...

— Ivan? Nu înțeleg nimic... Explică-mi.

Mi-a zâmbit din nou, având în continuare privirea aceea tulbure care mă neliniştea pe vremuri şi care mă neliniştea

şi acum. Nu-i era bine deloc. Niciodată nu-l văzusem într-o asemenea stare. Trupul îi era scuturat de spasme pe care nu şi le putea controla. Mă luptam cu un sentiment pe care-l cunoscusem mult prea bine: mi-era frică de el.

— Nu va fi nevoie să divorțezi...

M-a sărutat cu furie. M-a bruscat, mâinile i s-au încleştat pe trupul meu, pe spate, pe coapse, pe brațe, pe sâni, mi s-au strecurat pe sub pulover, erau reci, aspre, uscate. M-a muşcat de buze. Eu am gemut de durere. El a lins stropul de sânge. S-a dat înapoi, mi-a pipăit cu degetele gura, apoi a pipăit-o pe a lui, de parcă ar fi vrut să le unească din nou, prin saliva noastră, prin sângele meu.

— Totul o să fie bine, Erin...

M-a mângâiat din nou pe obraji, m-a sărutat încă o dată pe buzele îndurerate, apoi s-a îndepărtat, luând-o către ieşire, cu umerii căzuți.

— Ivan? l-am strigat eu.

A tras zăvorul de la uşă. M-a apucat panica, nu putea să plece aşa, fără să-mi spună de ce venise. Ce voia? Ce aştepta? Copiii?

— Te iubesc, mi-a zis el, răsucindu-se spre mine. Întotdeauna te-am iubit. Întotdeauna am să te iubesc. Aş fi

vrut să te păstrez doar pentru mine... Dar e imposibil. Universul, sau zeii, se încăpățânează să pună tot felul de oprelişti între tine şi mine. Ulysse, Lou, Milo şi el... vina e doar a mea... N-avea grijă, n-avea niciun fel de grijă.

— Ce vrei?

— Spune-i lui Gary c-o să-l caut...

Gary? De unde ştia? De câtă vreme era aici?

— Cum ai zis? Gary?

Am simțit că mă clatin. De ce să-i pună lui gând rău? Gary n-avea nicio legătură cu povestea noastră.

— Lasă-l. Lasă-l în pace, te rog...

S-a uitat la mine, victorios şi trist.

— Nu uita că mulțumită mie ai ajuns să-l cunoşti.

Apoi a dispărut. Mi-au trebuit câteva secunde ca să mă dezmeticesc. Am dat fuga la uşă, Douce s-a luat după mine, am traversat terasa. M-am uitat în toate părțile, se volatilizase pur şi simplu.

32

Ivan

M-am smuls de lângă ea. Cu sângele şi cu gustul ei în gură. Simţindu-i mireasma în nări, pielea catifelată sub palme. Nu m-a strigat. Nu m-a întors din drum. Tremurând din toate încheieturile, am pornit, împleticindu-mă, în căutarea unui loc unde să mă ascund până la următoarea etapă.

De şapte ani, eram convins că fusese bine cum hotărâsem. Acum, nu mai eram sigur. Erin mă respingea. Erin nu era Penelopa. Oare laşitatea mea de pe vremuri avea să mă lipsească de toate şi de toţi?

Cu şapte ani în urmă

Tocmai dădusem afară şi ultimul client, nu mai aveam răbdare. L'Odyssée era în sfârşit închis. Eram liber. Sau aproape. Cineva mai sentimental ar fi făcut turul localului. Eu nu. Doar n-aveam să pierd vremea luându-mi rămas-bun de la locul acela care ne ţinuse prizonieri şi pe mine, şi pe ea vreme de un deceniu. De la bar. De la bucătăria cu care mă legasem la cap dintr-o toană, fiindcă voiam să-i fac ei pe plac. Ei. Pentru că, pe-atunci, aveam nevoie să fiu ocupat ca să uit că eram prins într-o capcană. Gata cu toate

astea! Rupeam lanțul. Mă eliberam. Iar eliberarea aceea avea să treacă prin haos. Fiindcă aveam să distrug totul.

M-am uitat spre dozatorul de bere, cu gând să-mi torn o halbă, dar m-am înfrânat. Eram treaz şi aşa trebuia să rămân. Se miraseră şi clienții din seara aceea. Aveam nevoie de toate capacitățile fizice şi mentale. Trebuia să fiu stăpân pe ceea ce făceam, să nu mă îndoiesc de propria-mi decizie. Aveam senzația ciudată că nu mai fusesem niciodată atât de senin. Deşi mă pregăteam să fac ceva ireparabil. Iremediabil. Mă simțeam atotputernic, înzestrat cu o forță pe care nu mi-o ştiusem până atunci. De ce oare n-o găsisem mai devreme? De ce aşteptasem atâta timp? Atâta timp ca s-o am doar eu şi pentru mine?

M-am asigurat că toate uşile erau blocate. O să fie greu să se intre în L'Odyssée, mai ales când o să se-ntindă vâlvătaia. Bidoanele cu benzină mă aşteptau cuminți în dosul uşii de la bucătărie. Nu-mi lua mult să le golesc în cele patru colțuri ale localului. Sticlele cu tărie aveau să explodeze unele după altele, iscând un adevărat foc de artificii.

Iar noi aveam să ardem cu toții.

Am ieşit din bar prin spate, ca să urc în locuința noastră. Pentru ultima dată. Trebuia să mă asigur că toți dormeau adânc. Nici copiii – mai ales ei –, nici Erin nu trebuiau să-mi pună piedici. Era spre binele ei şi al meu. Am deschis fără zgomot uşa apartamentului. Toate încăperile erau cufundate în întuneric. Nu m-am putut abține, am dat o raită prin casă. Fotografia de la nuntă, prinsă cu un magnet pe

frigider, m-a hipnotizat. Era perfectă. Luminoasă. Veselă. Plină de dragoste. Cum de putusem juca tot acel teatru? Am rânjit, dezgustat. Pe-atunci, chiar credeam. N-aveam de ales. Mă autoconvinsesem că aveam să mă obişnuiesc şi că acolo era fericirea mea. Era acolo fiindcă acolo era Erin. Şi-atunci, de ce? De ce-mi refuza această fericire? Aventura ei alături de mine...? Odiseea noastră?

Am întors capul, mâhnit. Şi totuşi, nu puteam fi supărat pe ea, o iubeam prea tare. Am pornit spre camerele copiilor. Am început cu băiatul cel mare, Ulysse. Primul meu temnicer. Era întins în pat, relaxat, frumos ca un zeu. Mâna mi-a fost atrasă de părul său blond şi inelat, ca de înger. Mi-am întipărit moliciunea lui în străfundul ființei mele.

Am întors capul, rănit de existența sa. Apoi am intrat în camera fetei. Prințesa mea. Lou a mea. Frumoasă şi sprințară ca maică-sa. Şi ea reuşise până la urmă să mă încarcereze, să mă priveze de mama ei. Cel puțin, n-aveam s-o las să irosească existența unui bărbat subjugat de farmecul ei, de farmecul răpitor al mamei sale. Mi-am lăsat degetul să alunece peste obrazul ei, savurându-i fermitatea pielii.

Am întors capul, consternat. Ultima cameră. M-am apropiat în vârful picioarelor de patul cu zăbrele de lemn. Milo, bebeluşul acela pe care nu-l cunoşteam şi pe care n-aveam să-l cunosc niciodată. Cel care, impunându-şi prezența, îmi arătase cât de insuportabil devenise să fiu ținut în lanț. Mi-am pus mâna pe căpşorul său , căldura păturii m-a făcut să tresar.

Am întors capul, îngrozit. În sfârşit, am intrat în camera mea. Nevastă-mea dormea. M-am apropiat de ea. Chipul îi trăda toată tensiunea din interior. Stătea încruntată. Aş fi vrut s-o mai ating o ultimă dată, dar mi-era teamă. Avea mult prea multă putere asupra mea. Asta era şi problema. M-am aplecat încet spre ea. M-a simţit. A bătut din pleoape. A schiţat un zâmbet adormit. Când s-a mişcat, cearşaful a alunecat, dezvelindu-i trupul. Era goală. Îi plăcea să doarmă goală. Cum de uitasem de acel obicei pe care-l adorasem cândva? Iubirea şi dorinţa m-au năpădit violent. Nu mă pregătisem pentru o asemenea situaţie. Trecuse atâta vreme de când mă privam de trupul ei, de gemetele ei. Atât de multă vreme, încât nici nu credeam să mi le mai amintesc.

— Hai în pat, Ivan, a murmurat ea, prinzându-mă de mână.

Înainte de-a muri mistuiţi de flăcări, aveam să fiu pentru o ultimă oară prizonierul ei. Aveam să mă culc cu ea. Să-i arăt că e a mea. Aveam s-o fac să juiseze până la cea din urmă suflare conştientă. M-am dezbrăcat pe întuneric. Ea a oftat, mulţumită. N-ar fi trebuit. M-am strecurat lângă ea, în spatele ei. Mâinile mele au brăzdat cărări pe coapsele ei, pe pântec, pe fese, pe sânii pe care i-am strâns apoi în căuşul palmelor. Ea a gemut. Am întors-o spre mine. S-a lăsat atât de uşor răsucită. Voiam s-o văd. Să-i văd chipul când simţea plăcere. Iar ea se lăsa în voia mea. Refuzam să mă gândesc la celelalte lucruri. Nu acum. Dorinţa mă făcea brutal. I-am maltratat gura sărutând-o, atât de tare voiam s-o posed o ultimă dată. Ea m-a chemat între coapsele sale. N-am rezistat prea mult şi am pătruns-o cu toată forţa. A deschis ochii larg sub impactul plăcerii. S-a crispat de emoţie. Şi-a petrecut braţele peste umerii mei şi m-a lipit şi

mai strâns de ea. De luni întregi nu mai trăiserăm acel paroxism al orgasmului.

O strângeam în braţe, simţeam că abia se ţinea să nu adoarmă din nou.

— Dormi, Erin, i-am şoptit.

M-a sărutat cu o pasiune amestecată cu blândeţe. Apoi, şi-a frecat fruntea de gâtul meu şi s-a întors, lipindu-se cu spinarea de pieptul meu. Mi-a luat mâna ca s-o aşeze în jurul ei. Era plină de încredere.

— O să ne descurcăm, Ivan. Sunt sigură.

Mi-am vârât faţa în părul ei, fără să-i răspund, şi am aşteptat să i se domolească respiraţia. Ceea ce n-a întârziat să se întâmple. Am început să tremur. Mă apuca din nou nebunia. Sexul cu Erin mă tulbura atât de tare, încât îmi zdruncina hotărârea pe care o luasem. Îmi apăreau în minte flash-uri cu chipurile copiilor. Auzeam deja urletele lor, urletele ei, când flăcările aveau să le cuprindă trupurile. Trupul lui Erin pe care, cu câteva clipe mai devreme, eu însumi îl sărutasem, îl linsesem, îl îmbrăţişasem. Focul avea să-mi ia locul sub ochii mei. Aveam să fiu gelos pe foc. N-o puteam face să dispară. N-o puteam omorî. Dar, dacă rămâneam cu ei, aveam s-o chinui, aveam s-o sfâşii. Violenţa mea avea să explodeze la un moment dat. Avea s-o distrugă. Într-o bună zi, n-aveam să mă mai stăpânesc. Într-o bună zi, sexul cu Erin n-avea să-mi mai dea acel

minimum de luciditate. Nu mai puteam sta acolo. Eram prea laş, prea slab ca să-i duc cu mine în flăcările iadului. De fapt, nu pe ei, pe ea. De ei nu-mi păsa, nu-mi aduseseră decât nefericire. Mă lipsiseră de raţiunea mea de a exista. Acea raţiune care mă prinsese în lanţuri.

Trebuia să dispar. Dispărând, aveam să rămân puternic, n-aveau să mă poată uita niciodată.

Ea n-avea să mă uite niciodată. Avea să ţină minte cu câtă furie făcusem dragoste cu ea înainte de-a pleca. Momentul acela avea s-o marcheze, să-i rămână întipărit în memorie. Aveam s-o bântui toată viaţa ei. Era chiar mai interesant aşa, până la urmă. Eu aveam să simt lipsa mistuitoare a femeii mele, iar ea avea s-o simtă pe a mea. I-am muşcat uşor, pentru ultima oară, pielea delicată de pe gât. Avea să simtă urmele muşcăturii a doua zi, la trezire. M-am îmbrăcat mecanic. M-am uitat încă o dată la ea, era relaxată şi nu mai stătea încruntată. Dormea adânc, liniştită.

Am întors capul, devastat. Oare când aveam s-o mai văd? Când aveam să-mi reiau locul în viaţa ei? Eram sigur că o să mi-l păstreze. Că o să aibă grijă de ce era între noi. Am ieşit din camera noastră care, din acel moment, nu mai era şi a mea. Am traversat apartamentul fără să privesc în urmă, fără să mă gândesc la ceva. Înainte de-a ieşi pe uşă, am scos din buzunarul blugilor cheile şi le-am pus pe etajera de la intrare. Apoi, în sfârşit, am ieşit. Uşa n-a făcut niciun zgomot când am închis-o.

Am trecut din nou pe la L'Odyssée şi am deblocat toate uşile. Am luat o foaie de hârtie care zăcea pe-acolo, m-am aşezat şi i-am scris o lungă scrisoare. Avea s-o păstreze cu religiozitate, eram sigur. Am răscolit prin bibliotecă şi am băgat scrisoarea în exemplarul ei din Iliada şi Odiseea. La Cântul I. Avea să înțeleagă ce însemna asta. Mi-am luat exemplarul meu. N-ar fi trebuit să-l pun niciodată acolo, n-ar fi trebuit sub nicio formă să-l scot din rucsac în urmă cu zece ani. Dacă n-am fi avut în comun acea carte, nu ne-am fi legat destinele, iar eu nu m-aş fi trezit ducând în spinare povara familiei. N-aş mai fi fost ros de amărăciune şi înrobit de iubirea pentru ea.

Prea târziu, acum.

Dar ea avea să m-aştepte.

Mă duceam să mă războiesc cu propriile regrete, urmând ca într-o zi, când aveam să fiu pregătit, să mă întorc la nevastă.

Peste câteva minute, am răsucit cheia în contact, am demarat rapid şi am ieşit din oraş cu farurile stinse.

Am râs. Am plâns. Am urlat. Dar nu m-am uitat în urmă.

Astăzi

Îmi întrerupsesem Odiseea ca să vin aici să pun lucrurile în ordine, fără a-mi imagina că hotărârea pe care o luasem atunci putea deveni discutabilă. Erin nu-mi dădea de ales. Trebuia să merg până la capăt. Să mă întorc în acel moment în care renunțasem să-mi mai pun planul în aplicare. Mai înainte însă, trebuia să-l înfrunt pe trădător. Să-i aflu motivele. Să mă uit în ochii lui. Să-i amintesc cine deținea puterea aici.

33

Gary

Mi s-a cerut, prin narghilea, să revin la suprafață. M-am conformat, ceea ce mi-a dat o stare şi mai proastă. De dimineață stăteam tot cu grijă, nu-mi venea deloc s-o las pe Erin singură, aveam, aşa, o senzație ciudată – total irațională, eram de acord. Credeam c-o să mă pot calma sub apă. Iar acum, tocmai aflam că mi se terminase ziua de muncă. Ajuns la suprafață, mi s-a confirmat că vremea era la fel de urâtă, cerul era întunecat, ploua mărunt şi bătea vântul. Mi-am scos casca de scafandru.

— De ce m-ați chemat? am întrebat pe un ton destul de oțărât. Mai aveam încă o oră de lucru jos!

— Te-a căutat Erin prin stația radio, m-a anunțat unul dintre colegi.

Am simțit că mă clatin, vreo jumătate de secundă, apoi am început imediat să mă lupt cu combinezonul.

— De ce nu mi-ați zis? Dacă m-a căutat aici, nu poate fi decât o chestie urgentă! Mama mă-sii! m-am enervat eu.

— Tocmai, la ce stare ai, am făcut foarte bine că nu te-am informat mai repede. Ce-ai fi vrut, să-ți zicem prin narghilea că te caută şi să ți-o dăm să vorbeşti cu ea? Asta-i bună! Dacă e să fie vreo problemă, ce-ai fi făcut?

— Du-te naibii!

Aveau dreptate, cine ştie ce tâmpenie aş fi făcut acolo, jos. Aş fi pus în pericol şi viața mea, şi pe a celorlalți. Am reuşit să mă extrag din costum exact atât cât trebuia ca să-mi pot lua telefonul. Încercase de nenumărate ori să dea de mine. Am sunat-o fără a mai sta să-i ascult mesajele vocale.

— Gary! Unde eşti?

Vocea îi era răguşită de plâns.

— În mare încă. Ce s-a întâmplat?

— Ivan... Ivan...

— Poftim?

Îi era greu să vorbească, atât de precipitat respira.

— E... E aici... a venit de dimineață la L'Odyssée...

Trupul mi s-a încordat, gata de atac, m-am uitat în jur, de parcă ar fi putut apărea de oriunde, oricând.

— Tu cum eşti? Unde eşti? Unde sunt copiii?

Erau cu toții în siguranță. Copiii încă la şcoală. Erin la L'Odyssée, împreună cu Paloma, cu tatăl ei şi cu Erwan. Din explicațiile ei panicate şi întrerupte la fiecare două-trei cuvinte, am înțeles că Ivan apăruse în urmă cu câteva ore, că zisese nişte chestii incoerente şi că avea de gând să mă întâlnească, să mă găsească, să stea de vorbă cu mine. Ştia, prin urmare, că eram aici, că eram cu ea şi cu copiii. Cum naiba aflase? Probabil că ne urmărise. Dar de când?

— Unde e acum? am întrebat-o.

— Nu ştiu, Gary, probabil că se ascunde undeva.

— Vin acum, nu-ți face griji pentru mine.

— Vino repede, te rog. Şi să fii atent... chiar se purta ciudat.

Am închis, am lăsat jos telefonul şi am început să urlu:

— Duceți-mă imediat pe uscat! Erin are nevoie de mine!

Au acceptat fără să pună întrebări. O cunoşteau, ştiau că nu degeaba m-a căutat, iar acum aveau suficientă încredere în mine ca să priceapă că nu-i lăsam baltă pentru un fleac. Apoi, m-am pierdut cu firea câteva secunde, m-am luat cu mâinile de cap şi m-am abținut cât am putut să nu urlu ca un turbat. Ivan era în preajma ei, în preajma lor. Iar eu eram pe mare. Nu eram cu ei ca să-i ajut.

— Hai sus! mi-a zis unul dintre colegi care sărise deja într-un Zodiac.

Deşi zdruncinat bine, m-am îmbrăcat pe şalupă, incapabil să scot vreun cuvânt. Drumul mi s-a părut că durează ore întregi, şi totuşi înaintam cu toată viteza. Zodiacul sălta pe coama valurilor, stropindu-ne cu jerbe de apă, iar vântul ne biciuia fețele. În jurul meu, cerul şi marea se dezlănțuiau, vuind exact cum îmi vuia mie capul? Ce voia Ivan? Să-şi recupereze nevasta, să ia copiii? Era oare în stare de orice ca să-şi recapete locul alături de ei? Erin nu mai voia asta, nu mă îndoiam. În schimb, era greu, dacă nu imposibil, de uitat că aveau zece ani de viață împreună. Cele două luni ale noastre, oricât de intense ar fi fost, nu însemnau prea mult. Dar aveam să lupt ca s-o păstrez. Ea mă iubea, ştiam asta. Iar eu o iubeam mai mult decât propria-mi viață. N-aveam să renunț la ea.

Dar copiii? Ce o să simtă copiii? Ulysse era destul de radical în privința tatălui său, numai că, ajuns față în față cu acesta, cu siguranță fermitatea avea să i se mai înmoaie. Şi îl înțelegeam. Lou era îngrozită la gândul că ar putea să fie dezamăgită şi să sufere. Acum, că el se întorsese, oare o să-şi redescopere eroul dispărut? Era tatăl ei, în fond. Iar Milo... Milo nu-l cunoştea, n-avea nicio amintire cu el. Pleca de la ideea că nu are tată, dar acum o să-l poată întâlni în sfârşit. O să-l iubească oare din instinct, fiindcă era tatăl său? Infima legătură pe care tocmai o țeseam între noi n-o să conteze prea mult. Eram un om în toată firea. Normal ar fi fost să accept fără să crâcnesc o eventuală respingere, îndepărtarea mea de lângă ei şi să găsesc puterea de a mă bucura pentru ei, câtă vreme ar fi fost fericiți. N-aveam niciun fel de legitimitate, mi-am repetat în sinea mea, de parcă de asta aveam eu nevoie...

Ce să-i spun lui Ivan? Că n-avea ce căuta aici? Că era prea târziu? Că nu-i datoram nicio explicație? De fapt, nimic din toate astea. Avea toate motivele să fie pornit împotriva mea. Ştiusem dintotdeauna asta. În fiecare dimineață, când mă trezeam lângă Erin, mă gândeam la el, întrebându-mă dacă, într-o bună zi, nu va trebui să dau socoteală şi să plătesc pentru faptul că-i luasem locul în acea lume devastată pe care o lăsase în urmă. Ei bine, se părea că venise acel moment.

Ivan mă aştepta la capătul pontonului. Ştia exact unde să mă găsească. Oare de cât timp ne supraveghea? Suficient, probabil, cât să vrea acum să se răzbune pe mine. I-am trimis lui Erin un mesaj: „Nu-ți face griji, sunt cu el, linişteşte-i pe copii, zi-le că mai am de stat la muncă pentru

o scufundare de noapte. Te iubesc”. Am coborât din şalupă. Colegul meu s-a uitat la el şi m-a întrebat:

— Cine-i tipul?

Nu-l recunoscuse.

— Habar n-am.

— Pare cam dubios. Hai, capul sus şi pieptul înainte, Gary, pup-o pe Erin din partea noastră. Ne vedem mâine.

Am aşteptat să se îndepărteze şalupa, apoi m-am întors spre el. Voiam să mă asigur că nu mai era nimeni în afară de noi doi.

Ivan stătea neclintit, aştepta să mă duc la el. Se schimbase în cele două luni şi ceva. Părea gol pe dinăuntru. Nu mai rămăsese din el decât un înveliş de carne ameninţător şi istovit. Carisma îi era acum străvezie ca o fantomă, numai cine-l cunoştea de mai demult ştia ce aură puternică avea. Ne-am uitat, sfidător, unul la altul minute în şir, măsurându-ne reciproc din cap până-n picioare. Mă schimbasem şi eu, cu siguranţă, acum stăteam drept, privirea nu-mi mai era şovăielnică, ci hotărâtă, mă simţeam puternic şi la locul meu, n-aveam să mă plec în faţa lui. M-a poftit, cu un semn din cap, să-l urmez. Fără să stau pe gânduri, dar gata să-mi asum consecinţele, am pornit-o pe urmele lui, la fel de tăcut ca şi el.

Am mers cam un sfert de oră, m-a dus spre oraşul vechi, pe nişte străduțe înguste şi întunecoase pe unde nu mai trecusem niciodată. Am intrat într-un bar mic şi sumbru. Parcă se încheiase ziua şi se înnoptase. Barmanul a făcut ochii mari recunoscându-l pe Ivan, dar acesta l-a pironit cu privirea lui neagră. Nimeni n-a comentat nimic. Nimic n-avea să transpire din acea speluncă, era clar. S-a instalat la tejghea, a aruncat o privire peste umăr, m-am apropiat la rândul meu. A comandat direct o sticlă de rom.

— Te ocupi tu de notă, cred că ți-am plătit destule pahare până acum, m-a anunțat el fără să se uite deloc la mine.

N-am zis nimic, năpădit dintr-odată de amintirile momentelor petrecute cu Ivan. Râsesem cu el, chefuisem cu el, mâncasem la masa lui, fusesem întunecat şi trist împreună cu el, vorbisem cu el, trăisem alături de el. Mă cunoştea în acea fostă viață pe care voiam s-o las în urmă. Nu asta voia, dar îmi amintea de viața aceea. Ceea ce-mi confirma că făcusem alegerile care trebuiau. Şi totuşi, în ciuda a tot şi a toate, în ciuda lucrurilor pe care le ştiam, în ciuda celor îndurate de Erin şi de copii din vina lui, n-aveam cum să neg că ajunsesem până la urmă să-l consider prietenul meu. El era acela – singurul – în fața căruia îmi deschisesem sufletul. Oricât de neînsemnate fuseseră acele confidențe.

A dat pe gât trei pahare unul după altul, fără nicio strâmbătură. Apoi mi-a turnat şi mie unul, împingându-mi-l în față. L-am golit dintr-o înghițitură şi am simțit cum mi

se-nfierbântă sângele. Beam mult mai puțin de când eram aici, nu mai simțeam nevoia.

— Te-ai întors la scufundări? m-a întrebat el.

— După cum ai văzut.

— Ce ciudat să fim aici amândoi... Am fost şocat când te-am văzut, trebuie să recunosc. Nu te credeam mincinos... pe de altă parte, dacă eram în locul tău, aş fi făcut la fel...

Era plin de aplomb.

— Ivan, în privința mințitului, nu cred că te-ntrec. Ți-era aşa de greu să-mi spui că ai trei copii?

A pufnit într-un râs amar.

— Ce crezi tu despre mine oricum nu poate fi prea înălțător, aşa că acum pot să-ți spun ce gândesc. Sunt frumoşi... şi fericiți, s-ar zice, ceea ce-i foarte bine...

Părea extrem de sigur pe el, îi spionase. Le dăduse târcoale. Nimeni nu-i sesizase prezența. Privind retrospectiv, am simțit că mi se face frică.

— Nu le vreau răul, a continuat el calm. Ei sunt un detaliu, dar şi cel mai rău lucru care mi s-a-ntâmplat...

Pumnul mi-era pregătit să lovească, dar l-am oprit.

— Ei mi-au furat-o pe Erin... cu mult înainte s-o faci tu...

A afişat o expresie ironică.

— Mă rog... nu mai contează acum... Ce ciudat! Vă observ pe toți cinci de câteva zile... şi mai ales pe tine. S-ar zice că-ți place viața asta liniştită, de familie. Te duci la muncă, te scufunzi, te ocupi de copii, de câine, aceeaşi plimbărică în fiecare seară, fluierând încetişor, fără griji... După aia te întorci acasă, te culci cu nevastă-mea... Nu-ți mai trebuie altceva. Pe de altă parte, n-ar trebui să mă mir, înainte să pleci, mi-ai zis că asta-ți doreai. Ai reuşit...

Nu mai voiam să-l aud zicând că-i nevastă-sa, vorbea de parcă ar fi fost proprietatea lui. Erin era o femeie liberă, liberă în privința alegerilor sale, a trupului său, a vieții sale. El îi redase libertatea părăsind-o. Nu suportam să arunce un văl murdar peste sentimentele mele pentru Erin, de parcă n-aş fi fost cu ea decât ca să-i fac lui în necaz, ca să-l deposedez de ceva ce era al lui. De parcă numai asta aş fi urmărit. De parcă numai de-asta stăteam cu ea.

— Ivan, n-o să încerc să mă justific... dar vreau totuşi să-ți spun că n-o iubesc pe Erin fiindcă e nevasta ta... tu n-ai nicio legătură cu povestea dintre noi... Am găsit de muncă aici din întâmplare... iar pe ea am întâlnit-o înainte de-a şti cine e...

A ridicat o sprânceană, indulgent.

— Şi a fost de-ajuns o privire ca să cazi în capcană... ştiu, am trecut şi eu prin asta, a zis el cu tristeţe.

Paralela pe care o făcea între povestea lui şi a mea mă stânjenea teribil, dar ce puteam zice? Nimic, era purul adevăr. Aveam în comun îndrăgostirea fulgerătoare de aceeaşi femeie.

A băut încă un pahar şi mi-a mai pus şi mie unul. Aveam impresia că retrăiesc aceeaşi scenă din La Réunion. Cu diferenţa că acum eram într-o bodegă prăpădită şi că vorbeam fără ocolişuri. Nu ne mai ascundeam nimic. Fără a se sinchisi de vreo interdicţie, şi-a aprins o ţigară şi a fixat cu o privire tulbure rotocoalele de fum. Apoi s-a răsucit spre mine.

— Nebunia e, Gary, că tu, înainte s-o întâlneşti pe ea, aveai viaţa pe care o visam eu... Iar eu, după ce-am întâlnit-o pe ea, aveam viaţa pe care o visai tu... Tu mai ai o şansă... eu nu... Nu, fiindcă n-am să pot trece niciodată peste ce-a făcut Erin, pe care o voiam numai pentru mine... Vezi tu, mi-ar fi plăcut să trăiesc viaţa asta cu ea, dar ea e cu copiii ei. Erin e o mamă, Gary, sper că-ţi dai seama.

Am încuviinţat din cap, uitându-mă în ochii lui. Mă testa. De ce oare? A dat la rândul lui din cap, satisfăcut.

— Bun... Şi-apoi, copiii au în sfârşit un tată, s-ar părea că-i important... nu ştiu, eu n-am avut niciodată...

Ce încerca să-mi spună? Îmi dădea copiii lui? Nu eram într-atât de egoist încât să nu mi se pară o manevră sordidă. Şi îngrozitoare pentru Ulysse, Lou şi Milo.

— În fine... nu mai contează acum... Tot ce ştiu e că nu pot suporta să ştiu... aşa că o să termin treaba începută acum şapte ani.

S-a ridicat în picioare, a înşfăcat sticla de rom şi s-a îndreptat spre ieşire. Ajuns în prag, s-a întors spre mine:

— Nu uita că mulţumită mie ai ajuns s-o cunoşti... dacă nu te-aş fi scos din apă, ai fi putrezit acum după bariera de corali.

Apoi a dispărut. Mi-au trebuit câteva secunde ca să mă dezmeticesc. Am lăsat nişte bancnote pe tejghea şi am fugit afară. M-am uitat în toate părţile, se volatilizase pur şi simplu.

34

Ivan

Toată lumea dormea. Mai puțin eu. Nu-mi mai rămânea decât să-i şochez, pentru ultima dată, pe toți. Ultima parte a reprezentației. Cea mai frumoasă. Cea mai impresionantă. Ultima dispariție fatală. Apoteoza. Ducerea până la capăt a ceea ce, din laşitate, nu putusem înfăptui în urmă cu şapte ani.

Umblam încolo şi-ncoace prin L'Odyssée. Închiseseră de mult, era trecut de miezul nopții. Pentru a nu stârni curiozitatea vreunui trecător nocturn, lăsasem luminile stinse. Ştiam pe dinafară locul. Puteam să mă descurc şi pe-ntuneric. Beam ca să mă anesteziez, ca să pot adormi la momentul potrivit. Mi-era destul cât sufeream, preferam să mă scutesc de oarece dureri fizice.

N-aveam să plec cu Erin. Aveam să plec însă cu certitudinea c-o voi bântui toată viața ei. Şi pe el o să-l bântui toată viața. Fără mine, ei n-ar fi avut nimic. N-ar fi avut această familie. În fiecare clipă a vieții lui, de fiecare dată când se va uita la copii, Gary o să mă vadă pe mine prin ei. Putea el să facă şi să dreagă, eu o să rămân tatăl lor. Pentru totdeauna. Erin n-o să uite niciodată cine e tatăl copiilor ei. El nu va fi niciodată eu.

Eram artizanul poveştii lor, iar ei n-o să ştie niciodată lucrul ăsta.

Primirea plicului cu cererea de divorț provocase în mine o undă de şoc. Fusesem reperat, dar Erin nu mă mai aştepta. Trebuia să reacționez. Să aflu ce se-ntâmpla de fapt acolo. Apoi să-i amintesc că era a mea şi numai a mea, că trebuia să m-aştepte până îmi încheiam Odiseea. Totul se desfăşurase prea repede, nu mai avusesem timp să mă gândesc. Gary venise la restaurant exact în seara când primisem scrisoarea prin care mi se comunica dorința lui Erin de-a mă părăsi. Mă luase prin surprindere vorbindu-mi despre plecarea lui iminentă şi despre dorința de a schimba ceva în propria-i viață, dar, auzind toate astea, îmi venise o idee. Trebuia să-l trimit ca iscoadă la Saint-Malo. Prin el, aveam o oportunitate nesperată de a afla cu exactitate ce mai făcea Erin, de a cunoaşte situația reală. Trebuia să înțeleg de ce dorea brusc să divorțeze. Dar cum îl puteam determina să se ducă acolo? Gary şi încrederea lui în mine mă salvaseră. Profitasem de ocazie când se dusese să se scalde în mare ca să se trezească din beție înainte de urcarea în avion. Se bălăcise suficient timp ca să-i înhaț telefonul, îi umblasem prin lista de contacte căutând o idee, orice, iar un nume îmi reținuse atenția. Mi-a venit să şi râd. Dar n-ar fi trebuit să mă mir. Tâmpiții ăştia de scafandri se cunoşteau cu toții. Unul dintre camarazii lui din listă lucrase câteva luni în Saint-Malo, iar eu îl omenisem la L'Odyssée, băuse şi mâncase la noi. Nu-i suportam pe tipii ăştia, se credeau mai tari decât toți. Cu puțin noroc, poate că individul mai avea ceva legături cu lucrările publice subacvatice din zonă şi avea să muşte momeala. Trebuia să încerc, nu riscam nimic. Folosind mailul lui Gary, îi trimisesem un mesaj în care îl anunțam că „mă" întorc în Franța şi că „îmi" caut ceva de lucru pe-acolo. Când Gary ieşise din apă, eu mă rugam deja ca manevra mea să funcționeze. Îi înapoiasem mobilul care, chipurile, îi căzuse în nisip când se dusese să înoate, iar el îmi mulțumise. Ca

să-mi dublez şansele şi ca să-mi asigur spatele, decisesem totuşi să-l rog să facă ceva pentru mine şi anume să afle ce mai era cu Erin, soția mea.

În ciuda eforturilor, a încercărilor repetate şi a insistenței mele, Gary mă convinsese că nu era la Saint-Malo şi că n-avea de gând să se ducă acolo. Planul meu pentru găsirea unui contract de muncă funcționase, iar eu nu ştiusem nimic. El mă trăsese pe sfoară, eu îl crezusem. Aveam o încredere oarbă în el. Îi acordasem încrederea mea, eu care nu mă bazasem niciodată pe nimeni. Nu-l văzusem niciodată ca pe un rival. Eram prea prost ca să-mi imaginez vreo secundă că ar putea ajunge în patul nevestei mele. Gary era un adversar redutabil, mult mai inteligent decât credeam.

Merita tot respectul meu.

Fusesem aşadar nevoit să ies din bârlog, iar din acel moment, totul se năruise. Nu anticipasem că Erin mă considera deja mort şi nici că avea să găsească în Gary bărbatul vieții sale şi un tată pentru copiii săi. Deşi ar fi trebuit să-mi cunosc nevasta. Un bărbat precum Gary era ca un magnet pentru ea. Iar ei nu-i trebuise decât o privire ca să-l farmece – era exact ce căuta el, exact ce aştepta. N-ar fi fost făcuți însă unul pentru celălalt dacă n-aş fi fost şi eu acolo. Până s-o aud pe Erin pronunțându-i numele şi făcându-şi griji pentru el, credeam că încă puteam câştiga în fața lui. Nutream infima şi derizoria speranță că amintirea mea avea să fie mai puternică. Trebuia să fiu cinstit cu mine. Era momentul, altă şansă n-avea să se mai ivească.

Dacă ar fi trebuit să aleg pe cineva pentru ea, alegerea mea ar fi fost el. Nu ştiusem asta de la bun început? Gary era perfect. Avea o frumusețe aspră şi defectă. Plesnea de sănătate. Era inteligent. Iubitor. De caracter. Dar nu şters, nici pomeneală. Avea în el ceva frânt, o rană pe care nu reuşisem să i-o dibuiesc, dar care-l făcea cu atât mai atrăgător. Din fericire, rana aceea nu era atât de adâncă, încât să ajungă un nebun ca mine. Era genul de om căruia i-ai încredința viața, familia, iubirea, având certitudinea că toate sunt în siguranță alături de el.

Jucasem şi pierdusem. Poate nu chiar atât de mult, până la urmă, doar aveau să trăiască de-acum pe mormântul meu. N-aveau să uite că iubirea lor mă trimisese în flăcările iadului. Urma să exist mereu între ei şi aveam şi satisfacția de-a fi la originea poveştii lor. Eu hotărâsem pentru ei. Deşi ei aveau să fie mereu convinşi că soarta îi făcuse să se-ntâlnească.

Eu eram soarta lor.

Bând în continuare, am făcut un ultim tur al barului, am mângâiat poliția şemineului, apoi m-am dus să trag zăvorul. Zăvorul meu. Cel care, cu câteva ceasuri în urmă, stârnise o groază teribilă în privirea lui Erin. M-am închis pe dinăuntru. Am început să mă clatin. Mi se încețoşa vederea. Alcoolul îşi făcea în sfârşit efectul. M-am prins de tejghea. Mi-am încleştat mâinile scoțând un urlet de furie. Nu trebuia să cad înainte de-a declanşa haosul.

Era timpul.

Timpul să închei şi să-mi ofer o ieşire spectaculoasă din scenă.

Am luat o gură zdravănă de rom. O parte din lichid mi s-a prelins pe gât.

Am tras din ţigară.

Am mai băut o gură.

Apoi... am rânjit. De dezgust. De amărăciune. De durere abisală.

Am aprins un băţ de chibrit. L-am aruncat într-una dintre nenumăratele bălţi de benzină. Flăcările m-au împresurat cu o viteză impresionantă, urcau deja de-a lungul pereţilor pe care-i stropisem, se năpusteau spre vatra şemineului. Nimic n-avea să mă oprească să merg până la capăt. Nimic n-avea să mă mai îmboldească să fug.

Regretam ceva? Nu. Acum nu mai regretam nimic. Avusesem dreptate să renunţ, în urmă cu şapte ani. Căldura începea să devină insuportabilă.

Am închis ochii o clipă, ca să-mi amintesc zâmbetul lui Erin. Brusc, mi-au apărut şi cele ale copiilor. Erau atât de frumoşi.

Atât de frumoşi fără mine şi cu el.

Am golit sticla şi am aruncat-o în foc. A explodat aproape imediat.

Vâlvătaia se întindea spre mine. Atotputernică. Implacabilă. Distrugătoare.

Cu un ultim reflex, mi-am pipăit buzunarul interior.

Cartea mea.

Odiseea mea.

Mi s-a rostogolit o lacrimă pe obraz.

Cartea era în siguranță. N-avea să ardă odată cu mine.

Mă sacrificam şi plecam fără ea. Fără cea care mă ținuse în viață de când mă ştiam.

Cartea aceea îmi călăuzise întreaga existență.

Iar acum plecam fără ea.

Pentru ea.

Pentru Erin.

Odiseea mea se încheia în sfârşit.

M-am lăsat înghiţit de întuneric.

35

Erin

Aţipiserăm pe canapea, epuizaţi şi zdruncinaţi după acea zi. Toată seara, avusesem senzaţia de întoarcere cu şapte ani în urmă. Laolaltă cu Erwan, Lucille şi părinţii mei, îi minţiserăm pe copii, fiindcă nu eram pregătită să le spun că tatăl lor se întorsese. Întreaga familie rămăsese cu noi la cină „din pură plăcere", deşi prezenţa lor n-avea alt scop decât să ne apere până ajungea Gary acasă şi să m-ajute să-mi ascund tresăririle de angoasă la gândul că Ivan i-ar putea face vreun rău. Când ajunsese în sfârşit, mi se păruse extenuat şi tulburat cum nu-l mai văzusem niciodată. Dar mă asigurase că discuţia lor nu conţinuse nici vorbe urâte,

nici vorbe dure, nici vorbe aruncate la nervi sau la supărare. La fel ca mine, nu putea spune mai multe despre întâlnirea sa cu Ivan.

Am început să zvâcnesc, să mă trezesc. Cât putea fi ceasul? Era întuneric beznă. Douce zgrepțăna ca nebuna la uşa de la intrare. Apoi a început să latre. Gary a tresărit, strângându-mă cu putere în brațe.

— Ce-are? m-am întrebat.

— Stai liniştită, o scot eu afară.

— Nu sta mult...

M-a sărutat pe creştet şi s-a ridicat, strâmbându-se, de pe canapea. Douce zgâria tot mai tare lemnul uşii. Nu era normal. Simțise ceva. Gary s-a uitat la mine nelinişti şi i-a deschis. Douce a țâşnit cu toată viteza, scoțând un urlet sfâşietor. N-am mai stat pe gânduri, mi-am luat eşarfa, mi-am legat-o la gât şi am pornit-o în fugă după ea.

— Douce! Stai pe loc!

Cum am dat colțul, un halou roşu s-a materializat sub ochii mei, în depărtare, făcându-mă să încremenesc. N-avea cum!

— Erin? m-a strigat Gary.

— L'Odyssée! Gary! L'Odyssée!

Picioarele mi-au pornit singure într-acolo.

Ceva mă chema.

Lumina caldă, roşiatică, sfâşia întunericul nopţii şi mă chema.

Focul mă chema.

Am fugit mai-mai să rămân fără suflu. Până am ajuns în faţa barului. În faţă la L'Odyssée. L'Odyssée al meu cel mistuit de flăcări. M-am apropiat din reflex. Gary m-a prins de mijloc exact când mă pregăteam să urc pe terasa care deja trosnea. M-a luat pe sus şi m-a dus înapoi pe trotuarul din faţă. Apoi m-a strâns în braţe cu toată puterea. Douce se învârtea, înnebunită, în jurul nostru. Fără Gary, cred că m-aş fi dezintegrat, total, iremediabil.

Ferestrele şi uşa au explodat din cauza dogorii, iar el m-a acoperit cu trupul lui ca să mă apere de limbile de foc şi de resturile care cădeau la picioarele noastre. Era extrem de cald, insuportabil de cald, aveam senzaţia că trupurile stăteau să ni se topească, să ni se facă scrum. Am scos capul din menghina braţelor sale. Vâlvătaia devasta tot ce era înăuntru, mi-am îngropat faţa în puloverul lui ca să-mi

înăbuş hohotele de plâns. Butelcile bubuiau unele după altele. Sunetul acela de sticlă care plesneşte, care explodează, care se face ţăndări avea să-mi rămână înfipt în adâncul memoriei. Era un zgomot asurzitor, totul huruia şi trosnea. Părea o luptă infernală. Forţa focului se îndrepta acum spre etajele superioare. Flăcările tot mai mari pătrundeau prin fiecare deschizătură, se căţărau atotputernice de-a lungul zidurilor. Piatra faţadei se înnegrea cu o viteză impresionantă. Terasa s-a aprins şi ea. Apoi, s-au spart ferestrele fostului nostru apartament. Focul distrugea ceea ce fusese cândva casa mea. Casa noastră.

Toată povestea mea cu Ivan se făcea scrum sub ochii mei.

Vecinii ieşeau din case unii după alţii. Îi auzeam asigurându-ne că pompierii aveau să apară cât de curând. Îi chemase cineva. Unii începeau să coboare pe plajă ca să umple nişte găleţi cu apă din mare. Un gest extraordinar, dar derizoriu. Nimic n-avea să oprească acel prăpăd.

— Erin, mă duc să văd, mi-a zis Gary la ureche.

M-am întors spre el, stupefiată. Îmi zâmbea trist. M-am agăţat de el.

— Nu putem sta după pompieri, a continuat el.

Am clătinat frenetic din cap şi mi-am încleştat mai bine mâinile în puloverul lui.

— Nu, Gary, n-am de gând să te pierd. N-am de gând să te pierd încercând să-l salvezi pe Ivan! A plecat de mult! S-a dus!

Nu putea fi decât înăuntru. Simțeam asta. Şi Gary simțea. Ivan dăduse foc amintirilor noastre, vieții noastre. Prin gestul acela îngrozitor, fatal, tragic, ne apărase pe toți – pe copii, pe Gary, pe mine. Ne apărase de el.

Gary mi-a prins fața între mâinile sale, se lupta sfâşiat între dragostea lui pentru mine şi loialitatea lui de prieten. Fuseseră prieteni, îmi dădusem seama de asta ceva mai devreme, când venise acasă. Împărtăşeau o legătură pe care eu n-aveam s-o cunosc niciodată, n-aveam s-o văd niciodată, n-aveam s-o înțeleg niciodată. O legătură care era doar a lor.

— Trebuie să mă duc, Erin. N-am încotro! Nu demult, Ivan mi-a salvat viața. M-a scos din apă... Fără el, aş fi fost mort...

— Acum te salvează scăpându-te de el... El a hotărât aşa. E deja prea târziu!

— Mamă! ne-a întrerupt vocea panicată a lui Ulysse.

Copiii veneau spre noi alergând. Milo agățat de gâtul fratelui său care, cu mâna liberă, o ținea pe Lou. Gary părea şi mai sfâşiat pe dinăuntru. Voia să-l salveze pe tatăl copiilor mei, pe care-i iubea ca pe propriii copii. Nu voiam să-l pierd. Nu

pe el. L-am tras şi mai aproape de mine şi m-am uitat în ochii lui.

— Gândeşte-te la copii... Gary... Copiii tăi! Nu te duce înăuntru... de dragul lor... de dragul meu...

N-a putut nici să-mi răspundă, nici să se mişte din loc. Lou s-a aruncat în braţele lui. A protejat-o legănând-o şi şi-a lipit faţa de creştetul ei. Dar ochii lui plini de lacrimi erau îndreptaţi în continuare înspre incendiu. Se agăţa cu toate puterile de fiica mea, suferind în tăcere pentru Ivan. Ulysse s-a lipit de mine şi m-a strâns în braţe cât a putut de tare, Milo s-a prins de gâtul meu. Privirile noastre erau îndreptate toate către L'Odyssée.

Au ajuns în sfârşit şi pompierii, dar era prea târziu. La scurt timp, au apărut şi ai mei. Tata a început să se clatine, mama l-a ţinut să nu cadă din picioare. Viaţa lui. Bistroul lui. Ceea ce salvase. Ceea ce îl salvase. Locul care ne salvase şi ne cimentase familia avea să se facă scrum. Iubeam atât de tare acel bar, el şi cu mine! Era ca o prelungire a trupurilor şi inimilor noastre. Îl purtam în noi. Erwan şi Lucille, anunţaţi de ai mei, au apărut şi ei. Frate-meu s-a lăsat pe vine, cu capul în mâini şi faţa scăldată în lacrimi. I-am văzut privirea devastată. Barul acela era istoria noastră. Istoria familiei noastre. A apărut apoi şi Paloma, care urla la toată lumea să se mişte mai repede, să ajute, să aducă apă. Am strigat-o, m-a auzit, i-am întins mâna, iar ea s-a apropiat şi s-a prins de mine, plângând în hohote.

***

Pompierii au încercat cu încăpățânare să salveze ce nu mai putea fi salvat. Noi am rămas strânşi unii într-alții, aşezați pe trotuarul din față. Gary şi cu mine în mijloc, Lou în brațele lui, Milo într-ale mele, Ulysse cu capul lăsat pe umărul meu. Când s-a stins şi cel din urmă tăciune, se crăpa de ziuă. Tot aerul din cartier mirosea înțepător a cenuşă. Un fum gros se ridica spre cerul care avea să fie senin în ziua aceea. Din L'Odyssée şi din clădirea care-l adăpostise nu mai rămăseseră decât patru ziduri înnegrite şi golite de măruntaie. Acoperişul luase calea norilor. Oamenii care se luptaseră cu focul au ieşit dintre ruine, iar şeful lor a venit la noi. Gary şi cu mine ne-am ridicat, cu copiii lipiți de noi, restul familiei urmându-ne imediat exemplul.

— Dumneavoastră sunteți proprietara?

— Da...

— Locuia cineva în bar sau în clădire?

— Nu...

A clătinat din cap, cu părere de rău, şi a murmurat ca pentru sine:

— S-ar părea că era cineva...

M-am abținut cu greu să nu vărs. Gary a început să respire precipitat. Trebuia să ne stăpânim, de dragul copiilor. Părinții mei şi Erwan, care auziseră discuția, s-au uitat la mine, căutându-mi privirea. Au înțeles.

— Vă lăsăm să vă liniştiți, deocamdată. Vorbim mai târziu.

Ne-am refugiat cu toții la noi. Cu o voce mecanică, am sunat la şcoală, la gimnaziu şi la liceu pentru a-i anunța că în ziua aceea copiii mei aveau să lipsească, deşi nu mă îndoiam că se dusese deja vestea în tot oraşul. După ce şi-a prevenit colegii că n-avea să vină la muncă, Gary mi-a confirmat că, într-adevăr, lumea aflase. Maică-mea, vrând să-şi facă de lucru şi să nu se piardă cu firea – Odile se ținea tare, aşa cum se ținuse întotdeauna –, s-a ocupat de cafea şi de pregătit nişte tartine pentru Milo, care era total debusolat. Lucille i-a dat şi ea o mână de ajutor. Ulysse şi Lou nu se lăsau nici ei copleşiți de situație, dar nici nu se dădeau duşi de lângă Gary. El devenise busola lor. Erwan şi tata, în schimb, erau împietriți, nu reuşeau nicicum să-şi revină.

Cafeaua s-a răcit. Au fost multe momente de tăcere, multe priviri descumpănite şi încețoşate.

Prezența copiilor ne împiedica să-i rostim numele. Oare cum aveam să le spun că tatăl lor murise? De şapte ani îmi puneam întrebarea asta, de şapte ani mă pregăteam, fără să fi găsit vreodată modalitatea potrivită, exprimarea potrivită.

Acum nu mai aveam încotro. Asta era realitatea. Ivan murise. Nu mai exista. N-avea să se mai întoarcă niciodată. Şi când te gândeşti că, în urmă cu câteva ore, îmi zisesem în sinea mea că n-aveam să-mi găsesc niciodată liniştea câtă vreme el trăia. Mi-am înăbuşit în palme un hohot greu de plâns. Iar lui îi spusesem că, pentru noi, era deja mort... Eram oare răspunzătoare pentru ceea ce făcuse? Gary şi-a dat seama că mă potopeau angoasa şi vinovăția. M-a luat cu el afară, unde copiii nu ne puteau auzi.

— Tu n-ai nicio vină, Erin. Nu uita ce mi-ai spus ca să nu mă duc după el. Ne-a salvat scăpându-ne de el... iar din câte-mi dau seama, nu e prima oară când te salvează, când vă salvează, pe tine şi pe copii...

I s-au umplut ochii de lacrimi. M-a luat în brațe. Tremura, se legăna cu mine, strângându-mă cu toată puterea.

— N-aş fi putut să nu te-ntâlnesc, să nu te iubesc, să nu-i iubesc pe copii...

Un fior cumplit m-a străbătut din cap până-n picioare.

— Mi-a zis c-o să ducă până la capăt treaba pe care n-o încheiase acum şapte ani... când a dispărut, cred... în noaptea dispariției lui... Voia... mi-a zis că a fost prea laş... N-a putut... N-a putut să vă ia cu el...

Mi s-a tăiat respirația. Ivan voia să moară cu noi... Până la urmă însă, alesese să dispară. Să dispară fără nicio urmă...

Canistrele cu benzină pe care le găsise taică-meu după uşa de la bucătărie... Crezuserăm că Ivan voia să le ia ca să poată ajunge cu maşina cât mai departe cu putinţă. Ne imaginaserăm că, din grabă, le uitase. Când, de fapt, erau pentru noi. În noaptea aia, trebuia să murim cu toţii. Mi-am înăbuşit un urlet de durere, Gary m-a strâns şi mai tare în braţe, legănându-mă uşor. Revedeam în minte flăcările mistuind L'Odyssée. Copiii, copiii mei ar fi trebuit să fie mistuiţi de flăcări. Şi eu împreună cu ei. Nu i-aş fi putut salva. Moartea trecuse la milimetru pe lângă noi, mai-mai să ne atingă, să ne cuprindă. Ivan voia să ne omoare... Dar renunţase.

Scrisoarea lui îmi apărea acum într-o cu totul altă lumină. Ştia că avea să ne facă rău, să ne distrugă. Nu mai suporta viaţa de familie. Dar nu avusese curajul de a ne lua şi pe noi în nebunia lui... ori poate că – şi asta preferam să cred – ne iubea prea mult. Îi iubea pe copii în felul său.

— Noi vă lăsăm, ne-a întrerupt mama. Trebuie să vă odihniţi, şi voi, şi copiii.

L-a îmbrăţişat, afectuoasă, pe Gary şi i-a şoptit la ureche: „Mulţumesc, îţi mulţumesc că mi-ai salvat fata". Tata s-a apropiat de mine şi m-a sărutat apăsat pe frunte.

— O să-l construim la loc, fetiţo... O să ai din nou barul tău.

— Barul nostru, tată...

Pe înserat, Ulysse şi Lou au ieşit să ia aer. Ştiam prea bine că voiau să se ducă la ruinele fostului L'Odyssée. N-am încercat să-i opresc. Eu n-aveam curajul lor. Mă aşteptau zile grele. Milo era în camera lui. Gary şi cu mine ne cuibăriserăm pe canapea unul lângă celălalt, incapabili să vorbim, aflați încă sub efectul şocului. Aveam nevoie să ne strângem în brațe, să realizăm că eram cu toții în viață şi că Ivan alesese să moară.

— Mamă, m-a strigat Ulysse cu o voce firavă, când s-au întors. Unde e Milo?

Am ridicat privirea, era livid.

— E sus. Se uită la un desen animat.

— Ce s-a-ntâmplat? a intervenit Gary, la fel de îngrijorat ca şi mine văzând ce fețe aveau.

Cu o mână tremurândă, fiu-meu mi-a întins o carte.

— Am găsit-o în cutia de scrisori...

O descărcare electrică m-a străbătut de sus până jos. Am recunoscut cel de-al doilea exemplar, al lui Ivan. Exemplarul său din Iliada şi Odiseea. Îndoit la colțuri, hărtănit, rupt pe alocuri, adnotat. Înăuntru, o scrisoare. Strecurată la Cântul XVI. La întâlnirea dintre Ulise şi Telemah. O scrisoare adresată copiilor. I-am surprins privirea lui Ulysse,

înțelesese perfect. A tresărit, dar s-a stăpânit de dragul surorii sale.

— Mamă? E cartea tatei? m-a întrebat Lou cu vocea înecată în lacrimi.

Oare începea şi ea să înțeleagă? După cât de palidă era, aşa s-ar fi zis. Am dat din cap că da, incapabilă să articulez vreun cuvânt. Apoi i-am căutat privirea lui Gary, iar el m-a încurajat să le spun.

— E o scrisoare pentru voi, le-am zis.

— O citeşti tu mai întâi? m-a întrebat Ulysse.

— Nu... dar pot s-o citesc cu voi. Vă e adresată vouă.

S-au consultat din priviri şi au acceptat.

— Cu Milo cum facem? s-a panicat Lou.

— Aşteptăm să mai crească, i-am răspuns cu blândețe.

Trebuia cruțat, deocamdată. Aveam tot timpul să-i explicăm, când o să pună întrebări. Acum era prea mic ca să le încaseze pe toate în aceeaşi zi. Nu voiam ca prâslea al meu să fie distrus de tristețe şi de neputința de-a înțelege.

— Mă duc sus la el, ne-a anunțat Gary.

— Nu! s-a enervat Lou. Trebuie să stai cu noi...

El i-a zâmbit cu blândețe, ridicându-se.

— N-am cu ce să ajut aici...

— Gary, te rog, l-a rugat fiul meu cel mare. Termină cu prostiile!

— Nu, Ulysse, nu, n-o să stau, i-a întors-o el pe un ton care nu lăsa loc de negocieri. Cineva trebuie să fie cu Milo ca să nu-l lase să coboare. Acolo-i locul meu şi chiar îmi convine. Scrisoarea de la tatăl vostru trebuie s-o citiți cu mama voastră şi doar cu ea.

N-am încercat să-l rețin, deşi eram de acord cu copiii, locul lui era lângă noi. Dar era şi lângă Milo, pentru a-l ocroti. Trebuia să ne împărțim ca să avem grijă de copii. Aveam nevoie de el aici, dar simpla lui prezență acolo, sus, era extrem de importantă pentru mine. Când mă gândeam că ar fi putut să nu fie nici aici, nici acolo... S-a aplecat spre mine şi m-a sărutat cu delicatețe.

— Dă-mi un semn când ați terminat. Sunt aproape...

I-a luat în braţe pe Lou şi pe Ulysse şi i-a sărutat cu tandreţe, apoi a pornit-o în sus pe scară.

Câteva secunde mai târziu, strigătele de bucurie ale lui Milo la vederea lui Gary care venea să-i ţină companie ne-a făcut pe toţi trei să zâmbim. Apoi cei doi copii mai mari ai mei au venit şi s-au aşezat lângă mine.

— Haide, mamă.

Am deschis plicul străduindu-mă să-mi stăpânesc tremurul mâinilor şi lacrimile. Am desfăcut scrisoarea, am tras adânc aer în piept şi am citit cele din urmă cuvinte ale lui Ivan pentru copiii săi.

Ulysse, Lou, Milo,

Probabil că Gary v-a dat veşti despre mine şi v-a spus că sunt bine. N-o să mă lungesc povestindu-vă despre viaţa mea, ar fi inutil şi neinteresant. Gary e un om cumsecade care o să aibă grijă şi de mama voastră, şi de voi.

M-am întors aici pentru câteva zile, fără ştirea nimănui, voiam să-i dau mamei voastre exemplarul meu din Iliada şi Odiseea. Am să plec foarte departe, undeva unde n-o să mai am nevoie de el. Cred că la ea o să fie în siguranţă – şi, poate, într-o bună zi, la voi. De fapt, este singurul lucru de la mine pe care vi-l pot lăsa.

Sunteți foarte frumoşi, minunați chiar. Frumusețea voastră mă sperie, întotdeauna m-a speriat. M-am uitat la voi cu atenție, am trecut pe lângă voi, v-am auzit vocile. Voi nu m-ați văzut, nu m-ați recunoscut. M-ați uitat şi e foarte bine. Asta e tot ce voiam. Nu aveți niciun motiv să-mi simțiți lipsa, continuați să trăiți fără mine, să fiți fericiți fără mine, e cel mai bine aşa.

Eu nu sunt un tată, cu atât mai puțin un tătic. Niciodată n-am să fiu.

Mama voastră, în schimb, e cea mai minunată mamă cu putință.

Nu sunt decât un bărbat care a iubit la nebunie o femeie. Atât şi nimic mai mult.

O să plec departe ştiind că-i voi fi oferit totuşi în dar aceste trei vieți ale voastre.

Ivan

36

Gary

Doi ani mai târziu

Marea îmi fusese întotdeauna credincioasă, niciodată nu mă trădase. Îmi mai jucase farse, mă mai speriase câteodată, dar întotdeauna ne împăcaserăm. Ne iubiserăm patruzeci şi unu de ani în singurătate, deşi eu visam s-o împart cu toți cei pe care-i iubeam.

Astăzi, şi de doi ani încoace, îmi trăiam acest vis.

Un vis cu ochii deschişi.

Un vis cu ochii deschişi pe care-l savuram la adevărata lui valoare, fiindcă bătuserăm o cale tare lungă până aici.

M-am oprit pe loc şi i-am admirat pe Ulysse, Lou şi Milo, fericiți şi minunați, plimbându-se prin adâncurile şi răcoarea apei noastre bretone. Formam de-acum o echipă de scufundători. Ne protejam unii pe ceilalți. Exploram. Ne distram.

Milo era un înotător fără pereche. Un viitor scafandru. Voia în continuare să fie un peşte, ca mine. Şi era mai bun decât fusesem eu la vârsta lui. Se unduia, se răsucea în apă, îmi scăpa de sub supraveghere fără a se pune vreo clipă în pericol. El trecuse cel mai bine de lunile îngrozitoare care urmaseră după moartea lui Ivan. Bucuria lui de-a trăi era şi

mai puternică decât înainte. Îi fusese foarte greu să înțeleagă ceea ce-i spuseserăm noi. Neavând nicio amintire cu tatăl său şi neaşteptându-l să se întoarcă, nu vedea aproape nicio diferență. Era trist pentru distrugerea dragului lor L'Odyssée şi, mai ales, pentru fratele şi sora lui, pe care-i vedea pierduți şi pe care, o lungă perioadă, aproape că nu-i mai recunoscuse. Pentru el, noi cinci eram noi toți şi asta era cel mai important.

M-am uitat la Ulysse. Era foarte calm sub apă. Privea cu atenție în jur, nu se grăbea, profita de fiecare secundă din timpul scufundării, supraveghindu-ne în acelaşi timp pe toți, cu o privire protectoare şi înduioşată. Moartea tatălui său îl făcuse să devină bărbat. La început, se închisese în tăcere – o tăcere destul de înfiorătoare – şi stătea tot timpul cu ochii pe noi. Erin, Lou şi Milo nu mai suportau povara privirii lui anxioase şi a întrebărilor continue legate de ce făceau sau unde se duceau. În cele din urmă, îl luasem într-un weekend cu mine, la ai mei. Voiam să-l scot din rutina cotidiană, să-l îndepărtez puțin de mama, fratele şi sora lui. Îngrijorarea aceea continuă îl putea îmbolnăvi. Trebuise să-l urcăm cu forța în maşină. Pe drum, se stăpânise cu mare dificultate, nevorbind cu mine decât ca să mă tragă de urechi, ca să-mi spună că n-ar fi trebuit să-i lăsăm pe ceilalți trei singuri, fără noi. Taică-meu şi frate-meu erau la curent. De cum ajunseserăm, îl puseseră la muncă mai ceva ca pe un ocnaş. Îl vedeam cum suferă, cum transpiră, cum strânge din dinți, cum se luptă cu el, cu noi, îmi venea să intervin, să-l ajut, să-i uşurez corvoada, să-l ocrotesc. Dar mă abținusem. Iar în cele din urmă, Ulysse cedase. Lăsase totul baltă, urlându-şi durerea, groaza şi furia. Taică-meu şi frate-meu dispăruseră imediat. M-am dus la el şi l-am prins

de umeri. Minute întregi, m-a izbit în piept cu toată puterea, după care s-a prăbuşit în braţele mele şi a plâns toate lacrimile pe care le adunase în el. M-a implorat să nu-l părăsesc niciodată. I-am promis din tot sufletul că n-aveam s-o fac. După asta, de la o zi la alta, Ulysse se liniştise tot mai mult. Iar despre acel moment nu am mai vorbit niciodată.

Lou, în schimb, nu se ducea niciodată prea departe când era sub apă. Căuta în permanenţă confirmarea mea că totul era în regulă. Adeseori, îi simţeam mâna prinzându-se de a mea. Îi zâmbeam atunci prin mască. Ea trăgea prelung aer în piept şi clătina uşor din cap, după care îmi dădea drumul la mână. Spre deosebire de fratele său mai mare, Lou îşi dăduse drumul foarte repede la vorbă şi la plâns. Erin trebuise să stea cu ea nopţi întregi pentru a încerca s-o oprească din bocit. Fata îi explicase că, dincolo de doliul pe care-l traversa, o rodea un sentiment de vinovăţie pentru că nu-şi recunoscuse tatăl când acesta trecuse pe lângă ei. Îşi dădea seama, cu durere, că-l uitase cu mult înainte ca el să moară. Într-o zi când eram numai eu şi ea în casă, îmi ceruse să citesc cu ea scrisoarea de la Ivan. Aşa că o citiserăm împreună. La sfârşit, o bufnise din nou plânsul.

— Erai cu el în La Réunion... tu l-ai văzut în ultima lui perioadă. Chiar crezi că nu s-a supărat pe noi că nu l-am observat? N-o fi scris aşa doar ca să ne menajeze?

— Sunt convins că nu s-a supărat... Tatăl tău n-a fost niciodată atât de sigur pe el ca atunci când v-a scris

scrisoarea. Voia cu adevărat să fiți fericiți. Mi-a spus asta când eram cu el, cu câteva ore înainte de final.

Ea se cuibărise în brațele mele şi scosese un oftat lung, de uşurare. Îi simțisem trupul destinzându-i-se încet-încet.

— Eu sunt convinsă că voia ca tu să ai grijă de noi, mi-a spus după câteva minute bune. Când o să reîncepi să zâmbeşti, Gary?

— Cât de curând, Lou... te asigur.

Am sărutat-o pe creştet. Trecând peste propria-i tristețe, Lou adusese în discuție tristețea mea, grijile mele legate de Erin şi sentimentul meu că aş fi avut ceva ce nu mi se cuvenea.

Erin venea rareori cu noi când ne scufundam. Ne lăsa pe noi patru. Ne privea întotdeauna când plecam de acasă şi ne urma câțiva metri, însoțită de Douce, râzând de cât de încărcați eram cu materiale şi de surescitați la gândul scufundării. Când avea chef să vină cu mine, voia să fim numai noi doi. Copiii se retrăgeau discret, părând brusc plictisiți de perspectiva unei intrări în apă. Erin făcuse față pierderii lui Ivan fără să-şi încarce copiii cu suferința ei şi cu povara ultimelor dezvăluiri. Era prezentă în fiecare clipă, la fiecare enervare, la fiecare lacrimă. Dar, în fiecare noapte, se trezea tresărind din nişte coşmaruri al căror conținut se încăpățâna să-l țină sub tăcere. Nevrând să mi se destăinuie, vorbea în somn. Din când în când, îmi rostea

numele, dar, de cele mai multe ori, o auzeam gemând după Ivan – uneori îi cerea să se întoarcă, alteori să plece, dar întotdeauna îl striga. Dimineața, deschidea ochii, istovită, şi îşi ferea privirea de mine. Nu mai vorbeam unul cu altul decât legat de copii şi de ruinele rămase din L'Odyssée. Apoi, a venit noaptea care ne-a ajutat să ne regăsim unul pe celălalt. Noaptea în care am uitat că-i promisesem s-o trezesc întotdeauna când mă dădeam jos din pat. Erin dormea cât de cât liniştită, iar eu mă chinuiam cu a enşpea insomnie. Nu-mi iertam că nu mă dusesem după el în mijlocul vâlvătăii şi că nu reuşisem să-i susțin ei moralul. În plus, mă învinovățeam că-i purtam ranchiună lui Ivan pentru că distrusese ceea ce eu şi Erin încercam să construim. Îmi furase oare cea de-a doua şansă în timp ce eu îi furam viața pe care o abandonase? Rumegam aceste gânduri în salon când, brusc, am auzit-o pe Erin scoțând un țipăt sfâşietor. Până să apuc să reacționez, ea cobora deja pe scară, strigând după mine cât o țineau plămânii.

— Gary! De ce-ai plecat? De ce m-ai lăsat singură?

Se aruncase în brațele mele şi, la fel ca fiul ei cel mare, mă lovise cu pumnii în piept.

— M-ai abandonat!

Am prins-o de mâini.

— Nu! Nu te-am abandonat, eram aici, la un pas de tine. Nu puteam să dorm...

— Nu-mi poți face una ca asta! Mi-ai promis!

Atunci fusese rândul meu să cedez.

— Erin, nu mai pot să te-aud cum strigi după el în fiecare noapte!

Ea se dăduse un pas înapoi, iar ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Ştiu că şi tu, şi copiii trăiți ceva îngrozitor. L-ați pierdut! Iar eu l-am lăsat să moară şi sunt aici, cu voi.

— El a ales să moară! Nu e vina ta!

— Din momentul acela, n-ai mai vorbit cu mine... nu mai ştiu ce să fac... N-am cum să te ajut... Mi-e dor de tine. Mi-e teamă că el e cel... că pe el îl aştepți şi acum...

— Iartă-mă... iartă-mă... ai înțeles greşit... M-am îndepărtat de tine fiindcă stau cu teama în suflet că ai să pleci din cauza celor întâmplate... De luni întregi, trăieşti un adevărat infern din cauza noastră... Ivan mă bântuie şi mă face să am coşmaruri fiindcă ar fi putut să te omoare... Meriți ceva mult mai bun decât noi, decât mine.

— Să nu mai spui aşa ceva! Te iubesc, îi iubesc pe copii mai mult decât orice... Sunt gata să trăiesc cu fantoma lui Ivan,

e tatăl copiilor tăi, a fost soțul tău, a fost prietenul meu... dar numai dacă vom încerca să reclădim ceea ce începuserăm să creăm...

A doua zi, Erin îşi făcea botezul în scufundări.

În ciuda aşteptărilor sale, se dovedise, la rândul ei, extrem de înzestrată. Dansa sub apă, mă hipnotiza. Uita de toate când era în adânc, de toate în afară de mine. Aveam parada noastră amoroasă. Când eram sub apă, nu voiam decât să fim înghițiți de mare împreună. Ne învârteam unul în jurul celuilalt, ne atingeam ca-n treacăt, ne căutam. Eram ca nişte magneți care se distrau îndepărtându-se unul de celălalt pentru a se reîntâlni şi a forma un tot. Ne iubeam. Ne odihneam.

Reconstrucția barului cerea răbdare şi ne solicita toată energia. Când nu eram la muncă, făceam tot posibilul s-o susțin pe Erin. Nevoia imperativă de-a ne ridica din cenuşă ne sporea şi dorința, şi puterile. Era enorm de lucru, dar lucrurile avansau. O clipă nu-i trecuse lui Erin prin minte să se lase păgubaşă. Voia să scrie continuarea poveştii noastre respectând, în acelaşi timp, trecutul.

După ce căutase luni în şir un nume nou pentru bar, convocase pe toată lumea acasă. Când spun toată lumea, mă refer la noi cinci, la părinții ei, la Erwan şi Lucille şi la Paloma. Ne zisese să luăm loc, ne servise cu şampanie, puțin lipsise să nu mimeze răpăitul unei tobe. Când socotise

că eram suficient de cuminți şi de atenți, zâmbise, mulțumită. După care ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Ne întoarcem cu toții după un lung periplu... O lungă odisee... Călătoria s-a încheiat... Ne întoarcem cu semne şi cicatrici... Am făcut nenumărate ocoluri...

În acel moment, se uitase lung la mine... considera că rătăcisem îndelung până să ajung la ea.

— Am pierdut şi câțiva oameni pe drum... ne-am pierdut şi pe noi înşine... am crezut că totul s-a sfârşit... că nu mai e nicio speranță... că n-o să mai găsim niciodată drumul spre casă... Am crezut că nu mai exista nicio casă... niciun acasă... Ne-am înşelat... Casa e în capătul străzii... Sau aici, cu cei pe care-i iubim... Din toate aceste motive, L'Odyssée va rămâne L'Odyssée.

Ivan nu distrusese L'Odyssée, îl făcuse mai puternic. Mai bogat. Mai atrăgător. Distrusese amintirile urâte, făcând mai mult loc celor frumoase, ale sale, ale lor, ale mele, ale noastre. După ancheta poliției şi autopsia corpului găsit, nu existase niciun element prin care să se stabilească identitatea „necunoscutului" de la L'Odyssée. Erin şi cu mine cerusem rămăşițele lui. Régis aranjase prin cunoştințele sale să nu trebuiască să dăm nicio explicație pentru acea solicitare. Eu îmi amintisem de un cimitir în apropiere de ai mei, care dădea înspre mare. Mă făcusem luntre şi punte ca să obțin un loc acolo. Până la urmă, ajutat de taică-meu şi de frate-meu, avusesem câştig de

cauză. Ivan odihnea cu largul mării în față, iar pe piatra mormântului său scria: „Rătăcitorul”. De fiecare dată când mergeam în vizită la ai mei, treceam şi pe acolo.

În ziua aceea, am scos destul de repede trupa din apă. Erin ne zisese să nu ne întoarcem prea târziu, ca să aibă timp să ne pregătească lucrurile. A doua zi, plecam cu toții la părinții mei. Organizasem o ieşire pe mare de câteva zile, împreună cu taică-meu. Spre marea mea uimire, copiii n-au protestat. Când am ajuns acasă, Erin ne-a anunțat că luăm cina pe plajă. Ne aştepta, într-adevăr, un picnic. Chestia asta nu se potrivea deloc cu enervarea ei la gândul că am fi putut să nu fim gata cu toate până la ora plecării.

— Îmi ascunzi ceva? am întrebat-o.

— Absolut nimic! a spus, sărutându-mă scurt pe gură. E minunat afară... am zis să profităm de ziua asta de vară! La anul, o să fiu pe terasă, cărând pahare pe la mese. Vreau să savurez avantajele acestei pauze forțate. Du-te să faci un duş, că eşti plin de sare!

Nu mi s-a părut c-am stat mai mult decât de obicei şi totuşi, când am coborât în salon, casa era pustie. Numai Douce mă aştepta, răbdătoare. Am fluierat-o şi a venit după mine. Nu trebuia decât să coborâm rampa spre plajă ca să ajungem la ei. Ea a iuțit pasul în direcția lor. Eu m-am oprit câteva secunde ca să-i admir. Stăteau aşezați în cerc pe nisip, vorbeau, râdeau, se tachinau.

Îi iubeam. Îi iubeam ca pe lumina ochilor. Eram cu toții liniştiți de-acum, ştiam să trăim cu amintirea lui Ivan. Aveam, bineînțeles, momente când ne mai certam, ne mai enervam, ne mai înfuriam, dar nu trecea nicio seară fără să le spun că-i iubesc. Mă temeam că aş fi putut muri în somn, fără ca ei să fi ştiut clar că erau totul pentru mine.

Ulysse, Lou şi Milo parcă erau sânge din sângele meu, atât de mult îi iubeam. Erau sufletul meu. Nu mai puteam exista fără ei.

Erin. Femeia asta, care nu mă lăsase să mă înec şi care, cu zâmbetul ei, mă ajuta în fiecare zi să urc la suprafață. Femeia asta, căreia mi-aş fi dorit atât de mult să-i spun „soția mea”... Nu-mi dădeam însă voie, suferise prea mult din pricina acestui instinct de proprietate. Aveam un simțământ pe care-l țineam tăinuit în adâncul inimii mele, dar, când se uita la mine, ştiam că şi ea simțea acelaşi lucru. Eram făcuți să fim împreună. Pentru totdeauna.

Mă strigau, aşa că am lăsat deoparte meditațiile despre iubire. M-am dus lângă ei, m-am aşezat pe nisip şi am dat să-mi torn un pahar.

— Aşteaptă, m-a oprit Erin, ciudat de emoționată. Copiii au ceva pentru tine. Vor să-ți ceară ceva...

Am ridicat ochii spre cer, deja contrariat.

— Ce? Doar n-o să-mi spuneți că nu vreți să veniți mâine... o să tragem o tură super cu barca şi-o să putem face şi scufundări...

— Ah, nu, venim! Stai liniştit, m-a întrerupt Lou, amuzată.

— Ce vreți, atunci?

Au avut o discuție din aia tăcută, ca între frați.

— Hai, Ulysse, spune-i tu! s-a enervat Milo, bătându-şi fratele pe umăr.

— OK! OK! Îi zic. Mare ajutor am în voi doi! a mârâit el.

Milo şi Lou s-au tras, cu tandrețe, mai aproape de el. Toți trei şi-au fixat asupra mea privirile – aş îndrăzni să spun – pline de iubire. Am întrebat-o pe muteşte pe Erin despre ce era vorba, dar ea şi-a plecat ochii strălucitori în pământ.

— Poftim! mi-a zis Ulysse, întinzându-mi brusc o foaie de hârtie.

Am luat-o şi am citit-o din reflex. Un act oficial.

„Cerere de adopție.”

Timpul s-a oprit în loc.

Inima a încetat să-mi mai bată.

Trupul mi s-a încordat ca un arc.

— L-am rugat pe Erwan, a continuat el, panicat de muțenia mea. N-o să fie uşor... cu toate câte s-au întâmplat... dar avem o şansă să reuşim... Iar noi ne dorim asta mai mult decât orice.

Mi-era imposibil să-i privesc în ochi.

Iubirea.

Iubirea era un sentiment extraordinar. Puternic. Devastator. Reparator. Întemeietor.

— Gary? m-a strigat Erin cu o voce pieritã. Gary?

Mi-am adunat puterile şi am ridicat privirea. Se uitau toți patru la mine, neliniştiți. Erin îmi zâmbea, cu fața scăldată în lacrimi, şi-mi şoptea că mă iubeşte. Milo, nemairezistând, s-a ridicat şi a venit să se aşeze lângă mine. Am reuşit să-i zâmbesc mai întâi lui Erin. Apoi, îndelung, lui Ulysse şi lui Lou, după care m-am uitat în ochii lui Milo.

— Gary... Vrei?

fMulţumiri

Rătăcitorul m-a făcut să înţeleg că avem nevoie de timp ca să ne întâlnim, să ne îmblânzim şi să ne contopim într-o singură fiinţă.

Mai multe persoane au participat, direct sau indirect, la tot acest timp, iar pentru asta ţin să le mulţumesc din adâncul inimii.

Maïté Ferracci, editoarea mea, tu care mă citeşti printre rânduri, care veghezi asupra mea şi a romanelor mele. Pe balconul unei camere de hotel, într-o seară de septembrie, m-ai ascultat când te-am anunţat, înfierbântată, că trebuia să mai aştepţi încă şase luni pentru noul meu roman şi mi-ai zis: „Tu şi cu ele (personajele mele) hotărâţi, voi deţineţi puterea”. Restul, Maïté, îl ştii, iar pudoarea noastră mă împiedică să spun mai mult.

Elsa Lafon... Tu care mă laşi să iau propriile decizii şi mobilizezi Editura Michel Lafon cu o energie nebună şi antrenantă. Eleganta-ţi răbdare cu mine, Elsa, mă impresionează profund.

Saint-Malo Émeraude Plongée, pentru cele două botezuri. Primul, într-o dimineață de noiembrie, în fosa de scufundări. Visam de foarte multă vreme la treaba asta, mi-o doream atât de tare, încât mă temeam c-o să fiu dezamăgită. A fost mult peste ce-mi imaginam. Am urcat la suprafață răvășită complet. Parcă mă aud şi acum zicând, ca Milo: „Când pot să mai intru?" Iar apoi, al doilea botez, în mare, de astă dată înconjurată de băieții mei, cărora nu le-am dat de ales. Ce emoții intense, nebune, mai ales când l-am văzut pe unul dintre fiii mei zâmbind sub apă... Am ştiut atunci că sunt în locul potrivit.

Le Cancalais... Tu care, când eram mică, te lăsai recunoscut încă de la barajul de pe Rance. Tu care te bucuri în fiecare zi de priveliştea Turnului Solidor şi a stâncii Bizeux. Tu care mă primeşti atât de des pentru o cafea matinală, pentru un dejun estival sau hibernal. Tu care nu eşti L'Odyssée, dar care mi l-ai inspirat.

Greg Lecœur, fotograf subacvatic, ajuns în viața mea ca un semn în perioada când scriam acest roman. Întâlnirea noastră, Greg, e foarte importantă pentru mine. Ai acceptat fără nicio ezitare când te-am întrebat dacă n-ai vrea să te ocupi de coperta cărții. Ceea ce am trăit alături de tine – generozitatea ta şi talentul tău din acea dimineață de shooting – nu poate fi descris în cuvinte.

Guillaume. Tu ai zis cu voce tare ce-mi şoptea Rătăcitorul: „Ia-o încet, nu te pierde cu firea". Tot tu mi-ai suflat, într-o

seară, un nume, Ulysse. Tu, unicul, singurul care ştii cât din mine, cât din noi am pus în acest roman. Fără tine, fără rătăcirile noastre, n-aş fi scris aceste câteva rânduri, iar această poveste – la fel ca toate celelalte – n-ar fi văzut lumina zilei.

Simon-Aderaw şi Rémi-Tariku, fiii mei, carne din carnea mea, vă dați seama de ce...

Gary, Erin, Ivan... Vă iubesc... Vă iubesc atât de mult... Mă înclin în fața forței, a şireteniei voastre... V-ați impus cu lipsurile, cu speranțele, cu furiile voastre, m-ați marcat pe viață, n-o să mă părăsiți niciodată...

Playlist

Fără muzică, n-aş scrie. Muzica este indispensabilă pentru procesul meu creativ. Ea mă ajută să merg mai departe, creează o alchimie între mine şi personajele mele.

Să nu vă mire că veţi găsi şi dubluri, uneori o piesă mi-a permis fuzionarea cu starea de spirit a lui Ivan, cu obsesiile sale, alteori corespunde

amintirilor lui Erin care revin, unele după altele, la suprafaţă.

Am să vă împărtăşesc playlistul Rătăcitorului, disponibil pe Spotify şi pe Deezer. El urmează cronologia romanului. Prima piesă este cea a primei scene. Ultima, a celui din urmă capitol.

„La Grande Sarabande pour cordes et basse continue”, George Frederic Haendel, Karol Teutsch, Handel: La Grande Sabarabande (et autres chefs-d’oeuvre).

„Lullaby Love – Single version”, Roo Panes, Lullaby Love Single Version.

„Different Pulses”, Asaf Avidan, Different Pulses.

„Darpa”, Wim Mertens, Stratégie de la rupture.

„Why Does My Heart Feel So Bad?”, Moby, Play.

„Truth”, Balmorhea, All Is Wild, All Is Silent.

„Arrival of the Birds”, The Cinematic Orchestra, London Metropolitan Orchestra, The Crimson Wing: Mystery Of The Flamingos.

„Why Does My Heart Feel so Bad?”, Moby, Play.

„Watching You Fade”, Will Hanson, Hope On Top.

„Should I Stay Or Should I Go – Remastered”, The Clash, Hits Back.

„Smalltown Boy”, Bronski Beat, The Age of Consent.

„I’m Still Standing”, Elton John, Too Low for Zero.

„Hold Me Tight”, Berlinist, Landscapes.

„Owl „, She keeps Bees, Eight House.

„I’m so Tired”, Jennylee, Heart Tax.

„Porcelain”, Moby, Play.

„Mount”, The Blaze, DANCEHALL.

„Never Step Back”, Evgueni Galperine, Sacha Galperine, Baron Noir (banda originală a sezoanelor 1 şi 2).

„La Celestina”, Lhasa De Sela, La Llorona (Remastered Edition).

„Popular”, Nada Surf, High/Low.

„Love Came Here”, Lhasa De Sela, Lhasa.

„Blue Night”, Cocoon, Blue Night.

„By this River (Arr. Badzura)”, Brian Eno, Roedelius, Moebius, Mari Samuelsen, Konzerthausorchester Berlin, Jonathan Stockhammer, Christian Badzura, Eno, Roedelius, Moebius: By This River (Arr. Badzura).

„Autumn Romance”, Anne Sophie Versnaeyen, Gabriel Saban, Soul Stories 2 (Emotional Orchestral Drama Tracks).

„Facing the Past”, Anne Sophie Versnaeyen, Gabriel Saban, Soul Stories 2 (Emotional Orchestral Drama Tracks).

„Le Vol des Sorcières”, Abraham Fogg, Blåkulla.

„Two One Four”, Fyfe & Iskra Strings, Extended Play.

„There’s No Place Like Home – Frome «Lost: Season 4»„, Michael Giacchino, Lost: Season 4 (Original Television Soundtrack).

„Why Does My Heart Feel So Bad?”, Moby, Play.

„Never Step Back”, Evgueni Galperine, Sacha Galperine, Baron Noir (banda originală a sezoanelor 1 şi 2).

„Beauty”, Love Supreme, Love Supreme.

„Reckless”, Lost Horizons, Simon Raymonde, Ghostpoet, Ojalá.

„One of These Mornings”, Moby, 18.

„Shot in the Back of the Head”, Moby, Wait for Me (deluxe edition).

„Bloodflow”, Grandbrothers, Open.

„Not Ready Yet”, Eels, Beautiful freak.

„This Love”, Julia Stone, The Memory Machine.

„Ouvre”, Cecilie Noer, Train Track Home.

„Clouds – Theme”, Solomon Grey, The Last Post (Original Music from The Television Series).

„Peaks”, Fyfe & Iskra Strings, Extended Play.

„Colours”, Hilmar Örn Hilmarsson & Sigus Rós, Angels of the Universe.

„Timelapse”, Uno Helmersson, Mari Samuelsen, Jesper Söderqvist, Gunnar Flagstad, TrondheimSolistene, Nordic Noir.

„I Swore”, Denai Moore, Elsewhere.

„Feathers”, Poppy Ackroyd, Feathers.

„Never Step Back”, Evgueni Galperine, Sacha Galperine, Baron Noir (banda originală a sezoanelor 1 şi 2).

„A Shallow in the Sun”, Eels, The Cautionary Tales of Mark Oliver Everett.

„Acts of Man”, Mildlake, The Courage of Others.

„The Way I Feel”, Fotheringay, Nothing More – The Collected Fotheringay.

„In and Out”, Applause, Acids.

„Insight XVIII”, Julien Marchal, Insight II.

„Vladimir’s Blues”, Max Richter, The Blue Notebooks (15 Years).

„Earnestly Yours (feat. Ren Ford)”, Keaton Henson, Ren Ford, Romantic Works.

„Keep Running”, Yodelice, Keep Running.

„Kissing Disease”, Melodium, Cerebro Spin.

„Fragments of Self”, Max Cooper, Tom Hodge, Fragmented Self.

„I Lived on the Moon (Accoustic Version)”, Kwoon, The Guillotine Show.

„This Woman’s Work”, Kate Bush, The Sensual World.

„5AM”, Amber Run, 5AM (Expanded Edition).

„Blue Crystal Fire”, Fire! Orchestra, Arrival.

„Never Step Back”, Evgueni Galperine, Sacha Galperine, Baron Noir (banda originală a sezoanelor 1 şi 2).

„On A Roll – Sand Castle Tapes”, Balthazar, Sand Castle Tapes.

„That Look You Give That Guy”, Eels, Hombre Lobo.

„Some Needs”, Rover, Let It Glow.

„The Winner Is”, DeVotchKa, Mychael Danna, Little Miss Sunshine (Original Motion Picture Soundtrack).

„Life on Mars? – 2015 Remaster”, David Bowie, Hunky Dory (2015 Remaster).

„Knockin’on Heaven’s Door”, Bob Dylan, Pat Garrett & Billy the Kid (Soundtrack From The Motion Picture).

„Perfect Day”, Lou Reed, Transformer.

„Inform 221 bis”, Rob, Le Bureau des légendes – Sezonul 4 (banda originală a serialului).

„Where I Want to Go – Single Version”, Roo Panes, Where I Want to Go.

„Inform 221 bis”, Rob, Le Bureau des légendes – Sezonul 4 (banda originală a serialului).

„Hypocrite”, Jean-Michel Blais & CFCF, Cascades.

„Research 2”, Rob, Le Bureau des légendes (banda originală a serialului).

„Californication”, Red Hot Chili Peppers, Californication (Deluxe Edition).

„I Am a Levi”, Ijahman Levi, Soul Warrior.

„The Chase”, CrawJax, Puzzles: Year Zero.

„Waves”, Anna Phoebe, Aisling Brouwer, AVAWAVES, Waves.

„Inform 221 bis”, Rob, Le Bureau des légendes – Sezonul 4 (banda originală a serialului).

„Home”, Will Hanson, Hope On Top.

„Inform 5221”, Rob, Le Bureau des légendes – Sezonul 5 (banda originală a serialului).

„Requiem for a Dream – Main Theme”, Jonas Kvarnström, Requiem for a Dream – Main Theme.

„Nisi Dominus per chalumeau e B. C., RV 608 «Cum dederit»„, Antonio Vivaldi, Giovanni Antonini, Il Giardino Armonico, Vivaldi: Concerti per Flauto.

„Mom’s Got Work”, Adma Taylor, The Handmaid’s Tale (Deluxe Edition) (Original Series Soudtrack).

„Ouverture 1”, Olivia Merilahti, Sparring (banda originală a filmului).

„Research 18, Pt. 2”, Rob, Le Bureau des légendes (banda originală a serialului).

„Ouverture 2”, Olivia Merilahti, Sparring (banda originală a filmului).

„Horizon”, Olivia Merilahti, Sparring (banda originală a filmului).

„Requiem for a Dream”, Scott Benson Band, Volume II.

„Moving On”, Michael Giacchino, Lost: The Final Season (Original Television Soundtrack).

„Hearing”, Sleeping At Last, Atlas: II.

CUPRINS

1. 1
2. 2
3. 3
4. 4
5. 5
6. 6
7. 7
8. 8
9. 9
10. 10
11. 11
12. 12
13. 13
14. 14
15. 15
16. 16
17. 17
18. 18

19. 19
20. 20
21. 21
22. 22
23. 23
24. 24
25. 25
26. 26
27. 27
28. 28
29. 29
30. 30
31. 31
32. 32
33. 33
34. 34
35. 35
36. 36
37. Mulțumiri
38. Playlist